

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

• Uluslararası Çoksatan Yazar •
KATRINE ENGBERG

RIHTIM

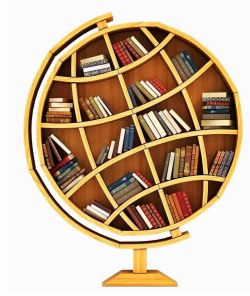
Kopenhag Serisi 3

Türkçesi: Çiğdem Köföncü

Rıhtım

Düzenleme
Ny.özlem

GİRİŞ

Hafta sonunu yatakta geçiren Michael, pazartesi sabahı boğazı kırık cam parçalarıyla dolu bir şekilde uyandı. Alev alev yanan başına yorganı çekmiş ve iş yerini arayıp hasta olduğunu söylemeye karar vermişken, karısı yatağın ucuna gelip kollarını birleştirerek ona o bakışı attı. Michael kalktı. Ne de olsa karısı haklıydı. Yakma tesisindeki kepçe operatörlüğü işi henüz yeni sayılırdı, o yüzden kötü bir intiba bırakma riskini alamazdı.

Tylenol ve sade kahve karışımıyla kendine geldikten sonra Kopenhag'ın sanayi bölgesi olan Refshaleoen'e doğru ilerledi. Arada reklamların girdiği radyoda yumuşak parçalar çalıyor ve nihayet kendini daha iyi hissetmeye başlıyordu. Arabayı park etti, başıyla lobideki güvenlik görevlilerini selamladı ve üzerini değiştirmek için görevli odasına çıkmak üzere asansöre bindi. Aslında buna gerek yoktu çünkü kapalı atık silosundaki negatif basınç çevredeki tesisi neredeyse kokusuz bırakıyordu ama Michael yine de her zaman tulumunu giyerdi. Koruyucu iş botlarını bağladı, kaskını taktı ve gripten dizleri ağrıyarak tesiste yürümeye başladı.

Silonun etrafındaki yürüme yolları çelikten, vanalardan, kontrol panellerinden, kazanlardan ve tabelalardan oluşan kendine has bir dünyaydı. Pencere yoktu, yakma tesisi havadan veya

hava akımından yoksun kapalı bir sistemden oluşuyordu. Michael sıcak su borularının altına gelişigüzel bir şekilde eğildi, buhar tribünlerinin yanındaki birkaç iş arkadaşına merhaba dedi ve kepçe operatörü odasına girdi. Öğle yemeğini buzdolabına koyup bir demlik kahve yaptıktan sonra derin bir iç çekerek çalışma koltuğuna oturdu. Önünde hâlâ tam anlamıyla alışmadığı vahşi bir sahne belirdi.

Bir pencere –tüm atık silosundaki tek pencere– yakma tesisinin kalbine bakıyordu: Batı uygarlığının göbeği gibi üst üste yığılmış pis ve beyhude bir yığın. Michael daha önce hiç çöplerle çalışmamıştı, o yüzden ilk birkaç vardiyasında sanki kıyamete tanık oluyor da izlemek yerine bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi midesinin bulandığını hissetmişti. Zamanla biraz daha alışmış, hatta kepçeyi hareket ettirirken iş arkadaşlarının bırakıp gittiği bisküvileri bile yemeye başlamıştı.

Kepçe! Bir ayağından diğer ayağına sekiz metre genişliğinde, dev örümceklerin ölü bir gezegene hükmettikleri distopik bir dünyadan gelen bir şeye benziyordu. Michael kepçenin birçok fotoğrafını, babasının dünyanın en havalı işini yaptığına inanan altı yaşındaki oğlu için eve getirmişti.

Gerçekte babasının işi biraz sıkıcıydı. Kepçeyi kontrol eden –onu atık arabalarının boşaltıldığı oluklardan fırınlara götüren– sistem otomatikti. Michael sadece atıkların soldan sağa bitmek bilmeyen transferlerini gözlemlemek ve hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için oradaydı.

“Günaydın!” dedi Kasper Skytte, içeriye girip Michael’ın yanındaki sandalyeye otururken.

Proses mühendisleri ara sıra kontrol sisteminde sorun olup olmadığına bakmaya gelirdi. Michael herhangi bir şey fark etmemişti.

“Şu ana kadar herhangi bir sorun oldu mu?”

“Hayır.”

Neyse ki mühendisler kepçe operatörleri ya da kendi teknik zırvalıklarını gerçekten anlamayan herhangi biriyle fazla konuşmazdı. Bu yüzden Michael huzur içinde çalışabileceğini biliyordu ki bu da gayet iyiydi. Ateşi olduğunu ve sıcakladığını hissediyordu, belki de karısına meydan okuyup her şeye rağmen yatakta kalmalıydı.

“Kahve?” diye sordu Kasper.

“Sağ ol, böyle iyiyim.”

Mühendis ayağa kalktı ve arkasındaki bardaklar ve kaşıklar şingırdadı, sonra adam yüksek sesle esneyerek tekrar Michael’in yanındaki sandalyeye gömüldü. Böylece bir kez daha yan yana oturup siloyu izlemeye başladılar. Michael çantasını kendine doğru çekti ve içinde hâlâ birkaç pastil kalmış olmasını umarak boğaz ağrısını dindirecek bir şey bulmak için içini karıştırdı. Bir paket Ricola buldu ve minnetle birini ağzına attı.

Kepçe tam yükle pencereye yaklaştı. Nasıl sallandığına yakından bakıldığında gerçekten de etkileyici bir manzaraydı. Devasa kollarından bir denizanasının dokunaçları gibi çöpler sarkıyordu: bir halat, pis bir muşamba ve bir spor ayakkabı.

Michael gözlerini kısarak cama doğru eğildi. O ayakkabı bir şeye bağlıydı. Yük tam pencerenin önünden geçerken bir kol belirdi ve çöplerin arasından fırlayıp kepçenin ucunda sallanmaya başladı. Yanında oturan Kasper kahvesini pencereye püskürttü.

Derken Michael ölü adam düğmesine bastı.

B Ö L Ü M 1

Okyanus boyunu geçti ve yüzeydeki ışıktan uzağa, dibe battı. Bir yosun kollarını okşuyor, onu daha derine davet ediyordu. Kendini bırakmak, son bir kez nefes vermek, düşmek ve bedeninin denizin dikey güneş ışınlarında dans eden zerreciklere dönüşmesine izin vermek ve dipsiz mavilikteki deniz kızlarına teslim olmak için can atıyordu.

Ancak Snekkersten Marina'nın gri suları dipsiz mavilikten çok uzaktı. Jeppe kendini dipten yukarıya doğru iterek kollarını uzattı. Saniyeler içinde yüzeye çıkıp nefes aldı.

“Bir daha hiç çıkmayacaksın diye düşünmeye başladım.”

Jeppe kulağına kaçan suyu çıkarıp gözlerini kısarak iskeledeki figüre baktı. Yüzeyin üzerindeki dünya sıcak ve parlaktı. Merdivene doğru yüzdü ve ayaklarıyla kaygan alt basamağı aradı, sonra son bir kez aşağıya baktı. Denizin serin derinlikleri onda her zaman bir özlem uyandırırды, belki de bu bir tür ölüm arzusu-
suydu.

“Aşağıda nasıl bu kadar uzun kaldığını anlamıyorum. Ben daha on saniye geçmeden donuyorum.” Johannes Ledmark bor-
nozunun içinde ürperdi ve Jeppe'ye bir havlu uzattı. “Büyükler gelmeden önce saunaya girip ısınalım. Bu varisli damarların gör-
rüntüsüne dayanamıyorum.”

İmalı sözlerinden kendisi de nasibini almış gibi göz kırptı ve saunaya yöneldi. Jeppe kurulandıktan sonra ayaklarını Johannes'in kullanması için bulduğu biraz küçük sandaletlere soktu.

Ünlü bir aktör ve Jeppe'nin eski arkadaşlarından biri olan Johannes, kendisine yaşamak için yeni bir yer ararken Snekkersten'deki rıhtımın yanında yer alan eski bir tuğla evin zemin katını yaz için kiralamıştı. On iki yıllık kocasıyla evliliğini kurtarmak için yaptığı girişimler başarısız olmuştu ve ikisine ait şehir merkezindeki apartman dairesi artık satılıktı. Johannes de bu süreçte, Kopenhag'ın kuzeyindeki eski balıkçı köyü Snekkersten'de halkın meraklı gözlerinden uzakta yaralarını sarıyordu. Yıkık ev su sızdırıyordu ve bahçedeki otlar çok büyümüşü ama Johannes, Oresund'un sularına bakan bu derme çatma karmaşa içinde gelişme gösteriyor gibiydi. Hatta çimleri biçip verandadaki yabancı otları temizlemenin meditasyon gibi geldiği konusunda inatla ısrar ederek bir budama makinesi ve bahçe makasıyla avluya saldırmaya bile başlamıştı.

“Ha, sanırım şanslıyız. Sauna boş.”

Johannes dalgakıranın üzerindeki siyah boyalı küçük binanın kapısını açıp Jeppe için tuttu. Saunanın tahtalarına oturdular ve sobanın kuru ısısının ahşabın içinden yükselip soğuk bedenlerini yeniden canlandırmasına izin verdiler. İlkbahar havası Danimarka için alışılmadık derecede güneşli ve sıcaktı ama hava yine de biraz serindi ve su sıcaklığı ortalama dört derecenin üzerine çıkmamıştı.

Johannes gülerek, “Bize bir baksana, yetişkin olmuşuz da saunada kış banyosu yapıyoruz,” dedi. “Oysa aslında birer pastırmalı sandviçiz ve Louisiana Müzesi'nde anne babamıza dönüşmekten çok uzaktayız.”

“Pastırmanın nesi varmış?” diye sordu Jeppe, sırtından akan soğuk damlaları durdurmak için elleriyle kısa saçındaki tuzlu

suyu sıkarak. “Korkarım uzun zaman önce anne ve babamıza dönüştük. Sen daha fark etmedin çünkü takıldığın erkekler yarı yaşında.”

“Ah, keser misin şunu!” Johannes rulo şeklindeki havlusuyla Jeppe’nin koluna vurdu. Jeppe de onun omzuna vurarak yanıt verdi. Gülerek birbirlerine vurdukları yerleri ovuşturdular.

“Hem genç erkek arkadaşlarım fit kalmamı sağlıyor. Bak-sana, hiç bu kadar seksi olmamıştım!” diye gizemli bir şekilde gülümsedi Johannes. “Gencim ve sadece pazar günleri yalnızım. Peki ya sen? Artık resmen bir karın ve çocukların var. Nasıl gidiyor bakalım?”

Jeppe deniz suyu ve terle parlayan ayaklarına baktı. Gerçekten de Sara ile imza atacağını hiç düşünmediği bir anlaşma yapmıştı ve kendini sık sık aşk ile öfke arasındaki o ince çizgide yürürken buluyordu.

“Henüz birlikte yaşamaya başlamadık,” dedi. “İşin içinde çocuklar olunca bu o kadar da kolay olmuyor.”

“Öte yandan bu çocuk sahibi olmanın da bir yolu.” Johannes başını yana eğip havluyla kulaklarını kuruladı. “Ne de olsa bu hep istediğin bir şeydi.”

Jeppe omuz silkti. Boşanmaya karar vermeden önce eski eşiyle üç kez başarısızlıkla sonuçlanan doğurganlık tedavisi görmüş ve karısı başka birinden bebek sahibi olmuştu. O zamandan beri ebeveyn olma fikrinden neredeyse vazgeçmişti.

“İnsanın kendi çocuğu olmayınca bütün bunlar biraz yorucu olabiliyor,” diye itiraf etti.

Onu şüpheyle süzen Johannes, “İnsan cidden başka birinin çocuklarını sevmeyi öğrenebilir mi?” diye sordu.

Jeppe o sabah çoğu komşuyla birlikte ev halkını da konser verir gibi yüksek sesle K-pop çalarak uyandıran ve Sara müziği kapattığında öfke nöbeti geçiren on bir yaşındaki Amina’yı gözünde canlandırdı.

“İkisi de harika kızlar.”

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum.” Johannes güldü. “Çok düşündüm ama sonunda anladım. Çocukların çoğu en az ebeveynleri kadar çekilmez oluyor.”

“Bir dakika,” diye itiraz etti Jeppe. “Ben bunu kastetmedim. Ben Sara’nın çocuklarına çok düşkünüm, sadece birbirimize alışmamız gerekiyor hepsi bu. Annelerinin babaları olmayan bir erkek arkadaşı olduğunu hazmetmeleri için zamana ihtiyaçları var...” Sırtından yükselen ısının yanaklarına vurduğunu ve onları kıpkırmızı yaptığını hissetti. “Bizim senin boşanmanı konuşmamız gerekmiyor mu? Mülklerin paylaşımı nasıl gidiyor? Avukatlarınız şartlarda anlaştı mı?”

“Tamam, tamam sen kazandın.” Johannes teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Hadi gidip kahvaltı edelim. Güzel bir fırından kruvasan aldım.”

“Önce suya geri dönmemiz lazım.” Jeppe ayağa kalkınca çenesinden inen bir damla ter yere düştü. “Hızlıca dalıp çıkarız.”

“Mümkün değil! O buz gibi okyanusa tekrar girersem ölürüm.”

“Birazcık ölmek seni öldürmez. Hadi ama eski dostum!” Jeppe arkadaşını saunadan çıkarttı ve dalgakırandan iskeleye doğru itti. Yüzeyin altındaki soğuk karanlığı çoktan özlemeye başlamıştı. Jeppe bornozunu tırabzana astı. Telefonunun çaldığını duyduğunda yüzme merdivenine doğru gidiyordu. Geri döndü ve kimin aradığını görmek için bornozun cebinden telefonunu aldı. Rüzgâr kollarındaki tüyleri diken diken etti. Arayan komiserdi.

* * *

Kadının ayakkabıları yumuşak kumun içine battı ve lastik tabanları ile Greve Sahili arasındaki her temas noktasını ayak

izleriyle ölümsüzleştirdi. Anette Werner köpeklerin önden koşmasına izin verdi ve bedeninin çalışıp ciğerlerinin oksijeni içeri ve dışarı pompalamasının tadını çıkardı. Okyanus mavimsi gri bir kuşak gibi uzanıyordu. Dalgalarla birlikte yosun kokan havanın esintisi sahildeki karaçalıların keskin kokusuyla karışıyordu. Sabah güneşi ufuk çizgisinin üzerine çikalı çok olmuştu. Anette derin bir nefes aldı ve bizi mutlu ve enerjik hissettiren şeylerin genelde acıyı da içerdiğini düşündü. Mesela ebeveyn olmak gibi. Bir yıl dokuz ay önce küçük Gudrun'a sahip olmak şimdiye dek denediği en zor, hatta bazen en sıkıcı şey olabiliyordu. Buna rağmen kızını o kadar çok seviyordu ki, onu her sabah hoşça kal diyerek kreşe gönderir göndermez özlemeye başlıyordu.

Köpekler ileride havlamaya başladı. Suyun kenarında olduklarını görebiliyordu, üç hevesli border collie cinsi köpeğin yanına yüz metre kadar hızla koştu. O kadar hızlı koştu ki yanlarına ulaştığında ağzında kan tadı vardı. Köpekler hırlayarak birbirlerini itip kakıyor, kimisi zıplıyor, kimisi kumda dümdüz uzanıyordu. Anette onları ayırdı ve ne bulduklarını görmek için çömeldi.

Kaba kumda ölü bir kuş yatıyordu. Hayvanın üzerindeki keskin siyah-beyaz işaretleri, boynundaki yeşili ve göğsündeki narin turuncuyu tanıdı, bu erkek bir pufla ördeğiydi. Başı bir bebek gibi yana dönmüş, sırt üstü yatıyordu. Tüyleri bozulmamış, neredeyse uyuyor gibiydi. Fakat sarı ayaklarının arasında, karnının olması gereken yerde sadece kanlı bir delik vardı. Kuş ölmüştü. Belki de yaz için kuzeye yönelmiş ve Satholm'dan göç eden sürüsü tarafından geride bırakılmıştı.

Güneş parlak tüylerinin üzerinde parlıyordu, Anette parmaklarını bu güzel hayvanın üzerinde gezdirmemek için kendini zor tuttu. Ne de olsa bu ölü bir kuştı, bir gece önce Svend'in akşam yemeği için pişirdiği tavuktan pek de farklı değildi.

Çağırdığı köpekleri itaatkâr bir şekilde peşinden arabaya kadar geldi, aslında kuşu geride bırakmak istemezlerdi ancak Anette'e meydan okuyamayacak kadar iyi eğitilmişlerdi. Otoparkta patilerini temizleyip bulduklarını çoktan unutmuş gibi zarif bir şekilde arabanın arkasına atladılar. Fakat Anette motoru çalıştırır çalıştırmaz sızlanmaya başladılar ve sanki bir parçalarını sahilde bırakmışlar gibi, eve kadar yol boyunca sızlanmaya devam ettiler.

Holmeas 14'te, Svend kucağında Gudrun ile ön bahçede onu karşıladı. Anette uzaktan bile kızının dünyayı keşfetmek adına yere inmek için mücadele ettiğini, her zaman sabırsız olduğunu ve sadece uyurken dinlendiğini görebiliyordu. *Tıpkı annesi gibi,* diye düşündü gururla. Motoru kapattığı sırada Svend küçük kızını yere bıraktı ve bezli poposunu sallayarak, arkasına bile bakmadan, tıpkı bir denge direği üzerindeki cambazın yaptığı gibi, kısıcık kollarını yana açmış vaziyette çalılıklara doğru yürümesine izin verdi.

Anette köpekleri arabadan indirip kocasını öpmeye gitti. Elini adamın başının arkasına koyarak öpücüğü uzattı.

"Ter içindesin." Adam nazikçe geri çekildi ve kadının yanağını okşayıp köpekleri ön kapıya yöneltti. "Ama seksisin!"

Anette aynanın karşısında koşu kıyafetlerini çıkarırken, yirmi beş yıllık ilişkilerinde ilk kez onunla aynı fikirdeydi. Belki de Anette'i şişman olduğu gibi rahatsız edici bir gerçekten korumak için, hep annesinin iri kemikler dediği şeye sahipti. Sınıfındaki en iri yarı, en uzun boylu, en geniş omuzlu ve en koca kalçalı kız olmuştu. Tüm atletik oyunları kazanan ve takımlar belirlenirken daima ilk seçilen kişiydi. Anette iriliğini hiçbir zaman sorun olarak görmemişti ve zaman zaman ne kadar tombullaşsa da, Svend onun kendisini kusursuz olarak görmesini sağlamıştı.

Ancak şimdi aynaya baktığında yeni bir beden görüyordu.

Emzirme ve aylarca süren doğum izni fazla kilolarını emmişti ve sonuç olarak kırk altı yaşında, her zamankinden çok daha iyi durumdaydı. Kemiklerinde hâlâ et vardı ama şimdi daha sıkı ve güçlüydü. Ve daha güzel. Bu kadar iyi hissetmesine kendisi de şaşırdı. Duşta ellerinin bu dikkatini çeken bedeni köpürtmelerine izin verdi ve karnının üstündeki gergin deriye dokunarak kendisini çok daha iyi hissetti. Boy aynasının önünde kurulandı ve poposuna daha dikkatli bakmak için yan dönerek giyindi. Hayatı boyunca bedenini bir süs gibi değil de bir araç olarak görmüşken, şu an böyle çekici hissetmek başını döndürüyordu.

Svend mutfaktan “Telefonun çalışıyor!” diye seslenince Anette telaşla pantolonunu çekip telefonu cevaplamaya koştu.

Gudrun şu an mama sandalyesine oturmuş, bombardımanı gülümseyerek karşılayan babasına meyveli yoğurt fırlatıyordu. Svend her zaman sakin mizaçlı biri olmuştu ama baba olduğundan beri sabrı güneşte kalan bir sakız kadar genişlemişti. Anette ayaklarını sürüyerek odanın diğer tarafına geçti, pantolonunun düğmelerini ilikledi ve Svend’in taze pişmiş ekşi mayalı ekmeklerinin yanında vızıldayan telefonunu mutfak masasından aldı.

“Ben Werner!” Yerdeki bir yoğurt parçasına bastığını fark edince içinden küfretti.

“Hafta sonunda rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir sorunumuz var. Şey, yani olası bir sorunumuz. Az evvel Korner’la konuştum.” Bu komiserin sesiydi. Anette’in cumartesi modu, karışık meyvelerle kaplı ayak parmaklarına doğru düşmeye başladı. İsmi Irene Dam olmasına rağmen kendisine “komiser” dışında başka hiçbir şekilde hitap edilmeyen komiser son derece profesyonel biriydi ve “olası sorun” ciddi olmasa asla cumartesi günü aramazdı. Anette ailesiyle ilgili planlarının belirsizliğe doğru sürüklendiğini fark etti.

“Ne oldu?”

“Kayıp bir erkek, hatta daha net söylemek gerekirse, Oscar

Dreyer-Hoff isminde, on beş yaşında kayıp bir çocuk var. En son dün saat üçe çeyrek kala okuldan çıkarken görülmüş. Ailesi gece bir sınıf arkadaşının evinde kaldığını sanıyormuş ama görünüşe bakılırsa öyle olmamış. Çocuk bu sabah anlaştıkları şekilde eve dönmeyince fark etmişler.”

“Bu olaya *biz* neden karışıyoruz?” diye sordu ayağını silmek için bir şeyler arayan Anette. “On beş yaşında bir çocuğun bir-iki gün ortadan kaybolması çok sık görülen bir durumdur. Bir partiye gitmek istemiştir, ailesi izin vermemiştir. Eğer biz karışıyorsak, sıra dışı bir şey var demektir?”

“Aile bir mektup almış.”

Anette, Svend ile göz teması kurdu. Aynı şeyi daha önce defalarca kez yaşadıkları için Svend daha görür görmez bu bakışın ne anlama geldiğini fark etti. Aile pikniğine onsuz gidilecekti. Omuz silkip kadına destekleyici bir edayla gülümsedi. Sonra yine gazetesinin arkasına saklanıp birden başını uzattı, Gudrun bunu görünce kahkahalara boğuldu.

“Kaçırılmış mı?” diye sordu Anette.

“Emin değiliz,” diye iç çekti komiser. “Ancak aile... nasıl desem... *seçkin* bir aile. Nodrhjem Müzayede Salonu’nun sahipleri ve daha önce de tehdit almışlar. Birkaç yıldır radarımızdaydılar.”

Anette kızının kahkahalarının mutfağı doldurduğunu duydu.

“Geliyorum.”

B Ö L Ü M 2

Langelinie İskelesi'ndeki yolcu gemilerinin ve dünyaca ünlü Küçük Denizkızı Heykeli'nin arkasında, gezi tekneleri için küçük bir yat limanı olan Sondre Frihavn, depolar ile sahipleri Hong Kong'da olduğu için sürekli boş duran paslanmaz çelik kaplı buzdolaplarına sahip modern apartman binalarının arasında sıkışmıştı.

Jeppe Korner kaşlarını çatarak iskeleye, oradan da koyu yeşil güneş şemsiyelerinin altında açık havada oturma alanı olan lokantanın yanındaki Oslo feribotunun yanaştığı kırmızı ve gri beton binalara doğru baktı. Bu alan çekici, hatta popüler olarak kabul edilebilirdi ama Tanrı biliyor ya, kesinlikle güzel bir yer değildi.

“Dampfærgevej,” demişti komiser. Dreyer-Hoff ailesi numara 24B'de oturuyordu. Anette Warner onunla saat on birde ön sokakta buluşacaktı.

Küçük yat limanına demirlemiş olan fiberglas ve ahşaptan yapılmış küçük yolcu tekneleriyle yatlardan oluşan minik topluluğa göz atarak su boyunca yürüdü. Rüzgârda sallanmaları bu ıssız bölgeye bir canlılık getiriyordu.

İskelenin yüz metre aşağısında, modern bir tuğla binanın önünde Anette'i gördü. Mendereğin yanında duran, muşamba-

lara sarılmış ve elden geçiriliyormuş gibi görünen eski bir ahşap tekneyi inceliyordu. Jeppe kadına gülümseyerek baktı. Ortağı hakkında bunu söyleyeceği hiç aklına gelmezdi ama kadın iyi görünüyordu. Hâlâ bir hangar kadar genişti, ancak buna rağmen şimdi daha uzun görünüyordu. Kalçaları biraz daha incelmış, bu da geniş omuzlarının daha sportif görünmesine yol açmıştı. Ama sadece kilo vermekle yetinmemişti. Son zamanlarda Anette'in gözünde yeni bir pırıltı vardı. Bu onun sıradan yüz hatlarını değiştiren ve onu... güzelleştiren bir derinlikti. Belki anne olmasıyla bir ilgisi vardı ya da belki yaşlandıkça güzelleşen kadınlardan biriydi. Ama Jeppe ona bu değişiklikten söz ederse yumruğu yiyeceğinden emindi.

"Ne yani, hazır fırsatını bulmuşken popoma mı bakıyorsun?" diye sordu sırtı hâlâ adama dönük olan Anette.

"Bakmamak aptallık olur."

"Bence de." Dönüp adama göz kırptı.

Jeppe kadının uzattığı yumruğa yumruğuyla vurarak karşılık verdi, bu sarılmakla tokalaşmak arasında güvenli bir selamlaşma şekliydi ve ikisine de çok yakışıyordu. "Bugün neyi iptal etmek zorunda kaldın?"

"Aile pikniğini. Sorun değil. Ya sen?"

"Johannes'in Snekkerstern'deki evindeydim."

"Aha, demek hâlâ o kötü ve iğrenç magazin gazetelerinden saklanıyor?" Binanın yan tarafındaki girişi gösterip yürümeye başladı. "Ön kapı şu tarafta."

Jeppe ortağının alaycı yorumuna karşılık vermedi. Üstelik haklılık payı da vardı. Johannes bavulunda bir boşanma ile Şiliden döndüğünden beri ortalıkta görünmüyordu. Jeppe adamın tekrar sahnelere dönmeyeceğinden endişe etmeye başlamıştı.

24B numaralı zil hattı, Dreyer-Hoff ailesinin binanın en üst katının tamamına sahip olduğunu gösteriyordu. Jeppe'nin aklı-

na Adli Tıp binasını getiren tertemiz paslanmaz çelik asansör, onları doğrudan ailenin dairesine getirdi. Jeppe yukarıya çıkar-ken bu gece geç gelebileceği konusunda onu uyarmak için Sara'ya mesaj attı. Günün ne getireceği belli değildi.

Asansör kapıları, geniş tahta döşemelerin İran halılarının altında kaybolduğu ve yat limanına bakan tavandan zemine kadar pencerelerin devam ettiği etkileyici bir odaya açıldı. Temiz, modern hatlar renkli sanat eserleri ve İtalyan manastırlarından kâğıt mendile sarılarak gönderilmiş gibi duran kurt yemiş antika ahşap mobilyalarla vurgulanmıştı. Mütevazı bir ev değildi ve bu eşyaları alan kadın da mütevazı olmaktan başka her şeye benziyordu. Malin Dreyer-Hoff iri gözleri, pembe dudakları ve göğsünü sıkıca saran yeşil çiçekli elbisesiyle bir Boticelli meleşği gibi şehvetliydi. Onları görünce gergin bir ses tonuyla seslendi.

“Henrik, geldiler!” Ellerini önünde kavuşturup gergin bir şekilde büktü. Parmakları bir tür mavi boyayla lekelenmişti.

“Merhaba.” Jeppe çekinerek elini uzattı. “Kopenhag Polisi Soruşturma Birimi'nden Jeppe Korner. Bu da meslektaşım Anette Werner.”

“Üzgünüm. Ben sadece... Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler.” Kadın el sıkışmasına gevşek parmaklarla ve gözlerini kaçırarak karşılık verdi.

“Oturabileceğimiz bir yer var mı?” Jeppe, solunda açık bir mutfağın ve her yerinde cam duvarların olduğu geniş odaya göz gezdirdi. Çocukken *Flashdance* filmini izlediğinden beri sahip olmayı hayal ettiği çatı katı dairesinin modern bir versiyonuna benziyordu. Zengin gösteriyordu.

“Oturma odasındaki kocamın yanına gidelim.”

Malin onları bir tarafı deniz manzarasına, bir tarafı farklı oda kapılarına bakan uzun bir koridora yönlendirdi. Jeppe açık duran bir kapıdan içeriye baktı ve birçok başka tabloyla iki ince bilgisayar ekranı gördü. Dreyer-Hoff ailesi sanat eserleri ve an-

tikalar satan bir müzayede salonu işleterek bir servet edinmişti. Bu servet evlerinin her yerinden belli oluyordu.

Koridor en az mutfak alanı kadar büyük, içi ışııkla dolu bir oturma odasında son buldu. Bir Kasper Eistrup tablosunun altında beş kişilik pembe bir kanepede duruyordu. Tablo mekâna o kadar uymuştu ki ısmarlama bir parça olmalıydı. Pencerenin yanında, üzerinde yarısı bitmiş mavi bir tablo olan bir şövale duruyor ve yanında uzun boylu, kır saçlı bir adam sırtı okyanusa dönük, elleri pantolonunun ceplerinde onları bekliyordu. Kaşlarının arasında dikey bir kırışıklık vardı ama yeni ütülenmiş beyaz gömleği ve büyümeye başlayan göbeğini kapatan bej rengi kanvas pantolonla bütünleşmişe benziyordu. Omuzları, günün çoğunu masa başında geçiren biri gibi, düşüktü.

Onları karşılamak için yanlarına gidip elini uzattı.

“Henrik. Selam. Geldiğiniz için sağ olun.”

Jeppe adamın bir ziyarete daha uygun düşen kelime seçimine şaşırdı. Ama endişe insana tuhaf şeyler söyletebiliyordu.

“Oturun lütfen.”

Jeppe ve Anette, çiftin oturdukları pembe kanepeye bakan, birbirinin aynı iki koltuğa oturdu. Henrik Dreyer-Hoff kolunu korumacı bir tavırla karısının arkasına uzattı.

“Oğlunuzdan hâlâ haber almadınız mı?” Jeppe defterinde boş bir sayfa açtı.

İkisi de başlarını iki yana salladılar.

“Kayıp olduğunu ne zaman anladınız?”

“Bu sabah.” Malin derin bir nefes aldı. “Cumartesileri genelde hep birlikte kahvaltı ederiz. Bu bir aile geleneğidir. Henrik bize kahvaltı hazırlar...”

Başını sallayan kocasına baktı.

“Yemek yapmaya bayılırım ama hafta içi pek vaktim olmuyor. O yüzden hafta sonları... Oscar hep krep ister. Amerikan tarzı tereyağlı, sütlü ve şuruplu olanlardan.” Henrik durdu.

Malin kocasına sanki yanlış bir şey söylemiş gibi baktıktan sonra Jeppe'ye döndü.

"Sabah erken kalkıp resim yaptım," dedi. "Herkesin kalkmasını ve Oscar'ın eve dönmesini beklerken yani. Ama o gelmedi. Saat sekiz buçukta onu arayıp mesaj attım."

Jeppe saati not alırken Henrik'in elinin karısının omzunu sertçe sıktığını fark etti. Sanki kadına engel olmaya ya da onu tutmaya çalışıyor gibiydi.

"Dün gece neredeydi?" diye sordu Jeppe. "Ya da nerede olması gerekiyordu?"

"Danca sınavına çalışmak için arkadaşı Iben'de kalacaktı. Birinci sınıftalar. Ama kız gelmediğini söyledi. Onunla saat ondan hemen önce konuştum. İşte o zaman bir terslik olduğunu anladık." Malin gergin bir şekilde parmağındaki yüzükle oynadı.

"Iben nerede olduğunu bilmiyor muymuş?"

"Fikrini değiştirdiğini sandığını söyledi. Bence bu çok tuhaf. Babası, sorumluluk sahibi bir adam gibi bizi arayıp bilgilendirebilirdi ama planlarından haberi bile yokmuş. Ya da olmadığını söylüyor."

"Oscar'ın telefon numarasına ihtiyacımız olacak ve Iben'le ailesininkine de." Jeppe defterini masanın üzerinden Malin'e uzattı. Kadın şaşkın bir halde deftere bir süre bakıp ardından yavaşça yazmaya başladı, titreyen elleri hayal edilebilecek en kötü korkuyu yaşadığını gösteriyordu.

"Bence kaçırıldı." Sesi titredi. "Onun kaçırılmış olabileceği düşüncesi bile..."

"Iben nerede yaşıyor?"

"Fredericiagade'de," diye cevap verdi Henrik ve karısına baktı. "Altmış dört numaraydı, değil mi? Babasıyla. Eğer Citadel'den giderseniz buradan on dakikalık yürüyüş mesafesinde. Oscar genelde o yoldan gider."

Jeppe, defteri Malin'den geri alıp ayağa kalktı ve çocuğun

arkadaşını aramak için pencereye doğru giden Anette'e başını salladı.

"Peki ailenin geri kalanı? Siz dün gece evde miydiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Malin, kısa bir duraksamanın ardından. "Şey, en büyüğümüz Victor birkaç sınıf arkadaşıyla dışarıdaydı ama Henrik ve ben kızımız Essie ile evdeydik."

"Bize bunu bırakmışlar." Henrik dikkatle sehpanın üzerinde duran kâğıdı aldı. Beyaz zemin üzerinde siyah renkte parlayan üç satır. "Bunu bugün gördük. Sonra bir terslik olduğunu anlayıp hemen polisi aradık."

Jeppe gömleğinin kolunu parmak uçlarına kadar indirip kâğıdı aldı ve okudu.

Etrafına bakındı ve Basil Hallward'ı bıçaklayan bıçağı gördü. Üzerinde leke kalmayana kadar onu birçok kez temizledi. Parlak ve ışıltılıydı. Ressamı öldürdüğü gibi, ressamın çalışmasını ve içerdiği tüm anlamı da öldürecekti. Geçmiş öldürecek ve o öldüğünde özgür olacaktı.

Teknenin omurgası suyu kıvrak bir şekilde yardı ve teknenin arkasındaki dalgaları sonsuz bir V şeklinde böldü. Motor gürültüsüne martıların çığlıkları eşlik ediyor ve güneş dümencinin gözbebeklerini iki küçük siyah noktaya dönüştürerek dalgaların üzerinde oynaşıyordu. Birleşik bir yakma ve dinlenme tesisi olan CopenHill, insan yapımı kayak pistinde gerçek kar olduğunu düşündürecek şekilde, gün ışığında parılıyordu. Tabii ki kar yoktu. Mevsim bahardı ve yakma tesisinin rekreasyon alanı henüz hazır değildi. Bu nedenle şehrin yokuş aşağı kayakçıları şimdilik gerçek karlarla kaplı dağlarda seyahat etmek zorundaydı.

Kopenhag Limanı sessizdi. Bu kadar erken saatte sadece

rıhtım otobüsleri ve çöp botları çıkardı. Su birkaç saat içinde cumartesi kanal turları, kiralık tekneler ve balığa, yüzmeye ya da Oresund kıyısında kamp yapmaya çıkan yatçılarla ve bunun yanı sıra bira içen kaptanların olduğu yelkenlilerle rüzgârlıklarında açıkgozlü kürekçilerin kürek çektikleri deniz kanoları ile dolardı. Ama o zamana kadar o gitmiş olurdu.

Tıpkı tercih ettiği gibi, herhangi bir zaman veya plan baskısı olmadan sadece teknenin hareketlerine dayanıp rüzgârın gözle-rindeki sabah yaşlarını silmesine izin vererek dümen çeviriyor-du. Karşısında Trekroner Deniz Kalesi belirdi, davetkâr güneş ışığında kırmızı ve yeşil ada ona gülümsüyordu. Mads Teigen dümeni kalenin o tanıdık, küçük rıhtımına doğru çevirdi. İske-leye demirlemiş ahşap bir yelkenli dışında rıhtım boştu. Tekneyi güvenli bir şekilde bağladı, motoru kapattı ve karaya atladı. Sarp setler eski kaleyi koruyan yabani yeşil ve sarı yumuşak kanatlara benzeyen bahar otlarıyla kaplıydı.

Trekroner ilk olarak 1713'te Kopenhag tahkimatlarının bir parçası olarak inşa edilmişti. Bu, birkaç kaleyi içeren ve 1801 Kopenhag Savaşı ile 1807'de Kopenhag'ın filosunu kaybettiği İngiliz bombardımanı gibi, efsanevi saldırılarında kilit rol oynayan bir savunma yapısı sistemiydi. Orijinal Trekroner Kalesi, batarak kayalarla dolan üç eski gemi ile kurulmuştu. Bu gemiler-den birinin adı *Tre Kronor*'du ve çoğu insanın adanın hükümete üç Danimarka kronuna satıldığı 250 yıldan uzun bir süre önce geldiğini düşünmesine rağmen, kale ismini bu gemiden almıştı.

Mads bir plastik torba aldı ve bir yaşam belirtisi bulmak için at nalı şeklindeki gezinti bölgesini taradı ama herhangi bir şey göremedi. Gözleri her zaman olduğu gibi, yine kalenin ana gi-rişinin üzerinde yükselen beyaz deniz fenerine takıldı. Oradan bakınca yapı yerin iki kat altına kadar uzanıyordu. Kazamatlar, Birinci Dünya Savaşı sırasında 750 asker için üs görevi görmüş ve daha sonra işgal esnasında Almanlar tarafından kullanılmış-

tı. Deniz seviyesinin altındaki koridorlarda o soyulmuş duvarların arasında dururken, havadaki barut ve tedirgin ter kokusunu hâlâ hissedebiliyordunuz. Duvarlara sinen panik ve can sıkıntısı artık yüzlerce ölü adamın hikâyesini fısıldıyordu.

Bugünlerde kale yalnızca kuşlara, vizonlara ve kırmızıya boyanmış eski komutan kamarasında tek başına yaşayan bir kale bekçisine ev sahipliği yapıyordu. Adasında bir münzeviye dönüşmüş, kaderi bu olmuştu.

Mads, yaz ortası şenlik ateşi için odun yığdıkları platformun üzerinden geçip setin dışına çıktı. Dalgakıranın yanına yuva yapan kuğu çiftini kontrol etmek istedi. Setin tepesinden bakıldığında bir yanda Kopenhag'ın kuleleri, diğer yanda Malmö'nün Dönen Gövdesi görünüyordu. Burası o kadar ıssızdı ki, kendi gezegeninde durduğunu bile hissedebilirdi. Burası başkentin ortasında, yoğun şehir hayatından sadece dar bir su şeridiyle ayrılmış, vahşi bir yerleşim bölgesiydi.

Kuğu çifti kara kara düşünüyordu. Dişi olan deniz otundan yapılmış yuvasında ağır bir şekilde oturuyor, erkek olan da temkinli bir edayla etrafında dönüyordu. Tam tamına bir ay içinde kale, kritik ilk birkaç haftada hayatta kalmak için annelerinden ayrılmayacak olan yeni, tüylü küçük yavrulara sahip olacaktı.

Mads bunu düşününce gülümsedi.

Sırtın tepesindeki direklerin üzerinde yükselen eski beyaz ve kırmızı çizgili yön işaretlerinden birini geçerek set boyunca yürümeye devam etti. Sezonun ilk bekârlığa veda partisi bugün öğle saatlerinde gerçekleşecekti. Mads yeraltı koridorlarındaki define avı istasyonlarını çoktan hazırlamış ama içinden bir ses ona bir kez daha bakmasını söylemişti.

Dolambaçlı merdivenlerden alçak tavanlı bodrum katına inerken, kazamatın kalın beton duvarları arasındaki serin havayı hissetti. Ayak sesleri sanki biri arkasından gölgelerin içinde yürüyormuş gibi yankılandı. Üzerinde kırmızı bir haç olan eski

hücre kapısının yanından geçtiğinde, sesin bozulması o kadar gerçekçi geldi ki dönüp arkasına bakmak zorunda kaldı. Ama tabii ki hiç kimse yoktu, bunlar sadece kafasının içindeki hayaletlerdi.

Mads on iki istasyonun hepsini kontrol edip ışığa geri dönmekten önce tüm halatların bağlı ve el fenerlerinin şarj edilmiş olduğundan emin oldu. Konuklar gelmeden önce atölyede birkaç saat vakit geçirebilirdi. Komutanın binasına dönerken rıhtımda hâlâ tek başına demirlenmiş duran ahşap yelkenlinin yanından geçti. Bu onu endişelendirmedi. Yine de ana kapıyı arkasından kilitledi. Rahatsız edilme riskine girmesine gerek yoktu.

Güvende olmak için atölyenin kapısını da kilitledi. Kapı koluna rüzgârlığını astı, telefonunu cebinde bıraktı ve ses sistemini açtı. Bunun üzerine Çaykovski'nin *Altıncı Senfoni*'si odayı doldurdu.

Bir sonraki projesi için bir saatlik mutlak huzur ve sükûnet beklentisiyle Mads rahat bir nefes aldı. Buzdolabından plastik poşete sarılı bir paket çıkartıp tezgâhın üzerine koydu. Paketi dikkatle açtı, bir kâseye su doldurdu ve neşteri hazırladı.

BÖLÜM 3

Anette pembe kanepede oturan ebeveynlere bakarken aklına Portekiz'de tatildayken küçük kızlarını kaybeden İngiliz çift geldi. Yıllarca süren araştırmalara rağmen kız asla bulunamamıştı. En sonunda bazıları kızın kayboluşunun arkasında kendi anne babasının olduğunu söyleyen bir takım spekülasyonlar yapmaya başlamıştı.

"Mektup mutfak masasına bırakılmıştı," diye açıkladı, sanki ağzından çıkan sözcüklere karşı karısını fiziksel anlamda korumak ister gibi kendine doğru çeken Henrik. "Oscar'ın kayıp olduğunu anlayana kadar mektubu fark etmedik, onun bir ev odevi ya da onun gibi bir şey olduğunu sandık."

"Ama değilmiş?"

İkisi de başlarını iki yana salladı.

"Tam ortadan katlanmış ve dışına *M* ve *H*'ye diye yazılmıştı. Üstelik klavye ile yazılmış. Bakın!"

Jeppé kâğıdı çevirip Anette'e gösterdi. Kadın da tıpkı adamın yaptığı gibi, parmaklarını kapamak için gömleğinin kolunu çekti ve kâğıdı adamın elinden alıp harfleri dikkatle inceledi.

"Bu acaba..." Malin hafifçe nefes aldı, "...bir fidye talebi olabilir mi? Oldürmeyle ilgili bir şeyler yazıyor çünkü."

"Bir alıntıya benziyor." Anette, Jeppé'ye bakınca onun da

aynı şeyi düşündüğünü anladı. Genelde birini kaçıranlar daha net mesajlar yazardı, böyle edebi ya da lirik tarzda şeyler değil. “Basil Hallward kim?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye hızla cevap verdi Malin. “Bu ismi daha önce hiç duymadık.”

Anette kadının ses tonunda, sanki polisin yanlış soruları sorduğunu düşünüyormuş gibi, umursamaz bir tavır hissetti.

“Daha önce de tehditler almıştık, galiba iki yıl önce falandı? Polise haber vermiştik. Sizde kaydı olmalı.”

Anette başını öne doğru salladı.

“O notlar da bunun gibi miydi?”

Bir süre tereddüt eden Malin, “Hatırladığım kadarıyla hepsi birbirinden farklıydı. Kimisi el yazısı, kimisi bilgisayarla yazılmıştı. Ama hepsi çok kısıydı,” dedi.

“Hâlâ sizdeler mi?”

“Hayır.” Henrik eşinin cevap vermesine fırsat bırakmadan araya girdi. “Asıl konu o tehditlerin bazılarının ailemize yönelik olmasıydı ve şimdi Oscar’ı aldılar işte!”

Son cümlede sesi titredi. Başını eğdi, omuzları sarsılmaya başladı. Malin elini adamın bacağına koyup sabırsız bir şekilde okşadı. Anette’e göre bu hiç de şefkatli bir hareket değildi.

“O dönem polis mektupları kimin gönderdiğini buldu mu?” diye sordu Jeppe.

“Hayır.”

“Tamam, raporu bulup bir göz atarız. Adli Tıp uzmanlarımız olası bir ipucu için bu mektubu inceleyecekler ve eğer dosyada kopyaları mevcutsa, öncekilerle karşılaştıracacağız.”

Jeppe açıklama yaparken, Anette de cep telefonuyla mektubun fotoğraflarını çekip çantasını bulmak için ayağa kalktı ve içinden çıkarttığı kahverengi zarfa mektubu koyup mühürledi. Henrik’in başını kaldırıp kolunu tekrar karısının omzuna koyduğunu fark etti.

“İçeriye zorla girildiğine dair bir belirti var mı?” diye sordu.

“Alarmımız var ama çalışmadı,” diye cevap verdi Henrik, başını iki yana sallayarak. “Ama bu sürpriz değil, öyle değil mi? Muhtemelen zili çaldılar ve Oscar da kendisini kaçırانları içeriye aldı.”

“Onu en son kim, nerede görmüş?” Jeppe defterinde yeni bir sayfa açtı.

“Dün öğleden sonra üçe çeyrek kala okuldan çıktığında görülmüş,” diye cevapladı Malin. “Norreport Metro İstasyonu’nun yanındaki Özel Zahles Lisesi’ne gidiyor. İben bize okulun önüne vedalaştıklarını ve sonra Oscar’ın eve yürüdüğünü söyledi.”

“Sizler ne zaman eve geldiniz?”

“Essie’nin –en küçüğümüz olan Esmeralda’nın– cumaları dans dersi var. Onu dersten aldım, beşi biraz geçe, belki beş buçuk civarlarında eve geldik.” Malin sanki çekmesini ister gibi Henrik’in omzunda duran eline dokundu. Ama adam elini çekmedi.

“Yakınlarınızı arayıp Oscar’dan haber alıp almadıklarını sordunuz mu?”

“Annemi, babamı ve kız kardeşimi aradık ama hiçbirisi bir şey bilmiyor. Yakınlarımız bu kadar. Henrik’in annesi ve babası öldü. Ama Oscar bize haber vermeden asla başka bir yerde kalmaz.”

Anette tekrar Jeppe’nin yanına oturdu.

“Dün okuldan sonra eve gelip gelmediğini anladınız mı? Mesela sırt çantası burada mı? Bilgisayarı?”

Malin başını iki yana salladı.

“Cep telefonu da yok.”

“Peki, ya pasaportu?” diye devam etti Anette. “Her zamanki yerinde mi?”

“Kontrol ettim. Hepimizin pasaportu çekmecedeki yerlerinde duruyor.” Kırmızı cilalı çekmeceleri işaret etti. “Onu bulmak için planınız nedir?”

“Derhal onu aramaya başlayacağız,” diye kadına garanti verdi Jeppe. “Eğer cep telefonu yanındaysa onu hemen buluruz. Bu esnada siz de Oscar’la sürekli görüşen herkesi arayıp kendilerinden bilgi almaya çalışabilirsiniz.”

Henrik’in gözleri sulandı.

“Oğlunuzun yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı var mı?” diye sordu Jeppe.

“Ben getireyim.” Malin kendisini kocasının elinden kurtarıp ayağa kalktı ve bir an başı dönmüş gibi koltuğa yaslandı. Sonra odadan çıktı.

“Odasına bakabilir miyiz?” diye sordu Anette.

Baba cevap vermedi. Anette omzunu silken Jeppe’ye baktı ve adamın bu hareketini onay olarak kabul ederek ayağa kalktı. Uzun koridordan ilerlerken kapıları açmaya başladı. İlk oda ofise benziyordu, ağır ahşap mobilyalarla dekore edilmişti. Diğer odada kulaklık takmış bir genç vardı. Siyah saçlı, uzun bacaklı, yakışıklı bir genç adamdı.

“Selam, ben memur Anette. Sen Victor olmalısın.”

Çocuk kulaklıklarını çıkartıp ters bir kolye gibi boynuna taktı. Odada sert bir ritim yankılandı. Anette çocuğun gözlerinin ağlamaktan kızardığını gördü.

“Küçük kardeşinin odasını arıyorum,” diye açıkladı davul gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

“Bana Vic deyin, herkes öyle der.” Çocuk pantolonunun cebinden telefonunu çıkartıp ekrana dokundu. Müzik durdu. “Aslında burası onun odası. Burada oturmuş sadece...”

“Sanırım kardeşinin nerede olduğunu bilmiyorsun?”

“Bilseydim burada olmazdınız, değil mi?” Victor özür diler gibi gülümseyip yanağındaki yaşı sildi. “Affedersiniz, ukalalık etmek istemezdim. Ama tüm bu olanlar... çok tuhaf.”

Anette odanın erkeksi dekoruna şöyle bir göz attı: eski ahşap sandalyeli bir çalışma masası, kitaplarla dolu raflar, dolu bir

kıyafet askılığı ve bir şifonyer. Hepsi bu kadardı. Oda, dairenin kalanı gibi temiz ve düzenliydi ama sıcaklıktan eser yoktu.

Masanın üzerinde yan yana asılmış duran hazır çerçevelerin içinde siyah-beyaz resimler, karakalem insan çizimleri, çıplak vücutlar, yere bakan yüzler ve kararmış uzuvlar sergileniyordu.

“Bunları Oscar mı çizdi?”

“Evet, hepsini o çizdi. Çok iyidir. Küçükken hep bana da öğretmeye çalışırdı. Bilirsiniz, önüme vazo içinde çiçekler koyar ve perspektifle nasıl çizeceğimi, nasıl gölgelendirme yapacağımı falan anlatırdı küçük yaramaz. Yapamadığımda çok kızar ve onunla dalga geçmek için bilerek saçmaladığımı söylerdi.”

Anette gülümsedi.

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Dün kahvaltıda,” diye çekinerek cevap verdi Victor, sesi her an kırılacakmış gibi titriyordu. “Her zaman olduğu gibi mutfakta yedik –kız kardeşimle beraber–, sonra birlikte okula gittik Oscar’la ikimiz aynı liseye gidiyoruz. O birinci sınıfta, ben son sınıftayım.”

Victor kulaklıklarıyla oynadı.

“Annem birinin onu aldığını söylüyor. Sizce bu doğru mu?”

“Bunu söylemek için daha çok erken.”

Kulaklıklardan bir şey fırlayınca çocuk şaşkın bir şekilde elindeki küçük plastik parçasına baktı.

“Eve birlikte yürüyecektik ama benim... benim okulda biriyle konuşmam gerekti. Eğer planımıza bağlı kalsaydım belki de...”

Kadını yalvarır gibi süzdü. Anette çocuğu rahatlatabilmeyi çok isterdi ama kendisi de ondan fazlasını bilmiyordu. Hem belki de çocuk haklıydı.

Kulaklıkları çıkarıp yere fırlattı.

“Arkadaşlarımdan biri kardeşimi okuldan sonra, Botanik Bahçesi’nin önündeki siyah araçta biriyle konuşurken gördüğünü söyledi.”

Anette nefesini tuttu.

“Arkadaşının adı ne?” diye sordu.

“Jokke. Yani Joakim. Benimle aynı sınıfta.” Victor telefonunu kaldırıp Anette’e gösterdi. “Kısa süre önce tanıdığım herkese Messenger’dan yazdım. O da hemen cevap verdi.”

Kadın ona telefonunu verdi.

“Jokke’un telefon numarasını buraya yazar mısın lütfen?”

Çocuk söyleneni yaptı.

“Sence Oscar karışmaması gereken bir şeye karışmış olabilir mi? Belki ailenin görüşmesini istemediği bir arkadaşıyla?” Cevap verirse başının derde girmeyeceğini ima eden bir şekilde çocuğa gülümsedi.

“Hayır! Kardeşim iyi bir çocuktur.”

Anette odaya bir daha baktı. Resimlere, çalışma masasına, şifonyere ve Victor’un üzerinde oturmakta olduğu odadaki tek sandalyeye.

“Şey... kardeşin nerede uyuyor?” diye sordu.

“Aile yatağında.”

Kadın ona hayretle baktı.

“Anne ve babamız ailenin birlikte uyuması gerektiğine inanır, o yüzden ben küçükken hepimiz için beş metre genişliğinde kocaman bir yatak yaptırdılar. Benim artık kendi yatağım var ama Oscar hâlâ orada uyuyor.”

Anette sırtının buz gibi olduğunu hissetti.

Aile yatağı mı?

Mutfak masasının üzerinde kâseler dolusu chia tohumlu yulaf lapası donmuş vaziyette duruyordu; evde olmayan bir aile için, iştahı olmayan bir baba tarafından hazırlanmış bir kahvaltı. İben’in burada olup dirseklerini masaya dayamış, ağzı dolu bir vaziyette kendisinin ev halkına tanıttığı vegan yemekleri

hazırlamaya yönelik beceriksiz girişimlerine gülmesi gerekirdi. Ancak en yakın arkadaşının kayıp olmasına rağmen, sabah ralişi için Danimarka Gençlik Konseyi'ne gitmişti. Iben konseyin çevreyle ilgili organizasyonlarında aktif rol alırdı. Kızı idealist ve keçi gibi inatçıydı.

Kasper Skytte, Fernet-Branca'dan geri kalanlara başını aşağı yukarı sallayarak baktı. Yemek borusundaki yanma hissi, ardından gelen mide bulantısı hafıflemışti. Özellikle sabahları Fernet-Branca'dan hiç hoşlanmazdı ama bugün liköre ve bedene yayılan o neşeli kayıtsızlığa ihtiyacı vardı. Kasper'in içki sorunu yoktu -onun bağımlılığı farklıydı- ama bazen çok fazla içtiğinin farkındaydı. Zaten bol olan şarap tüketimi, nispeten dostane boşanmasından bu yana geçen yedi yıl içinde kesinlikle daha sağlıksız bir orana yükselmişti. Bekâr bir ebeveyn olmakla ancak bir içki içerek ve bilgisayar ekranının başında birkaç saat yalnız kalmak için iş gününün bitmesini ipe çekerek başa çıkabiliyordu.

Eski eşi altı yıl önce yeni erkek arkadaşıyla San Sebastian'a taşınırken Iben'in Danimarka'da kalmasına izin vermişti. Kasper daireyi, kızlarını ve -çok istemese de- geçen yıl ölene kadar günde iki kez yürüyüşe çıkardığı Cookie isimli Coton de Tulear cinsi köpeklerini almıştı. Başka bir deyişle, adam her şeyi almış, kadınsa sadece özgürlüğünü alıp gitmişti.

Buna rağmen giderken sanki kızlarının bir parçasını da yanında götürmüş gibiydi çünkü her geçen yıl Iben'in gözlerinde boşluk büyüyordu. En azından babasına bakarken.

Ön avlunun kapısı çarparak kapanınca adam kızı mı geldi diye pencereden baktı. Ama gelen üst kat komşusuydu. Iben toplantıdan çıkar çıkmaz eve geleceğine söz vermiş olmasına rağmen şu an babasının aramalarına cevap vermiyordu. Adam kalan lapayı çöpe atmaya başladı ve bulaşıkları yıkamaktan vazgeçti. Biraz daha beklemeleri gerekecekti.

Oscar kayıptı ve polis kızını sorguya çekmeye geliyordu. Bu gerçektir ve bundan kaçamazdı. Kasper kızının vaktinde eve gelmesi ve polisle tek başına yüzleşmek zorunda kalmamak için dua etti.

Sıkış tıkış oturma odasına gidip Iben'in bütün itirazlarına rağmen küçük çalışma masasına sıkıştırdığı mimar lambasını açtı. Doğru, çok fazla alan yoktu ama başka nereye koyacaktı? Eğer kızını okuldan sonra karşılamak için evde olacak, yemeklerini hazırlayacak, ebeveynlik edecekse kız uyumaya gittiğinde de çalışabilmesi gerekirdi. Masanın üzerindeki duvarda Kopenhag'ın yeni yakma tesisi asılıydı. Hırslı Copen Hill ya da -daha resmi ifade etmek gerekirse- Amager Kaynak Merkezi, diğer adıyla ARC. Son bir yıldır burada çalışıyor ve Iben dışında ayakta kaldığı saatlerin çoğunu burası kapsıyordu.

Masaya dört sayfa kâğıt serdi ve sırayla yazılmış rakamların üzerine eğildi. Bunlar tesisin temizleyiciler olarak adlandırılan altı iç borusundan, önceki haftaya ait emisyonları belirleyen rakamlardı. Bu borular fırınlardan çıkan dumanı temizler ve 123 metre yüksekliğindeki bacaya yönlendirirdi. Böylece bacalar şehrin üzerine temiz, beyaz bir buhar üflerdi. Kasper veri yollarını tasarlamak ve çöp yakımından kaynaklanan zehirli madde emisyonlarını izlemek ve aynı zamanda yakma fırınının ürettiği enerjinin kullanımını optimize etmek için proses mühendisi olarak işe alınmıştı. Şehirdeki çöplerin toplanmasından atık silosundaki bilgisayar kontrollü kepçeye kadar, yakma sürecinin tüm aşamalarını denetlerdi.

ARC birçok yönden benzersizdi. "Alırız ve geri veririz" mottosuyla bu yakma tesisi en başından beri bir çöplükten çok daha fazlası olarak görülüyordu. Dünyaca ünlü mimarlık grubu BIG tarafından tasarlanan fabrikanın, seksen beş metre yüksekliğinde bir kayak pisti olarak inşa edilmiş, asansörlü bir çatısı, bir kafesi ve tek bir kar tanesi bile olmadan yokuş aşağıya kayabi-

lecek eşsiz bir İtalyan plastik zemini vardı. Copen Hill şehrin yeni eğlence merkezi ve dönüm noktasıydı. Çatı projesinin bile tek başına üç yüz milyon Danimarka kronuna mal olduğu söyleniyordu.

Fakat pistin açılış tarihi daha şimdiden birkaç kez ertelenmişti ve basın sanki projenin büyüklüğü ve görkemini asla takdir etmiyormuş gibi her bir küçük yanlış adımın üzerine gidiyordu. Oysa burası dünyanın en temiz yakma tesislerinden biriydi ve mükemmel çalışıyordu. Buna rağmen tesis rüzgâra karşı koymaya devam ediyordu. Favori bir hikâye de şehre yeterli derecede bölgesel ısıtma sağlamak için İngiltere'den çöp ithal etmek zorunda kaldıklarıydı. Tesis başından beri çok büyüktü ve artık Kopenhag'ın atık hacmi azalıyordu. Gazeteciler elbette bu konunun üzerinde fazlasıyla duruyordu. Ancak fabrikanın ölçeğini büyütmek, on yıl sonra çok küçük kalacak bir fabrikaya sahip olmaktan kaçınmak için, siyasi bir karardı.

Kasper kâğıda bir büyüteç tuttu ve NOX katalizörünün en son emisyon rakamlarını okudu. Nitrojen oksit önemli bir çevresel sağlık tehlikesiydi, bu nedenle duman ve asit yağmurunu en aza indirmek için dünya çapında sıkı düzenlemelere tabiiydi. O ve meslektaşları, duman arıtma tesisi inşasında dünyanın önde gelen mühendislerinden bazılarıydı ve potansiyel danışmanlık işleriyle ilgili olarak Kanada, Hindistan ve Fransa'daki yakma tesisleri kendileriyle zaten temastaydı. Amaç, kısa süre içerisinde tesisin dumanındaki tüm karbondioksiti yakalayabilmek ve böylece bir yeraltı jeolojik oluşumunda biriktirebilmektir. Teknoloji zaten mevcuttu. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Saatine baktı ve Iben'i tekrar aradı. Hâlâ cevap yoktu. Kasper telefonunu fırlattı ve telefon masaya çarpıp yere düşünce, utançla eğilip yerden alarak ekranındaki çatlakları inceledi. Polis birazdan burada olurdu, o yüzden Iben'in hemen gelmesi gerekiyordu.

Masaya tekrar eğildi ve yanlarında rakamlar olan çizgiler çizmeye başladı. Sıkışık, küçük sembollerle gösterilen çıkış yolları ve değerler. Ama parmakları yanlış şeyler yazmaya devam edince içinden küfretti ve arkasına yaslanıp kapı kilidinin çevrilip çevrilmediğini dinleyerek tavana baktı.

Bunu yapmamalıydı. Bırakacağına dair kendine söz vermişti. Ancak bilgisayarını açma fikri, önünde duran kâğıttaki sayıları zar zor okuyabilecek hale gelene kadar kafasında büyüdü. Bir kere giriş yapsa sonrası daha kolay olurdu. O zaman bir süre daha uzak kalabilirdi. Kasper midyesinden kan dolaşımı yoluyla tenine yayılan ve onu titreten bir iltihap gibi vücudunda bir yanma hissetti. Dizüstü bilgisayarını aldı, nefes nefese oturum açtı ve dünyanın tekrar yerine oturduğunu hissetti.

Tren raylarının Ostre Anlaeg Parkı'nın yanında yer altından geçtiği Osterport İstasyonu'nda, ağaçlar üzerlerinde küçük sarı noktaların olduğu beyaz çiçek desenli yeşil bir halı gibi parlıyordu. Yarı açmış çiçek tomurcuklarının dalları yerçekimine meydan okuyarak hevesle gökyüzünü işaret ediyor ve kokuları tüm alanı dolduruyordu. Beyaz olanlar –kuş kirazı veya alıç için daha erken olduğundan– erik, sarı olanlar da hor çiçeği olmalıydı. İlkbaharın erken açan çiçekleri tüm şehri kaplıyordu. Bu hayatı onaylamaktan daha fazlasıydı, saf mutluluk eroiniydi.

Esther de Laurenti kokuyu içine çekti. Yetmiş yaşına basmıştı ve her geçen yıl, hayatının sonuna yaklaştıkça baharın gelişi ona piyangoyu kazanmış gibi hissettiriyordu. Ucunda tek bir pug cinsi köpeğin olduğu tasmayı çekti ve hafif bir acı hissetti. On iki yaşındaki Episteme kışın gribe yakalanmış ve grip pug'un bir türlü kurtulamadığı bir beyin iltihabına dönüşmüştü. Şimdi geride bir tek Doxa kalmıştı, eşinin ölümüne birkaç hafta ağlamış

ama sonra alışmıştı. Şu an patikadan herhangi bir yas belirtisi göstermeden, gayet iyi bir şekilde yürüyordu. Ölümün ardından ciddi bir yıkım bırakmadan bu kadar yaklaşması çok tuhaftı.

Esther köpeğinin kulaklarının arkasını okşamak için eğildi. Ardından yürümeye devam edip Ulusal Galerî'nin, Botanik Bahçesi'nin önünden geçti ve göllere doğru ilerledi. Güneş parlak bir şekilde suya yansıyor, onu gözlerini kısmaya zorluyordu. Bankta oturan bir grup gence gülümsedi. Gözleri ıslık ıslık olan gençler ellerinde bira kutuları tutuyordu. *Kopenhag'ın en iyi hali kış uykusundan uyandığı an, diye düşündü, herhangi bir işe yaramadan önce sayısız sabah ritüelinden geçmek zorunda kalan biz insanların aksine.*

Seksen beş yaşındaki dostu ve ev arkadaşı Gregers, güne yavaş başlayanlar için en iyi örnekti. Bazen Peblinge Dossering'teki evlerinin mutfağında neredeyse öğlene kadar huysuz huysuz otururdu. Yaş aldıkça daha da kötüleşmişti. Zaman geçtikçe daha az hareket edip daha çok şikâyet ediyordu. Hâlâ egzersiz yapmak için her gün Blagardsgade'deki fırına yürüyor, buna rağmen kilo kaybediyordu. Bir zamanlar güçlü olan kemiklerindeki etler eriyor ve ruh hali nadiren donma noktasının üstüne çıkıyordu.

Esther, Doga'yı nazikçe banktan çekti ve bugünlerde en çok düşündüğü şeyi düşündü: yazılarını. Bir kitap için henüz başlangıç aşamasında olan bir fikri vardı ama yine de o kadar heyecan vericiydi ki bunun düşünmeden edemiyordu. Bu fikir Noel'de merhum arkadaşı Kristoffer'in mezarına bir buket çiçek bırakırken aklına gelmişti. O gün kar yağmış ve bölge buz çiçekleriyle kaplanmıştı. Arkadaşıyla bağ kurmaya çalışırken kendini sıkışmış ve üzgün hissederek soğukta uzun süre durmuştu.

Hepimizin yüzleşmek zorunda olduğu tek kaçınılmaz durum ölümken, neden ölümle bu kadar kötü başa çıkıyoruz? Ölümle ilgili tüm ritüeller sona erdiğinde ve herkes kendi yoluna gittiğinde kederinizi nereye koyarsınız?

Bu düşünceler ne soka ne de kaçan inatçı bir yaban arısı gibi zihninin bir köşesinde uğulduyordu.

Esther diğer kültürlerdeki ölüm ritüelleri, yas tutma ve cenaze törenleri hakkında okumaya başlamıştı. Mart ayında bir sabah uyanmış ve yazmak için doğruca bilgisayarının başına geçmişti; başlangıçta sadece ölümle ilgili dağınık düşünceleri varken artık hepsi bir şekil almaya ve bir metne dönüşmeye başlıyordu. Tomurcuklanmakta olan masalını düşündükçe içi gıcıklandı.

Başını geriye yasladı ve dallardan yavru kulaklar gibi gevşekçe sarkan yeni kestane yapraklarına baktı. Dirençli, parlak, yeşil paraşütler gibi durmak için kısa sürede kendilerini nasıl kaldıracaklarını hayal etmek imkânsızdı.

Ölüm ritüelleri ve tomurcuklanan ilkbahar yeşillikleri. Esther daha önce kendini ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

BÖLÜM 4

Grimsi mavi okyanusun dalgaları Langelinie boyunca uzanan kayalara çarpıp Jeppe ve Anette'in yanaklarını tuzlu suyla ıslattı. Ufuk çizgisinde Trekroner Deniz Kalesi ile Refshaleoen'deki endüstriyel binaları ve sağda, uzaktaki rıhtıma doğru Holmen'deki eski donanma kışlası ile tartışmalı opera binasını görebiliyorlardı. Jeppe hayal kırıklığı yaratacak kadar minik olan Küçük Denizkızı heykelinin önünde doğru dürüst bir fotoğraf çekmek için toplanan turistlerin yanında durdu ve bugünkü öğle yemeği olan sosisli sandviçin kalanını fırlatıp attı. Ağzında bıraktığı soğan kokusunu hissetti ve sigara bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı.

"Şimdi sigara mı içeceksin?" diye onaylamayan bir tavırla sordu Anette. "Skytte ailesi bizi bekliyor."

Jeppe sigara paketini gülümseyerek kadına uzattı. Eski bir sigara tiryakisiyle dalga geçmek kadar eğlenceli bir şey olamazdı. Kadın başını iki yana salladı ve Jeppe bir tane yakıp içine çekerken, ellerini ceplerine soktu.

İlk araştırma operasyonu dalgası başlamıştı ve devam ediyordu. Bir grup memur dijital kanallara bakıyor, kapı kapı dolaşıp mahallede araştırma yapıyor ve Oscar'ın akrabalarıyla sınıf arkadaşlarını arıyordu. İkinci dalgayı aktive etmek bir saati

bulur, hatta geçerdi. Köpekli devriyeler, helikopterler ve medya desteğinin harekete geçmesi biraz daha zaman alırdı. En azından başlangıç için mektuba ve kaçırılmayla ilgili şüphelerine güvenmeye karar vermişlerdi. Kaçıranların talepleri öğrenilene kadar, dünyanın geri kalanını konuya dâhil etmek ciddi zararlar verebilirdi.

Umutları Oscar'ın bunlara gerek kalmadan, sağ salim ortaya çıkmasıydı.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Jeppe.

Anette dudaklarını büzdü.

"Bunun klasik bir fidyeye notu olmadığı."

"Ama önceki tehditlere bakılacak olursa uğraştığımız konu buymuş gibi görünüyor," dedi gözlerini kısarak suya bakan Jeppe.

"Olabilir," diye söze başladı Anette ve yerdeki bir taşı tekmeleyerek asfalttan düşürdü. "Anneyle baba arasında tuhaf bir titreşim olduğunu sadece ben mi fark ettim, yoksa sen de hissettin mi?"

"Bu beklenmedik bir şey değil ama?"

Anette omuz silkti.

"Peki, *aile yatağı* hakkında ne düşünüyorsun?"

Adam sigarasını ufuk çizgisine doğru üfledi.

"Bence insanın ergen oğluyla aynı yatakta uyuması normal bir şey değil. Ama her aile farklıdır. Sanırım çocukları için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlar."

"Bence çok ürkütücü," dedi Anette, sanki ne demek istediğini gösterir gibi ürpererek. "Hem Maline Dreyer-Hoff'un çocuklarıyla iyi anlaştığını kim söylüyor? Hiç empati yapan bir tipe benzemiyor."

Jeppe etkilenmiş gibi kaşını kaldırdı.

"Kes şunu Jepsen! Sırf bir kitap okudun diye insanların şifresini çözebildiğini sanma."

Jeppe ortağına gülümsedi ve sigarasını topuğuyla ezdi. "Hadi gidelim," dedi.

Amalienborg Sarayı çevresindeki mahalle eski ama lüks görünüyordu. Fredericiagade'ye dönmeden önce beyaz sıvalı cepheleri, parke taşlı sokakları ve kalın pirinç tabelaları geçtiler. Modaya uygun atmosfer, sudan ve eski binaların bakımı için bütçenin net şekilde daha düşük olduğu kaleden uzaklaştıkça yavaş yavaş kayboluyordu. Borgergade'nin köşesinde nispeten daha mütevazı bir girişi olan 64 numarada, Jeppe zildeki Skytte adını buldu ve düğmeye bastı. Kapı, yüksek apartmanların arasındaki küçük bir avluya açıldı. Orta boylu, sakallı, sarışın bir adam avludan direkt girişi olan zemin kattaki dairenin kapısında bekliyordu. Jeppe ayaklarını çiçekli paspasa silip adama elini uzattı. Çıgnediği sakız adamın nefesindeki alkol kokusunu pek gizlemiyordu.

Dairenin alçak bir tavanı vardı ve karanlık gibiydi ama çam mobilyalar, kilimler ve duvarlarda solmuş çocuk çizimleriyle hoş bir şekilde döşenmişti. Dekor işlevsel ve mütevazıydı, Dreyer-Hoff ailesinin titizlikle tasarlanmış lüks çatı katının tam tersiydi.

"Mutfakta oturalım. Iben eve yeni geldi." Kasper Skytte kolu olmayan ahşap kapıyı itip yolu gösterdi.

Mutfakta omuz hizasında koyu sarı saçlı, çocuksu yüzlü genç bir kız, çay fincanına doğru eğilmiş oturuyordu. Anette mutfak masasının yanında durup yan gözle lavabodaki kirli tabaklara baktı. Kasper, kızının yanındaki sandalyeye, Jeppe de onun karşısına oturdu. Baba kızına dönünce, sol şakağında sakalının kenarından saçına kadar uzanan yumruk büyüklüğünde bir doğum lekesi belirdi.

"Iben dik otur," diye talimat verdi Kasper. "Polis geldi."

Jeppe elini kıza uzattı. Sanki bu hareket kız için alışılmadık derecede bir yetişkin hareketiymiş gibi, kız adamın elini yavaşça sıktı.

"Merhaba Iben. Ben Kopenhag Polisi'nden Dedektif Jeppe

Korner. Bildiğin gibi arkadaşın Oscar kayıp. Ailesine geceyi sende geçireceğini söylemiş...”

İben fincanına baktı.

“Ama gelmemiş. Nerede olduğunu biliyor musun?” diye nazikçe devam etti Jeppe.

Kız başını kaldırmadan fincanını oynatınca Kasper onu sakinleştirmek ister gibi, kolunu omzuna koydu.

Jeppe kızın babasının dokunuşundan rahatsız olduğunu ve geri çekildiğini fark etti.

“Eğer bir şey biliyorsan şu an bize anlatma vaktidir,” dedi. “Bu çok ciddi bir durum. Oscar tehlikede olabilir.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Sorun değil İben.” Jeppe kıza güven vermek ister gibi gü-lümsedi. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Dün, dersten hemen sonra, okulun önünde. Birkaç dakika birlikte takıldık ve hafta sonu neler yapacağımızı konuştuk. Bizim sınıftan birkaç kişiyle, son sınıflardan birkaç kişi daha vardı. Oscar ağabeyini bekliyordu ama çocuk gelmedi. On dakika bekledikten sonra eve doğru yürümeye başladık. Ben Norreport İstasyonu’ndan geçtim, o da Botanik Bahçesi’ne doğru gitti.”

“Birlikte takılmayacak mıydınız?”

“Evet ama o önce eve uğrayıp sırt çantasını bırakmak istedi. Bana daha sonra gelecekti. Yemek için işte, bilirsiniz, normal şeyler.” Çok hızlı ve hiç takılmadan cevap vermişti.

“Neden seninle eve yürümedi?”

“Dedim ya, önce üzerini değiştirmek istedi, tamam mı?”

İben burnunu kaşıdı ve Jeppe bu masum hareketin arkasında bir öfke olduğunu hissetti.

“Ama gelmedi,” dedi Jeppe. “Onu aramayı denedin mi?”

Kız sanki soru çok aptalcaymış da onaylamıyormuş gibi çenesini kaldırdı.

“Tabii ki aradım! Ama açmadı, ben de herhalde oyuna ya da

çizime daldı veya uyudu diye düşündüm işte. Biz sürekli görürüz, bu taşa yazılan bir plan falan değildi...”

Anette kızın sözünü kesti.

“Son sınıflardan Joakim, Oscar’ı siyah bir araba ile konuşurken gördüğünü söyledi. Sen de gördün mü?”

Kız başını iki yana salladı.

“Neden iptal ettiğini hiç merak etmedin mi?” diye ısrar etti Jeppe.

“Hayır.” Ona yetişkin yaşamını küçümseyen bir ergen gibi baktı. “Sabah uyanınca arar diye düşündüm.”

Kasper ciddi bakışlarla kızı süzdü.

“Birbirinizin evlerinde kalacağınızı söylerken yalan mı söylüyordun?” diye sordu.

Babanın şakağındaki doğum lekesinin ortasındaki damar atmaya başladı. Jeppe adamın zorlandığını düşündü. Sanki hiçbir şeyi kırmadan bu küçük daireye sığmak için o kaslı kollarındaki gücü dizginlemek ister gibiydi.

Jeppe kıza dönüp, “Nereye gitmiş olabileceği konusunda hiçbir fikrin yok mu?” diye sordu.

“Hayır.” Kız gözlerini tekrar fincana çevirdi.

Jeppe durumun ciddiyetini kavramasını sağlamak için bu tembel gence bağırmayı istedi. *O kaçırıldı. Bize yardım et! Ama tabii ki yapmadı.* Tanıklara dikkatli davranmak gerekirdi, aksi takdirde konuşmazlardı.

“Dün gece nerede kaldığı konusunda hiçbir fikrin yok mu?” dedi sakince.

İben bir süre hiç kıpırdamadan oturdu, sonra başını iki yana salladı.

Lavabodaki bulaşıkların üzerine mutfak musluğundan düzenli damlalar düşüyor ve Jeppe içinden damlaları sayıyordu. Bir kalp atışı. İki kalp atışı. Üç kalp atışı.

Sonraki sorusu ritmi bozdu. “Oscar’ın ailesi üzerinde alıntı

yazan bir not bulmuş. Bir kâğıda basılmış. Bu sende bir şey çağrıştırırdı mı?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum." Sesi inceldi ve bir fısıltı gibi çıktı.

Kasper kolunu tekrar kızının omzuna koydu. Kızın bu sefer gösterdiği fiziksel tepkiyi kaçırmak imkânsızdı. Henüz sınırlarını ifade edecek kelimelere sahip olmayan küçük bir çocuk gibi, kız babasının koluna vurdu.

Anette bir kartvizit çıkardı.

"Aklına bize söylemek istediğin herhangi bir şey gelirse hemen bu numarayı ara. Onu ne kadar erken bulursak o kadar iyi."

Kartı Kasper aldı. İkisine de endişeyle baktı.

"Sizce tehlikede olabilir mi?" diye sordu.

Jeppe yanıt vermeden önce biraz bekledi.

"Bu gibi vakaların büyük çoğunluğunda insanlar sağ salim ortaya çıkar."

Baba ve kıza hoşça kal derken içinden, *yalan değildi* diye geçirdi. Çoğu kayıp yirmi dört saat içinde sağ salim ortaya çıktı. Yirmi dört saatten sonra bu olasılık gözle görülür derecede düşerdi.

Başka bir deyişle iki buçuk saatleri kalmıştı.

"Kollarıma Tanrımı, kollarıma..."

Nick Cave'nin boğuk vokalleri küçük atölyeyi doldurdu. Jenny Kaliban müziğin sesini açtı ve gözlerini kapatıp bir sigara içerek şarkıya eşlik etti. Bedenindeki huzursuzluğu yalnızca müziğin yapabileceği şekilde hafifletmesine izin verdi. Korku, göğüs kafesinin altını bir parazit gibi kemiriyor, kendisini yutmakla tehdit ediyordu. Endişesi gözlerinin ve ağzının etrafındaki ince çizgilerde, ağarmış saçlarında ve yıpranmış dizlerinde

kendini göstermeye başlamıştı. Bugün göğsünde bir pişmanlık düğümüyle uyanmıştı ve kederini atmakta zorlanıyordu. Bir mantra gibi, kendine kaybedecek fazla bir şeyinin olmadığını söyledi ama tabii ki bu bir yalandı. Herkesin kaybedecek bir şeyi vardı.

Gözlerini açtı ve eski moda teybin düğmesine basıp müziği kapattı, sonra da sigarasını lavaboya attı. Bugün atölyedeki nadir yoğun günlerden biriydi ve vaktini kendine acıyıp olumsuz şeyler düşünerek ziyan edemezdi. Mali konular felaket olmasa da biraz sıkışıkta. Yeniden akşam dersleri vermeye başlamalı, Thorvaldsens Müzesi'nde daha fazla vardiya yapmalı ve yeni gelir kaynakları bulmalıydı. Bekçilik görevi ona yeterince uygundu ama maaşı çok değildi. Ev sahibinin evi boşaltma ihtarnamesi dolabın üzerindeydi ve hayatını yerle bir etmekle tehdit eden inatçı bir ateş gibi için için yanıyordu.

Jenny kapının üzerindeki kancadan bir önlük alıp küçük çalışma odasına baktı. Osterbro Mahallesi'ndeki harap bir evin birinci katındaydı, diğer tüm evler kutsal modernleşme adına yıkılmıştı. Binanın arkasındaki avludan tek girişi vardı. Tozlu pencereler yüzünden fazla ışık almayan atölye yıllar geçtikçe resimler, heykeller ve çizim malzemeleriyle dolmuştu. Derin çekmeceli sanat dolabı fazla yer kaplıyordu. Seramik pişirmek için kullandığı küçük fırın da öyle. İğneleri, pastel ve kara kalemlerin her biri kendi kavanozlarında, pencerelerin önündeki raflarda duruyordu. Karanlık ve yoğunluk ona çok uygundu. İhtiyacı olan ışık gökyüzündeki güneşten değil, kâğıttan ve içindeki müzikten geliyordu.

Binanın ön tarafı bir giyim mağazası, arkada kalan atölye ise mağazanın deposuydu. Dükkân bugün kapalıydı, dolayısıyla öğleden sonra ve akşam huzur ve sessizlik içinde çalışacaktı. Burada hiç kimse dağınıklığa, müziğe ya da terebentin kokusuna laf etmezdi. Atölye onun en büyük lüksü ve tek gerekli har-

camasıydı. Jenny burayı terk etmektense Norrebo Meydanı'nın yanındaki küçük dairesinden çıkmayı yeğlerdi.

Canson petinden kalın bir suluboya kâğıdı çıkardı, klipslerle kontrplak tahtaya sabitledi ve şövalenin üzerine yerleştirdi. Kömür çubukları ve kömür tozu yerde hazır haldeydi. Çizim bittiğinde hazırladığı bezler ve spreysabitleyici ile işini tamamlayacaktı. Kendi kendine mırıldandı. Gerçek sanat yapımının öncesindeki hazırlıklar parmaklarına o kadar yerleşmişti ki, kendisi de adeta onlardan biri olmuştu. Her şey hazır olduktan sonra kavanozdan bir kömür çubuğu seçti ve hiç tereddüt etmeden boş kâğıdın yanına getirdi.

Öğrencileri genelde ilham hakkında sorular sorar, ilhamın nereden geldiğini ve nasıl sanata dönüştürüldüğünü öğrenmek isterlerdi. Jenny ne cevap vereceğini hiç bilemezdi. Onun için çizim ve resim yapmak nefes almak kadar içgüdüsel ve doğal bir şeydi. Sadece yapıyor, parmaklarının ruhla kâğıt arasında bir bağlantı gibi çalışmasına izin veriyordu. Kanvastaki resim o farkında olmadan şekil alıyordu. Önünde beliren sahneler her ne kadar kendi ellerinden çıkmış olsa da, genelde onu çok şaşırtırdı.

Kömür çubuğunun kâğıda değerken çıkardığı sesi dinledi. Şövalenin önünde dururken zaman gerçekten kayboluyordu. O daha anlamadan sabahlar akşama, geceler öğlene dönüyordu.

Jenny şövaleden birkaç adım uzaklaşıp girmiş olduğu trans halinden çıkmak için kendini zorladı ve doğmakta olan resme baktı. Tanıdık bir şekil gördü, soluk yüzünü çevirmiş bir vücut ve çıplak uzuvlar. Çocukken galeri sahibi olan anne ve babasının onu ve kız kardeşini sürükledikleri sayısız sergide gördüğü Rodin'in çizimlerini, Duchamp'ın temel paralelizmini ve Picasso'nun portrelerini hatırladı. Bu resimler sonsuza dek tenine işlenmişti. İçinde yaşıyor ve kendini kaybolmuş gibi hissettiğinde onu rahatlatıyorlardı.

Anette ile birlikte Teglholmen'deki ofislerine geldiklerinde Jeppe'nin eski Omega Seamaster'ı saat üçü gösteriyordu. Şiddet Suçları Departmanı'nın aerodinamik koridorları boştu ve bunun nedeni sadece cumartesi öğleden sonra olması değildi. Geçen yıl tüm soruşturma birimleri şehir merkezindeki tarihi polis merkezinden, şehrin güneyinde yeni inşa edilen Teglholmen'deki sözde süper polis karargâhına taşınmıştı. Ancak taşınmak o kadar kolay olmamıştı. Yeni tesisler baştan beri yetersizdi ve modern görünümüne rağmen müfettişler yeni yerdeki koşulların hem işlerini yapmak hem de bunu yaparken gelişmek için elverişli olmadığını farkındaydılar. Ayrıca bir ruhu da yoktu. Eski merkez yüz yılı aşkın bir kullanımdan sonra harap olmuş olsa da, eski duvarlarda ve tonozlu tavanlarda hiçbir yeni yapının yerini alamayacağı bir ruh taşıyordu.

Jeppe masaya oturup nostaljik bir iç çekerek yeni bilgisayarcını açarken, altındaki ofis koltuğu etkileyici bir şekilde tısladı. On iki yıl boyunca eski karargâhın ahşap kaplamaları içinde çalışmıştı. Teglholmen'in narin cam ve tuğlalarına alışması biraz zaman alacaktı.

Malin'in kendisi için bulduğu Oscar Dreyer-Hoff'un resmini masasına koydu. Koyu renk saçlı, kahverengi gözlü ve teni yeterince temiz hava almamış gibi görünen sıska bir çocuktur. Hâlâ bebeklikle ergenlik arasında kalmış bir yüzü vardı. Eğer bunu bir fotoğraftan anlamak mantıklıysa, zeki bakan gözlere sahipti. Bu fotoğraf güneş ışığında, muhtemelen suyun üzerinde çekilmişti ve yansımalar çocuğun gözlerini kısmasına neden olmuştu. Çocuk şüpheli görünüyordu.

Jeppe POLSAS'ı açtı ve kayıp çocukla ilgili o günkü notlarını içeren bir rapor hazırladı. Karşısında oturan Anette, çocuğun komşularıyla sınıf arkadaşlarını tek tek aramaya ve listedeki

adlarının üzerine çizgi çekmeye başlamıştı. Zaten birçoğuna çoktan ulaşmışlardı ama hiç kimse Oscar'ın yerini bilmiyordu. Victor'un, çocuğu Botanik Bahçesi'ndeki siyah araba ile konuşurken gördüğünü söyleyen sınıf arkadaşı Joakim, arabanın markasına veya plakasına dikkat etmemiş, hatta biraz düşündükten sonra bunun perşembe ya da cuma günü olmuş olabileceğini ifade etmişti.

Jepppe, Dedektif Thomas Larsen'e kısa bir e-posta gönderip ondan Dreyer-Hoff ailesini araştırmasını, polise bildirdikleri eski tehdit notlarına odaklanmasını ve ailenin iş ve mali ilişkilerine bakmasını istedi. Eğer biri Oscar'ı aldıysa, sebebi ailenin parası veya geçmişiyle ilgili olabilirdi.

Jepppe koridordaki kahve makinesine gidip kendine duble bir espresso yaptı, sonra da içine biraz süt ekledi. Günün geri kalanının neler getireceğini kim bilebilirdi? Ölü bir ergene otopsi yapılabileceği fikri midelerini bulandırdı. Çocuklar anne ve babalarından daha uzun yaşamalıydı, nokta.

Masasına geri dönüp Anette'in resmini çektiği gizemli mektubu yazıcıda bastı. Orijinali, kaynağıyla ilgili bir ipucu bulabilmek için parmak izi ve diğer delilleri araştırmak adına adli incelemeye gidiyordu. Gerçi bu çıktı oldukça sıradan görünüyordu. Sıradan bir beyaz kâğıda sıradan makine harfleriyle yazılmış bir mektuptu ve herhangi bir bilgisayardan yazılıp herhangi bir yazıcıdan basılmış olabilirdi.

Jepppe yazarların üzerinden bir kez daha geçti.

Ressamı öldürdüğü gibi, ressamın çalışmasını ve içerdiği tüm anlamı da öldürecekti. Geçmişi öldürecek ve o öldüğünde özgür olacaktı.

Bu sözcükler ona bir şeyi, belki de daha önce duyduğu bir şeyi hatırlattı. Kendi tarayıcısına dizeleri yazdı ve karşısına bir

sayfa dolusu Oscar Wilde bağlantısı çıktı. Oscar? Bu iki ismin aynı olması bir tesadüf mü yoksa gizli bir mesaj mıydı?

Jeppe, Esther de Laurenti'nin Wilde'den birden çok kez bahsettiğini ve ondan alıntı yaptığını hatırlıyor gibiydi, belki de bu konuda ona danışmalıydı. Normalde polis işleriyle ilgili şeyleri ona sormak istemezdi. Arkadaşlıkları üç yıl önceki bir cinayet davasında başlamıştı ve yardımı neredeyse kadının hayatına mal olacaktı. Esther o zamandan beri ona yardım etmiş olsa da, Jeppe kadını potansiyel bir tehlikeye maruz bırakmamak konusunda her zaman tetikteydi.

Kadını aradı.

"Alo?"

Arka planda müzik sesi duydu, opera.

"Ben Jeppe. Umarım kötü bir zamanda aramamışımdır." Kahvesinden minik bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"Jeppe, sesini duymak ne hoş." Ardından sanki Esther telefondan uzaklaşmış gibi, kısa bir sessizlik oldu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha uzaktan geliyordu. "İzin ver de şunu kapatayım." Müzik sustu. "İşte, böyle daha iyi oldu. Senin için ne yapabilirim?"

"Aslına bakarsan karşıma çıkan bir Oscar Wilde alıntısı hakkında bilgi almak için aradım. Aslında Sara'dan internete bakmasını isteyebilirdim ama ne anlama geldiğini anlamak için temayı bilmem lazım. Sana okusam olur mu?"

"Elbette!" Kadın sanki zorlu bir ev ödevi almış gibi heyecanlandı.

"Etrafına bakındı ve Basil Hallward'ı bıçaklayan bıçağı gördü. Üzerinde leke kalmayana kadar onu birçok kez temizledi..."

Jeppe daha fazla devam etmedi.

"*Bunu biliyor muyum? Ben bitirme tezimi Oscar Wilde üzerine yazdım. Bu alıntı Dorian Gray'in Portresi'nden, yani Wilde'in gençliğe övgüsü, dönemin kibrini hicivle çarpıttığı eserinden.*"

Arkadan sanki bir tabak düşüp kırılmış gibi bir ses geldi.

“Gregers, neydi o?” diye bağırdı Esther. “Ah, canım burada küçük bir kaza oldu. Gregers bir bardak düşürdü ve şu an her yerde cam parçalarıyla süt var. Doxa, hayır! Jeppe sonra konuşalım mı? Ya da istersen buluşalım?”

“Sağ ol Esther. Yarın öğleden sonra beşe ne dersin?”

“Olur, bana gel!”

Jeppe telefonu kapattığında kahvesi soğumuştı. Bardağı attı ve masanın diğer tarafında kendisi de bir telefon konuşmasını bitirmek üzere olan Anette’e baktı. Kadın sabırsızlık içinde ona elini salladı.

“Tamam, Sondre Frihavn, anladım! Hemen gidiyoruz.” Anette telefonu kulağından çekti. “Arayan Dispatch’ti. Oscar’ın sırt çantası ailenin dairesinden birkaç yüz metre ilerideki bir tekne iskelesinde bulunmuş.”

“Onun olduğunu nereden biliyoruz?”

“İçinde ismi varmış,” dedi Anette. “Olay yeri uzmanları yolda. Hadi gidelim!” Bir çocuğa acele et der gibi ellerini çırpı.

Jeppe kalktı ve kahvenin sağlayamadığı bir enerji ile ceketini kaptı. Bir ipucu!

BÖLÜM 5

Anette şoför koltuğundan öne doğru eğildi ve otoparkın modern sarı tuğlalı binalarından suya doğru baktı. Muhtemelen Langelinie Rıhtımı'nın sonundaki geleneksel motorcu dondurmacısından şehre dönüş yolunda olan bir grup motosiklet yakınlardaki bir köşeyi hızla döndü. Havada hafta sonu enerjisi vardı ve insanlar keyifli, amaçsız şeyler yapıyordu.

Jeppe ile arabadan inip Søndre Frihavn'un küçük marinasına doğru yürüdüler. Anette eğlenen aileleri görünce kendini suçlu hissedip biraz durdu. Ama Svend, Gudrun ve ailecek hafta sonu etkinliği biraz beklemek zorundaydı. Bu polisliğin bir parçasıydı, başka birinin çocuğu kaçırılmışken kendi çocuğuyla eğlenmeye vakit ayıramazdı.

Dar bir rampa onları rıhtımdan iskeleye götürdü. Güverteye sabitlenmiş şişme oyuncakları olan yelkenli teknelerin, yüzen evlerin ve yatların yanından geçtiler.

"Hey hanımlar, nasıl gidiyor?" Anette olay yeri ekibine el salladı.

Kırsık, kel, elli dokuz yaşındaki olay yeri teknikeri Clausen bir kadından başka her şeye benziyordu. Ama kadınla aynı eski moda espri anlayışına sahipti.

"Ah, bunlar bizim en sevdiğimiz mucize ikizler Korner ve

Werner değil mi? İkinizi de gördüğüme sevindim!” Lateks eldivenli olan ellerindeki siyah, naylon sırt çantasını havaya kaldırdı. “İşte bu. Görünür hiçbir şiddet izi, yırtık ya da kan yok. Daha yakından bakmak için laboratuvara götürüyoruz. Tabii ki sonra geri alacaksınız.”

“İçinde adı mı varmış?” diye sordu Anette.

Clausen çantayı açıp içinde siyah kalemle Oscar’ın isminin ve telefon numarasının yazılı olduğu etiketi gösterdi.

“Ders kitaplarında da ismi var ve bu da onun dizüstü bilgisayarı olmalı. Sanırım bu Saidani’ye gidecek?” Clausen başlarıyla onaylamalarını bekledi ve devam etti. “Parmak izi var mı diye hemen kontrol edeceğiz, o yüzden alabilirsiniz. Onun dışında çantada sadece bir kalem kutusuyla boş bir su şişesi var.”

Tek eliyle otomatikman bir plastik poşet açtı ve diğer eliyle sırt çantasını içine koydu.

“Bekle!” dedi Jeppe. “Kitaplara bakayım.”

“Olur.” Clausen sırt çantasını tekrar açtı ve eldivenli parmaklarıyla içindeki kitabı dikkatle çıkardı. “Neden görmek istiyorsun?”

“Çizgi romanları bitmiş ve okuyacak bir şeyi kalmamış da ondan,” diye espri yaptı Anette. “Sırt çantası nerede bulundu?”

Clausen başıyla sahili işaret etti.

“Rampanın altına sıkışmış,” dedi. “Özellikle saklanmamış. Teknedeki kova ve süpürgelerin depolandığı yerin arasına sıkışıp kalmış.”

“Kim buldu?”

“Kaleden bir bekçi. Ona sizi beklemesini söyledim. Orada.” Clausen suya dönüp başıyla karşı tarafı gösterdi.

Anette’in onu keskin öğleden sonra güneşi altında bir tekne de dikilmiş, tırabzana yaslanır halde görmesi bir saniye sürdü. Kitaplara bakan Jeppe’nin yanından ayrılıp gözlerini kısarak bekçiye doğru yürüdü. Ancak arkadan vuran gün ışığı yüzün-

den sadece uzun boylu, üzerinde tulum olan bu adamın ana hatlarını seçebildi. Bir elini gözlerinin üzerindeki güneşe siper etti. Tekne kompakt, siyah-sarı renkliydi ve küçük bir römorköre benziyordu. Yan tarafta büyük harflerle STAERKODDER yazıyordu.

“Sırt çantasını bulan sen misin?”

“Kim soruyor?” diye surat astı güneş ışığı yüzünden suratı hâlâ net seçilemeyen adam.

“Polis.”

Tırabzandan çekilip iskeleye atladı.

“Rampanın altındaydı. Süpürge almaya giderken buldum. İsmi sahil güvenliğinin arama alarmından tanıdım ve sizi aradım. Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum.”

Adamın seyreilmeye başlamış saçları, geniş omuzları, dövmelele kaplı kaslı kolları, hafif dağınık bir görüntüsü ve sıcak ama kederli bakan gözleri vardı. Elini uzattı. Güçlü ve sıcaktı.

“Mads Teigen. Trekroner Deniz Kalesi’nde bekçiyim.”

“Anette Werner, Kopenhag Polisi’nde müfettişim.”

Gözlerini kırpmadan kadının gözlerinin içine baktı. Bakışları minik yeşil noktacıları olan okyanus rengindeydi.

Bunu neden fark ediyorum? diye merak eden Anette gözlemini çevirdi.

“Yani Trekroner Deniz Kalesi’nde mi yaşıyorsun?”

“Evet, ıssız bir adada tek başıma. Rıhtımın Robinson Crusoe’u benim.” Sanki pişman olduğu uygunsuz bir şey söylemiş gibi, utanarak gülümsedi.

Anette iskelede boş bir kızağın yanında duran mavi demirleme halatlarından birine dokunmak için çömeldi. Güneşte sıcak ve kuru görünüyordlardı. Suyun üzerine baktı.

“Burada bir halka varsa, normal teknelerden herhangi birinin eksik olup olmadığını anlayabilir misin?”

Adam özür diler gibi başını iki yana salladı.

“Gördüğün gibi,” dedi, “burada bir sürü boş halka var. Kimisi denize açılmış, kimisi kıştan sonra tekrar suya konmamış. Bu izi sürülebilecek türde bir şey değil.”

“Tamam.” Tekrar ayağa kalktı. “Yanında ergen bir çocukla kalenin etrafında yüzen bir tekne gördün mü? Ya da son yirmi dört saatte rıhtımın herhangi bir yerinde?”

“Bir sürü genç görürüm. Rıhtımda tekneye binip içki içmek çok popüler olmaya başladı. Bana sorarsan gerçekten tehlikeli, ama hayır, şüpheli herhangi bir şey görmedim.” Gözlerini kısarak güneşe baktı. “Demek kayıp çocuğun nerede olduğu hakkında bir fikriniz yok?”

“Neden, paylaşmak istediğin bir bilgi mi var?”

“Hayır, hayır. Olsaydı tabii ki size anlatırdım. Ben sadece... merak ettim.”

Anette kartvizitlerinden birini çıkarıp adama verdi.

“Eğer onu görürsen ya da araştırmamıza yardım edecek bir şey aklına gelirse lütfen bize haber ver.”

Adam kartı aldı ve sanki kadın hakkında bilmek istediği bir şeyi öğrenebilecekmış gibi dikkatle inceledi.

Anette adamın beyaz kartviziti tutan geniş parmaklarını inceledi ve içinden uzanıp ona dokunmak geldi, ama aynı zamanda arkasını dönüp kaçmak da.

“Dediğim gibi, eğer bir şey görürsen ara!”

Arkasını dönüp Jeppe'nin yanına doğru yürüdü ve bir anda evine, Sven'le Gudrun'un yanına gitmek istedi. Onlara sarılıp TV'nin önündeki kanepede beraberce uzanarak makarna yemeyi arzu etti.

“Bir şey görmüş mü?” diye sordu rampaya çıkmaya başlayan Jeppe.

“Hayır. Sadece sırt çantasını bulmuş.”

“Peki çantayı onun yerleştirmediğinden emin miyiz?” diye sordu omzunun üzerinden geriye doğru bakan Jeppe.

“Sen neyden söz ediyorsun?” diye kaşlarını çatı Anette. “Neden Oscar’ın sırt çantasını oraya yerleştirip sonra da polisi arasın? Bu hiç mantıklı değil.”

“Hımm, olabilir.”

Anette ortağının arkasından başını iki yana salladı.

“Komiseri arayıp sırt çantası hakkında bilgi vereceğim.” Jeppe telefonu kulağına koydu. “Rıhtımın etrafında kapı kapı dolaşmamız lazım. Zilleri çalıp buradan geçenleri durduralım. Biri rıhtımda Oscar’la onu kaçıranı görmüş olabilir.”

“Benden selam söyle!”

Anette arabayı açıp şoför kapısını açtı. Binmeden önce rıhtıma şöyle bir baktı. Mads Teigen hâlâ teknenin yanında kartvizitini tutmuş duruyor ve ona bakıyordu.

* * *

Peblinge Dossering’teki daireye Milanese risottonun kokusu yayıldı. Esther de Laurenti soğan ve pirinci sotelemiş, beyaz şarap ve et suyuyla karıştırmıştı ve şimdi bilgisayarının başına otururken yemek kısık ateşte kaynıyordu. Birkaç dakika içinde tereyağı ve parmesanla yemeğini bitirecekti. Ama o zamana kadar ufak bir iş yapabilirdi.

Kitabının fikri nihayet yılbaşı civarında, internette cenazelerle ilgili eski bir makale okuyup efsanevi Danimarkalı antropolog Margrethe Dybris’i hatırladığında yerine oturmuştu. Esther onunla üniversitede bir-iki kez karşılaşmış ama onunla hiç tanışmamıştı. Dybris, 1960 ve 1970’lerde Güneydoğu Asya’yı dolaşarak ölüm ritüellerini araştırmış, yerel halkın fotoğraflarını çekmiş ve ardından bunları sergilemişti.

Esther antropologun bilimsel makalelerinden birini ana kütüphanede aramış fakat satılmış olduğunu görmüştü. 2017 yılında maalesef vefat eden Margrethe Dybris istisnai bir insa-

na benziyordu. Hiç evlenmemiştir. Bunun yerine çoğu kadının ocaklarına ve çocuklarına zincirli kaldığı bir dönemde, o gezegenin en ilkel köşelerinden bazılarında tek başına seyahat etmişti. Sonrasında iki tane evlat edinmiş ve bekâr bir anne olarak Bornholm'a yerleşerek araştırmalarına devam etmişti.

Esther en sonunda Margereth'in mezarlıklara yaptığı saha gezileri, mumyalanmış cesetler ve ölüm maskeleri hakkında bulabildiği ne varsa ödünç almıştı. Elindeki malzemeyi giderek artan bir hayranlık, aynı zamanda öfkeyle okudu.

Neden hiç kimse Margerethe Dybris'in biyografisini yazmamıştı? Kadın feminizm kavramı dalgalara bölünüp sulanmadan çok önce yaşamış, son derece dikkate değer bir öncüydü.

Esther yazacağı kitabın bu olduğunu anlayana kadar sadece birkaç haftalık araştırma yapmıştı. Margereth'in kitabını yazacaktı.

Şimdi antropoloğun biyografisi ve hayatı boyunca yaptığı işler için bilgi topluyor ve araştırma yapıyordu. Konuyu tam anlamıyla araştırdığında ve gerçekten ilham geldiğinde yazının da beraberinde geleceğinden emindi. İyi bir dönemdeydi, dairenin her yerinde sayfalarca not ve fikir bırakmıştı.

Esther, Margereth Dybris'in Endonezya'daki Torajan halkıyla pek çok defa yaşadığını öğrendi. Onlar ölümlerini mumyalar ve gömmeden önce yıllarca onlarla beraber yaşardı. Kabilenin araştırmasını yaptı ve ölüm ritüellerini okudu. Sonra devam etti ve Varşova'daki bir müzede sergilenen ölümlerin kalıntıları hakkında bir makale buldu. Notlar aldı.

Sanki tam da burada, Kopenhag'daki Thorvaldsens Müzesi'ne gidip görmesi gereken bir ölüm maskeleri sergisi varmış gibi görünüyordu. Yeni bir bağlantı onu, ağlayan çocuklar ve yas tutan insanlar arasındaki bir iskeletle güzel ama kasvetli bir cenaze alayının oymalı, ahşap kabartmalarıyla kaplı bir rölyefin satıldığı bir ilana götürdü. Rölyef Nordjhem müzayede bina-

sında şaşırtıcı bir meblağ ile satışa çıkarılmıştı ve fiyat bütçesine uygun değildi. Başka bir yeni bağlantı onu bu kez kutsal emanetlerin resimlerine götürdü. Kendini haç ve kuş resimlerini kaydırırken buldu ve sonunda açık tenli bir oyuncak bebek resminin üzerine gelip durdu.

“Makası sen mi aldın?”

Esther neredeyse sandalyeden düşecekti. Gregers masanın tam arkasında durmuş, onu suçlar gibi bakıyordu.

“Genelde durduğu mutfak çekmecesinde yok.”

“Makası görmedim Gregers,” dedi elini hızla atan kalbinin üzerine koyarak. “Acaba senin odanda olabilir mi?”

“Off, lütfen ama! Eğer odamda olsa gelip sana sormazdım herhalde, değil mi?” Masanın üzerindeki kâğıt yığınlarını gösterdi. “Bu dağınıklığına nasıl katlandığına inanamıyorum.”

Esther yüksek sesle iç çekerek bilgisayarının başından kalktı. Çoğunlukla Gregers’la yaşamak keyifli ve sorunsuzdu ama adam arada bir sinirlerini bozuyordu.

“Hadi gidip mutfağa bakalım,” diye önerdi. “Zaten risottoyu karıştırmam gerek.”

Gregers önden, o da peşinden gitti ve adamın gittikçe eriyen vücuduna baktı. Yine kilo vermişti. İştahı eskisi gibi değildi, hatta bazen yemek yemeyi tamamen unutuyordu. O yüzden Esther de haftada birkaç kez ikisine birden yemek hazırlamaya başlamıştı. Hem Gregers onun Akdeniz yemeklerinden şikâyet etse bile, iki kişilik yemek pişirmek eğlenceliydi.

“İşte burada!” dedi Esther göstererek. “Masanın ortasında duruyor.”

“Demın orada değildi,” dedi Gregers kaşlarını çatıp makası bakarak. “Sen koymuş olmalısın!” Makası kaptı ve öfkeyle kordondan geçip dairenin arka kısmında yer alan kendi odasına gitti.

“Yemek on beş dakikaya hazır olur!” diye seslendi kadın arkasından.

Esther kendine cömert bir miktar şarap koyup tereyağını çıkardı. Gregers'le işler gittikçe kötüleşiyordu.

Verdi'nin *Rigoletto*'sunun en sevdiği kaydı olan Caruso'yu açtı ve "Bella figlia dell'amore"un eriyen parmesan kokusuna eşlik etmesine izin verdi. Koca bir yudum şarap içip kadehi bıraktı ve şişenin yarısının çoktan boşaldığını görünce canı sıkıldı. Bu her ne kadar çok üzücü olsa da, bir süreliğine hafta içi şarap içmeyi bırakması gerekecekti. İçmemek çok sıkıcıydı.

Gazete yemek masasının üzerinde açık duruyordu. Birkaç bölüm yan yana yayılmıştı. Esther kadehini bıraktı ve daha yakından bakmak için gazetenin yanına gitti. Sayfalarda makalelerin nerede başladığına veya nerede bittiğine bakılmaksızın, rastgele kırılmış gözler misali boşluklar vardı. Kesilmiş olan kareler düzgün bir yığın halinde duruyordu. Esther en üstteki kareyi aldı. Bu Mısır'da güneşli bir tatil reklamıydı ve tam ortasından kırılmıştı, böylece piramit ikiye bölünmüş ve manşet okunmaz hale gelmişti.

Midesinde küçük bir yaratık kıpırdadı. Gregers makası başından beri elinde tutmakla kalmamış, aynı zamanda onları anlaşılmaz bir şey için kullanmıştı.

Demans kelimesi ocakta yanan risotto kokusu ile aynı anda aklına geldi.

B Ö L Ü M 6

“Sen park et, ben de gidip bizim için sipariş vereyim,” dedi Jeppe.

Anette’i park yeri bulması için arabada bırakıp Oscar Bar’a yönelmek üzere çıktı. Taşla kaplı yoldan geçerken bir Oscar daha diye düşündü. Kopenhag’ın yenilenmiş olan LGBTQ+ bar ve kafesi belediye binasının hemen yanında, eski polis merkezine bir taş atımı uzaklığındaydı ve yıllar içinde iş çıkışı bir şeyler içmeye gittikleri bir uğrak yeri haline gelmişti. Ne ofislerinin yerinin değişmesi ne de kayıp bir oğlan bunu değiştirebilirdi.

Jeppe lokantanın kapısını açıp yüksek sesli müziği ve parlak renklerle deri taytlar giymiş dans eden müşterileri görene kadar cumartesi gecesi olduğunu unuttu. Bara oturup iki şişe bira soyledi. Bu sırada Donna Summer da barmenin eşlik ettiği “Hot Stuff” şarkısını söylüyordu.

Oscar yirmi dört saatten fazladır kayıptı ve henüz ellerinde ne tek bir tanık ifadesi ne de kaçırانlarla kurulan herhangi bir bağlantı vardı. Rıhtımdaki iskelede bulunan sırt çantası çocuğun denize götürüldüğünü gösteriyordu. Komiser, arama kurtarma birimleri ile dalgıçları şu an denize açılmış olan Acil Durum Yönetim Dairesi’nden destek almak için başmüfettişten yardım istemişti. Donanma helikopteri bir saat içinde, yani hava kararmadan Kopenhag Rıhtımı’nın üzerinde olurdu. Acil du-

rum kalenin ve adanın çeşitli bekçi ve gözcülerine, deniz feneri bekçileriyle Danimarka ve İsveç kıyılarındaki pilotlara da bildirilmişti. Malmö'deki İsveç Arama Kurtarma Hizmetleri yardım teklif etmişti. Danimarka topraklarındaki bir arama bundan daha öteye gidemezdi. Bununla birlikte eğer biri Oscar'ı kapalı bir yerde tutuyorsa, bunların hiçbirinin bir faydası olmazdı.

"Ah dostum, bu Carlsberg çok iyi görünüyor! *Skål!*" Anette yanında belirdi ve birasından koca bir yudum aldı. "Yolda telefon geldi, kapı kapı soruşturmadan bir şey çıkmamış. Dün okuldan çıktığından beri Oscar'ı gören yok." Omzunun üzerinden arkaya bakıp barın parti moduna yorum yapar gibi tek kaşını havaya kaldırdı. "Mektupla ilgili bir ipucu var mı?"

"Bir bakayım... evet, Clausen az evvel yazmış." Jeppe telefonuna tıkladı ve olay yeri teknikerinin e-postasını açtı. "Kâğıt sıradan, beyaz, yirmi poundluk bond kopya kâğıdıdır ve metin bir lazer yazıcıda değil, bir mürekkep püskürtmeli yazıcıda basılmıştır. Yazı tipi Times New Roman'dır. Sayfanın en üstündeki soluk rulo izi, makinenin evde kullanılan tipten değil, büyük bir yazıcı olduğunu düşündürmektedir. Muhtemelen herhangi bir işyerinde bulunabilecek türden bir yazıcı veya fotokopi makinesi olabilir."

"Ya da bir okulda," diye önerdi Anette. "Parmak izi?"

"Birkaç tane. Hem Henrik'in hem Malin'inkileri bulmuşlar. Fakat maalesef diğerleri kullanılabilecek kadar net değilmiş. Kâğıttaki izlerin nasıl olduğunu bilirsin." Jeppe telefonunu kaldırdı ve barın önünde dans etmeye başlayan ihtiyar bir çiftte gülümsedi. Etraflarındaki bu neşeli atmosferde insanı özgürleştiren bir şey vardı, son derece masum ve onların endişelerinden uzak bir hava. "Esther de Laurenti o alıntının bir Oscar Wilde kitabından olduğunu doğruladı. Daha fazlasını öğrenmek için yarın evine uğrayacağım."

Anette başını iki yana salladı ve tekrar içti.

"Kim kurbanı zorla bir tekneye bindirmeden önce kitaptan bir alıntı bırakır ki? Ben o kâğıt parçasının Oscar'la bir alakası olduğuna inanmıyorum."

"Tabii kendi yazmadıysa?" diye önerdi Jeppe. "On beş yaşındakiler epey... gizemli olabiliyor."

Kadın adama bilgiç bir edayla bakıp, "Eminim sen on beşinde öyleydin. Gizemli bir baş belası."

"Ah, evet. Sözcükler ve hayallerle dolu, hassas bir genç adam."

"İyi ki o zamanlar tanışmamız," dedi Anette göz kırparak. "Zaten bir yetiştikenden bile sana katlanmak çok zor."

"Cidden, sırt çantası iradesi dışında götürüldüğünü gösteriyor olabilir. Başka neden bir iskeleye tıkılmış olsun ki? Herhalde yüzmeye giderken bırakmadı, öyle değil mi?"

"Ben hâlâ buna inanmıyorum," dedi kadın başını iki yana sallayarak. "Adam kaçırılanlar gergin ve sert mesajlar yazar. Eğer bu iş para için yapıldıysa, şu âna dek ondan haber almış olmamız gerekirdi... yani somut bir şekilde."

"Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Ben bunu anne baba yaptı diyorum." Anette içti ve eliyle ağzını sildi.

"Neyi? Durduk yere böyle bir suçlamada bulunamazsın!" dedi Jeppe.

"Ama senin de tek yaptığın yarım yamalak teorilerle gelmek." Kadın dalga geçer gibi güldü. "Hayır, cidden söylüyorum, o ailede bir tuhaflık var. Ona çok sert davrananın babası mı yoksa Münchausen sendromuna sahip annesi mi olduğunu zaman gösterecek. Fakat korkarım Oscar bacaklarına bağlanmış ağır bir şeyle okyanusun dibinde yatıyor olmasın."

"Eğer Münchausen sendromlu biri varsa o da sensin! O zavallı insanlar kayıp çocuklarının ölmüş olmasından çok korkuyorlar. Onlara bir şans ver, olur mu?" Jeppe bara biraz para bıraktı. "Aileye karşı yapılan tehditler zaten yeterince gerçek."

muhtemelen Oscar'ın ortadan kaybolmasıyla bir bağlantısı var."

"Bence onlar da böyle düşünmemizi istiyorlar," dedi Anette. Jeppe parmaklarını bara vurdu.

"Benim işim bitti. Sara'nın yanına gidiyorum... Bilirsin, Oscar internette kötü bir belaya da bulaşmış olabilir. Bir sohbet odasında ya da bir oyunda filan."

Birasını bitiren Anette iç çekip, "Yani sen sörf tahtalı bir internet psikopatının anne ve babaya güzel bir mektup bırakıp çocuğu denize götürdüğünü ve ortadan kaybolduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, Werner," dedi Jeppe ayağa kalkarak. "Aynen böyle söylüyorum."

Kirli çoraplar, bir spor ayakkabının teki, sırt çantaları, şapkalar, okul kitapları, açılmamış zarflar ve çizgi romanlar. Daire bir çöplüğü andırıyordu. Tüm eşyalar sanki konumları gereği değerlerini yitirmiş ve oturma odasının zemininde çöpe dönüşmüş gibi, asıl amaçlarını ortadan kaldıracak şekilde etrafa saçılmıştı.

Sara Saidani bu karmaşayı artan bir sinirle inceledi. Aşırı düzenli biri değildi ve her zaman şu ya da bu yığınla yaşamıştı ama son zamanlardaki bu dağınıklık artık onun bile dayanamayacağı bir noktaya gelmişti. Kopenhag'ın Christianshavn semtindeki seksen üç metre karelik bir daireyi iki kızı ve çoğu zaman erkek arkadaşıyla paylaşıyor ve az da olsa düzeni korumak, sadece bir rulo siyah çöp torbası ile bir tsunamiyi uzaklaştırmaya çalışmak gibi geliyordu.

Bir köşede yarısı yenmiş kahverengi bir elma görünce tiksinierek gözlerini devirdi. Bir kere olsun çürümüş bir pislik bulmasa olmaz mıydı? Bıkkınlıkla iç çekerek temizliğe başladı.

Çiçek desenli, pamuklu bir iç çamaşırı, Amina'nın haftalar dır almak için sızlandığı ve şimdiden lekelenmiş ve yalnızca en kıyafetine indirgenmiş olan sarı kapüşonlu eşofman üstüyle birlikte kirli sepetine kondu. İşte burada da Jeppe'nin tişörtlerinden biri vardı, adam normalde giderken çamaşırlarını yanında götürürdü. Sara beyaz pamuklu tişörtü burnuna yaklaştırdı ve erkek arkadaşının kokusunu içine çekti. Sonra hemen toplayıp çamaşırların geri kalanıyla birlikte sepete attı. Ne de olsa iki çocuklu bir kadının da becerilerinin bir sınırı vardı. Tek ebeveyn, bir polis müfettişi ve iş arkadaşına âşık bir kadın... ideal bir üçleme sayılmazdı.

Sepeti çamaşır odasına taşıdı, çömeldi ve içindeki yığını makineye doldurmaya başladı. Sıkışık yaşam alanları Jeppe'yi aileye entegre etme mücadelesiyle birleşince onu yıpratmaya başlıyordu. Adam onun için ne kadar tutkuluysa, konu çocuklara geldiğinde o kadar ilgisiz görünüyordu. Sara bazen hepsini bir aile ilişkisine zorlamakla o kadar çok uğraşıyordu ki artık kendisinin bu konuda ne hissettiğini bile bilmiyordu.

Jeppe birazdan gelirdi. Sara'nın nöbeti yoktu ama adam bu sabah ona mesaj atınca polis telsizini açmıştı. On beş yaşındaki çocuk dün öğleden sonradan beri kayıptı. Bu ciddi, öte yandan zararsız bir durum da olabilirdi. Çocuğun kısa sürede ve sağ salim ortaya çıkmasını diledi.

Çamaşır makinesi gürledi ve Sara dizindeki bir Pippi Uzunçorap desenli yara bandına bakarken makinenin suyla dolmasını transa geçmiş gibi izledi. Küçük Meriem bandı dizine takmış, bunu yaparken de dilini ağzının köşesinden çıkartarak odaklanmıştı.

Banyonun kapısı gıcırdadı ve Sara arkasını bile dönmeden gelenin Jeppe olduğunu hissetti.

"İşte geldin," dedi ayağa kalkarak. "Onu buldun mu?"

"Hayır. Hiç tanık yok ve hiç kimse nerede olduğunu bilmiyor"

“Ah, zavallı ailesi. Nasıl karşıladılar?”

“Tahmin edebileceğin gibi.”

Jeppe kadının yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Sara her gece kızlar yattıktan sonra üzerine çöken bitkinlikle, o heyecan verici yeni aşk ürpertisinin tanıdık karışımını hissetti. “Aşk filmlerdeki gibi olmuyor,” diye bir şarkı vardı ve bu doğruduydu. Ancak çocuklar uyurken ve Şiddetle Mücadele Şubesi uzaktayken aşk, küçük bakışlarla da olsa, filmlerdeki gibi olabiliyordu. Keşke bu kadar yorgun olmasaydı.

“Günün nasıl geçti?” Kadının lülelerinden birini kulağının arkasına soktu.

“İyi, hep aynı şeyler işte. Kızları sinemaya götürdüm. Hadi oturma odasına geçelim. Sana bir bira getireyim.”

Fransız kapıları arkalarından kapattı. “Bak, etrafı temizledim.”

Jeppe her zamanki dağınık halinde görünen oturma odasına baktı.

“Tamam, tamam!” diye itiraf etti Sara. “Fazla yol alamadım. Çalışmadığımı zaman bu kadar az iş yapıyor olmam çok ürkütücü.”

Jeppe kendini tutuyormuş gibi gülümsedi. Bu yüksek sesle dile getirdikleri bir şey değildi ama ikisi de farklı temizlik anlayışlarının, birlikte yaşama konusunda önlerindeki muhtemel engellerden biri olduğunun farkındaydı.

“Oscar’ın bilgisayarını getirdim,” dedi kendini kanepeye atan Jeppe. “Yarın işin yok biliyorum ama...”

Sara kendi akıl sağlığı için bunu biraz düşündü. Çalışmanın aile ile vakit geçirmeye üstün geleceğini zaten biliyordu.

“Bir bakarım. Belki kızları birkaç saatliğine anneme bırakırım.” Adamın yanına oturdu. “Parmak izi arandı mı?”

“Olay yeri teknikerleri birkaç tane buldu, sadece Oscar’ınkiler değil. Aileninkilerle karşılaştırıp başka birine ait mi diye

kontrol ediyorlar.” Birayı açtı ve keyifle içti. “Aileye yazılmış bir mektup vardı. Gönderenin adı yok, sadece bir bıçak ve ölmekte olan bir geçmişle ilgili bir Oscar Wilde alıntısı.”

“Fidye notu mu?”

“Henüz bilmiyoruz.” Jeppe omuz silkti. “Henüz aramadılar, talepte de bulunulmadı.”

Başını iki yana sallayan Sara içeceğine uzanıp bir yudum aldı.

“Konuşmak hoşuna gitmedi mi?” diye sordu adam.

Kadın başını belli belirsiz eğdi, “Bu sadece, bilirsin işte... kayıp bir çocuk... insanın çocuğu varsa bu hayal edebileceği en korkunç şeydir,” dedi.

Jeppe birasını tekrar aldı ve bitirip yerine bıraktı.

“Ben de daha fazla düşünemeyeceğim. Hadi yatalım.”

Kadın adamın kendisini yatak odasına götürmesine izin verdi. Yarım ağız itiraz etse de adamın vücuduna değen elleri ve gözleri çok hoşuna gidiyordu. Sonunda yenildi.

“Anne, kâbus gördüm.”

Meriem eşikte durmuş şaşkın bir halde onlara bakıyordu. Sara yatak örtüsünü omuzlarına sardı ve yataktan çıkıp kızına sarılmak için çömeldi. Jeppe yorganın altında kayboldu.

“Ay, tatlım benim, geçti. Geçti. Hadi gel seni yatağına yatırırım. Ben de bir süre yanında otururum.”

Sara, Meriem’i iki kızın paylaştıkları yatak odasına götürüp çiçek desenli yorganının altına soktu. Yatağın kenarına oturup kızının elini tuttu ve Meriem’in büyük yatakta kendisiyle uymak konusundaki ısrarına sinirlenmeden karşı koymaya çalıştı. Jeppe babası olsa acaba daha mı farklı olurdu? Ya da biraz daha ilgili olsa?

Kızının minik avucundaki sıcaklığı hissederek ona uzun uzun baktı. Meriem tekrar uykuya dalınca, Sara kendi odasına döndü.

Jeppe uyumuştı.

Karanlık, çocuğun bedenini boğucu, ağır bir yorgan gibi sardı. Gözlerini kapatıp tekrar açtı ve ama hiçbir şey fark etmedi. Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Kendini sakinleştirmek için ağır ağır nefes almaya çalıştı ama karanlık bunu zorlaştırıyordu. Çevresi soğuktu ve ince kot ceketinin içinde titriyordu. Titremesini durdurmaya çalıştı ama bunun onu daha da çok üşüteceğini biliyordu.

Burası klostrofobik, küçük bir odaydı. Tavan alçak, alan sıkıştı. Karanlıkta yönünü bulması zordu. Duvarlar parmaklarının altında ufalanıyor ve tavandan su damlıyordu. Okyanusu duya-biliyor ama artık göremiyordu. Açtı. Ve yorgun.

Yere oturup duvara yaslandı. Sıkışık alanı ya da karanlığı daha fazla düşünmemeye çalıştı, bu bir işe yaramazdı. Buradan çıkış yoktu. Kapana kısılmıştı.

Çocuk burada öleceğini biliyordu. Umudunu kaybetmiş, artık hızlı bir şekilde ölmeyi ve acısının uzun sürmemesini diliyordu.

Onu bekleyen şeyi biliyordu.

Kalbi durunca kan akışı da duracak ve bedeninin ısısı yavaş yavaş etrafındaki soğuk havanın ısisına inecekti. Teni buruşup renk değiştirecek, soluk ve sarımsı bir hal alacaktı. Gözleri ya kapalı ya açık, beyaz kısımları kırmızı ve sulu olacaktı. Livor mortis ilk önce bedeninin aşağıdaki yüzeyle temas halinde olduğu yerde görünecekti. Patologlar onu bulana kadar uzun zaman geçerse, bir kepçe ile akciğer boşluklarından kırmızımsı-sarımsı bir sıvı çıkarırlardı.

Çocuk bu süreci doğal bir şey gibi düşünmeye çalıştı, bir biyoloji ödevi gibi, hayatta kalmanın bir koşulu gibi. Ama hâlâ korkuyordu. Onu diğer tarafta bekleyenden çok, oraya gidene kadar yaşamak zorunda kalacaklarından.

B Ö L Ü M 7

“Henüz onu bulamadık. Çok üzgünüm.” Jeppe sözlerinin solup gitmesine izin verdi. Bu sabah acil durum yönetimi dairesinden gelen rapor cesaret kırıcı bir şekilde netti.

Malin Dreyer-Hoff sözcüklerle değil ses çıkararak tepki verdi. Sonra boğazını temizledi.

“Tamam, sağ olun,” dedi. “Biz de hiçbir haber almadık.”

Mutfakta Sara ile Meriem arasındaki çekişmenin yankısı oturmakta olduğu yatak odasına kadar geldi. Jeppe sesin telefonun diğer ucunda duyulmamış olmasını umdu.

Çekişmenin olduğu yerde hayat da vardır, diye düşünerek kapıyı kapattı.

“Benim...” Malin de sanki birinden ya da bir şeyden uzaklaşıyor gibiydi. “Size göstermek istediğim bir şey var. Buluşabilir miyiz acaba?”

“Uğrayabilirim,” dedi Jeppe saatine bakarak, “bir saate?”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Tam teklifini tekrar edecekken kadın cevap verdi.

“Sizinle iş yerimde, yani Stockholmşgade, kırk bir numarada buluşalım. O da Osterbro'da.”

İş yerinde mi, şimdi mi? diye merak etti ama sormadı.

“Tamam, saat dokuzda oradayım.”

Telefonu kapatıp Anette ile Thomas Larsen'e öğlen Tegholm'deki ofiste buluşmaları için mesaj attı. Oscar Dreyer-Hoff'un en son görülmesinin üzerinden kırk saat geçmişti. Arama kurtarma ekipleriyle paralel çalışmalı, pazar günü bile olsa her olası seçeneği birlikte değerlendirmeliydiler. Tam ikisinden de *tamam* mesajı almıştı ki banyo kapısının açıldığını duydu ve Amina'dan önce girmek için hızla koştu. Sara'nın büyük kızının her seferinde banyoyu yarım saatten fazla meşgul etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Dahası, sabahları iyice suratsız oluyordu. Bir dizi kokulu banyo malzemesini kullanarak çabucak duş aldı, giyindi ve masada Meriem'in yanına oturdu.

"İyi uyudun mu?" Kızlara nasıl davranması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Meriem'in yanağını mı okşasa bilemedi ve sekiz yaşında biriyle nasıl konuşacağını bilmediği için kendinden utandı.

"Cevap ver tatlım! Jeppe sana bir soru sordu!"

"Evet." Meriem okuduğu çizgi romandan başını kaldırmadı. Sayfayı çevirip ağzına bir kaşık dolusu yulaf lapası tıktı ve masaya biraz süt damlattı.

Jeppe kâseyi kızın önüne çekti. Kız gözlerini çizgi romandan ayırmadan kâseyi tekrar itti.

"Sadece biraz yorgun." Sara adamın önüne bir fincan kahve koydu. "Onu bulmuşlar mı?"

"Hayır." Adam kahvesinden bir yudum alınca dili yandı.

"Kimi bulmuşlar mı?" Bir anda ilgi gösteren Meriem başını kaldırdı.

"Hiç kimseyi tatlım. Sen kahvaltını bitir!" Sara kızının saçlarını okşadı ve içindeki çavdar ekmeklerinden duman çıkmaya başlayan tost makinesine döndü. "Bugün öğleden sonra çalışmak için birkaç saat vakit bulmayı başardım. Annem geliyor. Çocukları havuza gotürebilir."

"Yaşasın, havuz!" diye neşeyle ciyakladı Meriem. Ayağa fırlayınca kazara kâsesini devirdi.

Sara hemen bir bez bulup yerdeki sütü temizledi.

“Bak şimdi! Off, sanki etraf yeterince dağınık değilmiş gibi.”

Jeppe kadının elindeki bezi almaya çalıştı ama Sara elini sallayarak onu geçiştirdi. Meriem ağlamaya başladı.

“Tamam, yeter. Bir sıkıntı çıkmadı. Sana yeni bir tane veririm. Gördün mü?” Sara telaşla başka bir kâseye biraz yulaf lapası ile süt koydu.

Amina geldi ve kollarını göğsünde birleştirerek mutfak masasına yaslandı.

“Büyükannem bizi havuza mı götüreceksin? Seni doğru mu duydum? Ben gitmem!”

Jeppe ayağa kalktı ve fincanını lavaboya bıraktı. “Neyse,” dedi, “ben çıksam iyi olur...”

Sara adama bir bakış atıp büyük kızına döndü.

“Ne dediğini duydum Amina, ama yine de gidiyorsun. Yüzmeyi unutmanı istemem.”

“Sanki çok alakası var da!” diye surat astı Amina. “Sen çalışacaksın diye gidiyoruz.”

Jeppe eşikte durup, “Bu akşam annemde yemekteyiz, unutmayın,” dedi.

“Ne?” Amina ağzı bir karış açık vaziyette, adama dik dik baktı.

“Sana haber vermiştim küçük hanım.” Sara omzunun üzerinden Jeppe’ye el salladı.

“Vermedin! Neden hiç kimse bana *benim* ne yapmak istediğimi sormuyor!” diye çıkıştı Amina.

“Size iyi günler!” Jeppe çantasını koridorda buldu ve merdivenlerden inip Christianshavn’ın taze sabah havasına kendini attı. Caddeye ulaştığında derin bir nefes alıp verdi.

* * *

Jenny Kaliban üniformasının düğmelerini ilikledi ve Thorvaldsens Müzesi'ni, pazar gününün ilk müze ziyaretçilerine açmak için hazırlandı. Hardal rengi bina Christiansborg Saray'ının gölgesinde bir tapınak gibi duruyordu. Cephesindeki resim, Thorvaldsen'in Roma'dan Kopenhag'a dönüşünü Frederiksholmes Kanalı'na yansıtıyordu. Dünyaca ünlü heykeltıraş Berter Thorvaldsen binanın tasarımına yardım etmiş, ancak 1848'de tamamlayamadan ölmüştü. Şu an müzenin avlusundaki mezarlıkta yatıyor, bu da onu hem sanatının ve hem de mozolesinin kapsamlı bir koleksiyonuna dönüştürüyordu.

Jenny kırılan saçlarını atkuyruğu yaptı ve yanaklarına biraz kan gitmesi için yüzünü ovuşturdu. Dün atölyesinde sinir bozucu bir gün geçirmiş, ardından daha da sinir bozucu bir akşam yaşamıştı. Sabahın üçünde uyuyabilmek için iki esrar içmek zorunda kalmıştı. Şu an hem yorgun hem keyifsizdi ve on beş dakika sonra başlayacak olan rehberli tura liderlik etmeye kesinlikle hazır değildi. Görevli odasından çıkıp ağır ağır ilerledi ve tonozlu koridorlarda boş gözlerini avluya çevirmiş heykellerin yanından geçti. Ağır ayak sesleri yıldızlarla kaplı gök mavisi tavanların altında yankılandı, her mahzende yeni bir burç belirdi ve kendisinin olduğu kadar heykeltıraşın da burcu olan akrebin yanından geçerken gülümsedi.

Sanat tarihçileri genellikle Thorvaldsen'i fazla İskandinav, soğukkanlı ve muhafazakâr bulurlardı ama Jenny böyle olmadığını biliyordu. Müze ortaya çıkan gizli semboller ve romantizmle doluydu. Thorvaldsen soğuk ve sıkıcı olmaktan başka her şeydi. Batıya bakan kapıdan akrep burcunu geçen eksenden başlayıp sarmaşık kaplı mezar anıtından geçerek doğu kapısının yanındaki İsa figürüne kadar bakınca, tek bir satırda, doğumdan ölüme ve dirilişe kadar incelikli ve akıcı bir şekilde resmedildiğini görebilirdiniz. Yüzeyin hemen altında, her yerde gizlenen bütün erotik ayrıntılardan ve mizahtan bahsetmiyordu

bile. Jenny turlara liderlik ederken Thorvaldsen'i daima bir aşk filozofu olarak tanımlar ve resmi evliliği dışında birçok kız arkadaş ve sevgilisiyle olan serbest, erotik hayatını vurgulardı. İnsanlar çoğu zaman mermer heykellerin ölü bakışlarının ötesini göremez ve müzeyi sıkıcı bulurdu. Ah, bir bilselerdi! Erotizmin pek çok yüzü vardı.

Jenny kapıları açtı ve bahar ışığının lobiye akmasına izin verdi, ardından hevesli ziyaretçiler geldi. Onları karşıladı, bilet gişesini gösterdi ve birkaç dakika içinde başlayacak tur hakkında bilgi verdi. Sonra mermer karşılığı Roma'daki Aziz Petrus Kilisesinde bulunan Papa Yedinci Pius'un alçı heykelinin altında, bacaklarını iki yana açıp ellerini arkasına alarak hazır vaziyette bekledi.

Saat onu çeyrek geçe sekiz kişilik bir grup toplandı –yedisi kır saçlı, gözlüklü ve pratik ayakkabılar giymişti– ve Jenny tura başladı. Giriş olarak onlara Thorvaldsen'in on sekizinci yüzyılın sonlarında Kopenhag'daki mütevazı başlangıcından söz etti. Burada dahi çocuk olarak ün yapmış ve daha on bir yaşındayken Danimarka Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisi'nde sayısız gümüş ve altın madalya kazanarak okumaya başlamıştı. Daha sonra şair Adam Oehlenschläger ve yazar Hans Christian Andersen de dâhil olmak üzere, önde gelen arkadaşlarına geçti ve gemiyle Malta üzerinden güneye yaptığı yolculuktan söz etti. Ardından Roma'da geçirdiği kırk yılı anlattı. Jenny grubu gezdirirken tablo ve heykelleri gösterip ardından onları avluya çıkardı. Avluda onlara yerin derinliklerinde sözde gök mavisi ve zambaklarla süslenmiş, yerde bir haç ve tabutun üzerindeki kapakta çapraz iki palmiye yaprağı bulunan mezar odasından bahsetti. Mimarın planlarında oda böyle tasvir ediliyordu. Devam etmeden önce, dramatik bir etki yaratmak için durdu:

"Ancak bunu kanıtlamanın bir yolu yok çünkü mezar hiç açılmadı."

Bu noktada işin içine bir tutam Dan Brown tarzı sembolizm katmak tur gruplarını her zaman keyiflendirirdi. İnsanlar gizemlere bayılırdı.

Jenny grubu müzenin zengin renkli, küçük sergi odalarından birinde saklanan Jüpiter'in kartalıyla Ganymede'nin mermer heykeline götürdü. Kartalın önünde diz çöküp ellerini uzatmış olan genç adamın güzel heykeli hakkında karışık duygular besliyordu. Cildi o kadar pürüzsüz ve kusursuzdu ki, gözleri kartalın aslında onu Olimpos Dağı'na kaçırıp tecavüz edecek ve tanrıların sakisi yapacak olan tanrı Jüpiter olduğuna güveniyor gibi her şeyden habersiz bakıyordu.

Nordjhem'in Stockholmesgate'deki ofisinin kapısı, Jeppe'nin Kopenhag yeşili diye anımsadığı bir renge boyanmıştı ve sanki son birkaç saatte cilalanmış gibi parlıyordu. Yüksek kaliteli ahşap panellerle kaplı zarif bir koridora girdi ve bir kat merdivenle birinci kata çıktı. Onu Malin Dreyer-Hoff karşıladı.

"Bu kadar hızlı geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi daha adam merdivenin başına bile ulaşmadan. "Evden biraz çıkmam gerekiyordu."

"Sizi anlıyorum." Jeppe kadının uzattığı elini sıktı ve balıksırtı parke zemine ayak bastı. Başını geriye atıp altın detaylara ve cam bir Venedik avizesi sarkan ustaca boyanmış tavana hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Dreyer-Hoff'ların evindeki aynısı iki pembe kanep ve modern sanatın büyük tuvaleri kraliyet tarzını vurguluyordu. Burası Jeppe'nin alışık olduğu turden bir ofise benzemiyordu.

"Malin, Oscar'ın sırt çantası apartmanınızın hemen altındaki rıhtımda bulundu."

"Sırt çantası... ne demek bu?" Kadın kasıldı.

"Henüz bilmiyoruz. Üzerinde herhangi bir iz yoktu, her şey normaldi. Tekne iskelelerinden birine çıkan bir rampanın altına sıkışmıştı."

Kadın ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı.

“Biziin teknemiz de orada,” dedi.

“Bir tekneniz mi var?”

“Ufak bir yelkenli. Henrik’in.”

“Oscar tek başına kullanmayı biliyor mu?”

Kadın duraksadı.

“Sanmıyorum,” dedi. “Olabilir.”

“Henrik’i arayıp teknenin yerinde olup olmadığını sorar mısınız? Hemen.”

Kadın o kadar uzun tereddüt etti ki Jeppe neredeyse sorusunu tekrarlayacaktı.

“Elbette. Onu ararım.”

Malin kocasını aradı ve alçak sesle konuştu, sert sözlerinin arasında hiçbir yumuşak kelime yoktu. İki dakika sonra tuhaf bir şekilde telefonu kapattı.

“Şimdi kontrol edecek.”

Pembe kanepelerin yanına gidip oturdu ve bluzunu çekiştir-di. Bu Jeppe’nin fazla kilolarından çekinen kadınlarda çok sık gördüğü bir hareketti ama belki kadının huzursuz eden başka bir şeyi vardı. Kadının karşısındaki kanepeye oturdu ve defterini çıkardı.

“Neye benziyor?”

“Tekne mi? Altı metrelik, ahşap, beyaz boyalı, Frida isimli bir tekne. Annemin adı.”

Adam başını kaldırmadan not aldı.

“Bu Henrik’in eğlencesi,” diye devam etti kadın. “Ben tekne hayranı değilimdir. Ama Henrik yeni oyuncaklara bayılır... arabalar, yarış motorları ve geçen yıldan beri de bir tekne.”

Jeppe bu tarife gülümsedi. Erkekler ve aletleri.

Kadının telefonu bipledi. Mesaja baktı ve telefonu ekranı aşağıya gelecek şekilde masaya bıraktı.

“Tekne gitmiş, anahtarlar da kancasında değilmiş. Gerçi biri-

nin çantasına ya da cebine kolaylıkla girmiş olabilirler. Genelde çok düzenli değildir. Arada sırada eşyalar kaybolur.”

“Lütfen dikkatli bir şekilde arayın ve bulursanız bize haber verin.” Jeppe duraksadı ve kadının yavaşça başını sallamasını izledi. “Bana göstermek istediğiniz bir şey vardı?”

“Evet.” Kadın yine bluzunu çekiştirdi ve eğilip yerden çantasını alarak içinden plastik bir dosya çıkardı. Bir an için elinde tutup sonra sehpanın üzerinden adama uzattı. “Henrik konuları birbirine karıştırmamamız gerektiğini düşünüyor ama...”

Jeppe dosyayı alıp içindekini okudu.

Senin gibi bir domuz yaşamayı hak etmiyor. Senin gibi bir domuzun sürekli arkasına bakıyor olması lazım. Bu boş bir tehdit değil. Pazartesi günü işten eve giderken seni vuracağım!

“Şu meşhur tehdit mektupları sanırım? Demek hepsi sizde?”

Malin bunu duymazdan geldi.

“Fidye talebinde bulunmaları genelde ne kadar sürer?”

“Buna kesin bir cevap veremem. Birkaç gün, bazen daha uzun.” Dosyaya hafifçe vurdu. “Ama artık bu mektuplar elimizde olduğuna göre belki kaçırılanları bulabiliriz. Teşekkürler. Ha, bu arada, yazar Oscar Wilde size bir anlam ifade ediyor mu? Mektuptaki alıntı onun kitaplarından birindendi.”

“Hayır, hiçbir kitabını okumadım.” Pembe boyalı parmakları endişeli bir şekilde ellerindeki bir sürü altın yüzükten birkaçını çevirdi. “Çocuğumun nerede olduğunu bilememek. Korkuyor mu, acı mı çekiyor...”

Jeppe eğilip elini kadının koluna koydu.

“İnanın elimizdeki her bir kaynak şu an onu arıyor.”

Kadın da elini adamın elinin üzerine koyup minnetle sıkı ve gözlerinin içine baktı. Adam kadına oğlunun sağ salım geri donmesi dışında, kendisini daha iyi hissettirecek bir şey sunamayacağını biliyordu.

“Mektupları araştırıp tekneyi arayacağız. Rıhtımda bir yerde

olmalı. Sanırım o kadar küçük bir tekne fazla uzağa gidemez?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Sorun değil. Henrik’e sorarım.” Adam elini nazikçe geri çekti ve ikisi birden ayağa kalktılar.

Kıvrımlı ayakları olan bir konsolun üzerinde çerçeve içinde bir surat çizimi asılıydı. Hatları genç ve güzel, bakışları ressamdan uzak, sanki utanır gibiydi. Çizim iddialı siyah çizgilerle yapılmıştı ve kâğıt grinin çeşitli tonlarının rengindeydi. Jeppe durdu.

“Ne kadar belli oluyor bilmiyorum ama aslında bu Oscar’ın resmi.” Malin adamın yanında durup küçük oğlunun çizimine hayranlıkla baktı. “Küçükken çok tatlıydı. Çocuğunuz var mı?”

Bu sadece evet ya da hayır diye yanıtlanabilecek sorulardan biriydi. Jeppe henüz karar verememişti.

“Hayır.”

Kadına gülümsedi, kadın da ona uzandı. Gözleri Jeppe’ye hayvanat bahçesindeki panteri hatırlattı. Kadın kendi en kötü korkusuna sıkışıp kalmış gibiydi.

“Her şey yoluna girecek Malin.”

Beklenmedik bir öpücüktü. Yumuşak ve davetkâr, kahve ve korku tadında. Jeppe geri çekilince kadın bakışlarını yere indirdi.

“Özür dilerim. Bunu neden yaptım bilmiyorum. Ben sadece... her şey o kadar...”

“Sorun değil. Anlıyorum,” dedi Jeppe, her ne kadar kadının bunu neden yaptığını anlayamasa da. Belki rahatlama ihtiyacı, içini kemiren şey dışında başka bir şey düşünmek için mi? Ama neden bu ihtiyacı Henrik’te aramıyordu?

“Onu bulacağız.”

Jeppe kapıyı açmadan önce Malin’e son bir kez baktı. Oscar’ı kesinlikle bulacaklardı. Sorun bulduklarında çocuğun sağ olup olmamasıydı.

BÖLÜM 8

CopenHill parlak bahar güneşinin altında parlıyor, ısıltılı metal cephesinden güneş yansıyor. Dik eğimli çatı hattının üzerindeki baca şeytan gözü gibi kıpkırmızı parlıyordu. Kopenhag'ın yeni dönüm noktası, Refshaoen'in çalıları ve ağaçları arasında pusuya yatmış, parıldayan, canlı bir hayvana benziyordu.

Kasper Skytte elindeki şişeden bir yudum aldı ve park halindeki arabasının ön camından iş yerine baktı. Ilık Aalborg aquavit içiyordu, kendini buna hazırlayacak başka bir şey bulamamıştı. Midesine kadar inen bir yanma hissetti. Yine de içmeye devam etti.

Geçen yıldan itibaren bu tesiste çalışmak hayatını her anlamda fazlasıyla değiştirmişti. Daha önce hiç bu kadar baskı altında kalmamış, daha başarılı olmamış ya da bundan daha fazla mücadele etmemişti. Sanki varoluş hızlanmış da hayat uçup gidiyormuş gibi hissediyordu ve tek yapabildiği, çarpan bir kalple buna dayanmaktı. Eve ulaşip akşam için yiyecek bir şeyler almak amacıyla şehirde koşuşturmak, her sabah elli yeni e-posta ile uyanmak, emisyon rakamlarını deşifre etmek, yeni yazılım geliştirmek, araştırma yapmak, yerleri paspaslamak ve hiçbirinde çok fazla başarısız olmadan bir baba olmaya çalışmak.

Çok çalışan çok hata yapar, derlerdi. Ama bu gerçekten rahatlatıcı mıydı? Ya da hatta bir bahane?

Artık değiştirmek için çok geçti.

Bir dört yol ağzında durup bir seçim yapmıştı. Kitaplarda kulağa hep muhteşem gelen, sanki birinin gerçekten bir dağın tepesindeki çatallanan bir yolda durup da yeni maceralara atılmak için kuzeyi veya güneyi seçmeye çalışması gibi. Oysa gerçekte işte buradaydı, eskimiş aile arabasının içinde oturuyordu. Kanındaki alkol seviyesi yakma tesisinin gökyüzüne uzanan bacası kadar yüksekti. Ve artık geri dönüp itiraf edemezdi.

İben küçükken hayat daha kolaydı. Kızının dünyaya gelişiyle her şey yerli yerine oturmuş ve siyahla beyaz çok net bir şekilde görünür olmuştu. Eskiden neyin yanlış, neyin doğru olduğu, kızına ne tip değerler aşılayacağı ve ona nasıl bir dünya miras bırakmak istediği ile ilgili hiçbir şüphe duymazdı. Ama artık hiçbir şey bilmiyordu.

Kasper bir yudum daha aldı ve mide asidini bastırmak için yutkundu. Cep telefonu çaldı. Yine. Cevap vermedi. Ne kadar berbat durumda olduğunun hatırlatılmasına hiç gerek yoktu.

Şişeyi açık pencereden dışarıya fırlattı. Sonra arabayı çalıştırıp tesisteki yangına doğru sürdü.

* * *

“Hey, olay ne? Herkes nerede?” Thomas Larsen kafeteryadaki masanın üzerine pastaneden aldığı bir kutuyu koydu ve bir Jeppe’ye, bir Anette’e baktı. “Tüm ekip burada olur sandım. Herkese yetecek kadar tarçınlı rulo aldım.”

“Pekâlâ,” dedi Jeppe, yeni demlenmiş bir kahve demliğinin kapağını kapatarak, “o halde bu bize yeter. Bak, üzgünüm Larsen ama şimdilik soruşturmayı küçük ve daha etkin tutacağız. Sadece üçümüz varız, bir de Saidani ama o bugün evden çalışıyor.

Oscar'ı arama çalışmaları tüm hızıyla sürüyor fakat kaçıranlardan haber almadığımız sürece *yapabileceğimiz* pek bir şey yok. Pazar günü sizi buraya sürükledim çünkü Werner'in... bir tür içgüdüğü varmış diyelim."

Larsen deri ceketini çıkarmadan masaya oturdu.

"İçgüdü mü?" diye sızlandı. "Pastaneye tam dört yüz kron harcadım ben."

"Ah, verdiğin paraya değeceğine söz veririm." Anette adamın yanına bir sandalye çekti. "Neyi kutluyoruz? Şikâyet ettiğimden değil ama neden şekerli şeyler getirdin?" Kutunun kapağını kaldırdı ve üzerinde özellikle bol miktarda krema bulunan tarçınlı bir rulo seçip tabağına aldı.

"Şey, evet, ben bir duyuru yapacaktım ama artık geri dönüş yok sanırım." Larsen iç çekti, kumdan kalesi yeni yıkılmış küçük bir çocuğa benziyordu. "Mette hamile. Baba olacağım."

Jeppe, karşısında oturan Anette'in bakışlarını yakaladı ve bir kahkaha patlattı. Larsen'in bu kendini önemseyen tavrında istemsizce komik olan ve ikisini de adeta gıdıklayan bir şey vardı. Yakışıklı görünümün, özenle bilenmiş hırsın ve mizahtan yoksun olmanın ender bir bileşimiydi adeta. Jeppe, Larsen'e gülme arzusunun içinde hafif bir kiskançlık olduğunun da farkındaydı. Ondan on yaş küçük olan bu dedektif kendisinden önce baba olacaktı. Kendini toparladı.

"Bu harika. Gerçekten kutlamaya değer bir haber."

Anette, Larsen'in omzunu sıvazlayarak, "Tebrikler ihtiyar!" dedi.

"Neyse, konu ben değilim," dedi Larsen sakın bir ifadeyle. "Biraz da Werner'in 'içgüdülerini' dinleyelim bakalım!" Ellerini havaya kaldırıp kelimeyi tırnak içine aldı.

Jeppe tabağını bir kenara itip, "Malin ve Henrik Dreyer-Hoff ikna oldular," dedi. "İki yıl önce aldıkları tehdit mektupları, Oscar'ın ortadan kaybolması ve onlara bırakılan mevcut mektup

arasında bir bağlantı var. Bunun adam kaçırma vakası olduğuna inanıyorlar ama Werner ikna olmadı.”

“Bence yalan söylüyorlar,” diye araya girdi Anette ağzı dolu bir vaziyette. “Eğer çocuk fidye için kaçırıldıysa, onu kaçıranlardan şimdiye dek çoktan haber almamız gerekirdi.”

Larsen tam bir şey söyleyecekken Jeppe araya girdi.

“Bu konuda hemfikiriz. Ailenin teknesi kayıp. Bu da ya birinin Oscar’ı tekneye zorla bindirdiği ya da çocuğun tek başına gittiği anlamına gelir.”

“Tabii eğer,” diye devam etti Anette, “iskeledeki sırt çantası ve kayıp tekne bizi yanlış yönlendirmek için aile tarafından ayarlanmadıysa.”

“Her durumda,” dedi Jeppe başını sallayarak, “bakmamız gereken bir yer de ailenin...” *kirli çamaşırları* diyecekti ama kendini durdurdu.

“*Ailenin yatağı!*” diye haykırdı Anette gözlerini devirerek.

Larsen kendisini kafa kola alıp almadıklarını tartar gibi bir ona, bir adama baktı.

“Ee Larsen, hadi bir de seni dinleyelim!” Jeppe adamı cesaretlendirmek ister gibi gülümsedi. “Durum bu. Tehdit mektupları ile ilgili neler buldun?”

“Ha, yani bilmek *istiyorsunuz?*” Larsen logolu çantasını açtı ve bir dosya çıkarıp içindeki yaklaşık on sayfa kâğıdı masaya yaydı. “Üç yıldan biraz daha kısa bir süre önce, bir müşteri polise gidip Nordjhem müzayedelerine hile karıştırıldığı ile ilgili şüphelerinden söz etmiş. Medya hikâyeyi ele aldıktan sonra aynı şeyden şüphelenen birkaç müşteri daha ortaya çıktı. Durum yirmiden fazla bireysel vakayla sonuçlandı. Zira hikâye uzun bir iş tatilinin tam ortasında patladığı için yankıları uzunca bir süre devam etti. Buna kesinlikle büyük bir bela diyebilirsiniz.”

Bir parça tarçınlı rulo aldı ve devam etmeden önce ağzını düzgünce katlanmış bir kâğıt peçeteyle sildi.

"Bu aile için hiç de eğlenceli sayılmaz... İşlerini kendileri sıfırdan inşa ettiler, büyük bir kapitalist firma tarafından yürütülüyor ne de olsa. Çift müzayede evini altı yıl evvel kurmuş, yani kısa sürede oldukça başarılı olmuşlar. Kadın bir galeri sahibi olarak sanat dünyasından gelirken, adam bir elektrik firmasının müdürüymüş ve iş bölümü yapmışlar. Kadın yaratıcı direktör, adam da idari direktör ama birbirlerinin sorumluluk alanlarıyla örtüşüyorlar. Kadın genelde satın almalarla, adam da internet satışları, pazarlama ve tüm finans işleriyle ilgileniyor."

Larsen tarçınlı ruloyu ağzına götürdü ama fikrini değiştirip tekrar yerine koydu.

"Kriz üç yıl önce vurmuş. Suçlamalar temel olarak fiyatı şişirmek için bir müzayede ürününe sahte teklifler vermek anlamına gelen, sözde şilin teklifleriyle ilgili. Bu teklifler ya satıcıdan ya da bir işbirlikçiden geliyor ama ortaya çıkarmak veya kanıtlamak son derece zor."

"Ama kanıtlanmış mı?"

"Önemli ekonomik ve uluslararası suçlardan sorumlu savcılık SOIK davayı soruşturmuş ve müzayedelerin yaygın dolandırıcılık içerdiğine dair şüpheleri doğrulamış. Bir noktada bölge savcılığı ofisi de işin içine girmiş. Bir arama emri çıkarıp Nordjhem'in ofislerini aramışlar. Muhbirimin söylediğine göre -bunu kayıt dışı söyledi- ailenin bundan haberi olduğundan eminlermiş, hatta işin içinde bile olabilirlermiş. Yapay olarak yükselttikleri fiyatlardan inanılmaz miktarda para kazanmışlar."

Larsen Kopenhag bölge savcılığı ofisine ait logolu bir evrak buldu. Yazı ağır yazılmış, pek çok bölümünün üzeri çizilerek kapatılmıştı.

"Ancak sağlam bir şey bulamamışlar ve dava kapanmış. Bence kanıtlayamadılar ve pes etmek zorunda kaldılar. Tehdit mektupları takip eden süreçte gelmeye başlamış. Bir yıl içinde toplam dokuz mektup, sonuncusunu iki yıl önce almışlar. Hepsi

farklı kâğıtlara, ya elle ya da bilgisayarla yazılmış ama hepsi aile ile ilgili –özellikle de Henrik’le– onların ölmeyi hak eden korkunç insanlar olduklarını yazıyor.”

“Yani bu skandalın tehdit mektuplarını tetiklediği söylenebilir? Yollayan kişi bulunmuş mu?”

“Hayır.” Larsen anlamlı bir şekilde gülümsedi. “Aile mektupları asla teslim etmemiş ve sonunda şikâyetleri geri çekilmiş.”

Üç dedektif tarçınlı ruloların üzerinden birbirlerine baktılar. İnsanların şikâyetlerini gizleyecek bir şeyleri oldukları zaman geri çektikleri düşünülür.

“Ailenin dün bulduğu mektup o tehdit mektuplarına benziyor mu?” diye sordu Anette.

“Tam olarak değil.” Larsen doğru sözcükleri aradı. “Şikâyet dilekçesinde aile, mektupların açık birer tehdit olduğunu ve kaba bir dille yazıldığını söylemiş.”

“Ama olası kaçıranı bulmamız için yine de elimizdeki tek ipucu onlar.” Jeppe, Larsen’e döndü. “Müzayede skandalının sonuçlarını araştır. Para kaybedenler, kovulan çalışanlar, aileden intikam almak için sebebi olan her şeye ve herkese bak.”

“Anlaşıldı.” Larsen seyircilerinden daha çok alkış beklermiş gibi bir ifadeyle, dosyayı çantasına geri koydu.

“Aile Oscar’ı kolaylıkla tekneyle bir yere götürmüş ve kazara öldürmüş olabilir.” Anette tarçınlı rulonun üzerindeki donmuş kremayı kırdı. “Sonu kötü biten bir kavga. Biri Trekoner Deniz Kalesi’nin kıyısından aşağıya kolayca düşebilir. Bu olay birkaç sene önce genç bir delikanlının başına gelmiş ve çocuk ölmüştü. Cesetten ve tekneden kurtulmuş olabilirler. Mads Teigen rıhtımın etrafında yelken açan bir sürü özel tekne olduğunu söyledi. Aralarına saklanmak kolay olur.”

“Hani şu çocuğun sırt çantasını bulan adam mı?” Jeppe kaşlarını kaldırdı. “Ailenin açıklamalarına inansak da inanmasak da tehdit mektuplarına odaklanmalıyız. Aileye yakın birinden gelmiş bile olabilirler.”

Anette fırından alınan kutuya yönelince Larsen telaşla kapağını kapattı.

"Aile yakınlarını sorgulamaya değer bence," dedi onaylamayan gözlerle Anette'i süzerek. "Arkadaşlarını, şirket çalışanlarını. Farkında olmadığımız çatışmalar olabilir. Henrik'in ailesi ölmüş. Malin'in ailesi Kopenhag'ın kuzeyinde yaşıyor, kadının bir de kız kardeşi var. Ayrıca Oscar'ın kardeşleri de var."

"Henrik'le birkaç..." Zil sesi Jeppe'nin sözünü kesti.

Anette telefonunu çıkarıp arayana baktı ve numarayı tanımyormuş gibi omuz silkti.

"Werner," diye açtı.

Jeppe kadının gözlerinin parladığını gördü. Kısa bir konuşmanın ardından kadın telefonu kapatıp ayağa kalktı.

"Arama Kurtarma'ydı. Oscar Hven adasında görülmüş olabilir."

"Hven'de mi?"

Burası Danimarka ile İsveç arasında yer alan küçük bir İsveç adasıydı ve arama kurtarma ekiplerince çoktan taranıp herhangi bir sonuç alınamamıştı.

"Ada sakinlerinden biri yaklaşık bir saat önce onu ve tekneyi gördüğünü iddia etmiş. Üstelik tekneden yalnız değilmiş. Ben hemen adaya gidiyorum." Anette kapıya yöneldi.

"Nasıl? Yüzerek mi? Ben de seninle gelsem mi?" Jeppe heyecanla ve hevesle kapıda zıplayıp duran ortağına gülümsedi.

"Yoo, sorun değil. İş bölümü yapalım. Sen Henrik'le ilgilen, ben de Arama Kurtarma ile Hven'e gideyim. Sonra da buluşuruz." El sallayıp kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Jeppe arkasından, "Hey Werner! Çeketini almak istemez misin?" diye seslendi.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 9

Kyrbacken'in beyaz deniz feneri görüş alanına girdiğinde, burnuna mayalanmış bir yosun kokusu geldi. Yuva yapan kuğular küçük rıhtımın betonları ve kayaları arasına sıkışmış, arkalarında tepesinde beyaz badanalı bir kilise bulunan otuz metre yüksekliğinde çimenlerle kaplı bir yokuş yükseliyordu. Binanın boyutları Danimarka'ya hastı –küçük ve tuhaf– ama atmosfer tipik bir İsveç atmosferiydi. Belki iskeleyi kaplayan kiremit çatılı küçük siyah-kırmızı ahşap binalar dizisi, belki büfenin önündeki yengeç salatalı sosisli sandviçlerin reklamını yapan tabelalardandı. Anette İsveç'e yaptıkları aile gezilerinde yaban mersini topladıkları çocukluk anılarını düşündü ve engerekler onu ısırmasın diye fundalıklarda zikzaklar çizerek dolaşmanın baş döndürücü hissini hatırladı.

Alüminyum teknenin omurgası, yelkenli ve motorlu teknelerin demirlediği şaşırtıcı derecede dolu yat limanına doğru kaydı. Dümendeki mürettebat onları güvenle limanın en iç kısmındaki uygun bir kızağa yönlendirdi ve baş ve kık kısmını güçlü halat halkalarına ustaca bağladı.

“Ben gidip tanıştığım bulayım.” Anette iskeleye atladı ve dondurma yiyip rıhtımdaki kafeye doğru giden çocukların arasından

geçti. İçeride soluk mavi bir tişört giymiş olan bir adamı tezgâhın arkasına geçmiş telefonundan futbol maçı izliyordu.

"Kopenhag Polisi," dedi adama parlak kimliğini gösteren Anette. "Buradaki bir tanıktan telefon aldık..."

"Bina yan tarafta," dedi adam başını hafifçe telefon ekranından kaldırarak. "Nicklas arkadaşdır."

Anette İsveçli adamın neredeyse hiç aksansız Danca konuşmasını takdir etti. Kopenhag'dan gelen turistler burada elbette kendilerini evlerinde gibi hissedirdi.

"Ah, sağ olun."

"Bir şey değil."

Üzerinde "balık kulübesi" anlamına gelen FISKBODEN yazılı bir tabelanın durduğu yandaki binaya doğru birkaç adım yürüdü ve kilitli kapının önünden geçip mekânın arka kısmına doğru ilerledi. Kırklı yaşlarında, alnında bir saç çizgisi ve iki kulağında da küpeler olan bir adam ayakta dikilmiş, ahşap cepheyi boyuyordu. Kadını görür görmez fırçasını bıraktı ve pantolonuna sildiği elini uzattı.

"Nicklas, selam. Hven'e hoş geldiniz."

Kadın adamla tokalaştı.

"Aradığımız çocuğu mu gördünüz?"

"Onu şurada gördüm." Rıhtımın diğer ucunu işaret etti. "Ahşap bir teknede... beyaz, değil mi? Saat dokuzdan biraz önceydi. Yaşadığım yer olan Norrebro'dan geliyordum. Onlar da tekneyi bağlıyordu."

"O olduğundan emin misiniz? Yanında kim vardı?"

Adam Anette'e sanki çeşnisi eksik bir sandviçmiş gibi baktı.

"Yaklaşık yüz metre uzaktaydım, o yüzden hayır, emin değilim. Ama koyu renk saçlı genç bir adamdı ve beyaz, ahşap bir teknedeydi. İkinci şahsın saçları sarıydı. Ben de arkadaşımı Mads'i arayıp kayıp çocuğun tarifine uyuyor mu diye sordum, o da Kopenhag'daki arama kurtarma ekibine haber verdi." Adam boya fırçasını tekrar alıp pas kırmızısı boyanın içine batırdı.

“Şurada mı dediniz?”

“Tekne hâlâ orada.” Adam yaklaşan yaz sezonuna hazırlanmaktan artık onunla konuşamayacak kadar meşgul olduğunu göstermek istercesine, rıhtım bölgesindeki turistlere yan yan bakarak boyasına geri döndü.

Anette ona teşekkür edip görevliyle iki gönüllünün beklediği arama kurtarma teknesine gitti.

“Şurada. Bu taraftan!”

Gezi teknelerinin, lokantaların, tuvaletlerin ve yüzme iskelesinin önünden geçip rıhtımın diğer tarafına döndüler. Büyük bir yatın arkasına gizlenmiş beyaz ahşap bir tekne iskeleye demirlenmişti.

“Teknenin ismi genelde gövde de yazmaz mı? Adının *Frida* olması gerekiyor ama görebildiğim kadarıyla burada hiçbir şey yok.”

Görevli tekneye atladı, tırabzanı kavradı ve eğilip dalgaların arasındaki yan tarafı inceledi.

“Burada da isim yazmıyor. Yasa gereği yazılması lazım ama tekne sahipleri hâlâ isimlerini yazdırmıyorlar.” Açık tekneyi inceledi. “Burada biraz halat dışında hiçbir şey yok. Boş.”

Anette doğrulup sahil boyundan kiliseye kadar rıhtımın çevresine baktı. Birkaç saat içinde insan yürüyerek ne kadar uzağa gidebilirdi? Bu kadar küçük bir adada nereye kaybolabilirdi?

“Belki kiliseye kadar yürüyüp yukarıdan baksanız daha iyi olur,” diye bir öneri getirdi tam arkasından bir ses.

Anette arkasını dönünce kendini deniz yeşili gözlere bakarken buldu. Mads Teigen.

“Senin burada ne işin var?” Şaşkınlığı sesinin kabalık ediyormuş gibi çıkmasına neden olmuştu.

“Arama kurtarma ekibini arayan bendim. Tekneyi gören Nicklas’ı balıkçıdan tanırım. Biraz yardıma ihtiyacınız olabilir diye düşündüm.”

Anette arama kurtarma ekibinden gelen görevliyle iki gönlüyü düşündü. Adam haklı olabilirdi. Bunlar bir tür ayakta kımı sayılırdı.

“Belki de vardır.” Güneş ışığında tabela gibi parlayan, tepedeki beyaz kiliseye baktı. Tanrı’yı işaret eden ok, kayıp bir ruhu aramak için uzanan bir eldi belki de? “Oradan manzara iyi mi?”

“Adanın çoğunu görebilirsiniz,” dedi adam.

“Tamam.” Anette görevliye işaret etti. “Siz rıhtımı arayın! Karşılaştığınız herkese onu görüp görmediklerini sorun! Bu sırada ben ve kale bekçisi de tepeye çıkıp yukarıdan etrafa bakalım.”

Mads’e başını sallayıp, “Gidelim mi?” dedi.

Yol kasabanın dışına doğru kıvrılarak tepenin etrafında dönüyor, yokuş yukarı çıkan teraslarda özenli ve bakımlı avlulara sahip güzel evlerin yanlarından dikleşerek devam ediyordu. Adım adım çıktılar ve Anette adama soluk almadan ayak uydurabildiğine şükretti. Tepenin zirvesindeki kiliseye ve çevresindeki mezarlığa ulaştılar. Mads bir elini demir çitin kulpuna koyup durdu.

“Isola kelimesinin Latince ada kelimesinin kökü olduğunu biliyor muydunuz?”

Anette buna cevap vermemesi gerektiğini hissetti.

“Adaya giden insanlar kendilerini *izole* edip yalnız kalmak isterler.” Mads eli kulpun üzerinde dururken geniş omuzları kadının önünde birer duvar örüyordu.

“Sen de bu yüzden mi Trekroner’de yaşıyorsun?”

Adam cevap vermedi. Kısa bir sürenin ardından kulpu indirdi ve Aziz İbb Kilisesi mezarlığının kapısını açtı.

Anette adamın içeriye girişini izledi ve peşinden gitti.

* * *

“Yiyecek bir şey?”

Sara başını iki yana sallayıp garsonun imalı bakışını görmezden geldi. Bir demlik çayla birlikte yarım saatten fazladır burada oturuyor ve hesabının Paludan Kitap & Kafe’nin kirasını ödemeye yardımcı olmayacağını biliyordu. Etrafındaki arkadaş grupları uzun pazar kahvaltılarıyla ilgili dedikodu yaparken Sara da bu sohbetlere ve yedikleri kreplerin kokularına kendini kapatabilmek için elinden geleni yapıyordu. Oscar’ın bilgisayarı masadaki demliğin yanında duruyordu. Annesi kızlarla evde kalmıştı çünkü Amina havuza gitmeyi reddetmişti. Sara da çalışacak bir yer bulabilmek için evden çıkmak zorunda kaldı.

Önünde siyah tüylü iki ölü kuş resmi ve üzerinde uygulama ikonları dolu bir bilgisayar ekranı duruyordu. Dock, müzik ve sosyal medya için beklenen kelime işlemci program ve uygulamalarını barındırıyordu. Oscar düzenli olarak *Fortnite* ve *World of Warcraft* oynuyordu. Bu Sara’nın son derece aşına olduğu oyunlardan biriydi, bir çocuğu yarım yamalak tanıdıklardan oluşan koca bir dünyayla temasa geçirebilirdi. Pedofiller çıplak fotoğraf karşılığında çocuklara oyunda yeni ciltler ve diğer hediyelerden teklif ederdi. Ancak Oscar’ın oyunlar aracılığıyla kendisini yoldan çıkarmış olabilecek biriyle tanıştığına dair herhangi bir belirti, şüpheli sohbetler veya davetler yoktu. Çocuğun e-postaları ile takvimini gözden geçirdi ama çok az bilgi buldu.

Oscar Facebook sayfasına Francis Bacon’un tablolarını, sanat sergilerinin bağlantılarını, punk müzik videoları ve et üretimi ya da ozon tabakasıyla ilgili çevre politikaları hakkındaki son gelişmeleri, sonu tükenmekte olan gergedanları, tek kişilik taşıtları ve besinlerdeki karbon ayak izi hakkındaki bilgileri koymuştu.

Messenger’da sınıf arkadaşlarıyla partiler ve ödevler hakkında sohbetleri vardı. Sohbetlerden biri iki hafta önce lisedeki bir konu anlatımıyla ilgiliydi ve belli ki Oscar da dünya okya-

nuslarındaki plastik maddeler hakkında bir sunum yapmıştı. Birkaç sınıf arkadaşı onu emojilerle övmüş ama birkaç tanesi eleştirmiş ve konu biraz kızışmıştı. Karla isimli biri, “Haklı olan sensin. Diğerleri tamamen saçmalıyor!” diye yazarken Gabriel isimli biri, “Dayan! Eğer neslimiz bu alarmı duymuyorsa, dünya on yıl içinde hapı yutar,” demişti.

Sara ekranı kaydırıp Oscar’ın konuyla ilgili yorum yapıp yapmadığına baktı ama hiçbir şey bulamadı.

Masaüstündeki dosyanın okul ödevlerini içerdiği ortaya çıktı. Sara hepsine göz attı. Sosyal bilgiler dersindeki ödev kâğıdının başlığında, “Brexit ve Kuzey İrlanda’ya Etkileri” yazarken, bir diğerinde “Acele Et!” yazıyordu ve alt başlık olarak “Eğer Dünyayı Kurtaracaksak” diye eklenmişti. Ödevleri açıp hepsini taradı. Oldukça düzgün yazılmış ödevlerdi, Oscar’ın iyi bir öğrenci ve dersleriyle ilgilenen bir çocuk olduğunu gösteriyordu. Danca dosyasındaki bir başlık Sara’nın dikkatini çekti: “Resimlerle - Oscar Wilde”.

Sara ödevi açtı. Danca dersi için bir makaleydi. Yazıyı inceledi ama Jeppe’nin bahsettiğine benzeyen herhangi bir alıntı bulamadı. Yine de bir bağlantı olmalıydı. Danca öğretmeni yorum yazmış ve kâğıdın sonunda ona A vermişti. Öğretmenin yorumu *Malthe Sather, Zahles Okulu* diye imzalanmıştı.

Bu ismi çabucak aratınca bir telefon numarası ile adres bulundu. Aradı ama açan olmadı. Araması sesli mesaja da düşmedi. Sadece çalıp durdu. Acaba adrese gidecek vakti var mıydı? Adam Vendersgade 19’da, beşinci katta oturuyordu.

Saate baktı. İkiye geliyordu. Annesini kızdırmadan yarım saat daha takılabilirdi. Ona yolda olduğunu söyleyen bir mesaj atıp bilgisayarı çantasına koydu ve park ettiği bisikletine yöneldi.

Vendesgade buradan sadece birkaç dakika uzaklıktaydı, hatta yolunun üzerinde sayılırdı.

Ah Kopenhag, seni köy boyutlarındaki muhteşem başkent!

Bisikletini trafikten çekip Norregade yolundan inerek Norreport'a doğru ilerledi. Altı dakika sonra soluk soluğa bir vaziyette öğretmenin yaşadığı binanın önünde duruyordu. Ön cephe zarif bir sarı tonla daha yeni boyanmıştı ama Norreport bölgesinin tam ortasındaki yoğun trafik sebebiyle muhtemelen çok uzun süre böyle temiz kalamayacaktı. Zilin yanına mavi tükenmez kalemle SAETHER yazılmıştı. Zile basıp bekledi. Cevap gelmedi. Başını kaldırıp binaya doğru bakınca üst katlardaki pencerelerden birinin açık olduğunu gördü, burası adamın dairesi olmalıydı. Zile bir kez daha basıp bekledi.

"Kimi aradınız?"

Sara arkasını dönünce orta yaşlarda, kapının yanındaki küçük bir butiğin merdivenlerinde elinde sigarasıyla oturan bir kadın gördü. Kadının kahverengi saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde bol, Afrika desenli bir bluz vardı.

"Beşinci kattaki Malthe Saether'i."

"Evde değil."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın, Sara'yı dikkatle süzüp zararsız olduğuna karar vermiş olmalı ki şöyle dedi: "Muhtemelen kız arkadaşındadır. Kadın buradan iki saat uzaktaki Odense'de yaşıyor. Adam hafta sonları genelde orada olur."

"Ah." Sara otomatikman başını salladı ve cebinden bir alışveriş listesi çıkardı. "Ona bir not yazıp posta deliğinden atmak isterim."

"Sizi içeriye alabilirim." Kadın ayağa kalkıp bir anahtar çıkardı. "Geri gelmek zorunda kalmanız aptallık olur."

Kadın Sara için ön kapıyı açtı. Sara gülümseyerek içeriye girdi ve insanların ne kadar saf olduklarını düşünüp başını iki yana salladı.

Merdivenlerden hızla çıktı. Beşinci kata gelince üzerinde isim yazılı olan beyaz lamine bir kapıyla karşılaştı. Bir çocuk bozuk el yazısı ve büyük-küçük harflerle *Malthe Saether* yazıp yanına da bir gökkuşağı eklemişti. Sara kapıyı çalıp bekledi. Hâlâ cevap yoktu. Adamın telefon numarasını buldu, aradı ve kulağını kapıya koydu. İçeriden zil sesi gelmiyordu. Posta deliğine eğilip kokladı. Daire ahşap zeminleri silmek için kullanılan sabun dışında başka bir hiçbir şey kokmuyordu.

Ayağa kalkıp saate baktı. Geç kalmakla çok geç kalmak arasındaki sihirli sınıra çok yaklaşmıştı. Derin bir iç çekerek hızla aşağıya indi ve bisikletine, trafiğe ve Christianshavn'daki evlerinde bekleyen kızlarına koştu.

Kalabalık mezar taşlarından oluşan bir karşılama komitesi mezarlık kapısının tam içinde duruyordu. Anette yaklaştı. Üzerinde *Sagır-Dilsiz Bengtsson Kardeşler* yazan koyu renk bir mezar taşının devamında kız kardeşlerin isimleri, doğum ve ölüm tarihleri vardı.

Ölünce ne kadar az yer kaplıyoruz, diye düşündü. Bütün bir hikâyesini üzerinde birkaç söz ve sayılar yazan bir taşa sığdırıyoruz.

Başını kaldırıncı Mads Teigen'in tepenin en üst noktasında, kilisenin önünde aşağıdaki kasabaya baktığını gördü. Bedeni gün ışığında, güçlü kollara sahip mitolojik bir kahraman gibi gökyüzüne sağlam bir siluet çiziyordu. Anette'in tüyleri diken diken oldu. Burada kilisenin önünde, kalabalık rıhtım bölgesinden uzakta ıssız bir yerde baş başaydılar. Bu düşünce kendisini tuhaf hissetmesine neden oldu. Sanki kendisine dışarıdan bakıyor ve yanlarında onları izleyen hiç kimsenin olmadığı bir kadınla adamı görüyordu.

“Yeter!” diye bağırdı kendi kendine ve bir kutuya tekme attı. Seyahat arkadaşını beklemeden kilisenin arkasındaki patikadan devam etti. En güçlü yanlarından biri hislerine yenilmeden resmin tamamını görebilmektir ama şu an sanki tüm düşünceleri geri çekiliyor gibiydi. Belki de emzirmekten ya da uykusuzluktan beyninin bir takım hayati hücrelerini kaybetmişti.

Kilisenin arkasındaki mezar yerleri, tepenin sırtı boyunca devam eden ağaç ve çalılıklara doğru uzanıyordu. Çiğnenmiş uzun otların arasında uzanan patikalarda böcekler vızıldayarak uçuyordu. Anette şaşkın bir halde ve hiç hoşlanmadığı düşünceleriyle o kadar meşguldü ki, neredeyse üzerine basana kadar onu görmedi.

Çalıların arasındaki açıklıkta genç bir adam yatıyordu. Çıplaktı, cildi etrafındaki tüm sarımsı yeşiller arasında doğal olmayan bir beyazlıkta parlıyordu. Yanında bir sırt çantası ve fırtınalı bir denizdeki enkaz gibi, etrafa saçılmış giysiler vardı.

Anette içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve şaşkın nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Mads’in arkasından yaklaştığını duyabiliyordu, onu vaktinde uyarabilmek için elini kaldırdı.

“Burada.” Nedenini bilmeden fısıldadı. Belki de tuhaf bir saygı göstergesiydi.

Adam yanına geldi ve ikisi birlikte çimenlerin üzerinde yatan cesedin yanına çömeldi. Çenesinde hafif bir kirli sakal ve dizlerinde çim lekeleri olan büyük bir çocuktur bu. Saçları koyu renk, yüzü çillerle kaplıydı. Açıklıktaki yoğun sessizlik derin bir horlamayla bozuldu.

“Neyse ki ölmemiş,” diye yorum yaptı Mads.

Anette rahatlayarak gülümsedi.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Üzerinde sadece iç çamaşırı olan genç bir kız çalıların arkasından belirdi. “Gösta, uyan!”

Oğlan birkaç kez gözlerini kırptırdı ve şok içinde onlara baktı. Polis rozetini çıkaran Anette iki gence gösterdi.

"Kıyafetlerinizi giyin. Size birkaç sorumuz var."

"Sorun nedir?" Kız başından bir elbise geçirdi.

"Rıhtımın diğer ucunda demirlemiş olan beyaz ahşap tekne sizin mi?"

Oğlan melodik bir İsveç aksanıyla cevap verdi. "Babamın. Bu sabah onunla Backviken'den geldik."

"Backviken?"

"Evet, adanın doğu kıyısında. Orada yaşıyoruz da." Kız arkadaşına utanarak baktı.

Anette duraksadı. Oğlan İsveçliydi, Hven'de yaşıyordu ve Oscar Dreyer-Hoff'a hiç benzemiyordu. Yine de sordu.

"Teknenin Kopenhag'tan gelmediğine emin misin? Mesela Sondre Frihavn'dan?"

Oğlan korkuyla başını iki yana salladı.

"Bu tekneyi babam kendisi yaptı! İsterseniz ona sorun."

Mads kadının kolunu çekiştirdi.

"Tamam o zaman. Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz. İkinciye iyi günler!" Mads mezarlık girişine geri gitti.

Anette bir süre daha durup gençlere baktı. Sonra pes etti.

"Tamam, özür dileriz. Bir yanlış anlama oldu. Hoşça kalın."

Anette ile Mads sessizlik içinde tepeden aşağıya geri döndüler. Anette hayal kırıklığına uğramıştı. Artık kendisi de bir ebeveyn olduğu için, kendisini tüm çocukların güvenliğinden sorumlu hissediyordu. Fakat Oscar'a yardım edemiyor, hiçbir şey yapamıyordu.

Tepeden inince telefonunu çıkarıp Jeppe'yi aradı.

"Korner."

"Boş ihbarmış. Oğlan, kız arkadaşıyla takılmaya gelen bir İsveçli çıktı."

"Lanet olsun!" Adamın bir sigara çıkardığını duyabiliyordu.

"Ben iskelede Henrik'i bekliyorum. Sen hâlâ Hven'de misin?"

"Eve gidiyorum. Arama kurtarma ekibini bulmam lazım ama nerede olduklarını bilmiyorum. Seninle nerede buluşalım?"

“Evine git Anette!” dedi Jeppe kısa bir duraksamadan sonra. “Sen rıhtıma varana kadar saat dört olur. Ailenle biraz vakit geçir, yarın sabah buluşuruz.”

“Tamam.” Kadın telefonu kapattı ve arama kurtarma ekibini görmek için rıhtımın çevresini taradı.

Mads boğazını temizledi.

“Eğer istersen seni Kopenhag’a geri götürebilirim? Arama Kurtarma ekibini tekneden arayabiliriz.”

“Sağ ol, bu çok iyi olur.”

Kalenin teknesine doğru gitti ve yola koyuldu. Limandan ayrılırken Anette rüzgârın kafasındaki düşünceleri dağıtması için güvertede kaldı. Mads dudaklarının arasında yanan bir sigarayla kaptan köşkünün dümenindeydi.

Dumanı soluyup kadına baktı.

“Seni Sondre Frihavn’daki iskeleye bırakmamı ister misin?”

“Evet, lütfen.” Tırabzanlara yaslandı. “Bu hangi ada?”

“Sancak tarafındaki mi? Bu Kopenhag Rıhtımı’nın eski deniz kalelerinden biri olan Fort Middelgrund. Yüzyılın başında, yani bir önceki yüzyılda şehri deniz saldırısından korumak için inşa edilmişti. Çok büyüktür, üç-dört katlıdır. İnşa edildiği dönemde dünyanın en büyük kalesiydi.”

Rüzgâra karşı bağırarak zorunda kalmasınlar diye kadın ona kaptan köşkünde eşlik etti.

“Günümüzde ne için kullanılıyor?” diye sordu.

“Aslında uzun yıllardır terk edilmiş durumda ancak yakın zamanda bir fon onu satın aldı. Burayı onarıp bir gençlik merkezine dönüştürecekler, Gençlik Adası’na.”

“Gençlik Adası mı? Ne ki o?”

“Planları izcilik aktiviteleri ve gezi kampı için kullanmak. Ama paraları bittiği için onarım süreci durdu.” Adam ağırlığını bir ayağından diğerine verince omuzları birbirine değdi. Anette hemen geri çekildi.

“Acaba arama kurtarma ekipleri buraya baktı mı?”

“Eminim bakmışlardır. Ayrıca kalenin rıhtımında tıpkı Tre-koner'deki gibi güvenlik kameraları var. Eğer Oscar orada olsaydı onu kamera görüntülerinden bulurlardı. Tekne de rıhtıma demirlenmiş olurdu.”

“Ah, tabii ya. Doğru.”

Anette sustu. Hven'deki çocuğun Oscar olmasını çok istemişti. Oscar şu an omuzlarında bir battaniye, gözlerinde büyük bir rahatlama ifadesiyle tam yanında duruyor olmalıydı. Karşılarında Kopenhag Rıhtımı belirdi ve Anette şehrin kilise çatılarını ve kubbelerini yüreğinde bir sızıyla izledi. Ve boş ellerle.

BÖLÜM 10

Henrik Dreyer-Hoff saat tam üçte iskeleye geldiğinde gözle görülür derecede bitkindi. Omuzları düşmüş ve o sert tokalaşmasının yerini belli belirsiz bir baş selamı almıştı.

“Malin, Vic ile Essie’yi annesine götürdü. İşler bu haldeyken onları evde tutamazdık. Böylesi ikisi için de daha iyi.”

Baba dağılmış görünüyordu. Ama Jeppe adamın yüz ifadesinin altında şok ya da endişeden daha derin bir şeyin yattığını düşündü. Suçluluk duygusunun çok belirgin bir kokusu olurdu ve bu koku Henrik Dreyer-Hoff’un üzerine ağır bir şekilde sinmişti.

“Teknenin anahtarlarını buldunuz mu?”

“Hayır.” Henrik ellerinin ceketinin cebine soktu, rüzgâr ılık olsa da ürperdi. “Holdeki kâsenin içinde olduklarından eminim ama şu an yoklar. Tıpkı tekne gibi.” Boş kızağa doğru başını salladı.

Ve Oscar gibi, diye düşündü Jeppe.

“Bu sizin kızağınız mı?”

“Evet, B-13 numaralı kızak. Burası bizim yerimiz. Eskiden on üç rakamının kötü şans getireceğini ve bir gün batacağımızı söyleyip espri yapardım.”

“Tekneyi en son ne zaman çıkardınız?”

“Perşembe günü öğleden sonra, kendi kendime kısa bir gezi yaptım. Hava serindi ve diğerlerinin hiçbiri bana katılmak istemedi.” Langelinie İskelesi’ne doğru elini uzattı. Şuradan köprünün etrafından ve altından geçip asıl rıhtıma böyle gidiyorsunuz. Sağa doğru Küçük Denizkızı’nı geçiyor, oradan da Christianshavns Kanalı’na doğru ilerliyorsunuz. Sola dönerseniz Trekroner’e ve açık denize doğru gidersiniz. Ama tekne nakliye şeridini geçemez. Sadece beş deniz miline kadar çıkabilir, bu yüzden genelde rıhtımda kalırız.”

Adam parmağıyla her zamanki rotalarını gösterirken Jeppe de onu izledi.

“Tekneyi ne sıklıkla çıkarırsınız?”

“Tekne sezonunda haftada iki, üç gün çıkarmaya çalışırım. Öğleden sonra kısa bir tur bile bana günlerce yetecek enerjiyi sağlar. Ama çocukları hep getiremiyorum. Daima bir sürü işleri oluyor.”

“Peki genelde ne yaparsınız? Düzenli olarak yaptığınız bir şey var mı?”

“Rüzgâra bağlı ya da yüzmek mi yoksa balık tutmak mı istediğimize. O yüzden biz de Flakfortet’e veya Trekroner’e gidip...” Henrik devam etmeden önce çenesini indirip nefesini tuttu. “Oscar oraları keşfetmeye bayılır. Çizim defteriyle resimlerini de getirir. Kale bekçisini tanırız. Genelde Oscar’a etrafı gezdirmek için vakit ayırır.”

Jeppe’nin zihninde bir ampul yandı.

“Kale bekçisi mi? Adı ne?”

“Hatırlamıyorum ki,” dedi Henrik kaşlarını düşünür gibi çatarak. “Onunla sadece birkaç kez görüştük. Ama çok cana yakın biri ve kalenin tarihi hakkında çok bilgi sahibi. Bir de kuşlar hakkında.”

Ampul gittikçe daha çok yanmaya ve Jeppe’nin zihnini ısıtmaya başladı.

“Tekneyi nasıl sürüyorsunuz? Zor mu? Yani... eğer aptalca bir soru soruyorsam üzgünüm ama ben hiç kullanmadım.”

“Bu bir yelkenli değil. Tıpkı arabadaki gibi anahtarla motoru açıp vitesle takıyorsunuz,” diye açıkladı Henrik. “Demirleme hatından çıkıp iskeleden uzaklaşıyorsunuz. İşin zor kısmı tekneyi zarar vermeden yerine koymak. Dümeni çevirmek kolay. Teknenin arkasındaki yekeyi kullanıyorsunuz.”

“Sizce Oscar bunu yapabilir mi?”

“Onu... bilmiyorum aslında. Victor iyi bir denizcidir ama Oscar asla onun gibi hevesli olmadı. Neden kendi başına açıldığını düşünüyorsunuz?”

“Şimdilik bütün olasılıkları düşünüyoruz.” Jeppe babayı her açıdan sakinleştirmek istedi. Adamı gereksiz yere umutlandırmaya gerek yoktu. “Kendi yakın çevrenizde Oscar’a zarar vermek isteyecek biri aklınıza geliyor mu? Ya da size?”

“Para için mi diyorsunuz? Fidyeye mi?” Henrik adamı sorgular gibi süzdü.

“Evet, para için. Ya da intikam?”

Henrik başını iki yana salladı.

“Aklıma gelen tek şey kıskançlık. Bizden bir şey isteyen biri.”

“Bilmemiz gereken eski aile meseleleri var mı? Müzayede evi ile ilgili sorunlar?”

Bir yolcu gemisi borusunu öttürdü ve yakındaki Langelinie İskelesi’nden demir aldı. Buzlardan kopmuş ışıldayarak uzaklaşan bir buzdağına benziyordu.

Henrik gözlerini kırptırdı. Gözlerinden birindeki belirgin bir damar beyazlarını pembeye çevirmişti.

“Birkaç yıl önce müzayede evinde yaşadığımız sorunları duymuşsunuzdur,” dedi. “Suçlamalar asılsızdı ve polis konuyu mahkemeye taşıyacak bir delil bulamadı, ama insanlar inanmak istediklerine inanır. Malin ile ikimiz kendimizi açıklamak ve temize çıkarmak için sürekli sorgulandık ama pek bir işe yara-

madı. İnsanlar onun yerine, yaşam tarzımızla ilgili konuşup bizi dekorumuzdan, ebeveynliğimizden vurdular.”

Jeppe başını salladı. Johannes’le olan arkadaşlığı sayesinde kamuoyu nefretinin ne olduğunu çok iyi bilirdi. Ama bununla adam kaçırmada büyük bir fark vardı.

Henrik konuştukça sinirlendi.

“İyi tanınan sözde aile danışmanlarından biri TV’de çocuklarımızla birlikte uyuduğumuz için bizim ebeveynliğe uygun insanlar olmadığımızı bile söyledi.”

“Büyük oğlunuz hepinizin kocaman bir yatakta uyuduğunuzdan söz etmişti. Sanırım, *aile yatağı* dedi?”

“Ne olmuş yani?” dedi Henrik omuz silkerek. “Çocuklar neden tek başlarına kendi odalarında uyumak zorunda? Bunun onlara ne yararı var? Siz de bana bunu açıklayın.”

“Büyük çocukların –gençlerin– anne babalarıyla yatmaları çok alışlagelmiş bir şey değildir.”

“Ne ima etmeye çalışıyorsunuz?” Henrik onu öfkeyle süzdü.

Zaten Jeppe ergen ya da çocuk yetiştirme konusunda ne bilirdi ki? Hiçbir şey.

* * *

Esther şarap şişesini camlı dolapta buldu ve French-press’e çekilmiş kahve doldurup Kopenhag Kraliyet mavisi tabağa biraz atıştırmalık koydu. Jeppe saat 17:00’de gelecekti ve her ne kadar yemekten önce kahve ile bisküvi yemek biraz aptalca olsa da, adam buraya her geldiğinde bu bir gelenek olmuştu.

“Kendimi çok iyi hissetmiyorum.”

Esther elindeki sıcak demlikten başını kaldırdı.

“Nasıl yani Gregers?”

“Bilmem.” Adam birkaç kez ağzını açıp kapadı. “Sanki her şey ters tarafa kaymış gibi. Mutfak masası genelde şurada durmaz mıydı, yoksa sen mi yerini değiştirdin?”

“Ne demek istiyorsun? Mutfak masası yerinden kıpırdamıyor ki. Duvara bağlı...” Esther adamın bir kuş yavrusu gibi hızlı ve sığ nefes aldığını fark etti. “Tamam, şöyle yapacağız. Yarın sabah ilk iş doktorunu arayacağım. Seni iyileştirmeleri konusunda ısrarlıyım. Sana bir baktırmamız lazım. Tamam mı?”

“Ben gidip uzanacağım,” dedi adam yavaşça başını sallayarak.

“Tamam, eğer bir şeye ihtiyacın olursa gel.”

Gregers ayaklarını sürüyerek odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Esther kahveyi demledikten sonra kendine bir kadeh şarap koydu. Bunu hak etmişti. Zaten ihtiyacı da vardı.

Tam kadehi dudaklarına götürürken biri aşağıdan zile bastı. Bir dakika sonra Jeppe kapıda nefes nefese bir halde dikiliyordu. Kadını yanaklarından öpüp havlayan Doxa’nın etrafından döndü ve oturma odasına geçti. Esther kahveyi getirdiğinde göle bakan pencerelerden birinin önünde duruyordu.

“Bu manzaradan hiç bıkmaz, değil mi?” diye sordu.

“Ben hayatım boyunca hiç sıkılmadım. Otursana. Biraz kahve alırsın, değil mi?”

Adam itaatkâr bir biçimde tepsideki kahve fincanını alıp kadına uzattı.

“Senin kahvene her zaman evet derim. Teşekkürler.”

Kadın ikisine de birer fincan kahve doldurup şeftali renkli sallanan sandalyesine oturdu. Bugün Jeppe’de huzursuz bir enerji vardı ama tabii aklı çok doluydu. Kadın bir yudum kahve içip boğazını temizledi.

“Pekâlâ,” dedi, “şu *Dorian Gray* meselesi nedir?”

Jeppe gülümseyerek fincanını bıraktı.

“Her zaman olduğu gibi direkt konuya girdin. Bu huyunu takdir ediyorum. Cuma gününden beri kayıp olan genç bir oğlan çocuğunu arıyoruz.”

“Oscar Dreyer-Hoff’u değil mi?” diye sordu Esther. “Haberlerde gördüm.”

“Aynen. Ailesi bu mektubu bulmuş.” Kadına kâğıdı uzattı. “Bu kopyası, dokunabilirsin.”

Esther kâğıdı aldı ve dikkatle okudu. Tanıdık sözleri okumak hoşuna gittiği için bir daha okudu.

“Bu bir intihar notu mu?”

“Biz kaçırılmış olabileceğini ve bu notu onu kaçırın kişinin bıraktığını düşünüyoruz.”

Esther ayağa kalkıp zeminden tavana kitaplarla dolu ve oturma odası duvarının sonuna kadar uzanan raflarının yanına gitti. Kısa bir aramadan sonra ciltli bir kitap çıkardı. Kapağında genç bir adamın resmi vardı.

“İşte burada. *Dorian Gray’in Portresi*, bana sorarsan dünya tarihindeki en iyi kitaplardan biri. Dediğim gibi, yıllar evvel öğrenciyken bitirme tezimi Oscar Wilde üzerine yazmıştım.”

Kitabı Jeppe’ye uzattı, adam da sayfaları çevirip kitabın arkasına baktı.

“Evet, sağ ol profesör. Ama alıntının neden bir intihar notu olduğunu düşündün?”

Kadın kahve fincanının üzerinden gülümsedi.

“İki yüz elli beşinci sayfayı çevir!” dedi.

Jeppe paragrafı buldu ve yüksek sesle okudu.

“Ressamı öldürdüğü gibi eserini ve içerdiği tüm anlamı da öldürecek. Geçmiş öldürecek ve o öldüğünde kendisi özgür kalacaktı.”

“Bu alıntı kitabın sonundan, Dorian Gray kendi yaşamına son vermeden hemen önce geliyor. Yani bir intihar notu olabilir. Oscar Wilde ve Oscar Dreyer-Hoff isimlerinin tesadüf benzerliği de var.”

Jeppe biraz kahve içip kitabın kapağındaki genç adamı inceledi.

“Bana hikâyeyi tekrar hatırlatır mısın?” diye sordu. “Bir tabloyla ilgiliydi, değil mi?”

“Aynen! Yakışıklı genç adam Dorian Gray portresini yaptırır ve kendi güzelliğine o kadar hayran kalır ki her yere o resimle birlikte gider, böylece kendisi daima genç kalırken resim yaşlanır. Yaşı ilerledikçe ortaya çıkan kusurları resimde görülebilirken Dorian’ın kendi yüzü hiç değişmez. Sonunda resmin gerçekliğine bakmaya daha fazla katlanamaz ve onu parçalar. Ama tabloya bıçağı batırdıkça kendisi ölür. Buna bir çeşit intihar da diyebilirsin.” Ellerini havaya kaldırdı ve bir anda yine kendini bir akademisyen gibi hissedip ana konuya geldi.

“Ama on beş yaşında biri bu şekilde düşünebilir mi?” diye sordu kaşı şüpheyle çatılan Jeppe.

“Sen gençken nasıldın?”

Bu soru adamı yine gülümsetti.

“Sen çok zeki birisin Esther de Laurenti.”

“Ah, lütfen.” Fincanlarını doldurdu ve yanaklarının kızardığını hissetti. “Ama cidden, eğer yerinde olsam kayıp çocuğun ortadan yok olmak için bir nedeni olup olmadığını araştırırdım.”

“İntihar?” diye sordu şüpheli kaş çatışı geri dönen Jeppe.

Esther French-press’i dikkatle sehpayı bıraktı.

“Daha iyi bir açıklaman var mı?”

BÖLÜM 11

Holmeas 14'te akşam yemeği her geçen hafta daha erken servis ediliyordu. Anette bazen Svend'le ikisinin yatağa erken girebilmek için yemek saatini farkında olmadan öne çektiklerini düşünüyordu. Tam bir gece kuşu olan Anette artık tam tersine, akşamlarını kısa kesip fazladan yetişkin vaktinden ödün vermeye başlamıştı, ama dürüst olması gerekirse çokça uyku da işine geliyordu.

Özel Kuvvet askerleri, diye düşündü, günlerce doğru dürüst uyuyamamakla övünür ama bir de çocuk yapmayı denesinler bakalım.

Gudrun onların yatağında yatmaya başlayana kadar her gece ağlardı ama artık düzenli olarak anne ve babasının arasındaki o tatlı yerde uyuyordu. Bu da üçü için kesintisiz bir gece uykusu demekti, ancak bu düzen böyle devam ederse Svend'le ikisinin seks hayatı tehlikeye girecekti. İkisi de kızlarının kısa süre içinde kendi başına uyumayı öğrenmesi gerektiği konusunda fikir birliğine varıyor ama kız yırtıcı bir biçimde direnince, ona karşı ısrar edecek enerjileri kalmıyordu. Üstelik onu aralarına alıp uyumak çok güzeldi. Yani şimdiye dek onu kendi yatağına taşımakla ilgili konuştukları her şey boşa çıkmıştı.

Anette bir yandan masayı toplarken bir yandan da manı

sandalyesinde oturan Gudrun ile *peekaboo* oynayan kocasını izledi. En azından onların çocuğu sağ salim evdeydi.

“Tatlım, baban mutfadı temizlerken biz de gidip banyo yapalım mı?” Kızı karşılığında ağlamaya ve çığlıkları mutfadıń pürüzsüz yüzeylerinde yankılanmaya başladı. Anette onu mama sandalyesinden aldı ve sakinleştirici sözler söyleyerek rahatlatmaya çalıştı.

Svend onları durdurdu.

“Aslında bugün onu *benim* yıkacağıma söz vermiştim.”

“Ba!” diye haykırdı Gudrun ve kendisini özür diler gibi bir gülümsemeyle kabul eden babasının kucağına atladı. Babasının kucağına oturur oturmaz sakinleşip başını adamın omzuna yasladı. Adam Anette’e hafif sistemli ve yalvarır bir bakış attı. Sanki kızlarının banyo yapmak için babasını tercih etmesi bir şekilde kadının suçuymuş gibi.

“Ben?”

“Bir dahaki sefere sen yıkarsın. Sen şimdi gidip köpekleri çıkar ve biraz temiz hava al!” Gudrun’a şefkatle baktı. “Anneye bay bay öpücüğu ver prenses, sonra da gidip küvet oyuncaklarımızı bulalım.”

Anette bu kez kendisine izin veren kızını saçlarından öptü, ardından ikisi de banyoya gitmek üzere gözden kayboldular. Anette hayal kırıklığı hisseder gibi olsa da bunu düşünmeyi reddetti, ama huzursuzluk içini kemiriyordu. Ancak kızlarının onunla daha çok vakit geçiren ebeveynini tercih etmesi normaldi. Gudrun güvende ve mutlu olduğu sürece bu hiç önemli değildi. Tasmaları aldı ve üç border collie cinsi köpeği çağırdı. Köpekler *seçtikleri* kişiden hiç kuşku duymadan doğrudan yanına koştular.

Sokağa çıktıklarında hava polen doluydu, Anette ağaç kabuğu, ilkbahar tohumları ve misk kokusunu resmen hissediyordu. Gökyüzü yüksek ve parlaktı, demek ki bahar mevsimi insanın

içinin gıcıkılanmaması imkânsız olan bir köşeden çıkmayı bekliyordu. Köpekler sabırsızca zıplayarak tasmalarını çekişirdiler. Sahile vardıklarında etrafı koklayıp coşkularını serbestçe yaşasınlar diye köpekleri salıp kendisi de bir bankta rahatladı. Kazığının göğüs cebinden sigara içtiği zamanlardan kalan bir paket hissetti ve içinden bir tane sigara alıp çekinerek dudaklarının arasına götürdü. Bu sanki en sevdiği eski kotunu giymek gibiydi. Ancak sigarayı yakacak herhangi bir şey bulamayınca buna hem şükretti hem de biraz hayal kırıklığına uğradı.

Aklına birdenbire dümenin başında gülümseyerek sigara içen Mads Teigen'in görüntüsü geldi. Ya da daha doğrusu, öğleden sonra birkaç kez aklına gelmişti ama üzerinde durmaya şimdi karar veriyordu. O adamda sıra dışı bir şey vardı, çözemediği bir suskunluk. İçine kapanık biri olduğuna hiç şüphe yoktu ama aynı zamanda o yeşil gözlerde yanan bir karanlık ve kadına tuhaf şekilde çekici gelen bir kasvet vardı. Anette onu heyecan verici bulduğunu itiraf etmek zorundaydı ve bu hisle ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Adamın sigara içiyor olmasını bile hayatının bu kutsal ebeveynlik evresinde ilginç buluyordu. Kendi aptallığına derin bir iç çekti. Muhtemelen ilkbahar kafasına vurmuştu. İlkbahar ve getirdiği yorgunluk.

Telefonu çaldı. Arayan Korner'di.

"Yine ne var!" diyerek şaka yaptığını belli etmek için güldü. Ortağı bazen biraz alingan olabiliyordu. "Yeni bir gelişme mi?"

"Yok, ama eğer vaktin varsa seninle konuşmak istediğim birkaç detay var. Yemek pişirmiyorsun değil mi?"

Anette adamın bir sigara yaktığını duyunca eskiye karşı acı bir özlem hissetti.

"Hayır," dedi, "sorun yok. Duyalım bakalım!"

"Esther de Laurenti ile konuştum. Oscar'ın ailesine gelen mektubun bir intihar notu olabileceğini düşünüyor."

"Yani çocuk kendini öldürdü mü diyorsun?"

Anette'in bankının önünden bir grup genç gülerek geçti. Kadın telefonu diğer kulağına koydu.

"Baba, Oscar'ın tekneyi kendi başına kullanabileceğine itiraz etmedi."

"Ne demek bu Jepsen? Hiç mantıklı değil. Eğer intihar etseydi şimdiye kadar onu da, tekneyi de bulurduk. Ya da en azından enkazını." Anette hissettiğinden daha emin konuşuyordu. Teorilerinin hiçbirisi makul değildi.

"Bir şey daha var. Kale bekçisi olan adam, sırt çantasını bulan... Hven'e de gelen..."

"Mads Teigen. Ne olmuş ona?"

"Ne kadar zamandır Trekroner'de çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır, neden?" Anette gerildi.

"Oscar'ı tanıyormuş. Dreyer-Hoff ailesi Trekroner'e çok sık gidermiş. Henrik adamdan söz etti ama adını hatırlayamadı."

"Ona sorarım. Başka bir şey?"

"Bu kadar," diye cevapladı Jeppe. "Herkes selam söyle!"

Anette telefonu kapatıp cebine geri koydu ve yakılmamış sigarayı çalılıklara fırlatıp köpeklerini çağırdı.

* * *

Masa büyükannenin eski gümüş takımlarıyla hazırlanmıştı. Jeppe annesinin bu takımları kiralık kasada sakladığını biliyordu. Masanın ortasında bir şamdan parlıyordu. Herkesin tabağına kesinlikle marketten alınmış tek porsiyonluk tatlılar konmuş ve belli ki son dakikada hazırlanmıştı. Annesi tüm engelleri ortadan kaldırmıştı. Jeppe annesinin yetişkinleri etkilemek için bu kadar çok uğraşmak yerine, yemeğe gelen misafirlerin yüzde 50'sinin çocuklar olduğunu hatırlamasını tercih ederdi.

Akşama Sara'ya Tunus'ta nasıl büyüdüğünü sorarak başladı ancak sohbeti Kartacalılar, Fenikeliler ve Berberilerin etnik azın-

lığı hakkında bir monoloğa dönüştürdü. Sonrasında en sevdiği konu başlığı olan kültüre geçti ve sohbeti Sara'nın tiyatro mu, opera mı, resim mi yoksa edebiyatla mı daha çok ilgilendiğini öğrenmeye çalışarak bitirdi. Sara gözünü bile kırpmadan bunların hiçbirine vakti olmadığını itiraf etti. Jeppe bu itirafın annesinin kör noktasına otomatikman yer edeceğini çok iyi biliyordu.

"Ah ama kızlarına mutlaka yüksek sesle kitap okumuşsundur! Aksi takdirde kültür yoksunu çocuklar olurlar. Klasiklerden birini seç, mesela *Alice Harikalar Diyarında* ya da devamı niteliğinde olan *Aynanın İçinden* kitabını. O yaş grubu için harika bir seçimdir. İstersen benden ödünç alabilirsin. Hatta sanırım çocukken Jeppe'nin kitabıydı."

Sara gülümsedi ve sohbeti sürdürmek için hiçbir hamle yapmadan bir yudum su içti. Jeppe sırtından aşağıya inen bir ter damlası hissetti. Bir şangırtı koptu çünkü Meriem Transformers oyuncaklarından birini yanlışlıkla bardağının üzerine düşürmüştü.

"Bizler tatlılarımızı yerken kızları masadan alsak daha iyi olur belki," diye önerdi annesi.

"Sadece su." Jeppe annesine uyarır gibi baktı.

"Biz zaten pasta sevmeyiz," dedi kollarını göğsünde birleştiren Amina. Kız son bir saattir Çin işkencesine maruz kalmış gibi görünüyordu.

"Peki." Jeppe annesinin havaya kalkan kaşını görmezden gelip ayağa kalktı. "Gelin bakalım kızlar, oturma odasına gidelim. Meriem oyuncaklarını da getir!"

"YouTube izleyebilir miyim?" Amina soruyu annesine yöneltti.

Sara başını sallayınca kız koşup holde duran ceketinin cebinden telefonunu aldı. Oturma odasına burnu ekrana yapışık vaziyette geldi ve kendini kanepeye atarak çok sevdiği K-pop videolarına gömüldü.

Jeppe oyuncaklarını halıya dizen Meriem'e yardım edip sohbetin tıkandığı masaya geri döndü. Sadece kendilerine benzeyen insanlara anlayış gösteren, hayatındaki bu kadınlardan rahatsız olduğunu hissetti.

Kendisini tek başına ve çok az parayla, tamamen disiplin içine büyüten annesini düşündü. Kadın ona çok değer verirdi ama üniversitedeki uzun çalışma saatlerinin ardından ona fazla vakti ve enerjisi kalmazdı.

Bir bakımdan içten içe Oscar'ı anlayabildiğini hissetti. Onunla hiç tanışmamış olsa bile, Jeppe o çocuktaki hassasiyeti tanıyordu. On beş yaşındaki Jeppe Korner de genelde saatlerini, hatta bazen günlerini kalın bir kitapla, perdeli kapalı vaziyette yatağında uzanarak geçirirdi. Arkadaşları futbol oynamaya ya da gizli gizli bira içmeye gidip kızlar hakkında konuşurken, Jeppe sosyalleşmez ve kendi içine kapanık yaşardı. Ergenlik yıllarını hayatının en kötü yılları olarak hatırlardı, aynadaki yansıması ona kronik bir güvensizlik ve zayıflık hissettirirdi. O dönemi atlatması tam bir mucizeydi.

Jeppe saatine baktı. Sekizi gösteriyordu. Günbatımında arama kurtarma ekipleri mesailerine son verecekti. Herkes hiç hayat belirtisi olmadan geçen kırk sekiz saatin sonunda Oscar'ın ölmüş olabileceğinin farkındaydı.

Neredesin Oscar, diye düşündü çatalını tiremisuya batırırken. Hangi cehennemdesin?

Açlık şu an gerçekten çökmüştü. Çocuğun daha önce hiç bu kadar uzun süre yemek yemediği olmamıştı. Midesindeki ağrının tüm varlığını bu şekilde kaplıyor olması onu korkuttu. Hatta soğuktan ve duyduğu seslerden daha çok korkuttu. Saatin etrafındaki hışırtı ve ayak seslerine rağmen gelen olmadı. Tek başınaydı.

Şu an yerde yatıyordu. Artık doğrulacak ya da ayağa kalkacak gücü yoktu ve artık gece mi, gündüz mü olduğunu bile bilmiyordu. Burası sürekli karanlıktı. Bildiği türden bir karanlık değil de -yıldızlarla parlayan gökyüzü ve okyanusun yüzeyine yansıyan ay- görme yetisi kaybetmiş gibi bir karanlık.

Ailesini düşünmemeye çalıştı fakat bu çok zordu. Düşünceleri kardeşlerine kaydı, onunla karanlıkta konuşuyor, eve gelmesi için yalvarıyorlardı. Kız kardeşinin sesini duyunca midesi daha da çok ağrıdı ve onu aklından çıkarabilmek için dişlerini sıktı.

Nefes al. Nefes almaya odaklandığı sürece başka hiçbir şeyi, hatta ölümü bile düşünmezdi. Ama ölümün onu düşündüğünü biliyordu.

BÖLÜM 12

Pazartesi sabahı Kasper Skytte işe endişeyle geldi. Suçlu vicdanı bedeninin kontrolünü ele geçirmek için korkuyla savaşıırken, elindeki göreve odaklanabilmek için tüm enerjisini toplaması gerekiyordu. Bugün kepçe operatörleriyle oturup atık silosundaki bilgisayar kontrollü ayırma sistemini denetleyecekti. Yakma sürecinin tamamının durma noktasına gelmesini önlemek için sorunları henüz büyümeden ortadan kaldırmak zorundaydılar. Yoksa bu durum şu an için birden fazla felaket anlamına gelirdi.

Sekiz on beşte parlak, havadar lobiden geçip asansörle ofisine çıktı ve iş bilgisayarını alıp siloya doğru devam etti. Ayak sesleri metal köprüde ve üst kata çıkan merdivenlerde yankılandı. Derken kepçe operatörlerinin odasına açılan turuncu kapının önünde durdu. Biraz tereddüt ettikten sonra içeriye girdi ve kepçe operatörü Michael'ı selamlayıp kucağında bilgisayarı ve çöplerin net görüntüsü ile yanına oturdu.

Kasper çöplere bakmaya meraklı biri değildi ve ne zaman buraya oturmak zorunda kalsa, ne zaman gideceğini düşünürdü.

"Şu ana dek bir sorun var mı?" Kasper ekrana sabah istatistiklerini getirdi.

"Hayır."

Michael konuşkan biri değildi ve bugün bu huyu Kasper'i gayet memnun ediyordu. Sessizlik hem sayılara, hem de kepçeye bakmasını kolaylaştırıyordu. Kepçe çöp kamyonlarının boşaltıldığı kapaklardaki çöpü alıp fırınların üzerine sola ve sağa doğru çevirerek taşıdı. Bir süre izledikten sonra bir şeyler görmeye başladı. Bir şemsiye çerçevesi kış dallarına, yanan bir plastik poşeti açık saçlara ve siyah çöp poşetleri parçalanmış uzuvlara dönüştü. Ayağa kalktı.

"Kahve?" diye sordu Michael'a.

"Sağ ol, böyle iyiyim."

Kasper kendine bir fincan doldurdu. Telefonuna bakıp pencereye dönmediği takdirde tesisin bu tarafında çekmediğini hatırlayıp şükretti. Sıcak fincana hafifçe üfleyip bir yudum aldı. Kepçe yükü dolu bir şekilde tam önlerinde parlıyor, bir canavar gibi nahoş ve büyüleyici gözüktüyordu. Bir zamanlar rengârenk ama şimdi gri olan tuhaf nesnelerle doluydu.

İşte o an gördü.

Kasper kahvenin soluk borusuna yaklaştığını hissetti. Öksürerek işaret etti.

Bir saniye sonra Michael ölü adam düğmesine bastı.

* * *

"Siloya girmeden önce bu kıyafetleri ve güvenlik ayakkabılarını gıyıp maskeleri mutlaka takın. Oradaki havayı solumak sağlıklı değil, o yüzden kısa kesin. İçeriye girdiğinizde her iki tarafında uzun bir boşluk olan bir plato bulacaksınız. O boşluklar fırınlara çıkıyor. Şu an kapalılar ama çok sıcak oldukları için onlardan uzak durun! Dışarıya çıkar çıkıncasız sizi dezenfekte edeceğiz."

Anette iki beyaz tulumu alıp birini Jeppe'ye verdi. Bunları genelde suç mahallinin bozulmasını önlemek için giyerlerdi

ama bu kez suç mahallinin onları bozmasını engellemek için giyeceklerdi. Tulumu giyerken daha önce hiç bu kadar korkunç bir yerde bulunup bulunmadığını düşündü. Önlerinde uzanan devasa çifte kapılar bir atık silosuna ve normalde bin derece ısı ile yanan fırınların arasındaki platoya açılıyordu. Dışarıda olmalarına rağmen sıcaklık dayanılmazdı. Daha da sıcak, karanlık ve kapalı bir odaya girip ceset arama düşüncesi ona hiç cazip gelmedi. Neyse ki hassas biri değildi.

Maskeyi yüzüne yerleştirdi, Jeppe'nin hazır olup olmadığını kontrol etti, sonra kapıyı ve hava kilidini açıp siloya girdi. Kavurucu sıcak dalgası onları aniden çarptığında Jeppe'nin nefesinin kesildiğini duydu ve dağılmamak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. Silonun sağlam metal duvarları arasında, sadece vinç operatörünün penceresinin olduğu çöp dünyası önlerinde uzanıyordu. Burası şaşırtıcı derecede sessizdi ama şimşek çakmadan önce alnındaki teri silmek için duraksayan bir asfalt işçisinininki kadar sessiz.

Kepçe platonun üzerinde, havada asılı duruyordu. Muazzam kucağındaki çöpü tutmuş ve bu ürkütücü evrende kendi yuvarlak gezegenini oluşturmuştu. Üzerine parlak bir çalışma ışığı doğrultulmuştu, hemen yanında uzun ince bir figür duruyordu. Anette onun fotoğraf çeken başka bir figürle birlikte adli tabip Profesör Nyboe olduğunu anladı. İkisi de onun gibi koruyucu giysiler giymiş, hızlı ve verimli hareket ediyorlardı.

Jeppe ile birlikte ışığa yaklaştılar. Sırtından aşağıya ter damlıyor ve poposunun üzerinde minik bir birikinti oluşturuyordu. Düzgün nefes alabilmek için yüzündeki maskeyi çıkarma dürtüsüne direndi ve önündeki çöp kutusuna odaklandı. Bir tomar karton ve birkaç teneke kutu arasında ince, beyaz tenli bir insan bacağı dışarıya doğru fırlamıştı. Bacağın çevresinden çöp parçaları sarkıyor ve Anette belli belirsiz bir cesedin boyun ve kafasını seçebiliyordu.

“Kepçeyi açamaz mıyız?”

Nyboe arkasını döndü.

“Ah, işte buradasın! Burası korkunç, korkunç. Kepçede beş buçuk ton çöp var. Bu yüzden cesedi çok dikkatli bir şekilde çıkarmamız gerekiyor. Kepçeyi açarsak çamurun içinde kaybolup gider.”

“Kadın mı, erkek mi?” Hemen yanında durmasına rağmen Jeppe'nin sesi çok uzaktan geliyordu.

“Henüz bir şey bilmiyoruz.” Nyboe uzun saplı kerpetenle bir plastik parçasını çıkardı. “İnsan olması dışında.”

Cesedin yanağı görüldü. Kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ve bir heykeli andırıyordu. Pürüzsüz, katı ve çok ama çok ölüydü.

“Ölüm nedeni hakkında bir fikriniz var mı?”

“Cesedi güvenli bir şekilde dışarıya çıkardığımızda size fikrimi söylerim ama önce onu gerektiği gibi incelemem lazım. Burası canlılara uygun bir yer değil!” Kendi kendine küfredip kepçeden bir çöp parçası daha çıkardı.

Jeppe, Anette'in omzunu dürtüp kapıyı gösterdi. “Hadi çıkalım buradan!”

Çifte kapılardan geçip maskelerini çıkardılar ve açgözlü bir şekilde havayı soludular. Anette tam yandığını hissettiği gözlerini ovuşturacakken tulum giymiş bir çalışan onu durdurdu.

“Dezenfekte edilmeniz gerekiyor. Benimle gelin!”

Onları merdivenlerden aşağı, koruyucu giysilerini çıkarabilecekleri, küçük bir lavabo kullanarak üstünkörü bir şekilde yıkanıp dezenfekte edilecekleri personel odasına götürdü. Pis kokulardan kurtulmak işe yaramıştı, ama burunlarına sinen pis kokundan kurtulmaları o kadar da kolay olmadı.

“İnanamıyorum! Orada ne kadar kaldık? İki dakika mı, beş mi? Nasıl böyle pis kokabiliriz?” Anette lavaboya tükürdü ve bu gece eve varırsa tam bir saat duşta kalacağına kendi kendine söz verdi. “Oscar olup olmadığını anlayabildin mi?”

Jeppe bir banka oturdu ve arka arakaya üç kez ellerine dezenfektan sürdü. Ortağı umutsuz vaka, tam bir mikrop düşmanıydı!

"Bu şekilde sonuçlanmamasını, onu sağ bulmayı gerçekten çok isterdim." Başını kaldırmadan cevap verdi. Yenilmiş gibi konuşuyordu.

"Aynen." Anette iç çekerek gözlerini ovuşturdu. "Eğer oysa..."

"Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi Jeppe ayağa kalkarak. "Eğer Oscar'sa, nasıl oldu da Refshaleoen'deki bir çöplüğe geldi?"

"Aynen." Bir kez daha tüküren Anette bir daha asla temizlemeyeceğini düşündü. "Peki tekne hangi cehennemde?"

Jeppe ve Anette teknik ekibin çalışma odasına girerken tulum giymiş iri yarı adamlardan oluşan küçük bir grup kepçe operatörü Michael'in etrafına toplanmıştı. Masada kahve ve kâğıt bardakların içinde berrak sıvılar vardı. Jeppe bunların tesiste içilmesine izin verilmediğinden emin olduğu alkol olduğunu düşündü. Kepçe operatörü iş arkadaşlarıyla sessizce konuşuyordu, yüzü kızarmıştı. Kâğıt bardağındaki son yudumu da bir dikişte içti. Mendilini çıkarıp gürültüyle burnunu sümkürdü.

Kendisine elini uzatmak üzere olan Jeppe bunu görünce vazgeçip adamın omzunu sıvazladı.

"Jeppe Korner. Nasılsınız?"

"Şey, sanırım iyiyim. Ama itiraf edeyim bundan çok daha iyi pazartesi sabahlarım olmuştu."

Masanın etrafındaki iş arkadaşları da mırıldanarak kendi fikirlerini ifade ettiler.

"Ama sanırım Kasper çok kötü," diye devam etti Michael. "Kafeteryadaki kanepelerden birine uzanmak zorunda kaldı."

"Kasper kepçe operatörü odasında sizinle miydi?"

Michael başını öne doğru salladı.

“O zaman ona kendini toparlaması için fırsat verelim. Siz bana ve ortağıma etrafı gezdirir misiniz? Biz size sorular sorarken siz de bize tesisi gösterin.”

“Ne görmek istiyorsunuz?” diye sordu istekli bir şekilde ayağa kalkan Michael. Yapacak bir şey bulduğu için rahatlamış gibi biydi.

“Aslında biz de tam olarak bilmiyoruz,” dedi Jeppe çekinerek. “Ama o cesedin sizin kepçenize nasıl geldiğini anlamamız lazım ve nereden gelmiş olabileceğini.”

“O halde boşaltma katından başlayalım. Benimle gelin!”

Onları paslanmaz çelikten bir asansöre götürdü ve ardından yakma tesisinin içindeki koridor ve merdivenlerden geçerek aşağıya indirdi. Jeppe ve Anette ona yetişmek için hızlı adımlarla boruların ve tellerin altından geçtiler. Ceset kısa sürede kepçeden çıkarılarak Patoloji bölümüne nakledilecekti. Cesetle Oscar'ın kaybı arasındaki ilişki nedeniyle, otopsi alışlageldiği gibi ertesi gün değil hemen yapılacaktı.

Michael geniş ve iyi aydınlatılmış boşaltma katını gören bir platforma çıktı. Alanın bir duvarı tamamen dışarıya açıktı ve Jeppe, Kraftvaerksvej'deki çöp kamyonlarının yukarıya çıkmasını sağlayan rampayı görebiliyordu. Parlak sarı bir yelek giymiş olan bir adam kamyonları boşaltma katının etrafına park edilmiş bir grup şoförle tartışıyordu.

“Çöplerini atıp devam edemedikleri için sıkıntı çıkardıklarından eminim.” Michael geniş odanın duvarlarından birini işaret etti. “Duvar boyunca devam eden şu hendeği görüyor musunuz? Kamyonlar normalde çöplerini oraya boşaltır. Silo o duvarın diğer tarafındadır. İçeriden görmüştünüz.”

“Peki işler nasıl yürüyor?” diye sordu defterini çıkaran Jeppe.

“Kat yöneticisi kamyonu bir hendeğe yönlendiriyor ve şoför kasasındaki çöp, hendeğin üzerine gelene kadar geri geri gidi-

yor. Şoför kabininde kasayı açıp çöpü dökmek için bir düğme var, böylece bütün çöp hendeğe boşalıyor.”

Anette tırabzandan aşağıya eğilip altlarındaki kamyonlardan birini gösterdi.

“Yani bu çöpçünün boşalttığı çöpü görmediği anlamına mı geliyor?” dedi.

“Artık onlara çöpçü değil temizlik işçisi diyoruz,” dedi Michael, bilinçli bir şekilde boğazını temizleyerek. “Ama evet, sürecin bu sonunda neyin boşaltıldığını görmüyor. Yük hendeğe boşalıp duvarın diğer tarafındaki siloya gidiyor.”

“Sürecin bu sonunda derken? Ne demek istediniz?”

“Doğru. İşçi çöpü alma rutininde boşaltılıp boşaltılmaması gerektiğini görmek için çöp kutusunun kapağını açar. Eğer içlerinden birinde bir ceset olsaydı, öncelikle sığabilmesi için epeyce büyük olmalıydı. Belki altı yüz litrelik, hatta belki bir ticari çöplük; aksi takdirde ceset sığmazdı. İkincisi, cesedin bir şekilde sarılmış ya da örtülmüş olması gerekirdi. Şoför kutunun ağırlığına şaşırmıştır ama kamyondaki görevli her zamanki kaldırma görevini uyguladığından, muhtemelen ne kadar ağır olduğu aklına bile gelmemiştir. Hemen ardından sıkıştırıcı çöpü ezer ve buradan yakma tesisine götürülür.”

Jeppe hızlı bir şekilde anahtar kelimeleri not aldı, sonrasında düzgünce değerlendirebilmek için hepsini büyük harflerle yazdı.

“Cesedin şehirdeki hangi çöplüğe atıldığını bulmak mümkün müdür? Altı yüz litrelik bir çöp kutusunun büyüklüğü ne kadardır? Her yerde bulunur mu, yoksa sadece belirli noktalarda mı vardır?”

Michael alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

“Şehrin her yerinde belediye atıkları için kullanılır. Kaç tane olduğunu söyleyemem ama bir tahmin yürütmem gerekirse, binlercesinden söz ediyoruz diyebilirim.”

“Tamam. O halde bu sabah tesise boşaltılan çöp şehrin hangi kısmından geldi?”

Michael omuz silkti.

“Cevabı bulmak için bu soruyu farklı atık şirketlerine sormanız gerekir ama pazartesi sabahları büyük çöp günleridir. Şehrin her yerinden ve banliyölerden bir sürü belediye atığı gelir.”

“Yani cesedin nereden geldiğini bulmak zor diyorsunuz?” diye sordu defterinden başını kaldıran Jeppe.

“Hayır, ben belirli bir çöp kutusundan gelen belirli bir maddeyi bulmanın *imkânsız* olduğunu söylüyorum. Kepçe çöpün ilk katmanını alır ve ceset pazartesi sabahı alındığına göre, siloya bugün atılmış olması muhtemeldir. Ama bunu bile kesin olarak bilemeyiz.” Michael başıyla hendeği gösterdi. “Bir şeyden kurtulmak için burası tam yeri. Her şey ortadan kaybolur.”

Michael kafeteryada, yüzü duvara dönük biçimde kanepede uzanan şekli gösterdi. Biri kadın, diğeri erkek iki çalışan, adamın başında dikilmiş endişeyle bakıyordu.

“Bu Kasper,” diye fısıldadı Michael. “Kendini daha iyi hissediyormuş gibi görünmüyor.”

Kadın çalışan onlara bakıp iç çekti.

“Soğuk almış,” dedi. “Galiba onu hastaneye götürmemiz gerekecek.”

Jeppe yanlarına gitti. Adamın şakağında kocaman bir doğum lekesi vardı ve Jeppe’nin bu lekeyi nerede gördüğünü hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Anette ile birbirlerine baktılar.

“Kasper, Kopenhag Polisi konuşuyor. Sana birkaç soru sormak istiyoruz.”

Adam hafifçe döndü, gözlerini açtı, sonra çabucak yine kapadı.

“Ben... bir saniye.” İş arkadaşlarının yardımıyla yavaşça doğruldu.

Jeppe ve Anette kanepeden birkaç adım uzaklaştı.

"Neler oluyor böyle!" diye tısladı Anette.

"Sesini alçalt!"

"İben'in babası *burada* mı çalışıyor, Oscar'ın cesedinin atıldığı yerde mi? Bunun..."

"Kasper, iyi misin?" Jeppe kanepeye doğru dönüp önünde çömeldi.

Kasper Skytte onu sallanarak süzdü. Adamın yüzü çırpılmış yumurta beyazı gibi solgundu.

"Şoktan," diye mırıldandı.

"Birkaç soru sormamızı kaldırabilir misin sence?"

Kasper başını salladı ve güçlkle yutkundu.

"Seni burada görmek bizi biraz şaşırttı. Tesiste ne kadardır çalışıyorsun?"

Kasper gözlerini kapadı.

"Geçen yaz başladı." İş arkadaşlarından biri onun yerine cevap verdi. "Yani bir yıldan biraz az."

"Kasper derin nefes al," dedi iş arkadaşı. Mühendisin yanına oturup kolunu omzuna koydu.

Kasper gözlerini açtı ve onuncu rauntta haşat olmuş bir bok-sör gibi ona baktı.

"Oscar mıymış?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi Jeppe bir anlık duraksamanın ardından.

Kasper'ın başı düştü. İş arkadaşı telaşla önüne bir çöp kutusu çekti.

Telefonu çalınca Jeppe ayağa kalkıp kanepeden uzaklaşarak cevap vermeye gitti.

"Korner."

"Ben Nyboe. Bölüme döndük ve neyle uğraştığımızı görmek için ölü dostumuzu yıkadık. Henüz incelememe başlamadım ama size hemen ilk izlenimlerimi aktarmam gerektiğini düşündüm..."

Nyboe dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. Jeppe'nin midesini altüst etmeye yetecek kadar uzun bir duraksamaydı bu.

"Sanırım elimizdekine bingo diyebilirsiniz. Kepçedeki ceset erkek. Açık tenli, koyu renk saçlı ve çok genç."

BÖLÜM 13

Bir, iki, üç ağır bir adım ve sonra kısa bir duraksama, ufka doğru bir bakış ve ardından biraz şeker bulmak için ceplerini karıştırma. Esther, Greger'in bu denli zayıf yürüdüğünü görünce şok oldu. Adam günde birkaç kez yürüyüş yapardı. Nasıl bu kadar hamlaşmıştı? Yoksa gidecekleri randevu yüzünden mi böyle sümkülböcek gibi yürüyordu?

"Onu göreceğin için gergin misin?"

Adamın mendil paketini cebine geri koymasını beklerken Osterbrogade'deki tıp Merkezinin sıradan binasına baktı. Doktorun muayenehanesi üçüncü katta onları bekliyordu. Esther'in acil randevu alması için çok ikna edici olması gerekmişti ama şimdi geç kalıyorlardı.

"Belki de sadece nezledir," dedi adamı neredeyse umut dolu bir sesle. "Aslına bakarsan sıcakladığımı hissediyorum."

"Öyle olmasını umalım dostum." Esther adamın koluna girip elini hafifçe sıktı. "Gel. Bu taraftan."

Binaya girip asansörü buldular. Amaçlarına yaklaştıkça Greger'in duraksamaları uzuyordu.

Esther adamın genelde özel günlerde giydiği mavi desenli gömleğini giymiş ve seyrek kır saçlarını taramış olduğunu fark etti.

Bekleme odasında sandalye sayısından daha çok insan vardı ve içerisi huzursuz bir enerji ile doluydu. Esther sekretere geldiklerini bildirdi ve ayakaltında dolaşmamak için Gregers ile birlikte bir köşeye çekildi.

"Eğer bizi bekleteceklerse niye o kadar acele ettik?"

Esther adamın kafasının daha az karışık olduğunu ve o eski, huysuz haline geri döndüğünü fark etti. Bir sandalye boşaldı. Esther tam arkadaşı için alacakken doktorun kapısı açıldı.

"Gregers Hermansen?"

Doktor sıradan bir kot ve örgü bir bluz giymişti. Buna rağmen ortamdaki herkesten daha etkili görünüyordu. Sağlıklı görünüşü onu herhangi bir beyaz önlükten çok daha iyi tanımlıyordu.

Esther ev arkadaşını doktorun ofisine doğru dürterek götürdü. Kadının sabrını zorlamamaya özen gösterdi. Doktor elini uzattı ve gün ışığı sarısına boyanmış ofisinde oturmaları için onlara yer gösterdi. Kobalt mavisi sanat posterleri duvarları süslüyordu.

"Gregers uzun zaman oldu, öyle değil mi?" diye söze başladı. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim." Adam dimdik oturdu.

"Bunu duymak harika. Peki bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?" İşe koyulmaya hazır olan doktor sandalyesini adamın yanına çekti.

"Bu güzel bir soru!"

"Nefes alıp vermekte zorlanıyorsun," dedi Esther adamın kolunu sıvazlayarak. "Hatırladın mı?"

"Ben gayet iyiyim." Adam alay eder gibi gülümsedi.

"Madem geldin, seni biraz dinlesem nasıl olur?" dedi stetoskobunu hazırlayan doktor.

"Nasıl istersen."

Gregers doktor göğsüne erişebilsin diye hafifçe öne doğru

çıktı. Kadın bir yandan dinlemeye, bir yandan da ona nasıl nefes alıp vermesi gerektiğini söylemeye başladı.

"Pekâlâ Gregers, birkaç kan testi yapmak istiyorum. Ciğerlerinde biraz hırıltı duydum, bunun nedenini bulmamız gerek. Sigara içiyor musun?"

"Hayır, hiç içmedim."

Esther bunun yalan olduğunu biliyordu.

"Gregers Klosterstraede'deki eski evime taşındığında günde bir paket içerdin. Duman daireme doluyor diye bu konuda seninle tartışmıştık."

"Ben hayatımda hiç sigara içmedim," diye ısrar etti Gregers, başını iki yana sallayarak.

Esther kaşlarını kaldırarak ilaç ve iğneleri hazırlayan doktorla göz göze geldi.

"Gömleğinin kolunu sıva Gregers, kan örneği alacağım."

Doktor adamın tenini temizledi ve bir damar bulup iğneyi batırarak şırıngayı koyu kırmızı kanla doldurdu. Gregers kocaman gözlerle bekledi.

"Son zamanlarda kafan karışıyor mu? Bir şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyor musun? Belki geceleri tuhaf rüyalar filan?"

"Birazcık," diye omuz silkti adam.

Doktor kan almayı bitirdi ve adamın koluna bir bant yapıştırdı.

"Sonuçlar için yarın öğlen arayın. Dosyandan gördüğüm kadarıyla kan sulandırıcı alıyormuşsun. Birkaç gün ilaçlarını almayı unutmadan için biraz yardım alsan fena olmaz." Esther'a baktı. "Bu sizin için uygun mudur?"

Esther başını öne doğru salladı. Haplarını almasına yardım etmenin zor olacağını biliyordu ama ısrar etmeye hazırdı.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Gregers ayağa kalkıp doktorun elini sıktıktan sonra ayaklarını surüyerek kapıya ilerledi, Esther de peşinden gitti.

"Aptal inek!" diye fısıldadı adam çıkarken.

"Gegers!" diye itiraz etti Esther.

"Ne biçim bir zaman kayıydı bu?" diyerek kadına dik dik baktı. "Amaç neydi? Neden buradayım ki?"

* * *

Şiddet Suçları biriminin küçük odasında bulunan her iş arkadaşı, baba olacağı için Thomas Larsen'in elini sıkıp onu tebrik etti. Durumun ciddiyetine rağmen kutlamalar pas geçilmezdi. Komiser Jeppé'den Anette, Sara ve Thomas ile sekiz diğer memurun da dâhil olduğu bir ekip kurmasını ve tanıkların ifadelerini alıp kanıtları toplamakla işe başlamalarını istedi. Kurbanın kimliğini öğrenene kadar bu davaya yeni gibi yaklaşacak ve Oscar'ın araştırması ile paralel yürüterek başka bir cinayet davası gibi göreceklardı.

Jeppé kendine bir fincan kahve koydu ve sandalyesini bilgisayarcının, telefonunun ve defterinin durduğu masaya çekti. İş arkadaşlarının oturmalarını beklerken acı makine kahvesinden bir yudum içti ve gözleri odanın diğer ucundaki komiserin kararlık bakışlarıyla buluştu. Sonra hafifçe masaya vurdu.

"Bildiginiz üzere bu sabah saat sekiz kırk beşte iki ARC çalışanı atık silosunda bir ceset buldu. Kurbanın kimliği henüz belirlenemedi, ölüm nedenini de henüz bilmiyoruz. Ama genç bir adamın cesedi. Nyboe biz konuşurken cesedi otopsiye hazırlıyor, o yüzden kısa süre içinde öğreneceğimizi umuyorum."

Duvara yaslanmış duran Anette'e bakıp başını salladı. Sözü kadın devraldı.

"Maalesef cesedin siloya nasıl geldiğini bulmak çok zor. Muşambaya sarılmıştı ve bu sabah yedide çöplerini boşaltmaya gelen ilk yuz çöp kamyonundan birinden çıkmış olabilir. Yani eğer hafta sonu orada değilse, durum bu. Önce Nyboe'nin neler söyleyeceğini dinlememiz lazım."

“Cesedin siloya gelmesinin başka yolları da olabilir mi?” diye sordu Larsen. “Mesela herhangi biri gidip çöpü tesise atmış olabilir mi?”

“Hayır, bölgeye izinsiz giriş yasak,” diye cevap verdi Jeppe. “Kamyonların çöplerini boşalttığı boşaltma katındaki güvenlik kameralarını inceliyorlar. Cuma öğleden sonradan bu yana sadece izinli kamyonların tesise giriş yaptığını doğruladılar. Eğer ceset siloya başka bir yöntemle sokulduysa, tesisin içinden biri yapmış demektir. Her durumda olay yeri incelemeye göre bir cinayet vakasıyla karşı karşıyayız. Birinin kazara o kepçeye nasıl girdiğini anlamam mümkün değil.”

Sekiz memuru gösterdi.

“Herhangi bir potansiyel tanık olup olmadığına bakmamız lazım. Tesisteki çalışanlarla başlayın. Ofisler, makine odaları ve çatı arasında gidip gelen bir sürü çalışanın olduğu büyük bir tesis orası. İki gruba ayrılacak ve dördünüz tesise gidip bir uçtan başlayacaksınız. Kalanınız atık ve geri dönüşüm işçileri derneği DAKOFA ile görüşüp, temizlik işçileri arasından potansiyel tanıkları belirlemeye çalışacak. Kopenhag’daki çöplükte birkaç özel operatör de çalışıyor. Onları bulup çalışma programlarını ve çöpleri alış saatlerini öğrenin. Özellikle bu sabaha bakıyoruz ama sıra dışı herhangi bir şey de dikkatinizi çekerse bilgi verin. Adamlardan birinin Kopenhag’daki çöplükten aldığı büyük bir kutuyu getirmiş ama bunu fark etmemiş olması çok mümkün. Ama sorarsanız belki aklına şüpheli bir şey gelebilir.”

Memurlar başlarını sallayıp notlarını aldıktan sonra kendi içlerinde gruplara ayrılmaya başladılar.

“Werner ile ikimiz yemekten sonra otopsinin son aşamasına geçtik edeceğiz. Kurbanın kimliğini tespit ettikten sonra herkes ailesi, komşuları ve iş arkadaşlarıyla iletişime geçmeye hazır olsun.”

“Daha en iyi kısmı duymadınız!” diye araya girdi Anette.

"Vinç operatörü ile birlikte cesedi kim buldu bilin bakalım? Kasper Skytte, çocukluğundan beri Oscar'ın en yakın arkadaşı olan kızın babası! Adam tesiste mühendis olarak çalışıyormuş."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye haykırdı çok etkilenmiş benzeyen Larsen.

"Hayır, yapmıyorum."

"Cesedi siloya o atmış olabilir mi?" dedi Larsen, gözlerine düşen saçlarını iterek. "Tesisin içinde bir yerden?"

"Şey, Oscar'n cesedini bulmuş olabileceğimiz yerde çalışıyor olması bana tesadüf gibi gelmedi," dedi Anette Larsen'e imalı bir şekilde.

Jeppé odaya yayılmaya başlayan uğultuyu durdurdu.

"Hepimizin ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ama bu işi doğru şekilde yapmamız gerektiğini de biliyorsunuz. Basına bilgi sızdırmak yok, anlaşıldı mı? Aileyi bu kadar erken bir haberle riske sokmak istemeyiz." Ayaga kalktı. "Tamam. Hadi iş başına!"

Ekip birbiri arasında isim ve bilgi değiş tokuşuna başladı. Jeppé'nin masada duran telefonu çaldı. Ekrandaki numaraya baktı. Patoloji.

"Korner."

"Ben Nyboe." Bunun ardından derin bir iç çekiş ve Nyboe'ye hiç uymayan bir duraksama geldi. "Kötü haberlerim var. Ya da iyi. Nasıl baktığına bağlı."

"Duyalım bakalım." Jeppé'nin etrafını saran sesler, sanki Nyboe'nin hattın diğer ucundaki ciddi ses tonu odada hissedilmiş gibi azaldı.

"Onu incelememiz gerekti. Bak Korner, masada *diskrinik* bir adamın cesedi var, yani kısa boylu... bilirsin, çok fazla seks hormonu üretmeyen genç bir adam. Eskiden insanlar *hermafrodit* terimim yanlış bir şekilde kötü bir şeymiş gibi kullanırdı..."

"Nyboe, bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" Jeppé meslektaşlarının gözlerini üzerinde hissetti.

“Sana anlatmaya çalıştığım şey cesedin Oscar Dreyer-Hoff olmadığı.”

“Ne!”

“Bu bir oğlan çocuğu değil, yirmilerinde bir erkek ama az gelişmiş...”

“Fakat” dedi Jeppe kendi sesinin yankısını duyarak, “eğer Oscar değilse kim o zaman?”

Ekip huzursuzlandı. Jeppe onlara sırtını döndü.

“Adli teknikerim adamın parmak izini sistemde buldu.” Nyboe kâğıtları karıştırdı. “Çocuklarla çalışan kişilerin imzalaması gereken şu özgeçmiş formlarından birini doldurmuş. Pedofil olmadıklarından emin olmak için hani. Ceset, Malthe Saether isimli bir öğretmene ait.”

BÖLÜM 14

Lekesiz çelik masada yatan adam gerçekten çok genç görünüyordu. Sıksa, pürüzsüz yanaklı ve gür, siyah saçlıydı. Başı tuhaf bir açıyla yatarken bacakları cenin pozisyonunda bükülmüştü. Tek ayağındaki kirli spor ayakkabı dışında çıplaktı. Vücudundaki morarma ile yarışan çizikler ve morluklar vardı ve cildi hafif yeşilimsi bir renge bürünmüştü.

"Kaç yaşında demiştin?" dedi Anette, Oscar Dreyer-Hoff'un Danca öğretmeninine üzerine doğru eğilerek.

"Yirmi yedi. Ama fiziği bir ergeninkine benziyor. Dar çenesini ve gelişmemiş âdemelmasını görüyor musun? Düşük testosteron seviyesinin net belirtileri." Profesör Nyboe savunmacı bir ses tonuyla konuşuyordu. Anette adamın kendisine hata yaptığını söylenmesini sevmediğini bilirdi.

"Dokunma. Derisi soyulabilir!" diye uyardı Nyboe.

Anette geri çekildi. Nyboe'nin gözlerinde alaycı bir ışıltı gördüğünü sandı ama emin olamadan yok olup gitti.

"Muşamba kalıntıları sızırırken dökülmeye başladı," diye açıkladı adam. "Bağışıklık sistemi durduğunda bakteriler mide-den ve bağırsaklardan çıkıp tüm vücuda yayılarak onu tüketmeye başlar. Bu durumda çopteki bakterileri de göz önüne almak gerekir. Epidermisin altındaki ve şurada, bir de buradaki içi sıvı

dolu püstülleri görebiliyor musun?” Eldivenli parmağıyla cesedi gösterdi. “Hücreler buralardan sızmaya başlamış.”

“Ölüm zamanı hakkında ne söyleyebilirsiniz?” Jeppe masanın başında duran Anette’in yanına geldi ve dolmakalemiyle defterine vurdu.

Kadın Malthe Saether’in otopsisine katılmak için Teilum Binası’na girmeden hemen önce sigara içen adamın üzerine sinen kokuyu alabiliyordu. Şu an, genç bir adamın cesedinin üzerine eğildikleri bu ortamda bile canı bir tane yakmak istedi.

Nyboe elindeki kayıt cihazının kapalı olduğundan emin olmak için kontrol etti. Zira onlarla konuşuyor, raporunu dolduruyordu.

“Net bir şey söylemek zor. Göz önünde bulundurulması gereken pek çok faktör var. Karın ve yüz hâlâ metan gazıyla hafif şişmiş durumda. Ölümden kaynaklı morluk azalmış ve çürüme süreci yavaş yavaş başlamış. Bu da ölümün yirmi dört saatten çok, otuz altı saatten az bir süre aralığında gerçekleştirmiş olduğu anlamına gelir. Bununla birlikte ceset muşambaya sarılıydı ve siloda bulunmadan önce –burayı doğru anlamış mıyım?– bir süre bir çöplükte kalmış.”

“Bunu gösteren kanıtlar var,” diye doğruladı Anette.

“Geceleri hava hâlâ soğuk oluyor, hatta donma seviyesine kadar düşüyor. Eğer dışarıdaki bir çöp kutusunda bir muşambaya sarılı haldeyse, bu çürümeyi uzatabilir. En son ne zaman sağ görüldüğünü biliyor muyuz?”

“Bilgi vermek için kız arkadaşı Josephine ile irtibata geçtim,” dedi Anette başını sallayarak. “Kayıtlı adresleri burada, Kopenhag’da ama kadın Odense’de yarı zamanlı kalıyor. Cuma günü saat 17:00 civarı telefonda konuştuklarını söyledi. O telefon görüşmesinden sonra sağ olduğuna dair herhangi bir bilgi bulamadık. En azından şimdilik.”

Nyboe bükülmüş olan boynu ve göğse çekilmiş bacakları gösterdi.

“Cesedin pozisyonuna bakacak olursanız, ölümden kaynaklanan morluğun çöp kutusundayken başladığına dair izler olduğunu görürsünüz. Ama bu morlukların kepçeden kaynaklanıp kaynaklanmadığını ayırt etmek çok zor.”

“Eğer yakma tesisine bir çöp kamyonu içinde getirildiyse, ki en olası senaryo bu çünkü tesise çöp kamyonları haricinde bir şeyle girilmesi çok zor, o halde cesedin çöp kamyonundaki ezici ile de ezilmiş olması gerekir.” diye ekledi Jeppe.

“Evet, oldukça hırpalanmış.” Nyboe duraksadı ve kayıt cihazını çenesine dayayıp biraz düşündü. “İlk gözlemlerime göre cuma akşamı ya da o gece ölmüş olması mümkün, ama içini açıp midesindekilere ve diğer bulgulara bakmadan net bir şey söyleyemem.”

Anette, Jeppe’nin bakışlarını yakaladı. Cuma gecesi. Oscar’ın iz bırakmadan ortadan kaybolduğu gece.

“Cuma gecesi ya da cumartesi sabahı erken saatlerde muşambaya sarılıp dışarıya, muhtemelen bir çöp kutusuna konduğuna bahse girerim. Bütün hafta sonu siloda olsaydı, çürüme sürecinin iyice ilerlemiş olması gerekirdi.”

“Yani tüm hafta sonu boyunca Kopenhag’ın tam ortasındaki bir çöp kutusunda bir ceset mi yatıyormuş?” Anette yüzünde tiksindirici gibi bir ifade belirdi. “Hiç kimse fark etmeden?”

“Neden olmasın? Çöp kutusunun dibinde muşamba olması sıra dışı bir şey değil. Zaten pis de kokar.” Nyboe kayıt cihazını açtı. “Neyse ki ölüm şeklini belirlemek daha kolay gibi görünüyor. Tahmini ölüm nedeni, asfiksi. Travmatik, not edilmelidir. Boyunda belirgin staz fenomeni canlılık izleri mevcut. Dâhili muayenelerde akut anfizem ve dil kemiğinde herhangi bir kırık, tiroid boynuzu kırıkları veya krikoid kıkırdak yaralanmaları olup olmadığına bakacağız.”

Kayıt düğmesinden elini çekti ve cesedin organları için paslanmaz çelik kaplar hazırlayan Adli Tıp teknikerine başını salladı.

“Boynun yakın plan bir fotoğrafını çekebilir miyiz?” diye talimat verdi. “Erişebilirsen her iki tarafını da.”

Nyboe açıklama yaparken Adli Tıp teknikeri de fotoğraf çekmeye başladı.

“Elle boğma. Büyük ihtimalle iki elle, önden boğulmuş.” Konuşurken bir yandan da canlandırdı. “Tutku suçları ve diğer dürtüsel cinayetler içinde tipik olan en yaygın cinayet yöntemlerinden biridir. Ayrıca muşambanın içinde çıplaktı... tek bir spor ayakkabı dışında. Ölüm ânından önce veya sonra cinsel aktivite veya saldırı belirtisi yok.”

Anette ufak tefek, sıska Oscar’ın çıplak elleriyle öğretmenini boğmaya çalıştığını hayal etti. Bu çok da bariz bir senaryo gibi görünmüyordu. Ama aynı zamanda görünüyordu da. Jeppe’ye doğru eğilip yumuşak bir sesle konuştu.

“Sence Malthe’nin ölümüyle ilgili Oscar’ın ailesine bilgi vermek iyi bir fikir olmaz mı? Tepkilerini görüp?”

“İyi düşündün Werner.” Jeppe başını salladı. “Sarden ile Saida’ni’yi derhal Charlottenlund’da yaşayan büyük anne ile büyük babanın yanına göndereceğim. Oscar’ın kardeşleri orada kalıyor. Burada işimiz bitince anne ile babaya birlikte bilgi veririz.”

“Anlaşıldı.”

Adli Tıp teknikeri fotoğraf makinesini bir kenara koyup duvarın dibindeki paslanmaz çelikten kaplara geri döndü. Nyboe masaya yaklaşp cesedin yüzüne yakından bakmak için eğildi.

“Ah, bir şey daha var. Biraz tuhaf bir şey.”

Adamın ses tonu Anette’in kulaklarını dört açmasına sebep oldu.

“Belki eski kafalıyımdır ama bu bölümde bunu sık gördüğüm kesinlikle söylenemez.” Cesedi işaret etti. “Yüzü açık renk bir pudrayla kaplanmış. Makyaj yapıyormuş.”

Kopenhag'ın kuzeyine doğru ilerledikçe ağaçların daha uzun olduğu görülür. Hellerup çevresindeki kayın ve meşelerin tepeleri ufuk çizgisine ciddi şekilde hâkim olmaya başlar. İnsanların avlularındaki ağaç gövdeleri bile, mahalleye hem gölge ve hem de ihtişam katan Yunan sütunları gibi durur. *Bu bir zenginlik işareti*, diye düşündü Sara, yolcu tarafından yanıp sönen berrak yeşil renklere bakarken. Tıpkı eskiden obezitenin olduğu gibi, Sanayi Devrimi ideal vücut yapısını değiştirene kadar. Boşanana dek kızlarla ve Mido ile yaşadığı Helsingor'daki konutta, ağaçlar ancak çit yüksekliğine kadar gelirdi. Tırmanmak için yeterince uzun ama ışığı engellemek için çok kısa kalırlardı. Burada, bu zenginlik kuşağında ağaçlar belli ki bundan daha fazla uzayamazdı.

“Önümüzdeki üç yıl içinde ya Hellerup ya Charlottenlund ya da Ordrup'ta bir evim olacak,” dedi Thomas Larsen Kopenhag'ın kuzeyindeki doğu kıyısı boyunca geçtikleri yere yakın bazı banliyölerin adını vererek. “Bahçesinde verandası, garajı ve trambolini olan kocaman bir ev.”

Larsen yavaşladı ve burnunu ön cama uzatıp sanki gerçekten kendine yeni bir ev arar gibi Bernstorffsvej'e doğru devam etti. Ekose bir ceket ve şık bir beyaz gömlek giymiş, buralarda yaşayacak türden bir insanın karikatürü gibi görünüyordu.

“Eski sosyetik Frederiksberg'te yaşamayı sevdiğini sanıyordun,” dedi Sara adamın kelepçelerine bakarak.

“Artık ebeveyn olacağımıza göre... çocukların güvenli bir ortamda oynamak için bir avluya ihtiyaçları olacaktır.”

“Peki bunu şehirde bulamıyor musun? Mesela Christianshavn'da?”

“Hepimizin kendi yöntemleri var,” dedi adamı gülümseyerek. “Neden oyle bırakmıyoruz?”

“Ama senin yöntemin benimkinden daha iyi?”

“Bırak artık Saidani! Yaşam tarzını küçümsüyormuşum gibi

davranan sensin. Ben sadece aileme yeşil ve huzurlu bir yuva vermek istiyorum, hepsi bu.”

Sara esintinin gözlerinin çevresindeki gerginliği yumuşatması için camını indirdi. Her göz kırptığında daha da büyüyen iki kız evladıyla birlikte Christiana’dan bir adım uzaktaki –Kopenhag’ın anarşist, hippy toplumu– şehrin ortasında yaşamanın ne kadar güvenli olup olmadığını sorgulamadığı bir an bile olmuyordu. Amina çoktan bir ergen gibi davranmaya başlamış, evde vakit geçirmekten daha çok arkadaşları ve K-popla ilgilenir olmuştu. Bu uzun ağaçların altında daha mı güvende olurdu? Bu onlar için maddi anlamda bir seçenek bile değildi ama ya olsaydı?

“Johannevej’di, değil mi?”

Larsen yavaşlayıp sola döndü, ağır ağır ilerledi ve 10 numaranın önüne park etti. Modern, sarı tuğlalı bir ev, ön kapının her iki yanındaki perdesiz pencereleriyle boş boş onlara bakıyordu. İki kısa ağaç simetrik ve gösterişli bir şekilde girişi kaplıyordu. Bu ev Yüce Kopenhag bölgesinde herhangi bir yere yerleştirilebilirdi. Larsen’in az evvel sözünü ettiği müstakbel alıcıların fantezilerinden çok uzaktı; süslü bir posta kutusuna sahip olan tamamen normal, orta sınıf bir evdi.

Öte yandan kapıyı açan kadın zengin görünüyordu. Çok şık giyinmişti, ağzı ince bir çizgi şeklini almıştı, kısa ve temiz tırnakları, şık kesilmiş kır saçları vardı. Göz çevresi sanki ağlamış da saklamaya çalışmış gibi seffaftı. Elini uzatıp kendisini ve Larsen’i tanıtırken Sara’nın aklına ilk gelen şey *asil* kelimesi oldu. Kadın asil görünüyordu.

“Kopenhag Polisi’nden Sara Saidani ve Thomas Larsen. Bu kadar kısa süre içinde bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz.”

“Ben Frida Dreyer. Ah, ama bunu zaten biliyorsunuz. Girin lütfen. Kocam bugün İsveç’te ama torunlarım içeride.”

Onları modern evin içine davet etti. Burası rustik mobilyalarla, şık ve temiz hatlarla dekore edilmiş eklektik bir iç mekâna sahipti. Sara girişteki bakır avizenin altından başını eğerek geçti. Aslında yüksek tavanlı bir hole asılsa çok daha güzel dururdu ama burada sanki bulunduğu yere ait değilmiş gibi görünüyordu. Victor ve Esmeralda Dreyer-Hoff camla kaplı bir güneş odasındaki çiçekli bir kanepenin her iki ucunda, bacaklarında battaniyelerle oturuyorlardı. Aralarında bir yığın dergi ve bambudan yapılmış sehpanın üzerinde kenarlarından yağ damlayan boş bir pizza kutusu duruyordu.

"Meleklerim, polis geldi."

"Onu bulmuşlar mı?" diye umut dolu bir sesle sordu Victor.

"Maalesef hayır."

Victor gözlerini kırptırdı. Saçları siyah ve dağınık, gözleri siyah, kırpikleri uzun ve dudakları dolgundu. *Sıra dışı yakışıklı bir çocuk*, diye düşündü Sara ve bir bambu sandalyeyi gösterdi.

"Oturabilir miyiz?"

"Ah, affedersiniz." Frida kıpkırmızı bir halde ellerini havaya kaldırdı. "Elbette. Oturun lütfen. Çizgi romanı kaldır Essie. Polis bizimle konuşmak istiyor."

Torunu çizgi romanı kucağına koydu ve Sara'ya dik dik baktı. Kadın kıza güven vermek için gülümsemeye çalıştı ama herhangi bir etkisi olmuşa benzemiyordu. Frida, Essie'nin yanına gitti ve elini tutabilmek için kanepenin kolçağına oturdu. Diğer eliyle Essie'nin yaslandığı yastıkla gergin bir biçimde oynamaya başladı.

Sara ve Larsen oturdular. Bambu sandalyeler odadaki gergin atmosferde gürültüyle gıcırdadı.

Söze Larsen başladı. "Bu sabah erken saatlerde Amager Kaynak Merkezi'nde Malthe Sether'in cesedi bulundu."

"O kim?" Frida şaşırılmış gibiydi.

"Malthe Zahles Okulu'nda öğretmen," diye devam etti Lar-

sen. "Oscar'ın Danca derslerine giriyor. Victor'un da dersine girmişti."

"Onu tanır mıydın Victor?" diye sordu daha da şaşkına dönen Frida.

Victor taşa dönmüş gibiydi, güçlkle nefes alıyordu. Derken bir anda üzerindeki battaniyeyi kenara fırlattı, ayaklarını yere koydu ve sanki konu böyle rahat bir duruşa yakışmayacak kadar ciddiymiş gibi doğruldu.

"Lanet olsun!"

"İyi misin balım?"

"Evet, evet büyükanne," dedi başını iki yana sallayarak. "Bu... neler oluyor böyle? Onu öldürenin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Bunun Oscar'la bir bağlantısı var mı?" diye sordu şüpheyle Sara'yı süzen Frida.

"Henüz bilmiyoruz," diye cevap verdi Sara. "Size birkaç soru sormayı çok isteriz. Telefonda zaten bazılarını yanıtlamıştınız. Sizin için uygun mudur?"

Hepsi tek tek başını salladı.

Sara telefonundaki Notlar uygulamasını açtı.

"Öncelikle," dedi, "her birinizin cuma gecesi nerede olduğunu öğrenmek istiyoruz."

"Kocamla ben evdeydik," diye telaşla cevap verdi Frida. "Galiba film izledik ya da o cumartesi gecesi de olabilir. Ama bütün hafta sonu evdeydik. Peki ya sen tatlım? Muhtemelen anne ve babanla birlikte evdeydin, değil mi?" Eliyle Essie'nin saçlarını okşamak için yastıkla oynamayı kesti.

Essie başını salladı.

"Dördünüz de evde miydiniz?" diye sordu Sara. "Bütün gece?"

"Annemle ben evdeydik," dedi ağabeyine tedirgin bir ifadeyle bakan kız. "Babanı işteydi."

“Her zaman öyledir,” diye açıkladı Victor.

Sara bunu not aldı. “Peki ya sen? Sen cuma gecesi neredeydin?”

“Tabii ki dışarıda.” Victor birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Cuma gecesi Electric Corner isimli barda *air hokey* oynadık.”

“Kıminleydin?”

“Okuldan arkadaşlarla. Yaşıtlarımla, her zamanki ekiple. Kapanana kadar kaldık.” Ellerini ceplerine soktu. “Sanırım oyunu saat dörtten biraz önce bitirdik.”

Larsen, çocuk sanki sabahın körüne kadar dışarıda takılamayacak kadar küçükmüş gibi, ona bilgiç bir edayla gülümsedi.

“Oscar’ın Malthe ile okul dışında da görüşüp görüşmediğini biliyor musun?” diye sordu Larsen.

“Bana bunun neyle ilgili olduğunu söyler misiniz?” dedi telaşa kapılan Frida.

“Biraz hava almam lazım.” Victor ayağa kalkınca sehpa duran pizza kutusuna çarptı. “İsterseniz benimle avluya gelebilirsi...”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Frida, Sara’ya döndü. “Daha on yedi yaşında.”

“Sorun yok büyükanne.” Victor arka bahçeye açılan cam kapıyı çekti.

Sara kadına güven verir biçimde başını salladı ve Larsen’le birlikte Victor’un peşinden dışarıya çıktılar. Belki de büyükannenin bilmemesi gereken şeyler vardı.

Islak çimlerden geçip, Victor’un kendini attığı bir bankın olduğu küçük bir kamelyaya geldiler. Çocuk bir paket sigara çıkarıp birini yaktıktan sonra tekrar gri eşofman altının cebine koydu.

Sara, Larsen’i eşikte bırakıp çocuğun yanına oturdu. Victor yer çekimine meydan okuyan bir dengeyle kül sigaranın ucundan sarkana kadar içine çekerek içti.

“Eğer kardeşime bir şey yaptıysa...”

Sara ergen çocuğun profiline baktı, uzun kirpiklerine, her iç
çekişinde sıkıldığı keskin çenesine.

“Ne demek istiyorsun Victor?”

Çocuk bir fırt daha çekti ve bu kez kül kamelyanın fayansla
kaplı zeminine düştü.

“Birkaç hafta önce okulda kardeşimi arıyordum. Öğle yeme-
ği paramı unutmuştum. Kütüphanedelerdi.”

“Kim? Oscar ve Bay Saether mi?”

“Evet.” Victor’un siyah gözleri kadıninkilerle buluştu. “Kolla-
nını birbirlerine dolamış duruyorlardı.”

BÖLÜM 15

Jeoloji Müzesi'nin kırmızı tuğlaları araba camının önünde hızla geçip gitti. Anette üçüncü vitesle sağa dönünce Jeppe kadının üzerine yığılmamak için kapı koluna tutunmak zorunda kaldı.

"Malthe'nin kız arkadaşı Josephine Kopenhag'a geliyor," dedi koltuğunda mücadele eden Jeppe'ye. "Onunla bir saat içinde buluşabiliriz."

"Ailenin geri kalanı bilgilendirildi mi?"

"Öğretmenin ailesi Hjørring'de yaşıyor. Boşanmışlar ama aynı mahallede, birbirlerinden iki sokak ötede oturuyorlar. Larsen anneye konuştu. İyi bir kadın olduğunu, ama tamamen yıkıldığını söyledi. Cinayete şok olmuş. Malthe'nin mutlu, sağlıklı, atletik ve idealist bir genç adam olduğunu söylemiş. Daha önce uyuşturucu ya da herhangi bir suça hiç bulaşmamış."

"Geliyorlar mı?"

"Bu cesedin onlara ne zaman gösterileceğine bağlı. Oradaki yerel polis kendileriyle ilgileniyor ve eğer davayla alakası olan bir şey öğrenirlerse bizi arayacaklar."

Anette her zamanki gibi hız yapıyor, arabayı son sınırına, hatta ötesine kadar zorluyordu. Anette için sarı ışık davet demekti. Jeppe kadının bu tavrına zamanla alışmıştı.

"Kasper Skytte geldiğimizi biliyor mu?"

"Aradığımda açmadı." Jeppe ön camdan dışarıya fırlamamak için gösterge paneline tutundu. "Ama acilden eve gittiğini söylediler."

"O zaman ona sürpriz yapacağız," dedi Anette ve gaz pedalına yüklendi.

"Oha!" Jeppe şoför koltuğunu tuttu. "Larsen ile Saidani Saethers'in Zahle Okulu'ndaki meslektaşlarıyla irtibata geçti. Telefonu bulamadığımız için ilk oradan başladık, diğer arkadaşlarının isimlerini de sevgilisinden aldık."

"Okul onun iki senedir kendileriyle çalıştığını söyledi. Zahle'te işe girince Kopenhag'a taşınmış." Anette hiç yavaşlamadan torpidoyu karıştırdı.

"Ne arıyorsun?"

"Bilmem," dedi kapağı pat diye kapatarak. "Sakız, sakinleştirici, kokain. Şu lanet sigara içme arzusunu içimden söküp atacak herhangi bir şey."

Jeppe kadına bakıp yüksek sesle nefes verdi.

"Sence neden makyajlıydı?"

"Belki de makyaj yapmayı seviyordu," dedi Anette ve sarı ışıktaki sola dönüp çalan kornaları duymazdan geldi.

"Genç bir öğretmen makyaj yapar mı? Çoğu erkek yapmaz. Öğrencileri ne der?"

"Belki de çalışmadığı zamanlarda yapıyordu. Kim bilir? Öğreniriz."

Arabanın önündeki yaya geçidinde bir yaya belirdi ve Anette frene yüklenip öfkeyle korna çaldı.

"Geçme hakkı onun," dedi Jeppe.

"Evet ama yine de bakması gerekirdi!"

Sessizlik içinde ışığın değişmesini beklediler. Trafik ışığı bir metronom gibi geri sayıyordu. Jeppe ön panele davul çalar gibi vurduğunu fark etti.

"Sence ne oldu Werner? Aramızda kalsın ama eğer bir tah-

minde bulunacak olsaydın, ne söylerdin? Altını doldurmana gerek yok, kimseye söylemeyeceğim.”

“Tahmin yürütmeyi sevmem Jepsen. Bunu bilirsin. Eğer içgüdülerin sana bir şey söylüyorsa, muhtemelen acıktığın içindir.”

Jeppe kendini tutamayıp güldü.

“Ama ısrarcıysan,” diye devam etti bir yandan da arabayı kullanırken. “bence Oscar öğretmenini öldürüp kaçtı. Neden yaptığını bilmiyorum ama bu bana en bariz açıklama gibi geliyor. Ailesi de biliyor ve onu koruyorlar. O yüzden böyle davranıyorlar. İşte başladık... mantık. Başka bir deyişle ben duygu tuzaklarına kapılmam.”

“Varlıklı bir ailenin on beş yaşındaki yetenekli oğlu, öğretmenini öldürüp ailesine gizemli bir veda mektubu yazarak denize açılıyor? Sen buna mantık mı diyorsun?”

Anette bir kez daha frene basınca Jeppe emniyet kemerine yapıştı.

“Onun mutlu ve yetenekli olduğunu düşünüyorsun çünkü paraları var ve sana böyle olduğunu söylüyorlar. Eleştirel gözüne ne oldu Jepsen?” diye sordu kadın.

“Artık bir şeyleri hissedenden sen değil misin?”

“Ben sadece en kısa mesafedeki noktaları birleştiriyorum, hepsi bu.”

“Mantıklı ve düz,” dedi Jeppe ortağına gülümseyerek. “Ama hayat böyle değildir. Organik olan her şeyin uzantıları ve dalları olur ve suç da dâhil beklenmedik yollara saparlar. Malthe’yi hatta belki Oscar’ı tamamen farklı bir katil öldürmüş bile olabilir. Gerçi bir konuda haklısın. Dreyer-Hoff ailesinin hayatı göstermek istedikleri kadar uyumlu olmayabilir.”

“Aile yatağı,” dedi Anette küçümser gibi ve arabayı Frederici-agade 64’ün karşısında durdurdu. “Bu aşırı tuhaf.”

Emniyet kemerini çözen Jeppe, “Benim asıl tuhaf bulduğum

şey Kesper Skytte. Oscar'ın öğretmeninin cesedini bulan kişinin o olması tesadüf olabilir mi?" dedi.

"Hadi girip kendisine soralım."

Arabadan inip caddeyi geçtiler ve binanın ön kapısındaki zilini çaldılar. Cevap yoktu. Anette zile yaslandı. Yine cevap gelmedi. Uyuyakalmış olabilir diye iki dakika daha beklediler. Sonra Anette zili tekrar çaldı. Jeppe saatine baktı. İkiyi gösteriyordu.

"İşyerinde değil, hastanede değil, evde de yok. Ne cehenne-me gitti bu?"

* * *

Thorvaldsens Müzesi bomboştu. Öğleden sonra güneşi heykellerin üzerine vuruyor, beyaz mermerlerin yeni yağan karlar gibi parlamasına yol açıyordu. Esther sergi için ayrılan bölümleri gezdi. Tonoğlu tavanlar dikkatli ayak seslerinin gürültüsünü daha ayağını yere basar basmaz yutuyordu. Kırmızı, yeşil ve sarı odalardan geçip kartalla duran bir oğlan çocuğunun heykeline geldi.

"Bugün mekân size kaldı."

Esther sese doğru dönünce tam arkasındaki görevliyi gördü. Kadın koyu mavi bir üniforma giymiş ve ellerini arkasına almış duruyordu.

"Genelde pazartesi kapalı oluruz," diye açıkladı kadın Esther'in yanına gelerek. "Bugün yeni bir pilot program uygulanıyor, o yüzden çoğu kişi açık olduğumuzu bilmiyor." Başıyla heykeli gösterdi. "Sevdiniz mi?"

Esther mermer kartala tekrar baktı.

"Ah, bunu düşünecek fırsatım olmadı. Aslında ben buraya müzenin ölüm maskeleri koleksiyonunu görmek için geldim ama onları bulamıyorum..."

"Neden onları görmek istiyorsunuz?"

Esther tereddüt etti.

"Onlara profesyonel bir ilgi duyuyorum... yazdığım kitap için," dedi.

Görevli kadını onaylar gibi yavaşça başını salladı.

"Müze onları sanat olarak görmüyor. Gerçi bunu kim söyleyebilir ki? Ben de bizzat nesnelerle çalışıyorum ve neyin sanat olduğu, neyin olmadığı konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Görevlinin kırışık ve şişik, yıpranmış bir yüzü vardı ama bir zamanlar çok güzel olduğu belliydi. Hayat mücadelesi ve geçen yıllar ışığını söndürmeden önce.

"Ölüm maskeleri sergilenmiyor. Onları tavan arasında tutuyoruz. Halka açık değiller." Odadan çıkmak üzere ilerledi.

Esther da peşinden gitti. "Bir yerlere izin başvurusu yapamaz mıyız? Sadece bakmak istiyorum. Çok uzun sürmez."

Görevli yürümeye devam etti.

Esther bir daha denedi. "Eğer fazladan ücrete tabi ise, seve seve ödeme yapabilirim."

Görevli durdu ve arkasını döndü. Alt dudağını ısırarak Esther'a baktı.

"Ne kadar?"

"Efendim?"

"Ne kadar ödersiniz?"

Bu soru Esther'a hem kaba hem uygunsuz geldi. Bangkok'daki bir sokak pazarında olabilirdi belki ama burada?

"Beş yüz krona hemen şimdi onları özel olarak görebilirsiniz. Bugün kalabalık değiliz, dolayısıyla bensiz de idare edebilirler."

Sonrasında Esther neden evet dediğini bir türlü anlayamadı. Galiba hem şaşırmış hem utanmış olduğu içindi.

"Tamam, işim biter bitmez bir ATM'ye koşarım."

Görevli başını öne doğru salladı ve anlaşılmayı kapamak ister gibi elini uzattı.

"Jenny Kaliban," dedi. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Esther de Laurenti."

"Üst kata çıkıyoruz." Jenny döndü ve gizli bir şey yaptıklarını bildiği için hızla yürümeye başladı.

Esther kadının peşinden gitmeden önce omzunun üzerinden arkaya baktı.

İkinci kata geldiklerinde Jenny kapıda gizli bir paneli açıp bir şifre girdi. Sarı renkli duvarın tam ortasındaki kırmızı bir metal kol klik diye açıldı ve otomatik bir merdiven ağır ağır indi.

"Önden buyurun hanımefendi!"

Esther zorla gülümseyerek hassas ve kıymetli gibi görünen merdivenden çıktı. On basamaktan sonra Thorvaldens Müzesi'nin çatısının altındaki tuğla bir merdivene ulaştı.

"Başınıza dikkat edin!" diye uyardı Jenny. "Şuradaki kitaplığa gidiyoruz. Görüyor musunuz?"

Esther molozdan resim kasaları gördü. Rockwool açıkça karşısında duruyordu. Üzerinde boyalı miğferler olan bir girişin altında eğildi.

"Savaştaki direnişten kalma. Maskeleri şu tarafta, sağda," diye açıkladı Jenny arkasından.

Eski bir kitaplığın raflarında ahşap ve kartondan yapılmış kutular duruyor, önlerinde sayılar ya da elle yazılmış bazı kartlar bulunuyordu. Esther'ın gördüğü kadarıyla toplamda yaklaşık kırk tane kutu vardı. Tam önündeki kutu net şekilde 27 diye etiketlenmiş ve kırmızı sayının üzerine kalemle çok dikkatli bir şekilde A. GOETHE yazılmıştı. Başka bir kutunun üzerinde de KARL XII yazıyordu.

"Bu... bu maskeler kutuda isimleri yazılı olan kişilere mi ait?"

"Evet, çılgınca değil mi?" Jenny'in sesi heyecanlıydı. "Şuna bakın!"

Esther kadının işaret parmağını takip etti ve NAPOLYON BONAPART yazısını okudu.

"Napolyon'un ölüm maskesi burada mı!"

"Evet. Bunun 'orijinal kopya' olduğunu söylüyorlar ve Thorvaldsen yapmamış. Ama yine de burada işte, tavan arasındaki bir kutunun içinde saklı duruyor."

"Çok yazık."

"Katılıyorum! Benim bakış açıma göre sanat sadece estetikten ibaret değildir. Bize insan olmakla ilgili temel bir şey anlatan bir biliş şeklidir. Ama beni kim dinler ki!" Jenny pamuklu bir çift eldiven giyip raflardaki ahşap kutulardan birini dikkatle aldı. "Size en iyilerinden birini göstereceğim. Georg Zoega, Thorvaldsen'in akıl hocası. 1809'dan kalmadır."

Jenny kutunun kapağını kaldırdı ve koruyucu köpük paletlerini avuç avuç çıkartıp mendile sarılı bir nesne aldı. Maskeye sarılı kâğıtları dikkatle açıp, sanki yumurtasından yeni çıkmış bir civciv gibi Esther'a sundu.

Maske grı ve bazı yerleri çatlaktı, ama onun dışında çok iyi korunmuş, avurtları çökük, gözleri kapalı bir erkek yüzüne benziyordu. Çengel gibi bir burnu ve hafif aralık duran bir ağzı vardı. Uyuyor olabilir ama nedenini bilmiyor olabilirdi, fakat Esther'ın ölü olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Ölüm anından çok kısa bir süre sonra mı yapılmışlar?"

"Ölünün yüzüne önce sıva, sonra alçı dökülerek, evet. 1800'lerde birçok sanatçı daha sonra çok benzeyen bir heykel yapabilmek için önemli kişilerin cansız bedenlerinden kalıp çıkartmış. Bir ölüm maskesi yani." Jenny arkasındaki kulpu göstermek için maskeyi dikkatle çevirdi. "Eskiden insanlar bunları duvarlara dekor olarak asarmış ama artık bu tip şeyler yapmayacak kadar ahlaklıyız. Ölümden o kadar korkuyoruz ki görmezden gelmeyi tercih ediyoruz."

Esther maskeyle gözleri arasında bir nefes mesafe kalana kadar eğildi.

"Sizce maskeye ölünün kokusu sinmiş olabilir mi? Ölümler ve canlılar arasında bir köprü oluşturur gibi?" diye sordu.

Jenny kadına deliymiş gibi baktı.

"Patronum yokluğumu fark etmeden aşağı insem iyi olur." Maskeyi kutusuna geri koydu, köpük paletlerini içine dikkatle doldurdu, kapağı kapadı ve kutuyu tekrar rafa yerleştirdi.

"Doğru, haklısınız." Esther doğruldu.

"Geriye sadece ödeme kaldı."

"Hemen gidip bir ATM bulayım, birazdan dönerim."

Esther girişlerin altından ham duvar boyunca merdivenlere kadar Jenny'i takip etti ve tekrar müze lobisine indi. Ana girişten aceleyle çıkıp Hojbro Meydanı'na yöneldi. Buralarda bir yerde bir bankamatik olmalıydı. Telaşla yürürken az evvel müzede gördüklerini düşündü. Sadece ölüm maskelerini değil, onları kendisine gösteren kadını da. Jenny Kaliban'ı. Ne tuhaf bir karakterdi.

* * *

Smokin giymiş, papyonlu ve eldivenli bir kutup ayısı kabarmalı insan yüzlerinden oluşan altın bir duvarın önünde duruyordu. Kutup ayısı arkasındaki altın yüzlere şaşırmış ya da muhtemelen öfkelenmiş gibi pençesini alnına götürmüştü. Sırtını ayıya dönen Jeppe, Anette'e baktı. Eğleniyor gibi duruyordu. Malthe Saether'in kız arkadaşı Josephine Bankreat isimli bu sanat kahvesinde buluşmayı önermişti çünkü Malthe'nin evinin hemen köşesindeydi. Kadın adamın dairesinden eşyalarını alacak ama içerisi Olay Yeri İnceleme ekipleriyle dolu olduğundan, kadını orada sorgulayamayacaklardı. Jeppe ile Anette şu an kafenin hayvan ve oyuncak bebek şeklindeki ayakları olan mermer masalarından birine oturmuş, onu bekliyorlardı. Jeppe bir tanığı kafede sorgulamaya karşıydı, özellikle de bu havalı *rock'n roll* sahnesine tuhaf şekilde uyum sağlayan Anette ile birlikte otururken.

“Polis misiniz?”

Masalarına gelen genç bir kadın onlara hevesle baktı. Sıskaydı, çok uzun sayılmazdı, siyah saçları, kaşlarında halkaları ve ağır bir göz makyajı vardı. İnce fizikine uyum sağlayan hastalıklı ve çatlak, derin bir sese sahipti.

“Ben Josephine,” diye başını salladı.

“Selam Josephine. Bizimle bu kadar hızlı görüştüğün için teşekkür ederiz. Sana bir şey ismarlayalım mı?”

Kadın başını iki yana sallayıp Anette’in yanındaki sandalyeye oturdu. Ağır makyajına rağmen göz çevresi ve burnu kızarmıştı.

“Kendimi berbat hissettiğimi söylemeliyim. Malthe’nin olduğu söylenen cesetle az evvel vedalaştım.” Gözlerini kapadı. “Aslında nasıl aklımı kaybetmediğime şaşıyorum.”

“Hızlı olacağız. Bu görüşmeden sonra yanına gidebileceğin biri var mı? Yalnız kalma diye?”

Kadın başını evet der gibi salladı.

“Malthe ile en son cuma günü saat 17:00’de telefonda görüştüğünü söyledin.” Jeppe defterinde boş bir sayfa açtı. “Ne hakkında konuştunuz.”

Kadın derin bir nefes alıp çekinerek söze başladı.

“Randevumuzu ertelemek için aramıştı. Malthe ile hafta sonları sırayla birbirimizde kalırız. Ben Odense’de yaşadığım için –oradaki alışveriş sokağında bulunan bir kitapçıda staj yapıyorum- bu şekilde yapmamız gerekiyor. Cuma gecesi Odense’ye gelecekti ama iptal etti.”

“Nedenini söyledi mi?”

“Öğrencilerinden birinin başı beladaymış ve yardıma ihtiyacı olduğu için Kopenhag’da kalması gerekiyormuş.”

Jeppe, Oscar diye düşündü ama bunu sesli söylemedi.

“Malthe kim olduğunu ya da konunun ne olduğunu söylemedi ama sesinden anladığım kadarıyla ciddi bir şeydi. Aksı

takdirde boş vaktini buna harcamazdı. İşine çok bağlıydı ama..."

Josephine gözlerini kırptırdı ve yere baktı.

"Onunla konuştuğunda yanında biri var mıydı?"

Kadın başını iki yana salladı.

"Kopenhag'da kimlerle görüşürdü?" diye sordu Anette. "Arkadaşları, meslektaşları?"

"Malthe'nin Kopenhag'da henüz geniş bir sosyal ağı yoktu. Hafta sonlarımızı birbirimize gidip gelerek değerlendirirdik. İnsan bir hafta ayrı kalınca, birlikte geçirilen anlar konusunda biraz daha hassas oluyor." Josephine cebinden çıkardığı buruşuk bir mendille gözlerini sildi. "Ama Lis isminde bir meslektaşından çok bahsederdi. Soyadını bilmiyorum. Ayrıca binasındaki birkaç kişiyle de kahve içmişliği vardı. Haftada bir kez bir koro-da şarkı söylerdi. Vesterbo'daki kilisede toplanan bir erkek koro-sunda. Bu çok hoşuna giderdi."

Jeppe not aldı.

"Koronun adını biliyor musun?" diye sordu.

"Allegro olabilir? Ya da Axis? Onun gibi bir şey. Onları şarkı söylerken hiç dinlemedim."

"Boş zamanlarında başka ne yapardı?"

"Dediğim gibi, benimle takılırdı." Kadının ağzının ucu hafifçe havaya kalktı. "En azından hafta sonları. Malthe uzun süredir öğretmenlik yapmıyordu ama yine de hafta içi geceleri hep işine hazırlanırdı. Salı gecesi koro ve uzun bisiklet yolculukları dışında. Çok sık bisiklete binerdi ama burada, yani şehirde buna pek vakti kalmıyordu. Sürekli derse hazırlanır ya da ödev okurdu."

"Yaşıyor olabileceği bir takım sıkıntılar var mıydı? Düşmanı var mıydı mesela?"

"Hayır." Josephine gergin bir kahkaha attı.

Jeppe bekledi ama kadın devam etmedi.

"Anlaşamadığı biri var mıydı?"

Kadın başını iki yana salladı.

“Okul dışında herhangi bir öğrencisiyle sosyalleşir miydi?”

“Tabii ki hayır!” Öfkelenmişe benziyordu.

Jeppe ile Anette kafenin minik masasının üzerinden birbirlerine baktılar, sonra Jeppe, “Malthe sana hiç Oscar diye bir öğrenciden bahsetmiş miydi?” diye sordu.

Josephine biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı.

“Oscar Dreyer-Hoff diye birinden hiç bahsetmedi mi?”

Kadının yüzü aydınlandı.

“Dreyer-Hoff mu?” dedi. “Eğer Victor’u kastediyorsanız, evet.”

“Malthe’nin sözünü ettiği kişinin Victor Dreyer-Hoff olduğundan emin misin?” diye şaşkın bir ifadeyle kadına baktı Jeppe. “Kardeşi Oscar değil?”

Kadın öyle hızlı kafa salladı ki kaşındaki halkalar kıpırdadı.

Jeppe rahatsız sandalyesine yaslanıp, “Peki sana Victor hakkında ne anlattı?” diye sordu.

“Malthe orada öğretmenliğe başladığında Victor birinci sınıftaydı. Sınıfındaki bütün oğlanlar ona hayrandı, çeteler vardı, zorbalık vardı ve zayıflar eziliyordu.” Parmaklarıyla *zayıf* kelimesinin ne anlama geldiğini gösterdi. “Malthe bu sorunla ilgili bir şey yapmakta kararlıydı. Öğrencilerle konuşup onları daha hoşgörülü olmaları için ikna etmeye çalıştı.”

“İşe yaradı mı?”

“Tam tersi. Müdür onu azarladı ve öğretmenliğe odaklanmasını söyledi. Hiç adil değildi! Kim bilir, belki de Victor’un ebeveynleri okul yönetim kuruluyla filan arkadaşlardı. Malthe başka bir sınıfa verildi.” Solgun makyajının altındaki yanakları hafifçe kızardı. “Bu konu hakkında Lis’le çok konuşurdu. Biliyorum. Ama onun dışında meslektaşlarının hiçbir yardımı olmadı. Bana en çok bu yüzden hayal kırıklığına uğradığını söylemişti. İnsan yeni bir yere gelince tüm öğretmenlerin birbirlerine destek vermesini umuyor. Ama bunu fazla düşünmedi. Okulu sever...” -sonra düzeltti- “yani severdi.”

Jeppe not aldı. Genç kadın boğazını temizleyip devam etti.

"Müdür onu azarladıktan sonra, öğretmenler odasındayken çantasında ölü bir kuş buldu!"

"Ölü bir kuş mu?"

"Bir güvercin. Ne kadar iğrenç, değil mi? Bu işin arkasında Victor'un çetesi olduğundan emindi ama tabii ki kanıtlayamadı." Josephine ekose gömleğinin kolunu çekiştirip bıraktı.

Jeppe defterine "VICTOR'UN ÖLÜ KUŞU?" diye not aldı.

"Peki Malthe'nin hiç düşmanı olmadığından emin misin?" diye ısrar etti Anette.

"Eminim!"

"Ona kin tutan kimse yok muydu? Borcu var mıydı? Halle-dilmesi gereken eski bir meselesi?"

"Hayır! Hayır. Malthe tanıdığım en tatlı, en iyi insandı." Josephine kucığına doğru bakıp ağır ağır nefes verdi. Sıksa omuz-ları yüzünden yavru bir kuşa benziyordu.

"Belki de gidip biraz dinlenmelisin," dedi Jeppe nazikçe. "Da-ırededen alman gereken bir şey var mıydı?"

Kadın yere bakmaya devam ederek başını salladı.

"Oraya kadar sana eşlik edelim."

"Tamam ama önce lavaboya uğramam gerek."

Ayağa kalktı, kanvas çantasını aldı ve lavaboya doğru gitti. Anette kadının arkasından baktı.

"Bu savaş boyaları da neyin nesi?"

Jeppe gülümsedi ve yeni e-postalar gelmiş mi diye telefon-u-na baktı.

"Nyboe, Malthe Saether'in cuma gece yarısı ya da iki saat önce veya sonra yani cuma 22.00 ile cumartesi 02.00 arası öldü-rülmüş olduğunu söylüyor."

"Bu son hayat belirtisinin üzerinden beş ila dokuz saat geçti-ğ anlamına gelir. Yani Josephine ile telefonda konuştuktan son-ra ne yaptığını bulmalıyız." Anette saatine baktı. "Sizinle daireye

gelmesem olur mu? Sanırım Trekroner'e uğrayıp Mads Teigen'i görsem iyi olur. Oscar'ı ne kadar iyi tanıdığını öğrenmek istiyorum."

"Şimdi mi? Tek başına mı?"

"Merak etme Jepsen. Eğer konu oraya gelecek olursa, onu tek elimle deviririm."

"Malthé'nin ölüm haberini Dreyer-Hoff'lara tek başıma vermemi mi istiyorsun?" diye iç çekti Jeppe.

"Vaktinde dönmeye çalışırım ama dönemezsem bensiz idare edeceğinden eminim." Ayaya kalktı.

"Sakin aptalca bir şey yapma Werner."

"Asla!" Anette ona göz kırpıp kapıya yöneldi. Jeppe kadının öğleden sonra güneşi altında gülümsediğini gördü, sonra köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Başını çevirdiğinde Josephine omzunda kanvas çantasıyla bir kez daha masanın yanında dikiliyordu. Göz makyajını düzeltmiş ve burnunu pudralamıştı.

"Maalesef ortağım bize katılamıyor," dedi ayaya kalkarak "Hazır mısın?"

Kadına kafenin dışına ve kaldırıma kadar eşlik etti. Bu kadar minik bir insana göre kadın aşırı hızlı yürüyordu. Ona yetişebilmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. Malthé'nin binasının önüne geldiklerinde Jeppe bisikletlerin bağlandığı yerde durdu.

"Bisikletini görebiliyor musun?" diye sordu.

Josephine sıra sıra dizili bisikletleri taradıktan sonra başını iki yana salladı.

"Nane yeşili bir yol bisikletiydi ama burada değil."

"Tamam, sağ ol."

Jeppe ön kapıdaki memuru selamladı ve birlikte beşinci kata çıktılar. Dairenin girişinde, gülümseyen Olay Yeri teknikeri Clausen ile karşılaşırlar. Adam onlara birer çift lateks eldivenle

ayakkabılarının üzerine geçirmeleri için mavi plastikten galoş verdi. Josephine kapıyı tuttu, bir daha asla içeriye giremeyecekmiş gibi görünüyordu. Clausen nazikçe elini çekti ve genç kadını daireden içeriye soktu. Birkaç dakika sonra birlikte çıktılar.

“Yapamayacağım, eşyalarımı almaları için ailemi göndereceğim. Buraya bir daha asla gelmek istemiyorum!”

Josephine'nin elinde Malthe ile ikisinin bir fotoğrafı vardı. Kadın kendini çimdikleyip yaşadığı kâbustan bir an evvel uyanmak isteyen birine benziyordu.

“Dairede gözüne tuhaf gelen bir şey oldu mu? Yerinde olmayan bir şey?” diye sordu Jeppe.

“Her zamanki gibi görünüyor.” Kadının gözleri doldu. “Artık gidebilir miyim? Annem Rodovre’de oturuyor. Gidip onu görmek istiyorum.”

“Elbette. Seni bir memur bıraksın. Ama sana ulaşabiliyor olalım lütfen.”

Galoşlarını çıkarıp adama uzattı.

“Son bir soru,” dedi Jeppe. “Eğer senin için de uygunsa?”

Kadın başını salladı.

“Malthe makyaj yapar mıydı?”

“Makyaj mı?” Kadın ona hayretle baktı. “Benim gibi mi yani? Gotik?”

Jeppe omuz silkti.

“Makyaj?” Kadın başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi asla yapmazdı. Lütfen ama o Hjørring’li bir köy çocuğuydu.”

✱ ✱ ✱

“Zavallı kız!” Clausen kapıda durup lateks eldivenlerini çıkaran Jeppe'nin yanına yaklaştı.

“Evet, ben de onun adına çok üzüldüm.”

“Burada işimiz bitmek üzere Korner, birazdan mekân sana

kalır. Sıra dışı bir şey bulmadık. Şiddet izi, kırılan herhangi bir şey, bir karmaşa ya da hiçbir yerde kan yok. Ev temiz ve düzenli, bitkiler yeni sulanmış ve buzdolabında da yiyecek var. Bardaklar ve uzaktan kumandadan parmak izleri topladık. DNA için de saç ve diş fırçasından örnekler aldık. Bilgisayarını da alıp inceleyeceğiz. Sanırım işimiz bittikten sonra Saidani de bakmak ister, değil mi?”

“Evet, Clausen. Cep telefonunu buldunuz mu?”

“Hayır, telefon yok. Ancak içinde ehliyeti ile ATM kartının olduğu cüzdanı burada, o yüzden her nereye gittiyse araba kullanmayı ya da paraya ihtiyacı olacağını planlamıyormuş. Tabii üzerinde nakit yoksa.”

“Pis bir şey çıktı mı?” Jeppe pis derken polisin on evden dokuzunda bulduğu pornografik eşyalarla seks oyuncaklarını kast ediyordu, genelde bir iç çamaşırı çekmecesinde ya da dolaptaki bir ayakkabı kutusunda saklanırdı.

“Yok.”

“Tamam, sağ ol.”

Jeppe adamın yanından geçip daireye girdi. Beyaz giymiş diğer iki teknisyen de çıkmak üzereydi, elleri kahverengi kese kâğıtlarıyla dolu, Olay Yeri İnceleme Merkezi'ne geri döneceklerdi. Jeppe arkalarından kapıyı kapattı.

Daire tam da buraya yeni taşınmış genç bir çiftten beklediği gibi döşenmişti. Beyaz duvarlar ve geçici ama rahat sade mobilyalarla. Mutfak kapısının arkasına yığılmış açılır-kapanır IKEA sandalyeleri ve girişteki zemine sıralanmış spor ayakkabılar. Duvarlardan birinde sarılar giymiş bir bisikletçinin retro çiziminin olduğu çerçeveli bir poster asılıydı. Beyaz melamin raflarda pedagoji kitapları, etimolojik sözlükler ve bu yüzyıla geçen yüzyıla ait güzel bir Danimarka ve Avrupa edebiyatı koleksiyonu alfabetik sırada dizili duruyordu. Mutfak masasının üzerindeki duvarda seyahat fotoğraflarından bir kolaj vardı.

Malthe ile Josephine'nin tapınaklar, kaya formasyonları ve günbatımında çekilmiş resimleri.

Jeppe içeride gezindi. Bunlar sıra dışı bir çiftti. Malthe resimlerin çoğunda kırmızı yanaklı ve yanık tenliydi, Josephine ise solgun ve ağır makyajlı. Adam Kuzey Jutlandlı sıska ama sağlıklı bir gence benzerken, kadın Kopenhag'ın Nordvest Mahallesi'ndeki asilere benziyordu. Ama birlikte mutlu görünüyorlardı.

Josephine bir korodan bahsetmişti. İnsanların hep tahmin edilemeyen ilgi alanları olurdu. Belli ki Kuzey Jutlandlı bu hevesli ve genç bisikletçi de şarkı söylemeyi seviyordu. Allegra ya da onun gibi bir şey, belki Jeppe bir yerlerde broşürünü bulurdu. Faturalara ve Malthe'nin işi ve sendikasıyla ilgili kâğıtlara, şifonyer çekmecesine ve TV'nin yanındaki dergi yığınlarına baktı. Hiçbir şey bulamadı.

Mutfığa tekrar geldiğinde bazı yerel gazetelerin arasında şans eseri, koro grubunun Mayıs sonunda çalışmalarına ara vereceğini ilan eden yaklaşık 12'ye 20 santim boyutlarında yeşil bir el ilanı buldu. Jeppe broşürün arkasında koronun isminin *A-choir* olduğunu ve bir erkek korusu olduğunu okudu. Tüm yaşlardan erkeklere açıklardı ama salı geceleri Absalon Kilisesi'ndeki çalışmalara katılabilmek için adayların birer ses kaydı bırakmaları gerekiyordu.

Jeppe ilanı bir dosyaya koyup çantasına yerleştirdi. Tam mutfaktan çıkarken buzdolabının üzerine mıknatısla tutturulmuş bir çizim fark etti. Güreşen iki adam beyaz bir kâğıda kara kalemle çizilmişti. İkisi de çıplaktı. Hatları hemen tanıdı.

Bu çizim Oscar Dreyer-Hoff'un odasındaki çizimlere benziyordu.

B Ö L Ü M 16

"Ne güzel bir sürpriz. Üstelik günün bu kadar geç bir saatinde. Neredeyse yedi oldu, sen çalışmadan duramaz mısın?" Mads Teigen tekneden kıyıya çıkması için Anette'e elini uzattı. Kadın adamın elini görmemiş gibi yapıp kendisi atladı.

"Bunun gibi bir soruşturmada, çalışmamak gibi bir durum söz konusu olamaz."

"Elbette." Bir paket sigara bulup bir tane yaktı.

Kısa tekne yolculuğu sessizlik içinde geçmişti. Anette buraya sormaya geldiği soruyu sormak için tüm cesaretini toplamıştı ve bu onu sinirlendiriyordu.

"Senin için ne yapabilirim?"

Yine o yoğun bakış, o deniz yeşili gözler, o elektrik. Anette gözlerini kaçırды.

"Kalede ne zamandır çalışıyorsun?"

"Yaklaşık bir yıldır."

"Kayıp olan çocuğu, Oscar'ı tanıyor musun?" Sözcükler boğazına takıldı.

"Nasıl yani?" Adam ağzında sigarayla donakaldı.

"Henrik Dreyer-Hoff onlara birkaç kez kaleyi gezdirdiğini. Oscar'la konuştuğunu ve ona kuşlardan söz ettiğini söyledi."

Mads kadına baktı. Adamın aklından geçenleri anlamak imkânsızdı. O siyah kaşları burnunun üzerinde birleşti.

"Onunla birkaç kez görüşmüş olsam hatırlardım. Buraya gelmiş ve ben onları fark etmemiş olamam. Onları *tanımıyorum*." k çekip kadına gülümsedi. "Bir önceki kale bekçisi olmalı."

Adamın rahat gülümsemesi ve doğrudan açıklaması Anette'in içini rahatlattı. Mads burada daha bir yıldır bile çalışmıyordu ve aile muhtemelen tekneyi kış boyunca çıkarmamıştı. Henrik Dreyer-Hoff Mads'ten önceki bekçiden söz ediyor olmalıydı.

"Arama kurtarma ekipleri buraya Oscar'ı aramaya ne zaman geldi?"

"Cumartesi ve pazar. Ben de her gün sabah akşam tur atıyorum. Oscar burada değil."

Anette boş rıhtıma, çimenlerle kaplı su kenarına ve alacakaranlıkta iyice belirginleşen hatlarıyla kalenin kendisine baktı.

"Ama belki *gelmişti* ve geride senin fark etmediğin bir iz bıraktı? Genelde mekânı nasıl kontrol edersin?"

"El feneriyle bir uçtan başlarım. Yorgunsam yirmi dakikadan, gerçekten kapsamlı bir iş yaparsam bir saate kadar uzayabilir. Buna teftiş turu denir."

"Hadi bir tur da biz atalım. Bütün köşe, bucağa hatta normalde kontrol etmediğin yerlere bile bakalım. Babasından bildiğimiz kadarıyla Oscar kaleleri gezmeye bayılmış." Anette cebine uzanıp yakın zamanda aldığı ve onu çok utandıran nikotin sakızı kutusunun üzerine bastırdı. Birini ağzına attı ve çekinerek çiğnedi. Bu tip şeyler genelde onun tarzı değildi.

"Bunlardan birini istemediğinden emin misin?" diye sordu kadına yanan sigarasını gösteren Mads.

"Hey, beni kışkırtma. Kendime hâkim olmaya çalışıyorum." Güldü ve el çırpı. "Nereden başlıyoruz?"

"Önce el feneri lazım. Gel!" İskeleden komutanın kaldığı kırıcı binalardan birine yöneldi. Anette de nikotin ve nanenin ruhoş tadını yutarak peşinden gitti.

Binanın içi yüksek tavanlı, eski moda sağlam ahşap mobilya ve denizkestaneleriyle döşenmişti. Alacakaranlıkta odalar tuhaf şekilde terk edilmiş, sanki zaman durmuş ve burada hiç kimse yaşamamış gibi görünüyordu. Mads bir depo odasında gözden kayboldu. Anette onu girişteki holde bekledi.

“Birkaç tane çalışan el feneri bulayım. Çok az vaktimi alır.”

“Tamam, tamam.”

Anette çekmeceli bir şifonyerin üzerindeki duvarda asılı duran sararmış siyah-beyaz fotoğrafları görünce, daha yakından bakmak için yanlarına gitti. Bunlar çoktan ölüp gömülmüş yemek masalarında gülümseyen gruplar halinde askerlerdi. Çekmeceli şifonyerin yanında bir çalışma tezgâhı ve duvarlarda raflar olan, atölye benzeri bir oda vardı. Anette açık kapıdan başını sokup içeriye baktı.

Raflarda yan yana duran için doldurulmuş kuşlar vardı, çoğunun kanatları uçuyorlarmış gibi açıktı. Martılar, kuğular, puf-fa kuşları ve parlak tüylü, ölü gözlü kargalar.

“Hazır mısın?” Mads arkasından yaklaşıp atölyenin kapısını kapatınca Anette bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. O kadar yakın duruyorlardı ki kadın adamın nefesini hissedebiliyordu. Kadına ağır bir el feneri uzattı, utanarak gülümsedi ve ön kapıyı açmak için önüne geçti.

“İçinde pili olan bir tane bulabildim, o yüzden paylaşacağız. Artık başlasak iyi olur.”

Anette dışarıya çıktı ve kapının arkasından çarparak kapandığını duydu. Hava serin ve tazeydi.

“Tavşan kafesinden başlayalım.” Mads binanın hemen yanındaki küçük, çimenli tepeye yürüdü ve kafesin kapısının kilidini açtı.

El fenerini içeriye tutan Anette buranın adanın yaz kafesi için depo olarak kullanıldığını anladı çünkü içeride masalar, sandalyeler ve süpürgeler vardı.

"Aradığımız şey yiyecek paketi, uyku tulumu ya da geride bırakmış olabileceği herhangi bir şey," dedi Anette. "Belki duvara bir şeyler yazmıştır. Sen buranın içini dışını biliyorsun, daha önce görmediğin şeyler var mı diye dikkatle bak."

Adada ilerlemeye başladılar, her kapıyı açıp her köşeye ışık tuttular, deniz fenerini ve şamandıraları aradılar fakat Oscar'ın buraya gelmiş olduğuna dair hiçbir iz bulamadılar. Kale binasının karanlığına doğru ilerlediler ve mahzene kadar indiler. Ayak sesleri gözenekli betonda yankılanıyor, fenerlerinden sızan ışık gölgelerin arasında rüya gibi desenler çiziyordu. Mads başını eğerek kemerli bir eşikten geçti.

"Belki artık havlu atsak iyi olur, ha?" dedi. "Daha önce de dediğim gibi, ben adayı baştan aşağı birkaç kez gezdim. Hem tek başıma hem arama kurtarma ekibiyle. Eğer geride herhangi bir iz kalmış olsa mutlaka bulurdum."

Anette'in ışığı, kıvrımlı duvarlardaki bazı renkli çizimlerin üzerine vurdu. Mavi ve kırmızı elementler havada krep kapan bir kuş şeklini, bir yığın kılçığın başında duran şişman bir kedi şeklini almıştı. Bir de Ölüm Hücresi'ni gösteren bir tabela gördü.

"Nedir bu?"

Adam karanlıkta sırtıttı.

"1930'larda ada Kopenhaglılar için tamamen bir eğlence parkına dönüştürülmüş. Duvardaki çizimler o dönemden kalma. Bak, feneri bana ver! Mesela burada insanlar ördeği düşürmek için top atmış. Yirmi beş ore'ye üç top."

Işığı yaklaşık yüz yıllık eğlence kalıntılarının üzerine tuttu ve Anette bazen uyuyan kızını kollarında tutarken hissettiği çaresizliğin aynısını hissetti. Zaten öleceksek tüm bunların ne anlamı var?

"Kontrol etmediğimiz yerler kalmadı mı? Yani burada trilyonlarca koridor ve gizli oda olmalı. Gerçekten her şeye baktın mı?"

"Evet ve buna rağmen hiçbir şey bulamadım." Mads bir kapı açtı ve feneri yere tutarak kadına yukarıya çıkan daha yüksek tavanlı, daha büyük bir koridorun çıkışını gösterdi.

Anette muhtemelen ölü bir kuşun iskeletine basmamaya çalışarak üzerinden atladı. Dışarıda bir tekne geziyordu. Işıklar sırlı camlara yansıyor, tavanda siyah hatlar çiziyordu.

Mads el fenerini kapadı. "Güzel, değil mi? Bazen geceleri sırf bunu görmek için buraya gelirim."

Işık hüzmeleri tonozlu tavandan geçerken sessizce izlediler. Tekne gidince etraf yine tamamen karanlığa büründü.

"Yakma tesisinde bir ceset bulduğunuz doğru mu?" diye sordu Mads. "Yoksa sadece bir söylenti mi?"

"Süregelen dosyalar hakkında konuşamam. Tabii eğer paylaşmak istediğin bir bilgi yoksa?"

Adam cevap vermedi.

Anette bir anda tüm bunlardan bıktığını hissetti. "Tamam dostum, aç şu ışığı!"

"Bugünlük bitirelim mi?" dedi el fenerini tekrar yakan Mads.

Anette siyah sırlı cama ve ötesinde uzanan denize döndü. Oscar ile Malthe Sether'in arasında ne geçmiş olursa olsun, insanlar arkalarında mutlaka bir iz bırakırdı; çöp, enkaz, ceset...

"Ya rıhtımdaki diğer kaleler? Mesela yenilenen Middelgrund Kalesi? Oranın epey ıssız olduğunu söylemiştin..."

"Ama güvenlik kameraları olduğunu da söyledim. Arama Kurtarma ekiplerince kontrol edildiğinden bahsetmiyorum bile. O burada değil." El fenerinin ışığı yanıp söndü ve Mads başını iki yana sallayarak iç çekti. "Sanırım insanlar kendilerini onun asla bulunamayacağı ihtimaline hazırlamaya başlasalar iyi olur."

* * *

Malin Dreyer-Hoff, Jeppé'ye sarıldı ve başını boynuna yas-

landı. Bu ani yakınlık ne kadar beklenmedik de olsa keder doğuydu, o yüzden Jeppe de kısa bir tereddüdün ardından kadına sarıldı. Üzerinde montu ile tuhaf bir şekilde öylece durup, ona çok yaklaşmaktan, ama bir yandan da onu reddetmekten korkarak terlemeye başladı. Daire karanlık ve sessizdi, kadının nefesi yavaş yavaş normalleşti.

Adam kadının sırtını sıvazladı ve yüzüne bakmak için nazıkçe geri çekildi. Göz bebekleri, avlanan bir tilkininki kadar küçüktü.

"Henrik evde yok mu?"

"Bir işi çıktı. Her zamanki gibi..."

Jeppe başını salladı. Belki çift şu an birlikte olmaya katlanamıyordu.

"Bir yere oturabilir miyiz?" dedi. "Dediğim gibi henüz Oscar'dan sağlam bir haber yok ama konuşmamız gereken bir şey oldu."

Kadın elinin tersiyle gözlerini kuruladı. Makyaj yapmamıştı ve uzun süredir yapmadığı da belliydi.

"Biraz resim yapmaya çalıştım," dedi, "sırf başka bir şey düşünebilmek için... ama odaklanamadım. Sanırım mutfakta güzel bir şişe rom olacaktı. Bana katılır mısın?"

Jeppe henüz yemek yememişti ve içine alkol alacağını düşününce midesi dertli dertli guruldadı.

"Teşekkürler, neden olmasın?"

Malin mutfak dolaplarından birinde bir şişe bulup şaşkın bir ifadeyle masanın üzerindeki ışıkları açtı. Sanki havanın karardığını yeni fark ediyor gibiydi. Jeppe mutfak masasına oturup içinde cömert bir miktar rom olan şık kadehi kabul etti.

"Bu sabah erken saatlerde bir ceset bulunduğu için buradayım. Zahles Okulu'nda öğretmen olan Malte Saether öldü."

Kadın içkisinden bir yudum aldı ve gözlerini kapadı ama bir şey söylemek için hiçbir hamle yapmadı.

"Bu seni şaşırtmadı mı?"

"Artık hiçbir şey beni şaşırtamaz," dedi zayıf bir tebessümle. "Oğlum kayıp. Korkarım yarın bana güneşin doğmayacağını söyleyeceksin." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim, ne dediğimi bilmiyorum. Bu elbette korkunç bir şey. Nasıl olmuş?"

Jeppe kadına baktı. Malthe'nin ölümüyle Oscar'ın kayboluşu arasındaki zamanlamanın farkında mıydı?

"Bogulup bir çöp tenekesine atılmış."

"Hayır!" Malin kadehi havada öylece kalakaldı. "Gerçekten mi? Bu korkunç."

"Malthe'yi tanır mıydın?" Jeppe midesinin itirazlarını duymazdan gelip romundan bir yudum aldı.

"Onunla bir kez veli toplantısında karşılaşmıştım. Ama hepsi bu. Sıcakkanlı, genç, Jutland'dan gelmiş biriydi." Tek bildiğinin bu olduğunu ima etmek ister gibi omuz silkti.

"Oscar onun hakkında ne düşünüyordu?"

"Öğretmeninden şikâyet ettiğini duymadım ama zaten Danca en sevdiği derslerden biriydi." İç çekip nefesini tuttu, sonra başını kederle iki yana salladı. "Ah! Dünyaya neler oluyor böyle?"

"Normal öğrenci-öğretmen ilişkisinin ötesinde bir ilişkileri olduğu izlenimine kapıldın mı?"

Kadın adama garip bir bakış attı.

"Oscar bana Malthe'den hiç bahsetmedi."

Jeppe çantasından bir dosya çıkarıp öğretmenin buzdolabından aldığı çizimi aralarında duran masaya koydu.

"Bunu tanıdın mı?"

Kadın eğilmeden resme baktı. Sanki kendini tam anlamıyla vermek istemiyor gibiydi.

"Hayır, ilk bakışta değil. Oscar'ın çizimlerinden birine benziyor."

"Bunu Malthe Saether'in buzdolabının üzerinde buldum."

Kadın bir daha içti ama hiçbir şey söylemedi.

"Oraya nasıl gitmiş olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Oscar çizimlerini genelde verir. Çok yeteneklidir."

"Evet, bu çok güzel," dedi Jeppe hafifçe gülümseyerek. "Ama bir lise öğrencisinin öğretmenine vermesi için çok sıra dışı bir çizim değil mi? Konuyu düşününce."

"Bu sadece hayal gücü değil mi?" Kadının mavi gözlerinde düşmanca bir ışıltı belirdi. "Ejderha ve canavar çizmeyi de sever."

"Oscar okul dışında öğretmeniyle sosyalleşmiyor muydu?"

"Hayır!"

Artık düşmanlık iyice ortaya çıkmıştı.

Jeppe çizimi çantasına geri koydu ve kadının kendine gelmesi için biraz bekleyip Malthé'nin kız arkadaşı Josephine ile yaptığı görüşmenin notlarını açtı.

"Malthé Saether öğretmeniiken Victor'un sınıfında yaşanan çatışmalardan haberin var mı?"

Kadın kısa bir tereddütten sonra, "Çatışma gerçekten güçlü bir kelime. Mutsuz olan birkaç öğrenci vardı. Malthé de bu sorunu tüm sınıf için bir olaya dönüştürmeye çalıştı," dedi.

Jeppe kadını yakından inceleyip bilerek oyun mu oynuyor, yoksa çocuklarının sorunlarını inkâr mı ediyor diye anlamaya çalıştı.

"Malthé'nin çantasından ölü bir güvercin çıkmış?"

"Victor'un o olayla hiçbir ilgisi yok." Malin öfkeyle başını iki yana salladı. "Başka sınıftan biri değil miydi o? Her ne olursa olsun, olay çıkırından çıkmıştı."

"Öğretmenin aşırı tepki verdiğini mi söylüyorsun?"

"Malthé genç ve heyecanlı biriydi diyelim..." Omuz silkip kadehini boşalttı.

"Tamam. Henrik ile ikiniz cuma bütün gece evdeydiniz, değil mi?" Jeppe'nin midesi romdan yanmaya başlamıştı.

"Bunu zaten konuştuk!" Malin kadehini pat diye bıraktı.

"Sana birlikte TV izleyip erkenden yattığımızı söyledim. Neden tekrar soruyorsun?"

"Henrik hiç dışarıya çıkmadı mı?"

"Hayır."

"İçki için sağ ol," dedi Jeppe ayağa kalkarak. "Bir haber gelir gelmez seni ararım."

Kadın adamın kalmasını bekliyormuş gibi ona şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra çekinerek ayağa kalktı. Romun dengesini bozmaya başladığı hafifçe sallanmasından belli oluyordu. Ya ondan ya da duyguları iyice alt üst olduğundan.

"Öylece gidiyor musun?"

"Bence en iyisi bu."

Jeppe asansörün düğmesine bastı ve kadından önce gelmesini diledi. Ding sesi yankılandı ve Jeppe rahatlamış bir şekilde kadının mutfaktaki silüetine *hoşça kal* deyip gitti. Onun görevi kadını rahatlatmak değil oğlunu bulmaktı.

Asansör ışığı parlak metal duvarlara onu sarımsı bir hayalet gibi yansıttı. Dar bir yüz, siyah kısa saçlar... Bir filmde yetişkin Oscar Dreyer-Hoff'u rahatlıkla oynayabilirdi.

Tabii eğer yetişkin Oscar Dreyer-Hoff diye bir şey olacaksa.

BÖLÜM 17

Kıllar lavaboya düşüp beyaz porseleni tüylü bir tabakayla kapladı. Banyo aynasında Kasper Skytte'nin tıraş makinesinin uğultusu altındaki çenesi belirdi. Tek yanağını şişirip sakalı yirmi santim uzunluğuna inene kadar makineyi bir yukarı bir aşağı dikey şekilde oynattı. Çok zor olsa da kendini, kendi gözlerine bakmak için zorladı. Her ne kadar karnındaki fazladan şişkinlik ve gözaltındaki torbalar görüntüsünü ters yöne çekse de, tıraş olmak özgüvenini az da olsa arttırmıştı. Çirkin bir adam değildi. Gençken çok nefret ettiği doğum lekesi bile karşı cinsin gözünde ona puan kazandırıyordu.

"Baba! İşin bitti mi? İşemem lazım." İben sertçe kapıya vurdu.

"Evet tatlım. Çıkıyorum!"

Kızının bir şey bildiğini *biliyordu*. Belli ki Oscar ağzından bir şeyler kaçırmıştı. Soru, ne kadar bildiği ve gerektiğinde kızının kendisine ne kadar sadık kalacağıydı.

Telefonu tüm gün çalmış, sonunda tamamen kapatmıştı. Hatta kapıya kadar gelip zili bile çalmışlardı. Muhtemelen polist. Her yönden baskı altındaydı. Kasper lavabonun yanında küçük şişeden bir yudum aldı. Bugün yine otel barından eve getirdiği aquavit içiyordu. Çok ılıktı ve bugünlerde çok fazla

hissettiği gibi, tadında yarınki pişmanlık vardı. Acilden eve geldiğinden beri içiyor ve bu gece hareket etmek istiyorsa artık içmeyi kesmesi gerektiğini biliyordu.

Kasper lavabodaki kılırları temizledi ve son kalıntıların da lavabo deliğinden aşağıya akması için suyu açtı. Sonra boş aquavit şişesini tuvalet kâğıdına sarıp çöp tenekesinin dibine koydu. Rahatlaması gerekirdi fakat rahatlamak dışında her şeyi hissediyordu. Suçlu vicdanının onu içten içe yemediğini söyleyebilseydi keşke, ama bu da başka bir yalan olurdu. Her ne kadar suçluluk duygusuyla mücadele etse de, aslında en çok yakalanmaktan korkuyordu.

Polis. Bunu düşünmek bile dayanılmazdı, ancak er ya da geç onlarla konuşmak zorunda kalacaktı. Belki yarın sabah onları arayıp kepeçedeki ceset yüzünden şok geçirdiği için uyku hapı aldığını ve doğruca yatağa girdiğini söylerdi. Buna ne diyebilirlerdi ki?

“Artık banyo senin tatlım!” diye seslendi.

Odasından çıkan İben ona hiç bakmadan, doğruca banyoya yöneldi. Adam kızına uzandı ama kız eğilerek etrafından dolandı ve banyo kapısını arkasından çarparak kapattı. Kilitlediğini duydu ve bir süre kapıda bekledi, kapıyı çalıp kızını konuşturmaya çalışmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Bu kızın ondan daha da çok nefret etmesine neden olurdu.

Kızı ona ne zaman bir cüzzamlı gibi davranmaya başlamıştı? Bağımlılığı artınca mı yoksa kız ergenliğe girince mi? Geceleri kızını kucığına alıp uyumadan önce ona hikâye okuduğu günler daha dün gibiydi. Işıkları kapatmadan önce kız onu on defa dudaklarından operdi.

Kasper başından temiz bir tişört geçirdi ve oturma odasındaki çalışma masasına gitti. Giderken mavi lambaya çarpıp yere düşürdü ve ampulu kırıldı. Biraz su içse iyi ederdi.

Mutfak lavabosunun üzerindeki musluğa eğilirken ne kadar

sarhoş olduğunu fark etti. Odanın kenarları buğuluydu ve yüzüyordu, bir de boğazına kadar gelen kusmuk tadı olmasa çok komik görünebilirdi. Masasına ve bilgisayarına geri döndü ve hiçbir şeyi devirmeden geldiği için her zamanki gibi kendini kulladı. İki hafta önceki banka transferinden beri her gün yaptığı şeyi yapıp hesabını kontrol etti ve ekranda beliren sayıya gülümsedi.

Rahatlamıştı. İlk etabın rahatsızlığını artık üzerinden attığına göre gerisi gelirdi.

Gelen bir e-posta ile bir *ding* sesi duyuldu. Gelen kutusunu açıp dikkatle taradı. Ofisten gelen bir basın açıklamasıydı ve başlığından anladığı kadarıyla bilgiyi bizzat kendisinin sağladığı haber malzemelerinden biriydi.

ARC çevreyi elli bin araç değerindeki NOX emisyonlarından kurtarıyor. Katalitik konvertör zehirli NOX'u standart nitrojene dönüştürüyor, bu da şu anki eski yakma fırını tarafından salınan NOX'un sadece onda birini yaydığımız anlamına geliyor. Bu sınıfsal bir başarıdır.

Kasper yazıyı nabızı hızlanarak okudu. Her şey harikaydı. Gururlanmalı ve mutlu olmalı, iş arkadaşlarını yerneğe davet edip gelecekteki proje ve seyahatleri konuşurken şampanya patlatmalıydı. Ama o burada kokuşmuş sarhoş bir korkak gibi tek başınaydı. Yazarak iletişim kurmanın tehlikeli olduğunun farkındaydı ama tehlikede olanın kendisi olduğu düşünülüyönde, eğer olay ortaya çıkarsa sorumluluğu tek başına yüklenmeyi reddedecekti. Messenger'i açıp yazdı:

Bir şey bulurlarsa ne yapayımı?

Sonra Gönder tuşuna bastı.

Jepppe merdivenlerden beşinci kata koştu. Nyhavn'ın gölgeli kesiminde yer alan bu eski apartmanda asansör yoktu. Kapı ardına dek açıldı ve çatıya kaldırılması gereken vinil plak ve kese kâğıtlarıyla dolu kutuya çarptı. O kutu altı aydır girişte duruyordu. Belki artık atmalıydı.

Dairesine girdi ve hiç kimsenin yaşamadığı evlerde olan o durağan havayı içine çekti. Işığı açmaya zahmet etmedi, ne de olsa buraya birkaç günlük kıyafet almaya gelmişti. Dairesi en üst katta, çatının hemen altında, Charlottenburg Müzesi'nin manzarasına bakıyordu. Yaklaşık bir buçuk yıldır buradaydı ama hâlâ tam anlamıyla taşınmamıştı. Başlarda Sara ile birbirlerinin evleri arasında mekik dokuyor, ama bu durum çocuklarla çok karmaşık oluyordu.

Artık işle Sara'nın Christianshavn'daki dairesi arasında gidip gelen ve spor çantasıyla yaşayan birine dönüşmüştü. Kendi evine haftada bir ya da iki kez çamaşır yıkamak, postalarını almak için uğruyor ama sadece Sara'nın dolabını dolduruyordu. Kendi evindeki daima boştu. Jepppe kurutma askısından bir kotla tişört aldı ve spor çantasına koyup kalanını da başka şeylerle doldurdu. Sırt çantasıyla seyahat edenler gibi özgür ama belki biraz da dağınık bir hayatı vardı.

Jepppe kanepenin yatak gibi kullanıldığını görünce Johannes'in yakın zamanda buraya gelmiş olduğunu anladı. Arkadaşı şehirdeyken Snekkersten'e kadar onca yolu geri gitmek istemezse diye, geceyi geçirebilmesi için ona bir anahtar vermişti. Sara dairesini doğru dürüst kullanmamakla aptallık ettiğini söylerken haklıydı. Burası büyük ve pahalı bir yerdi. Belki de tamamen fişi çekip kendilerine birlikte yaşayacakları yeni bir yer bulmalıydı. Kadının iki kızına üvey babalık yapmak ne kadar zor olabilirdi ki? Hem spor çantasıyla yaşamak zorunda kalmaktan da bıkmaya başlamıştı.

Çantayı omzuna atıp kapıyı kilitledi ve merdivenlerden aşağı indi. Akşam havası berrak ve ılıktı, o da Christianshavn'daki bisiklet köprüsüne kadar yürümeye karar verdi. Su boyunca yürümek ona hep iyi gelirdi, hatta elinde olmadan beyaz bir tekne görmek için rıhtımı taradığı şu anda bile.

Köprü'nün ortasına gelince çantasını yere koydu ve Opera Binası, Langelinie İskelesi, Trekroner Deniz Kalesi ile açık okyanusa baktı. Anette'in teorisini sonuna kadar düşünmeye çalıştı. Malthe Saether ile Oscar'ın bir çeşit anlaşmazlık yaşadığı teorisini, belki aralarında sağlıklı bir ilişki olduğunu. Cuma gecesi görüşmüşler, sonra tartışmışlar ve Oscar öğretmenini boğup bir çöp kutusuna atarak tekneyle denize açılmış ve yok olmuştu.

Ya da belki biri hem onu hem Malthe'yi öldürmüştü? Belki Oscar'ın cesedi çöp silosunda yatıyor ve o çöp yığınlarının altında çürüyordu. Eğer öyleyse, muhtemelen onu bir daha asla bulamazlardı.

Jeppe çantasını alıp tekrar yola koyuldu. Suyun diğer tarafına gelince sağa döndü ve Overgarden Oven Vandet'e doğru kanal boyunca yürüdü. Yaşlı ıhlamur ağaçlarının altındaki yüzen evleri ve ahşap sandallarıyla parke taşlı iskelenin bu bölümünü çok sevdi. Sokak bu ılık akşamlarda, şimdi olduğu gibi bulutlu griye dönmeyen önce Kopenhag'ın geçmişinin yaldızlı günlerinden gelen bir masal gibi parlardı. Bodenhoffs Meydanı'na varınca düz devam edip Burmeistersgade ve Christiana'ya doğru ilerledi. Sadece birkaç metre sonra mahallenin havası burjuvaziden –iri köpekler ve ot kokusu da dâhil– dağınık bir şıklığa dönüştü.

Köşedeki gazete bayisinden kahkahalar ve birinin telefonundan gelen kısık sesli müzik duyuluyordu.

Bir grup kalabalık gencin yanından geçerken gülümsedi. *Batların geldiğini sokaklarda başıboş gezen gençler dışında, hiçbir şey bu kadar güzel yansıtamaz.*

Durdu. Kapüşonlu ve bira kutulu grubun arasında Ami-

na'nın eğilerek oturduğunu gördü. Gece saat dokuz buçuktu. Yatakta olması gerekirdi.

"Burada ne işin var?" Jeppe sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışsa da başaramadı.

On beş-on altı ya da belki on yedi yaşında gibi görünen bere takmış bir kız onu şüpheyle süzdü.

"Kim bu?" diye sordu.

"Annemin erkek arkadaşı," diye yere bakarak mırıldandı Amina. Jeppe'nin gözlerine bakmaktan kaçınır gibi bir hali vardı.

"Sakin ol ahbap!" Bereli kız güldü. "Bu gece kız kardeşimle birlikte kalacak ve ikisi de şu an yanımda. Eve gidiyoruz." Kalktı ve Amina ile yaşıtı bir diğer kızı ayağa kaldırdı. "Hadi kızlar. Gidelim."

Jeppe onları durdurdu.

"Annen burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu.

"Her şey yolunda. Hemen şurada oturuyoruz ve şimdi gidiyoruz." Bereli kız, küçük kardeşiyle Amina'ya peşinden gelmeleri için elini salladı ve caddeden geçmeye başladı.

"Sizi eve bırakayım."

Jeppe üç kızın peşinde giderken, arkalarındaki gençlerin satışmalarını duymazdan geldi. Kendini çok kötü hissetti. Sonuçları her ne olursa olsun acaba Amina'yı eve mi götürmeliydi?

Sokaktan elli metre kadar aşağıda, bereli kız bir apartmanın kapısını açtı. Jeppe ayağını eşiğe koydu.

"Yukarıya kadar sizinle gelip annene bir merhaba diyeceğim."

Kız omuz silkti ama Jeppe onun bu durumundan hoşlanmadığını anladı. İkinci katta açık sarı saçlı, gülümseyen bir kadın kucığında bir kediyle onları karşılamaya geldi. Sadece kızlarla konuştu.

"Ah, işte buradasınız. Güzel, yatma vakti gelmişti."

“Sanırım Amina gece burada kalacakmış?” dedi kadına endişeyle bakan Jeppe.

Kadın bunu başıyla onayladı.

“Ben annesinin bir arkadaşıyım. Siz çocuklarınıza ne tip kurallar koyuyorsunuz bilmiyorum ama Amina’nın gece geç saatte sokağa çıkma izni yok, özellikle de bira içen bir grup gençle.”

“Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.” Kadın gergin bir şekilde kedinin kulaklarının arasını okşadı. “Ama artık geldiler, öyle değil mi?”

Daireye geri girdi ve kararsızlık içinde merdiven boşluğunda duran Jeppe’ye hafifçe tebessüm ederek kapıyı kapadı. Jeppe de nihayet aşağıya inip tekrar sokağa çıktı.

Bahar heyecanı buhar olup uçmuştu.

* * *

Oğlan iki duvar arasındaki dar geçidin beton zemininde yatıyor. Burası bir insanın ayağa kalkarak ya da uzanarak durabileceği kadar genişlikte, çatlık gibi bir yerdi.

Buraya hiç gūn ısığı girmiyor, hiçbir bitki büyüümüyor ve hiç kimse gelmiyordu. Yine de. Karanlığın içinden bir hışırıtı sesi yükselip sōrf ve rüzgārın sesiyle karıştı. Bir karga bu derinliklerde kendine bir yol bulmuştu. Dikkatle yaklaşıp avını inceledi.

Karga zeki bir kuştı, alet kullanabilen tek kuş; mesela bir sopayla yerden yemek çıkartmak gibi. Genelde tahıl ve diğer kuşların yuvalarındaki yumurtalarla beslenirdi ama bu gagasını bir leşē çevirmeyeceği anlamına gelmiyordu. Buna iyimserlik bile diyebilirdiniz. Bizden kalanlardan sonra ortalığı güzelce temizler ve etrafıa yatan cesetler olmadığından emin olurdu. Doğanın küçük çöpçüleriydi onlar.

Karga biraz daha yaklaşıp bekledi. Tedbirli olmaya alışkıtı ama oğlan artık hiç kıpırdamıyordu. Kuş, çocuğun yüzüne yaklaştı ve ona bakıp gagasını etin neresine batırıp bir parça alacağını tartmaya başladı.

B Ö L Ü M 18

Salı sabahı Burmeistersgade'deki hava son derece keyifliydi. Tuvalet sırası yoktu ve Meriem kahvaltıda neşeyle sohbet etmişti. Jeppe, Amina evde olmadığı için herkesin huzurlu olup olmadığını deşmemeye karar verdi. Sara kahvelerini koyarken ona gülümsedi ve Jeppe midesinden başlayıp kulak memelerine kadar yayılan huzuru hissetti.

"İyi uyudun mu?"

"Kütük gibi!" Sara'nın yüz ifadesi odayı aydınlattı. "Ya sen?"

"Fena değıl. Biraz tutulmuşum. O yatak bana hâlâ çok yumuşak geliyor ama ruh halimde hiçbir terslik yok." Buzdolabından sütü alıp kendisine doğru eğilen Sara'ya minik bir öpücük kondurdu.

"Bugün Malte Saether'in bilgisayarına bakabilecek misin? Clausen sabah gönderecek."

Kadının gülümsemesi kayboldu. Çocukların önünde iş konuşmamak gibi bir kuralları vardı.

"Bakarımı."

"Sağ ol." Jeppe kadını tekrar gülümsetmeye çalıştı ama Sara ısrarlı olmadı. Adam da oturdu, kahvesini içti ve ilişkisinde bu yanlış çıkışlar yerine, önünde onu bekleyen görevlere odaklanmaya çalıştı.

Saldıranı bulmak için önce kurbanı bulmalıydı. Malthé'nin ölümünün anahtarı hayatının bir yerinde saklanıyor olmalıydı –okulda, koroda ya da bir arkadaşında– ve geriye sadece bulmak kalmıştı. Jeppe'nin bugün yapılacaklar listesindeki ilk madde Malthé'nin Zahles'teki yakın iş arkadaşı olan öğretmen Lis Christensen'i sorgulamak, ardından müdürle ve Kasper Skytte ile görüşmekti. Ama önce halletmesi gereken şahsi bir mesele vardı.

Sekize on kala, Christianshavn Okulu'nun kapısında bekliyordu. Scooter'lara binmiş, sırt çantaları inik, kapüşonlu kız ve erkekler, başlarını ayakkabı ve telefonlarından kaldırmadan yanından geçip gitti. Dar siyah kotlu ebeveynler aceleyle işe gitmeden önce, yavrularını hevesli öpücükler ve el sallamalarla birer kargo paketi gibi okula bıraktılar.

Amina saklanır gibi (ki muhtemelen saklanıyordu), arkadaşının arkasından yürüyerek geldi. Jeppe kalabalığın arasından geçip kız okula girmeden önce onu kenara çekti.

"Günaydın Amina," dedi. "Seninle iki dakika konuşabilir miyiz?"

Kız onunla göz teması kurmaktan kaçındı.

"Dün gece o geç saatte sokakta ne yaptığını öğrenmek istiyorum sadece."

"Anneme ispiyonladın mı?"

"Hayır."

Sara'nın güvenini kırmasına rağmen Amina'nın sırrını saklama kararı tamamen içgüdüsel oldu. Çoktan pişman olmuştu bile.

"Amina, ben yalnızca senin için endişeleniyorum. Gece saat dokuz buçukta bir sokak köşesinde bira içen gençlerle takılıyordun. Bunu yapmaya iznin olmadığını biliyorsun."

"Hiçbir şey içmedim."

"Ah, inan bana, eğer içmiş olsan seni sürükleyerek eve götürürdüm!" Jeppe elini başına koydu. "Sen on bir yaşındasın! On bir! Daha dün kız kardeşinle evcilik oynuyordun."

Kız başını kaldırıp ona baktı. Gözlerini kısmış, ağzının kenarları aşağı sarkmıştı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Biz yatağa girdikten sonra her gece evimize annemi becermeye geliyorsun. Sence bu sana, bize ne yapıp yapmayacağımızı söyleme hakkı mı veriyor? Evlilik oynamak?"

"Amina, saçmalama!"

"Unut gitsin! Lanet olsun, unut gitsin!"

Geri çekilip okula doğru yöneldi.

Jeppe kızın gidişini izledikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Daha önce göğsünde hissettiği endişe yumağının yerinde şu an bir boşluk vardı.

Metroya indi. İlk kez insanların huysuzlanarak onu itip kakmalarına aldırmadı. Trende, yetersizliğinin yükü her durakta ona daha da ağır gelmeye başladı. Dünyadaki onca nankör küçük velet arasında neden Sara'nın ona şans vermeyi reddeden kızı vardı?

Norreport durağında indi ve sokağa çıkarken öfkesini sert şekilde bastığı merdivenlerden almaya çalıştı.

Norre Voldgade'de, Kopenhag'ın en iyi ve en eski okullarından biri olan Zahles Okulu'nun altın harflerle yazılmış zevkli tabelasını gördü. Malthe'nin iş arkadaşı Lis Christensen, onunla saat sekizi çeyrek geçe ön kapıda buluşmayı kabul etmişti. Tam kapıya geldiğinde cam kapılardan geçen ihtiyar bir kadın ona doğru yaklaştı. Düzgün kesilmiş koyu kahve saçları ve gözlerinde acı dolu bir bakış vardı.

"Siz misiniz?"

Tanışırken cevap vermek durumunda olduğunuz o tek kelimelik soru. Jeppe gülümsedi ve elini uzattı.

"Kopenhag Polisi Soruşturma Birimi'nden Jeppe Korner."

"Evet, ben Lis. Açık havada dursak sizin için sorun olur mu? Parkta banklar var." Orstedsparken'in girişini gösterdi ve ağır

ağır yürümeye başladı. Belli ki eklemlerinde ya da kalçasında bir sorun vardı, çünkü acı çeker gibi güçlkle yürüyordu.

Şehn kaplayan gökyüzü kararmaya başlamıştı, her an yağmur yağacakmış gibiydi. Güneşin yokluğunda hava sıcaklığı çok keskin bir şekilde düşer ve insanlar yine yün kabanlarla atkılara geri dönerdi. Jeppe kadının temiz havadan ziyade, dikkat çekmemek için dışarıda konuşmak istediğini tahmin etti. Kadın taşla kaplı patikadan ağır ağır yürürken sabahın soğuşunda titriyordu. Jeppe göle bakan ve açık yeşil dalların gölgelik gibi uzandığı banka ulaşana kadar kadının adımlarına ayak uydurdu.

Oturdular. Lis başını kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. Bulutlu günlerde bile Kopenhag'ın üzerindeki ışık keskin ve parlak olurdu.

"Malthe'nin öldürüldüğü doğru mu?" Bu cümle kadının ağzından sanki dün haberi aldığından beri başka hiçbir şey düşünemiyormuş gibi birdenbire çıktı.

"Evet, korkarım doğru."

Kadın hafifçe başını salladı. Belli ki bu korkunç haber karşısında dağılmamak için kibar ve kontrollü bir tepki veriyordu.

"Üzgünüm. Onu ne kadar iyi tanırdınız?" diye sordu Jeppe.

"Arkadaş değildik, ama iki yıl evvel burada işe başladığından beri Malthe ile sık sık profesyonel anlamda sohbet ederdim. Çok tatlı bir genç adamdı."

Lis, konuşurken ağzından buhar çıkmasına rağmen, ısının düşmesinden rahatsızlık duymuyor gibiydi.

"Okula kolay bir başlangıç yapmadı ama ben ona yardım etmek için elimden geleni yaptım. Malthe ile öğretmenlik konusunda çok sohbet eder, sınıftaki sorunlarla nasıl baş edileceğini konuşurduk."

"Ne tip sorunlar?"

Sanki soru bir şekilde uygunsuzmuş gibi ona şüpheyle baktı

ve Jeppe'nin bunun onun normal yüz ifadesi olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Yaramaz çocuklara bir şeyler öğretmekle geçen uzun bir yaşam kadında izini bırakmıştı.

"Malthe idealistti. İnsanlar üniversiteden yeni mezun olduktan sonra genelde böyle olur. Hırs ve fikirlerle dolu. Bu elbette harikadır ama sınıfın gerçekliği... başka bir şeydir." İç çekti ve pantolonunun kumaşını elleriyle düzeltti. "Gençler sıralarının ucuna öğrenmeye hevesli oldukları için oturmazlar. Okul onları sıkar. Ve benim gençliğimin aksine, artık disipline de pek açık değiller. Üzgünüm."

"Özre gerek yok!" dedi Jeppe inançla. "Malthe öğretmenler arasında sevilir miydi?"

"Evet, kesinlikle. Onunla anlaşmak kolaydı ve konu odaklı günler ve öğretimi çeşitlendirmenin yolları için harika fikirleri vardı. Bazı iş arkadaşları onu biraz enerjik bulmuş olabilir ama ondan hoşlanmayan hiç kimse yoktu."

Kadın dönüp göle baktı. Gri bir balıkçıl suyun yüzeyinin üzerinden alçaktan uçtu ve kıyıya indi.

"Size anlatacaklarım aramızda kalabilir mi?"

"Araştırmamıza katkısı olacaksa kalamaz," diye yanıtladı Jeppe. "Ama adınızın geçmemesi için elimden geleni yaparım."

Kadın söylediklerini şüpheyile düşündü ama kendini topladı. Daha buluşmadan evvel düşüncelerini paylaşmaya karar verdiği açıktı. "Altı ay kadar önce okulda Malthe'nin dâhil olduğu bir olay yaşadık... bir öğrenciyle ilgili..."

"Victor Dreyer-Hoff mu?" diye tahminde bulundu Jeppe.

Kadın başını salladı.

"Malthe neredeyse bunun için kovuluyordu." Devam edeceğim gibi nefes aldı, sonra bakışlarını kaçırdı ve iç çekti, belli ki az evvel anlattıklarından çok etkilenmişti.

"Nasıl bir olay?"

"Geçen sene sonbahar dansında son sınıf öğrencisi Vic-

tor'un birinci sınıftaki kızlardan birini taciz ettiğine dair söylentiler çıktı. Ben danssta değildim, Malthe de değildi, ama hikâye koridorlardan öğretmenler odasına ve oradan müdürün odasına kadar ulaştı. Kız bunu hiç bildirmedi. Adını vermeyi, hatta açıklama yapmayı reddetti ve diğer öğrencilerin hiçbiri bir şey görmemişti, bu yüzden daha fazla uzamadı."

"Taciz mi edildi?"

Ellerini kucagından yüzüne doğru kaldırıp, korumacı bir şekilde kızaran yanaklarını kapattı.

"Evet, bilirsin, cinsel olarak. Bunda bir şey var mı bilmiyorum ama Malthe işin özüne inmekte ısrar etti. Gerçeğe ulaşmak için hem Victor'la hem de kızla konuştu."

Kadın duraksadı.

Jeppe ona biraz zaman verdi ve devam etmeye hazır görünene kadar bekledi.

"Okul bu konuda ne yaptı?" diye sordu.

"Mesele de bu zaten!" dedi küçümseyici bir kahkahayla. "Hiçbir şey. Kollarını kıpırdatıp güya biraz araştırdılar ama tam tersine, müdür olaya derinlemesine inmek istemedi. Malthe, bu olayın dışında kalması ve öğrencileri rahat bırakması için doğrudan bir emir aldı. Victor popüler bir öğrenci, öğrenci topluluğu başkanı ve önde gelen bir ailenin oğluydu, ayrıca basketbol takımında ve balo komitesinde aktif bir çocuktü. Ve tabii ki bu tür olaylar kötü izlenim anlamına gelirdi."

Jeppe banka yaslandı ve eklenecek daha fazla bilgi toplamaya çalıştı. Saldırı söylentileri, Oscar'ın ortadan kaybolması, Malthe'nin ölümü.

"Malthe ile Victor'un küçük kardeşi Oscar hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Malthe onu çok severdi," dedi kadın üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Malthe'nin nasıl çalıştığı, Victor'la olan anlaşmazlığının Victor'un küçük kardeşine sıçramasına asla izin verme-

mesi insana gerçekten de bir şeyler anlatıyor. Oscar iyi bir çocuk ama oyle olsa bile, Malthe onu belirli bir mesafede tutmayı kolaylıkla seçmiş olabilir. Özellikle de İben'i düşününce."

"İben mi?"

"İben Skytte." Gözleri etrafta gezindi. "O ve Oscar birbirlerinin en iyi arkadaşıydı, bu yüzden olay burnunu sokamayacağı kadar karmaşıktı. Ama Malthe korkmadı."

"Anlayamıyorum." Jeppe kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "İben'in tüm bunlarla nasıl bir ilişkisi var?"

"Pekâlâ..." Kadın tereddüt etti. "Sonbahar dansındaki kişi oydu. Victor'un taciz ettiği iddia edilen kız İben Skytte'di."

* * *

Eski bir söz, elimizdeki kiyimlerini onu yitirene kadar anlamadığımızı söyler. Anette kahve ve taze pişmiş ekmek kokusuyla uyanmaya o kadar alışmıştı ki, sah sabahı bu aromanın eksikliği ciğer sucuğu üzerindeki tartar sosu kadar yanılttı. Yatak odası boştu. Svend, Gudrun'la kalkmış olmalıydı ama belli ki kahvaltıyı hazırlamaya başlamamıştı. Kafası karışmış bir şekilde yatağa kalktı ve yatak odasının kapısını açtı. Hiç ses yoktu. Svend her nereye gitmişse, bebeği ve köpekleri de yanında götürmüştü.

Sendeleyerek duşa girdi ve uyanmak için sıcaklığı oldukça düşürdü. Gece, çıplak ten ve suyla ilgili uzun rüyalar görmüştü ve birkaç kez vücudu cinsel ürpertilerle titreyerek uyanmıştı.

Rüyasında gerçekten orgazm olmuş muydu? Kafasını zorla suyun altına soktu. Gerçeğe dönüş yolu sisli ve zordu, ama kafa derisindeki soğuk ona biraz yardımcı oldu. Nefesi kesildi, suyu kapattı ve ısınıp tertemiz olana, kirli rüyalarından ve sisli fantezilerden kurtulana kadar havluyla kendini güzelce sildi. Giyindi ve ailesi eve gelmeden işe gidebileceğini umarak sesleri dinledi.

Mutfak masasında durup bir kâseye mısır gevreği doldurur-

ken ön kapı açıldı ve köpekler ıslak patileri ve büyük bir açlıkla içeri koşturdu. Onları okşadı, burunlarını ve patilerini silmek için mutfak havluları çıkardı, kâselerine yiyecek doldurdu ve ikisine de taze su verdi. Tam kendi kâsesine süt doldururken kapıda Svend belirdi.

“Sağanak yağışa yakalandık. Onu alabilir misin?”

Anette kızını aldı ve yağmurdan ıslanmış yanağına kocaman bir öpücük kondurduktan sonra onu kurulamak, gıdıklamak ve kuru giysiler giydirmek için banyoya götürdü.

İşleri bittiğinde Svend'i mutfakta bir fincan kahve ve önünde açık gazeteyle buldu. Gudrun'u mama sandalyesine oturttu ve onun için biraz gevrek ekmeğe yağ sürdü, bir elma dilimledi ve biraz süt doldurdu.

“Günaydın bu arada. Neredeydiniz bakalım?”

“Yürüyüşe çıktık,” diye yanıtladı Svend, kafası gazeteyle gömülmüş halde. “Gazete almaya gittik. Gudrun çok yoruldu, bu yüzden bugün onu kreşe göndermeyeceğim.”

Anette elektrikli su ısıtıcısını açtı ve French-press'e kaşıkla öğütülmüş kahve doldurdu.

“Bu sabah bir şeyler pişirmedin mi?”

Adam cevap vermedi, önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkmekle yetindi. Bu başkası için önemsiz olabilirdi ama Svend için değildi. Ona günaydın öpücüğü bile vermemişti!

Anette kâsesini alıp masaya oturdu.

“Bir sorun mu var?”

Adam başını yavaşça gazeteden kaldırdı, gözleri cam gibi ve uzaktı. “Sadece biraz yorgunum. Gudrun yine sabah beşte kalktı.”

Svend okumaya devam etti ve Anette bir kaşık mısır gevreği yedi. Ağzında genişleyen gevrek, yutması zor, macumsu bir kutleye dönüştü. Belki de Svend sadece yorgundu. Onu suçlayamazdı. Yarın sabah Gudrun'la kalkma sırası kendisindeydi.

“O hafta sonunu Paris'te geçirmeliyiz, değil mi? Yıllardır bu-

am hakkında konuşuyoruz. Bu davayla işim bittiğinde? Otel çatığında sadece sen, ben ve bir şişe kırmızı şarap? Ailen Gudrun'a bakmaktan mutlu olur.”

Svend gülümsedi, mırıldanır gibi bir ses çıkardı ama başını sallamadı.

Anette kaşığını bıraktı ve gazete okuyan kocasını artan bir merakla izledi.

“Hâlâ bulunamadı... Kayıp çocuk.”

Bu onun gazetesini indirmesine neden oldu. “Bu korkunç! Zıvalı ebeveynler. Ne kadar zamandır kayıp?”

“Cuma öğleden sonradan beri, yani üç tam gün ve bir gece. Dün ben de aradım. Trekroner Deniz Kalesi'nde. Kale bekçisiyle birlikte.” Anette dilini ısırды. Ne tür hastalıklı bir ihtiyaç vardı Svend'e gece fantezilerine musallat olan adamdan bahsetmeye itmişti?

“Trekroner Deniz Kalesi mi? Orası saklanmak için aptalca bir yer olurdu. Oraya çok fazla insan gidiyor. Kopenhag Limanında gerçekten saklanmak isteyen Fort Middelgrunc ya da Provenstenen gibi başka bir yeri seçer.” Svend burnunu tekrar gazeteye gömdü.

“Provenstenen mi? O da ne?”

“Ah, eski deniz kalelerinden bir diğeri, sadece çok iyi bilinmiyor. Ağır sanayi ile çevrili Petrol Adası'nda. ARC yakma tesisinin arkasında. Orada çalışmıyorsan sadece tekneyle gidebilirsin.” Esnedi ve gazetesine geri döndü.

Anette mısır gevreğini bıraktı, hem kendisinin hem de Gudrun'un arkasını temizledi ve kızı için DUPLO bloklarını çıkardı.

“Şimdi işe koşmam gerekiyor. Baban için uslu kız olacak mı?” Yürümeye başlayan çocuğunun şeftali tüyü yanağını öptü. “Baba etmek için Svend'e döndü. Adam makalesine dalmış ve oturmaya devam ederek, yanıt vermeden kadının kendisine sarılmasına izin verdi.

"İşe gidiyorum tatlım. Gudrun oturma odasında, ona göz kulak olabilmen için kapıyı açık tutacağım. Yarım saat içinde Vesterbro'da Korner ile buluşacağım. Akşam yemeği için eve gelemezsem sana mesaj atarım. İkinize de iyi günler!"

Anette arabaya binerken kapı aralığından gönderdiği öpücük havada asılı kaldı. Svend yorgundu. Muhtemelen hepsi buydu. İstenmeyen düşüncelerle ilgili vicdan azabı muhtemelen kadına oyun oynuyordu.

En son ne zaman seks yapmışlardı? Uzun zaman olmuştu. Bir çift olarak tekrar birlikte biraz zaman geçirebilmeleri için Paris kaçmağı konusunu ciddi ciddi düşünmesi gerekecekti.

Arabayı çalıştırdı ve gösterge panelinden saate baktı. Saat onda Malthé'nin koro şefini sorgulayacaklardı. Belki Mads Teigen'i daha sonra kendisiyle buluşup Provestenen'e gelmeye ikna edebilirdi. Bu düşünceyle midesi guruldadı ve kendini dizginlemek için gösterge paneline vurdu. Hüzünlü gözleri ve güçlü elleri olan rastgele bir adama duyulan bu hayranlık da neyin nesiydi? O artık çılgın bir genç değildi! Bu düşünceleri zihninden zorla uzaklaştırarak, Mads'e öğle saatlerinde aramasına yardım edip edemeyeceğini öğrenmek için hızlı ve havalı bir mesaj yazdı.

Svend, diye düşündü, benim iyi, sevgi dolu, güvenilir, beni güldüren, nefesi hiç kokmayan kocam. Onu gerçekten seviyorum!

Ama şu düşünce kötü niyetli bir virüs gibi aklına yerleşmişti: Acaba aşkları azalıyor muydu?

BÖLÜM 19

Artık *Futura*'nın kendine özgü uğultusu, Mads Teigen'i genellikle sabahın erken saatlerinde uyandırırdu. Devasa yük gemisinin pervanesinin, limandan geçen diğer yük gemilerinininkinden daha derin, tamamen kendine has bir sesi vardı. Genellikle tekrar uyurdu ama bugün uykusu zayıftı ve kâbuslarla boğuşmuş ve sabaha kadar dönüp durmuştu. Trekroner'in sesleri ona çoktan tanıdık gelmişti: martıların, deniz uçaklarının ve Oslo feribotunun boğuk çığlıkları. Yatakta yatarken, artık gerçekten uyumadan hepsini zihnine kaydetti. Bu sesler onun hayatının arka planı olmuştu.

Herhangi bir değişim beklentisi olmayan bir hayat. Değişiklik istediğinden değil. Mads, var olmaktan daha fazlasını beklemeyi bırakmıştı. Bentlerdeki çimlerin biçilmesi, vizon nüfusunun kontrol altına alınması, kalenin bakımının yapılması gerekiyordu. Rutindi, değişiklik yoktu.

Yine de.

Dün bir değişiklik olmuştu. Bir an için kalp odasının kapısı açılmış ve ışığın bataklığın üzerine parlamasına izin vermişti. Bir hataydı. Bir daha olmayacaktı. Bunun için bütün gece cezalandırılmıştı ve şimdi yapılacak tek bir şey vardı. Her zaman olduğu aynı şey: kapatmak ve yoluna devam etmek.

Yataktan kalktı, duşun altında zihnindeki kontrol listesini gözden geçirdi ve giyindi. Bugün salıydı ve adada çok fazla ziyaretçi olmayacaktı. Normal kürek kulüplerinin dışında, muhtemelen bugün rahat bir şekilde çalışabilecekti. Kahve filtreden aktı. Kendisine bir bardak doldurdu, güneş ışığına çıktı ve bahçedeki uzun kayın ağacının altında, gözleri ufka bakarak kahvesini içti.

Bugün onun takviminde 266. gündü.

Mads sabah turlarını yaptı. Eski cephane deposunun üzerinde bir kazın yuva yaptığı top mevziinden başladı. Yumurtaların yakında çatlayacağını biliyordu. Kazlar her zaman yirmi beş gün kuluçkaya yatar. Yumurtalardan biri gecikirse, kargaların aç gagaları için geride kalma riski vardı. Daha dün başka bir yuvadan bir kaz yavrusunu kurtarmaya çalışmıştı; yumurta sırtüstü yatmış, devrilmemişti. Ancak girişimi başarılı olmadı. O yüzden şimdi huzdolabında duruyordu.

Adanın diğer tarafında, son haftalarda küçük bir fok kolonisinin yaşadığı kıyıdaki batık mavnayı kontrol etti. Dün, muhtemelen sudaki bütün balıkları yedikleri ve yollarına devam ettikleri için aniden gitmişlerdi. Yüzeydeki iri gözlü o köpek kafalarını özlediğini hissetti. Altı ya da yedi yıl önce, bir deniz kanosundaki birinin batık mavnanın yanındaki dalgakıranda bir fok gördüğünü sandığını ama kayığını yaklaştırdığında bunun bir ceset olduğunu hatırladı. Ceset bazı çete üyeleriyle ters düşen kalelerden birindeki bir restoranda çalışan bir garsona aitti.

Foklar ve olu insanlar, ender kuşlar ve kürekçiler... Yeteri kadar beklerse, tüm dünya Tre Kroner'e gelebilirdi.

Mads kalenin üst katını ve deniz fenerini geçti ve güney kanadına geri döndü. Burada, rüzgârın ve şehrin gürültüsünün altında, kazamat binasına karşı durup, soldaki Fort Middelfrunden'dan açık deniz rüzgâr çiftliğini, Refshaleoen'i ve sağdaki yakma tesisini izledi. Burada huzuru ve tefekkürü teşvik

eden özel bir enerji vardı. Mads, marangozluk eğitimi almıştı ve kendisini her zaman elleri sağa vidalanmış, pragmatik bir ku-
zer lutlandlı olarak görürdü. Açık havayı, balık tutmayı ve av-
lanmayı seven gösteriştan uzak, pratik bir adamdı. Ta ki hayatı
tepetaklak olana ve eski av arkadaşlarından birinin yardımıyla
buraya gelene kadar.

Geçen yıl boyunca, bir tür altıncı his geliştirmişti. Buna baş-
ka ne isim vereceğini bilmiyordu. Diğer tarafla bir bağlantısı
olabilirdi. Yüzü denize dönük durduğunda, bu bağlantı bir araba
alarmı gibi yüksek sesle çınlar ve göz ardı edilemezdi. Ölü çocuk
onunla net bir sesle konuşmuştu. Suçlamadan, korkmadan.

Gözlerini kapatıp deniz havasını içine çekti. Yosunun, tuzun,
rüzgârın, yağmurun. Yanağında uçuşan kum tanelerin ve her şe-
yin geçici doğasını fısıldayan limon otunun kokusunu.

Benim hatam değildi, dedi kendi kendine, ama içten içe bu-
nun bir yalan olduğunu biliyordu.

* * *

Bir okul, spor sınıfını Sonder Bulvarı'ndaki çimenli refüjdeki
basketbol sahalarından birine taşımıştı. Jeppe ve Anette Abasa-
lın Kilisesi'nin önünde buluştuklarında öğrencilerin bir gençlik
ve umut kolajı gibi neşeli bağırışları sabah yağmuruyla birleşti.

"Merhaba," diye seslendi Anette, aralarında yaklaşık beş
metre mesafe kaldığında, "burası mı? Bir kilise korosunda falan
mıydı?"

"Kilise artık kullanılmıyor. Bu bina artık bir toplum merke-
zi. Her türlü aktiviteye ev sahipliği yapıyorlar: toplu yemek ve
tango dersleri. Ve görünüşe göre koro da burada şarkı söylüyor."

"Ne kadar modern." Kadın gözlerini kısıp gökyüzüne baktı.
"Çen girmeden önce sigara içecek misin?"

"Sigaramı içine çekebilesin diye mi?" Jeppe güldü. "Unut git-

sin Werner. Yağmur yağıyor! Bu arada, Kasper Skytte ile temasa geçtiniz mi?"

"Hayır." Anette kaşlarını çatı. "Hâlâ telefonuna cevap vermiyor mu?"

"Hayır! Gel, bu taraftan."

Taş merdivenlerden çıkıp kilisenin büyük ahşap kapısına gittiler ve kapıyı açtılar. Yüksek tavanlı eski kilise onları sıcak bir şekilde karşıladı, duvarları somon pembesi, mavi ve yeşile boyanmıştı. Bir zamanlar kilise sıralarının olması gereken yerde şimdi uzun masalar vardı.

"Koro şefi onu barda bulabileceğimizi söyledi," dedi Jeppe masaların arasından geçerek.

"Kilisede bir bar mı!" diye dalga geçti Anette onu takip ederken. "Bizim Greve Strand banliyösünde böyle bir şeyi asla bulamazsın."

"Ah, sen nereden bileceksin ki! En son ne zaman kiliseye gittin?"

"Doğru, uzun zaman oldu. Ama şimdi sen bahsedince hatırladım da, galiba sunakta biraz cin içmiştik."

Jeppe güldü.

"Sen İsa'nın kanına cin mi diyorsun?"

"Tadı berbattı. O zamandan beri kiliseye gitmedim."

Eski mihrabın yanındaki bir odada, arkasında içki şişeleriyle dolu raflar bulunan bir bar tezgâhı ve bir bulaşık makinesi gördüler. Bir pano günün atıştırmalıklarını listeliyordu ve fiçı bira dağıtıcısının masanın altından uğuldadığı duyulabiliyordu; bunlar şehirdeki herhangi bir otel barında veya gece kulübünde bulunan şeylerdi. Yerde duran yiyecek malzemeleriyle dolu süt kasaları, barın şu an kapalı olduğunu gösteriyordu.

"Koro yönetmeninin adı neydi?"

Jeppe notlarını kontrol etti.

"Sigurd Vejlo."

"Sigurd?" Anette bu alışılmadık ismi duyunca güldü. "Koro arkası Sigurd!"

Tam o sırada barın arkasındaki kapı hızla açıldı ve kollarının boş bir süt sandığı taşıyan genç bir adam içeri girdi.

"Ah, işte buradasınız. Çok beklediniz mi?" Sandığı yere bıraktı ve ellerini bir bulaşık beziyle sildi.

"Siz Sigurd musunuz?"

"Aynen öyle."

"Kopenhag Polisi Soruşturma Birimi'nden Jeppe Korner ve Anette Werner. Telefonda konuşmuştuk."

Sigurd ellerini sıktı.

"Masalardan birine oturalım. Saat on birde İspanyolca dersi başlıyor ama o zamana kadar kilise bize ait."

Önlüğünü çıkardı ve şapele doğru yürüdü, Jeppe ve Anette de onu takip etti. Koro yönetmeni uzun boylu (belki 1.80'di) ve çok zayıftı, kısa platin sarısı saçları ve her iki kulak memesinde de altın halkalar vardı. Kısa kollu gömleğinin altından bileğine kadar rengârenk uzanan melekler ve iblisler dövmesi görünüyordu. Oturdular.

"Yani sen koro yönetmenisin ve bir barda mı çalışıyorsun?" diye sordu Anette.

Sigurd ona gülümsedi.

"Başlangıçta barmen olarak işe alındım ancak Absalon çalışanlarının tüm yeteneklerinden yararlanmayı sever. Burası gerçekten halkın evidir. Ayrıca ayda bir müzik sınavı gecesi düzenliyorum."

"Pekâlâ, A-Choir..." dedi Jeppe, not defterini çıkararak. "Koro nasıl başladı ve kaç üyeniz var?"

"Koroya geçen bahar başladım ve yirmi iki kişiyiz. Sadece erkekler."

"Bize biraz bundan bahsedin," dedi Jeppe.

Sigurd tereddüt etti.

"Tamam. memnun olurum ama bizimle neden ilgilendiğini. zi söyler misiniz?"

"Elbette. Buradayız çünkü üyelerinizden birinin başına ciddi olay geldi: Maltthe Saether. Maalesef o öldü."

"Hayır!" Sigurd elini ağzına götürdü ve donup kaldı. Gözleri yaşardı.

"Onu iyi tanır mıydınız?" diye sordu Jeppe elinden geldiğince nazik bir şekilde. Bu beklediğinden çok daha güçlü bir tepkiydi.

"Hayır..." diye mırıldandı Sigurd. "Üzgünüm, ben sadece... şoktayım. Onu gerçekten severdim."

Sigurd yüzünü ovuşturdu ve derin bir nefes aldı. Jeppe ve Anette birbirlerine baktılar.

"Birbirinizi ne kadar süredir tanıyordunuz?"

"Maltthe koroğa bir yıldan kısa bir süre önce katıldı, yani neredeyse en başta. Ona ne oldu?"

Jeppe içini çekti. Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu.

"Maltthe öldürüldü. Tüm detayları bilmiyoruz ama cuma gecesi geç saatlerde öldü."

Sigurd başka tarafa baktı, zaten solgun olan yanakları renk kaybediyordu.

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Koro için salı gecesi. Aman Tanrım, bu korkunç!" Sigurd başını salladı. "Maltthe çok iyi bir adamdı. Tenordu, güzel mavi gözleri vardı. Herkes onu severdi."

Jeppe koro liderine cebinden çıkardığı bir paket mendili uzattı. "Onunla koro dışında görüşür müydünüz?" diye sordu.

"Hayır." Sigurd bir mendil çıkardı ve burnunu sildi. "Korodan sonra sık sık kalır ve bir bira içerdi ama hepsi bu. Bazen eve birlikte bisikletle giderdik, yol üzerindeki Vendersgade'de yaşırdı. Ben Osterbro'da yaşıyorum."

"Cuma gecesi neredeydiniz?"

“Evet.” Cevabı tereddüt etmeden geldi. “Kendime iyi bakmamıştım. İstediğim bir aşamadayım. Sağlıklı besleniyorum, dışarıya çıkmıyorum ve erken yatıyorum. Bütün hafta sonu yaptığım işler.”

“Bununla mı yaşıyorsunuz?”

Leppa, Sigurd’un bunu neden sorduğunu bildiğini söyleyemedi.

“Hayır, yalnız yaşıyorum. Ne yazık ki evde olduğumu doğru anlamak kimsem yok.”

“Bunu sormak bizim için standart bir prosedürdür.”

“Anlıyorum.” Başını salladı.

“Sali gecesinde beri onunla konuşmadınız mı? Herhangi bir telefon araması veya mesaj?”

Sigurd düşünür gibi baktı ve ardından “Hayır,” dedi.

“Peki ya diğer koro üyeleri? Sence onlardan herhangi biri bu hafta boyunca görmüş olabilir mi?”

“Sanmıyorum.” Başını iki yana salladı. “Malthe buraya şarkı söylemeye ve iyi vakit geçirmeye gelirdi, hepsi bu. Çoğumuzun işi gibi yani. Randevuya çıkmak gibi bir şey değildir.”

Leppa gülümsedi.

“Hiç kişisel konulardan konuşur muydunuz?”

“Hayır, pek sayılmaz. Gerçi birkaç hafta önce çok üzgün olduğum bir gece konuşmuştuk.” Sigurd konuşurken mendilini çıkartarak küçük bir top haline getirdi. “Günümüzde gençlerin karşılaştığı zorluklardan ve sosyal medyanın yeni iletişim türlerini nasıl mümkün kıldığından bahsettik. Bu konudan çoktan da Malthe’nin sinirlerini bozmuşa benziyordu.”

“Nedenini söyledi mi?”

Sigurd başını iki yana salladı.

“Bazı şeyleri gizli tutması gerekiyordu. Ancak öğrencilerin birinin bunu ilk elden deneyimlediğine dair net bir izlenim almam.”

Esther huzur bulamadı. Sabah rutinini (uzun bir duş, kuru üzümlü yulaf ezmesi ve Dóxa ile Göller’de yürüyüş) yaptı ve yazdığı biyografi üzerinde çalışmak niyetiyle masasına yerleşti. Ama daha fazla kahve içmek için durmadan kalktı ve kendini klavye başında, düşüncelerinin içinde kaybolmuş buldu. Yağmurun suyun yüzeyinde benekler oluşturduğu Göller’e bakmak için pencereye gitti, sonra tekrar masasına oturdu.

Dün. Thorvaldsens’teki ölüm maskeleri hakkında yazdığı notlar, Jenny Kaliban’la karşılaşmasını anımsatmak için masasının üzerinde duruyordu. Esther, kadının onda huzursuzluk uyandıran şeyin ne olduğunu belirlemeye çalıştı. Açık sözlülüğüydü elbette, hatta kadın neredeyse ona kaba bile davranmıştı ama bundan daha fazlası vardı. Belki vücut dili, havası? Jenny Kaliban’da, Esther’in benmerkezci olarak yorumladığı gergin bir enerji vardı.

Esther merakını gidermek için kendine beş dakika ayırmaya karar verdi. Beş dakika sonra işe koyulacaktı! Tarayıcısındaki arama alanına Jenny’nin adını yazdı ve galerilere, müzelere, gece okulu sınıflarına ve açıp okuduğu bir Wikipedia makalesine giden bir dizi bağlantıya tıkladı. Yazılar kısa ve içerik açısından nispeten hafifti.

Jenny Kaliban (kızlık soyadı Dreyer’dı), 6 Kasım 1968’de Kopenhag’ın yaklaşık bir saat kuzeyindeki Frederiksværk’te doğmuştu. Ailesi hem galeri sahibi hem de sanat öğretmeni idi. Jenny, adını İsveçli opera sanatçısı Jenny Lind’den almıştı. Küçük yaşlardan itibaren, Dreyer ailesine ait bir galeride bir araya gelen yerel sanat topluluğunda aktif rol oynamıştı.

1990 yılında o ve kız kardeşi, sanatçılar komünü Kaliban’ı kurmuş ve yerel bölgede sergiler ve etkinlikler düzenlemişlerdi. Halsnæs’deki yerel gazete bağlantısını tıklayınca, kütüphane-

 ortaya çıkan ortak bir çalışmaya yöneldi. Fotoğraf, Jenny'yi beyaz boyalı tuğla bir duvarın önünde bir şövale başında gs-
teniyordu. Yirmili yaşlarında genç görünüyordu ve gözleri ken-
dinden emin bir şekilde kameraya odaklanmış, beyaz bir takım
elbise içinde çarpıcı derecede güzeldi. şövalenin diğer tarafında
gülümseyen genç bir kadın duruyordu: iekli yazlık bir elbise
giymiş kız kardeşi.

Esther başlığı yakınlaştırarak sandalyesini biraz daha yak-
laştırdı ve ayaklarının dibinde uyuklayan Dxa'yı rahatsız etti.

Kız kardeşinin adı Malin Dreyer'di. Kayıp Oscar Dreyer-
Hoff'un annesi değil miydi?

Esther makaleyi kapattı ve Jenny hakkındaki rastgele gün-
denleri okumaya devam etti. 1995 yılında Kopenhag'daki Da-
nımarka Kraliyet Güzel Sanatlar Akademisi'ne kabul edilmişti.
1999'da Den Frie'de grup sergisine katılmıştı. Uluslararası sa-
at dergisi *Apollo*'da röportajı yayımlanmıştı. 2005'te Venedik
Biennale'ne katılmaya davet edilmişti. 2008'de Christiansborg
Sarayı önünde bir etkinlik düzenleyen *Art as Protesto* hareketi-
nin kurucularındandı. 2009 yılında Frederiks-vaerk'teki kasaba
meydanı için bir parça yapmak üzere grevlendirilmışti. Ondan
sonra referanslar biraz azalıyordu.

Esther, sayfanın alt kısmında, *Weekendavisen*'den yaklaşık üç
l öncesine ait bir makaleye götüren bir bağlantı buldu. Başlıkta
"Müze On Birinci Saatte İptal Etti" yazıyordu ve makale, Jenny
Kaliban'ın kişisel sergisini yalnızca birkaç ay önceden haber ve-
terek iptal etmeyi seçen Arken Modern Sanat Müzesi hakkın-
daydı. Müze müdürü özel durum hakkında yorum yapmayı red-
etmiş ve Jenny Kaliban da sessiz kalmıştı ancak gazeteci bunun
Kaliban'ın kız kardeşine ait olan Nordhjem Müzayede Evi'ndeki
sandalla bir ilgisi olabileceği tahmininde bulunuyordu.

Demek Oscar Dreyer-Hoff'un teyzesiydi!

Esther göz atmaya devam etti ama Jenny Kaliban hakkında

daha fazla bilgi bulamadı. Yine de keşfettiği şey, daha yükselmekten batmış olan bir sanatsal kariyere işaret ediyordu.

Tıpkı benimki gibi, diye düşündü Esther, suçlu bir iç çekişle tarayıcıyı kapatırken.

✱ ✱ ✱

"Seni şurada bırakmamın sakıncası var mı?" Anette, polis merkezinin önündeki kaldırıma yanaştı ve arabayı boşa aldı.

Jepp'e sürücü koltuğundaki ortağına baktı.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Trekroner'in kale bekçisi Mads Teigen ile buluşacağım."

"Yine mi?"

Anette gözlerini kırıştırdı, alışılmadık bir şekilde tereddütlü görünüyordu. Onu gören özgüvensiz olduğunu bile düşünebilirdi.

"Oscar'ı Provestenen adlı kalede aramama yardım edeceğine söz verdi. Sen bir şey söylemeden önce, bunun karanlıkta kör bir atış olduğunu biliyorum, ama bence Arama Kurtarma ekipleri bunu gözden kaçırmış olabilir. Onları Hven'de çalışırken gördüm ve dürüst olmak gerekirse pek etkilenmedim. Sadece üç adam gelmişti ve bunlardan ikisi gönüllüydü."

Jepp'e gözlerini devirdi.

"Kontrol sorunun olduğu konusunda hemfikir miyiz? Svend'in iç çamaşırlarını da doğru şekilde katlayıp katlamadığını kontrol ediyor musun?"

Kadın gülmedi.

"Sadece bir... içgüdü. Bunun nasıl bir şey olduğunu herkesten çok sen bilirsin." Jepp'e yağmurdan ıslanmamaya çalışarak arabadan indi.

"Dikkatli ol Anette!" diye ısrar etti. "Can yeleği giymeyi unutma."

Kadın ona göz kırptı, kapısını kapatmasını bekledi ve ardından hızla uzaklaştı. Jeppe, onun köşeyi hızla döndüğünü görünce yüzünü iş yerine çevirdi.

Modern ofis binasının yağmurdaki görüntüsü serotonin seviyesini otomatik olarak düşürdü ve sıcak bir ülkeye seyahat olup orada kalmayı dilemesine neden oldu. Ön kapıya doğru yürürken cepheye baktı ve ıslanmış tuğlaların ağırlığını ruhtan derinliklerinde hissetti. Bu onun yeni gerçekliğiydi. İşini sürdürmek istiyorsa başka seçeneği yoktu ve işini seviyordu. Başka bir deyişle, sevmese bile en azından Sydhavn'daki yeni polis binasını kabul etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

İçeri girince kuruması için ceketini koltuğunun arkasına asıp ve olaylara iyi tarafından bakmaya çalıştı. En azından o ve Maltte kendi ofislerini paylaşıyorlardı ve iş arkadaşlarının çoğu görece açık ofis düzeninde oturmak zorunda kalmıyorlardı. Maltte'den bir fincan kahve almaya gitti ve Thomas Larsen ile Sara Saidani'yi koridorun sonundaki odalarında buldu.

"Larsen, Saidani, her şey yolunda mı?"

"Evet, teşekkürler. Maltte'nin bilgisayarını getirdim," diye yanıtladı Sara ve pek profesyonel olmayan bir şekilde ona gülümsedi. Bakışı yüreğini ısıttı. "Bu sabah NKC'deki Olay Yeri teknisyenlerinden geldi. Kendisinininkinden başka parmak izi yok. Şu ana kadar bir şey bulamadım, her şey normal görünüyor."

Jeppe kahvesini içti. Hafif bir deterjan tadı vardı.

"Bu sabah Maltte'nin iş arkadaşlarından biri olan Lis Kristensen ile görüştüm. Maltte ile aralarında Victor Dreyer'in de bulunduğu bazı öğrenciler arasında sorunlar olduğunu iddia etti."

Victor, Maltte ve Oscar'ı iki hafta önce okul kütüphanesinde birbirlerine sarılırken gördüğünde ısrar ederken hem de," diye yanıtladı Sara kaşlarını çatarak.

Victor bunu öğretmenle tartıştığı için uyduruyor olabilir

mi?" Jeppe kahve fincanını Sara'nın masasına koydu. "Lis ayrıca bana geçen yıl sonbahar dansında bir olay yaşandığına dair söylentiler olduğunu söyledi. Victor'un İben Skytte'e cinsel tacizde bulunduğu iddia edilmiş. Lis bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, şimdilik sadece bir söylentiymiş. Ama İben'e bir şey olup olmadığını sormalıyız."

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Sara başını sallayarak.

"Gitmeden önce," diye araya girdi Larsen, "Victor'un mazaretini kontrol ettim ama sağlam görünmüyor. Arkadaşları, cuma akşamından cumartesi sabahının erken saatlerine kadar birlikte olduklarını doğruluyor. Bu Lis güvenilir bir tanık gibi mi sen-ce?"

"Öyle gibi ama kim bilir?" Jeppe yakınlardaki boş sıralardan birine tünedi ve elini ağrıyan boynuna koyarak dikkatle ovuşturdu. "Koro yönetmenine göre, Malthe öğrencileri arasındaki bir sorunla uğraşıyormuş, zorbalık ya da cinsel tacizle ilgili bir şey. Bu, Lis'in bana söyledikleriyle tutarlı."

"Öyleyse ne diyorsun, Korner? Malthe'nin öğrencilerle hararetli bir durumu çözmeye çalıştığını ve bir şekilde iki kardeşin arasına girip öldürüldüğünü mü?" Larsen şüpheli görünüyordu. "O halde Victor değil Oscar yaptı çünkü Victor tüm cuma gecesi Electric Corner'da *air hokey* oynuyordu."

Sara, "Sonra Oscar aile teknesini alıp denize açıldı," diye ekledi.

"Durum bu olabilir," diye itiraf etti Jeppe. Ellerindeki en makul teorinin bu olduğunu biliyordu. Yine de ona karşı içgüdüsel bir antipati besledi. Belki de kendisine kendisini hatırlatan bu hassas genç çocuğun cinayetten suçlu olmasını istemiyordu.

"Aranızda Kasper Skytte ile iletişime geçen oldu mu? Dün Werner'la onu fabrikada gördüğümüzden beri ortalıkta yok. En kısa sürede arayacağına dair anlaşmıştık oysa."

Sara ve Thomas Larsen başlarını iki yana salladı.

Jeppe ofisine geri döndü ve bir kez daha Kasper'in numarasını çevirdi. Bu kez telefon açıldı.

"Alo?" Ses uzak ve uykulu geliyordu.

"Merhaba Kasper. Ben Polis Kuvvetleri'nden Jeppe Korner. Kenden beri size ulaşmaya çalışıyoruz."

"Bunun için üzgünüm." Adam boğazını temizledi. "Acil sersem eve geldiğimde uyku hapi aldığım için kendimi çok kötü hissettim. Daha şimdi uyandım. Şoktan olmalı."

"Aha." Jeppe durakladı. Kasper Skytte'nin yutkundüğünü duyuyordu. "Cesedin bulunmasıyla ilgili sizi bir an önce sorgulamamız gerekiyor. Uğrayabilir miyiz?"

Şimdi sessiz olma sırası Kasper'daydı. Sonra mırıldandı, "Eline. Önce duş almamın bir sakıncası var mı?"

Jeppe saatine baktı. Biri biraz geçmişti. Ama kendini adama ulaşması için bir şans vermek zorundaymış gibi hissetti.

"Üçte orada olacağım. Görüşürüz." Telefonu kapattı.

Jeppe kahvesini Sara'nın masasının üzerinde unutmuştu. Ama gidip bir fincan daha almaya zahmet etmedi. Kendisine bir kahve almayı düşündü ama buralarda köşedeki şu korkunç fast-food lokantasından başka yiyecek bulabileceği hiçbir yer olmadığını hatırladı.

Pencereye doğru yürüdü ve cep telefonunun zil sesi ofiste beklenen kadar düşüncelerinin ufuktaki bir fabrika bacasından yükselen dumanlarla birlikte sürüklenmesine izin vererek işini izledi.

"Korner."

"Merhaba, Jeppe. Ben Esther. Umarım rahatsız etmiyorum."

"Sorun değil." Kendini ofis koltuğuna attı. Koltuk hidrolik bir hareketle hafifçe aşağıya çöktü.

"Oscar Dreyer-Hoff'un teyzesiyle konuşup konuşmadığınızı merak için aradım. Jenny Kaliban'la?"

Jepppe iç çekti. Esther şimdi neyin peşindeydi acaba?

"Henüz değil. Neden?"

"Dün onunla Thorvaldsens Müzesi'nde karşılaştım ve bende garip bir izlenim bıraktığı için hakkında biraz araştırma yaptım. Nordhjem Müzayede Evi'ndeki skandalı duymuş muydun?"

"Evet Esther, tabii ki." Jepppe'nin sesinde biraz rahatsızlık belirdi ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Kayıp çocuğun hayatını tüm yönleriyle araştırıyoruz." *Ve ölmüş öğretmenin,* diye düşündü ama o kısmı yüksek sesle söylemedi.

"Şey, çünkü... medyadaki tüm kötü haberler ve müzayede evine yapılan suçlamalar üzerine teyzesinin büyük bir sergisi iptal edilmiş ve bence bu aile içinde bir tartışmaya yol açmış olabilir. Bir kız kardeşin işinin diğerinin kariyerini mahvetmesi anlamında."

"Humm," diye yanıtladı Jepppe tarafsız bir şekilde.

"Kadının Osterbro'da bir atölyesi var..." Esther tereddüt etti ve adamı ne kadar zorlayıp zorlamaması gerektiğini bilemiyordu.

Jepppe tekrar saatine baktı. Açıkçası, Maltthe Saether hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için teyzeyle konuşmalıydılar. Kasper Skytte'yi sorgulamadan önce onu sıkıştırabilirdi.

"Sende adresi var mı?"

Esther özür diler gibi bir sesle adresi verdi.

"Bildiğim kadarıyla cep telefonu yok. Gerçekten işine karışmaya çalışmıyorum, biliyorsun. Sadece merak ediyorum."

"Onunla zaten konuşmanı gerekiyor," dedi Jepppe, elinde olmadan gülümseyerek. "Bu arada Esther, hazır aramışken sana bir şey sormak istiyorum... kişisel bir şey."

Sözcükler, gerçekten düşünmeye zaman bulamadan ağzından doküldü. Neden özellikle ondan tavsiye istiyordu ki? Arkadaş olmalarına rağmen, kişisel hayatlarını nadiren bu şekilde tartışarlardı.

"Hımm, şey... Eğer birisi, bir çocuk –on bir yaşındaki bir kız çocuğu- hakkında annesinin öğrendiğinde çok kızacağı ve bilse onu çiğ çiğ yiyeceği bir şey öğrenirse, bunu anneye söylemeli mi, söylememeli mi sence?"

Esther sessiz kaldı. Jeppe tam geri adım atmak üzereydi ki ağız boğazını temizledi ve "Çocuğun sana güvenmesi senin için önemli mi?" diye sordu.

Jeppe biraz düşündü. Ne kadar kesin hissettiğini fark edince şaşındı.

"Evet, onun bana güvenmesi benim için çok önemli."

"O zaman cevap belli. Tabii..."

"Tabii ne?"

"Tabii bu sır çocuğu tehlikeye atmıyorsa."

BÖLÜM 20

Mads Teigen, *Staerkodder*'ı Provestenen Deniz Kalesi'nin önünde demirlediğinde, bulutlar suyun üzerinde uğursuz ve karanlık bir şekilde süzülüyordu. Anette, ona rutin işlerde yardım etmeye çalışmaması gerektiğini biliyordu. Beton iskeleyle atladı. İki dışarda liman tamamen boştu, görünürde tek bir tekne veya insan yoktu. Önlerindeki Petrol Adası'nın gri ve ıssız bacaları ve silolarıyla kale alçakta belirliyordu. Ufalanan bir kaya, bir anten, devrilmiş bir çöp tenekesi. Bir Kuzey Atlantik adası ile bir bilim kurgu filmi arasındaki bir tür geçişe benziyordu.

Kaybolmak için iyi bir yer, diye düşünürken Mads'in hemen yanında durduğunu fark etti.

"İyi misin?" Adam kocaman elini kadının omzuna koydu ve çekmedi. Dokunuşu Anette'i elektrik çarpmış gibi sarstı ve Anette, etkilendiğini belli etmekten korktuğu için yanıt veremeye cesaret edemedi. Geri çekildi ve ufka baktı.

"Şey, evet, sadece biraz yorgunum. Ya sen?"

"İyiyim." Gülümsedi. "Aslında uzun zamandır olmadığımı kadar iyiyim."

Anette adamın gülümsemesine karşılık verdi ve buna hemen pişman oldu. Neden sakın olamıyordu?

"Gitmeden önce hızlıca bir fincan kahve içmek ister misin?"

şarmanıyla güvertede duran bir termosu işaret etti. "Öğle
kafesini yedin mi? Acıkırsan diye biraz getirdim."

"Çok naziksin ama ben aç değilim. Hadi başlayalım, tabii
şer senin için de uygunsa."

Adam başını "önce hanımlar" der gibi kaleye doğru salladı.
Anette adamın gözlerini arkasında hissedince kalbi göğsünden
dışarıya çıkacakmış gibi atmaya başladı. Kalenin cephesi aşınmış ve
kara şartlarından yıpranmıştı. Ufalanan bir pencere çerçevesine
bakındı ve parmağının içinden geçmesini izledi. Mekân tama-
zen terk edilmiş gibiydi.

"Arkadan girmek muhtemelen daha kolaydır."

Mads kalenin sonunu işaret etti ve kalenin etrafından dola-
şık kumla kaplı büyük, açık bir alana gittiler. Kumda küçük bir
makinesi kalmıştı ve arkasında, ev sahibinden daha büyük
ısıtılabilir türler gibi duvarlara yaslanmış devasa beyaz bir silo
bulunuyordu.

"Vay görünüşe bakılırsa aya indik!"

Mads kaşlarını çatı ve "Kaleye girebileceğimizi sanmıyo-
rum. Tüm kapılar barikatlı," dedi.

"Bekle, belki yukarıdan daha kolay olur."

Anette kalenin çatısına çıkan bir merdivenin bulunduğu bi-
raz sonuna kadar yürüdü. Her seferinde iki adım attı, beton
çukurlukları ve yumuşak çimlerle kaplı dökülmüş beton bir pla-
taform kadar ilerledi. Mads onu takip etti.

"El feneri getirdin, değil mi? Sanırım buradan girebiliriz."

Açık bir metal kapıyı işaret etti. İçeride bir merdiven görü-
lürdü, basamakları kaleye iniyor olmalıydı. Mads, Anette'e
el feneri uzattı ve kendi fenerini açtı.

"Hazır mısın?"

Anetteyle onayladı.

"Hadi gidelim."

Anette kapı aralığından içeri baktı. Merdivenin tepesi dışa-

rıdan gelen gün ışııyla aydınlanıyor ancak üçüncü veya dördüncü basamakta bulanıklaşarak kara bir deliğe dönüşüyordu. Kalbi tekledi ve kendi ürkekliğine kızarak inledi. Korkacak ne vardı?

Son bir kez gri gökyüzüne baktı, el fenerini yaktı ve hemen arkasında Mads ile karanlığa doğru ilerledi.

* * *

Derzden çıkan duman, atölyenin alçak tavanının altında kalın bir şekilde sarkıyor, istiflenmiş tuvaleri ve boya fırçası kavanozlarını kapatıyordu. Jenny Kaliban rahat bir nefes aldı ve başının arkası duvara değene kadar geriye doğru yaslandı. Yandaki restorandan gelen gürültü yavaş yavaş azaldı. Gözlerini kapattı ve hayatın kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan uzak seslerinin tadını çıkardı. O bir gözlemciydi, bu kendisini rahat hissettiği bir roldü.

Kapının çalınması huzurunu bozdu. Jenny esrarı söndürdü ve güçlükle ayağa kalktı. Bacakları sert ve ağır geliyordu. Tahmin ettiğinden daha uzun süredir oturuyor olmalıydı.

Kapıda daha önce görmediği bir adam duruyordu. Uzun boylu ve zayıftı, koyu renk saçları ve hüzünlü hikâyeler anlatan türden gözleri vardı. Lamine kaplı kimlik kartını uzattı.

"Merhaba! Doğru yerde miyim emin değilim. Jenny Kaliban'ı arıyorum." Adam ona sorgulayıcı bir bakış attı ve kadın başını salladı. "Jeppé Körner, tanıştığımıza memnun oldum. Kopenhag Polisi Soruşturma Birimi'ndenim. Bir dakikanız var mı?"

Jenny tereddüt etti. Merdiven boşluğuna doğru yükselen ot dumanını görebiliyordu. İsteddiği son şey, bir polisi sığınağına davet etmektir. Görünüşe göre çok uzun bekletmişti çünkü adam açıklama yapmaya başladı.

"Yeğeniniz Oscar Dreyer-Hoff hakkında. Muhtemelen bildiğiniz gibi cuma gününden beri kayıp."

Onu buldunuz mu?" Sesi ona bile tiz geliyordu ama kontrol ediyordu.

"Maalesef hayır. Haber yok."

Jenny toparlandı, bir adım geri çekildi ve kapıyı açtı. "Girin!"

Polis atölyeye girdi, kapının birkaç adım ötesinde durdu ve etrafına bakındı. Jenny onun gözlerinden dağınıklığı ve tozu, kirliliği, karartılmış pencerelerin ve mekânın perişan durumunu.

"Burayı biraz havalandırayım." Adamın etrafından dolandı, ağızla açılan pencereyi açarak ışığın içeri girmesine ve duvarın dışarı çıkmasına izin verdi. Özür dilercesine gülümsedi. "Yaratıcılık için iyi oluyor."

Adam kibarca başını salladı ve yorum yapmaktan kaçındı, kadından kadının eski koltuğunu işaret etti.

"Otursam sorun olur mu?"

"Ah, lütfen oturun. Size bir şey getireyim mi? Kahve?"

"Hayır, teşekkürler."

Kepçe cebinden defterini çıkardı. Ayak bileğini diğer dizine bağlamak için gelişigüzel bir şekilde kaldırdı ve sayfaları çevirirken baldırını bir tür masa gibi kullandı. Bu duruş adamı ne kadar da bir Fransız entelektüeli gibi zarif ve oldukça yakışıklı gösteriyordu. Hassas gözleri ve sayfaları çevirme biçimiyle ilgili bir şeydi bu. Esrarın etkisindeki kadın belki de biraz uçmuştu.

"Kardeşiniz Malin'den anladığım kadarıyla siz de Oscar'ın nerede olduğunu bilmiyorsunuz. Sanırım bu durum değişme-

."

"Bütün aile dağılıyor," dedi Jenny, başını sallayarak. "Çok üzgün."

"Haklısınız. Onu aramaya devam ediyoruz." Tükenmez kalem hazır hale getirdi. "Gelmemin nedeni, Oscar'ın öğretmeni Ekte Saether'in dün sabah ölü bulunması."

"Ölü mü?" Kadın altındaki zeminin kaybolduğunu hissetti.

"Korkarım öldürülmüş. Onu tanır mıydınız?"

Kadın son birkaç saniyedir tuttuğu nefesini bıraktı.

"Hayır. Oscar'ın öğretmenlerinden hiçbirini tanımıyorum."

"Oscar size Danca öğretmeni hakkında bir şey söyledi mi? O ve Bay Saether yakın gibiydi."

"Bu ismi duyduğumu hiç hatırlamıyorum." Jenny ellerine baktı.

Polis henüz bir şey yazmamış olmamasına rağmen sayfayı çevirdi.

"Ailenizle yakın mısınız?"

Kadın soruya odaklanmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu. Konuşmakta zorlandı.

"Yakın olmak pek çok farklı anlama gelebilir. Her beş dakika da bir birbirimizin evine girip çıkmayabiliriz ama biz bir aileyiz. Ablam ve kocası yoğun insanlardır, bilirsiniz, bu yüzden genellikle ziyaretler arasında biraz zaman geçer. Ama çocukları hep sevmişimdir. Aslında Oscar çizimle ilgileniyor. Vic'in herhangi bir sanatsal yeteneği yok ama hem Essie'nin hem de Oscar'ın potansiyeli var ve öğrenmeye çok hevesliler."

"Kız kardeşinizin şirketi birkaç yıl önce bir sıkıntıyla karşılaşmıştı..."

Jenny bekledi. Bu soru nereye doğru gidiyordu?

"Sahte müşteriyle piyasayı kızııştırma suçlamalarını ve ardından çıkan haberleri düşünüyorum da... Bunun aile üzerinde bir etkisi oldu mu?"

"Elbette. Otobüs çarpmışa döndük. Kız kardeşim ve eniştem hâlâ o davanın sonuçlarıyla mücadele ediyor."

Şövale ve kadının üzerinde çalıştığı çizime baktı. "Sizi de etkiledi mi?"

Jenny, vücudundaki kanın çekildiğini hissetti. Ablasına nasıl bağırıldığını, eniştesinin göğsünü nasıl yumrukladığını ve onlara bir şeyler yapmaları için nasıl yalvardığını hatırladı. Arken Müzesi'ni sorumlu tutmalarını, gazetecileri susmaları için teh-

etmelerini, kariyerini engelleyen güçleri dizginlemek için ne gerekiyorsa yapmalarını istemişti.

"Hayır, olmadı." Adamın gözlerinin içine baktı.

Jenny ona meraklı gözlerle baktı, sonra defterinde boş bir sayfa daha çevirdi.

"Yeğeninizi en son ne zaman gördünüz?"

Jenny biraz düşündü.

"Uzun zaman oldu. Çok büyümüş ve başka şeylerle ilgileniyor. Muhtemelen birkaç ay önceydi, belki altı ay. Tam hatırlayamıyorum."

"Nerede görüştünüz?"

"Ah, galiba burada. Oscar bazen buraya gelir ve resim yapar. Çoğunlukla küçükken. Bazen geceyi burada geçirirdi."

"Burada mı?" Polis, çocuğunun böyle bir yerde uyumasına izin vermektense ölmeyi tercih eden biri gibi, tükenmez kalemle etrafı işaret etti.

"Atölyemin nesi var? Bunu kabul edilebilir bulmuyor musunuz yani?"

Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Jenny derin bir nefes aldı ve gülümsemeye çalıştı. Kendini daha iyi kontrol etmesi gerekiyordu!

"Şu an biraz dağınık. Ziyaretçi bekliyorsam genellikle orta-büyük toplanım. Ancak belirli bir ölçüde yaratıcı karmaşa ilhamı besler."

Polis bir şeyler not etti. Jenny yutkunmaya çalıştı.

"Dediğim gibi, yeğenimi görmeyeli birkaç ay oldu ama onu gördüğümde pek de mutlu değildi."

Adam başını defterden kaldırdı.

"Ama net olarak bilmiyorum. Ergenlik çağındaki bir çocuk ne teyzesiyle duygularını tartışmaz."

"Okulda sorun yaşadığını size söylemedi mi?"

"Hayır."

"Yine de bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdiniz," diye devam etti polis. "Belirli bir şeyden şüphelendiniz mi?"

Jenny adama sırtını döndü ve lavaboya doğru yürüdü, kendine yavaşça bir bardak su doldurup içti. Ona Henrik'ten bahsetse ne olurdu?

Tekrar adama döndü.

"Hayır. Belirli bir şeyden şüphelenmedim. Bilseydim tabii ki kız kardeşime söylerdim."

BÖLÜM 21

Çeçeyrek kala, Zahles Okulu'ndaki birinci sınıf öğrencileri sandalyelerinden kalkıp hızla dışarı çıkmaya başladıklarında, Sara Saidani beş yüz metre ötedeki Thomas P. Hejle Gençlik Merkezi'nin önünde hazır bekliyordu. Pis sarı otobüsler her birkaç gumbürdeyerek yanından geçiyor, Larsen'in ona yerleşmeyi başardığı vicdan azabını çekiyordu. Çocukların yeşil ve bazarlı, sebze bahçeleri ve merhaba diyen komşuları olan bir yerde büyümesi elbette daha iyiydi. Helsingor'dan Kopenhag'a taşınma kararı kariyeriyle ilgiliydi. Kızların mutluluğunu pek hesaba katmamıştı. Amina, Mido'nun Tunus'a geri dönmesinden kısa bir süre sonra meydana gelen karışıklıktan özellikle rahatsız olmuştu. Babasız, tamamen yeni bir çevrede yaşamak onun için kolay olmamıştı.

Sara bu düşünceleri bir kenara itti. Bekâr bir anne olmak, evine sağlam bir şekilde saplanmış şüphe kılıcıyla yaşamak zordu. Yeterince iyi yapamadığı onca şeyi düşünmeye takılıp başka hiçbir şeyi asla bitiremezdi.

"Sara sen misin?"

Sara arkasını döndü ve İben Skytte'nin Facebook sayfasından tanıdığı makyajsız, gri gözlü ve küçük düğme burunlu genç bir kız gördü. Önündeki kız gençliğine benziyordu; kıyafetlerinde

evre dostu etiketler olan, araştıran genç bir kadın. Ve yüzünde sivilceler.

“Merhaba İben. Geldiğın için teşekkür ederim. Nasılsın?”

İben, bu kadar sığ ve hafıf bir şey sormak için çok ciddi bir zamanmış gibi alaycı bir şekilde gözlerini devirdi.

“Her şey cehenneme doğru yuvarlanıyor. Ya sen?”

Kontrollü sesinde net bir şke vardı. Sara, on beş yaşındaki bu kızın vücudunun her hücresindeki saldırganlığı görebiliyordu.

“Gerçekten bilmek istediğım için soruyorum İben. Ve cevabını dinlemek için bolca vaktim var.”

Sara kızın tepkisinden yanlış bir şey söylediğini ya da belki de yanlış bir ses tonu kullandığını, istemeden onu aşağıladığını fark etti.

“Gerçekten bilmek istiyorsan, ben de cehenneme yuvarlanıyorum. Büyük kızım artık neredeyse benimle konuşmuyor. O ve erkek arkadaşım birbirlerine katlanamıyorlar.”

İben, Sara'nın altta yatan gündemi görmesine rağmen çaba göstermesini takdir etmiş gibi alaycı bir şekilde gülümsedi. Sara bu kıza karşı tetikte olmalıydı. Keskin bir tipti.

“Masa tenisi oynar mısın?” diye sordu İben.

Bu beklenmedik soru Sara'yı güldürdü.

“Ah, sayılır,” diye cevap verdi.

“Tamam o zaman, hadi!”

İben, Sara'yı ana kapının pembe neon tabelasının altından, koridorlardan ve merdivenlerden aşağı götürdü. Bir dinlenme odasında durup kaymaz bir zemin ve dört pinpon masasının olduğı yere baktılar.

“Burası masa tenisi odası. Haftada birkaç kez oynarım.” İben raftan bir raket aldı ve Sara'ya verdi. “Ceketini çıkar da bir el oynayalım! Servis sende.”

Sara, Amina ile tartışırken nasıl hissettiğini hatırladı; artık kararları veren kendisi değıldi. Hlihazırda bir masa tenisi to-

çocu havaya sektiren bu genç kız, etkileşimi manipüle ediyor ve geniş omuzlu hiçbir erkeğin yapamayacağı bir şekilde ona kendini güvensiz hissettiriyordu. Sara ceketini bir sandalyenin üzerine koydu ve tek ebeveynle büyüyen çocukların başına gelmem bu olup olmadığını merak ederek masaya doğru yürüdü.

"Oynarken konuştuğumuz sürece, tamam. Sana önemli bir şey sormak için buradayım."

İben filenin üzerinden bir top attı.

"Oynadığımız sürece konuşuruz." Başını sallayarak Sara'yı servis atması için cesaretlendirdi.

Sara avuçlarının terden yapış yapış olduğunu hissetti ve dış-terisini gıcırdattı. Raketini kaldırdı ve topa o kadar sert vurdu ki top odanın içinde bir köşeye sıçradı.

İben hemen ona bir top daha attı ve Sara bu kez topu masada tutmayı başardı.

"Beynin her iki yarımküresini de harekete geçiren tek top çorunun masa tenisi olduğunu söylüyorlar. Stratejik düşünmeyi, ince motor becerilerini ve uzun süreli hafızayı aynı anda çalıştırıyor." Genç kadın topa vurdu ve top Sara'nın yanındaki duşenin en ucundan sekti. "Rakibinin topu nereye göndereceğini son saniyeye kadar bilemezsin."

İben keyifle güldü. Sara yerden topu aldı ve masanın üzerine koydu, ardından İben'e ciddi gözlerle baktı.

"Okulunuzda geçen sonbaharda bir partide bir şey olduğuna dair bir söylenti var. Oscar'ın ağabeyi ile. Bu doğru mu?"

İben'in yüz ifadesi değişmedi.

"Servis at!" diye talimat verdi ve raketini kaldırdı, gözlerini rakubine kilitledi.

Sara küfür etmemek için dudaklarını ısırды ve servis attı. İleri-geri sessizce oynadılar, sonra İben topu aldı.

"Aslında o kadar da kötü değilsin," dedi. "Yine de daha fazla çalışmalısın."

"İben, söylentilerin doğruluk payı var mı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. O partide olanlar Vic ile benim aramda kalacak. Başka kimseyi ilgilendirmez."

"Keşke haklı olsaydın. Ama Malthe Saether öldürüldü ve Oscar hâlâ bulunamadı." Sara gencin gözlerinin içine baktı. "İkincinin arasında ne oldu?"

"O konunun bununla hiçbir ilgisi yok," dedi İben, bakışları titreyerek.

"Oscar seni ve Victor'u partide birlikte gördü mü? Sana biraz âşık mıydı?"

"Oscar ve ben sadece arkadaşız. Her neyse, bunun Malthe'nin ölümüyle hiçbir ilgisi yok."

Sara, İben'in yüzündeki boş ifadenin bir şeyler saklamak için orada olduğunu hissetti.

"Oscar iki hafta önce okulda okyanuslardaki plastik hakkında bir sunum yapmış. Hatırlıyor musun?"

"Elbette." İben gözlerini kırıştırdı. "Açılıştaki konuştu. Posterlerden birini ben boyadım. Oscar gerçekten utangaç olduğundan herkesin önünde konuşmak onun için büyük bir mücadeleydi. Veliler de oradaydı."

"Sunumun ardından tartışma çıktığı doğru mu? Biri onu eleştirdi mi?"

"Olabilir." İben raketini aldı.

"Kim olduğunu hatırlıyor musun? Ya da ne hakkındaydı?"

İben başını iki yana salladı. Sara kızı sarsmamak için kendini zor tuttu. "Oscar ait olduğun çevreci grubun toplantılarına katılıyor mu?"

"Bır kez gitmiş olabilir." Kız gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin kenarında bir ürkeklik geziniyordu.

"Peki ya sen?" Sara gülümsemeye çalıştı. "İklim kriziyle nasıl ilgilenmeye başladın?"

İben omuz silkti ve raketi masaya fırlattı, yine yaklaşılmazlık zırhının arkasına sığınıyordu.

"Artık canım oynamak istemiyor. Çıkış yolunu kendin bulamaz mısın?"

✱ ✱ ✱

"Polis Oscar'a ne olduğunu düşünüyor?"

Kasper Skytte soruyu sıradanmış gibi göstermeye çalışıyordu. Tezgâhta durmuş, iki bardağa çay koyuyordu. İçlerinden biri tehlikeli bir şekilde kenara yakındı ama belli ki fark etmemişti. Etrafında buhar yükseldi ve üzerindeki alkol kokusunu yasemin ve papatya kokularıyla yumuşattı.

Jeppe saatine baktı. Öğleden sonra üçü biraz geçiyordu, gözetimciye göre Kasper'i uyandırılmalı sadece iki saat olmuştu ve adam henüz de geveleyerek konuşuyordu. Bu kadar çabuk sarhoş olduğuna göre çok içiyor olmalıydı.

Skytte ailesinin gün ışığını asla düzgün şekilde almayan küçük mutfağında duruyorlardı. Işıklar yanıyordu ama oda hâlâ kış gecesi kadar kasvetliydi.

"Yani sence öğretmenini mi öldürdü?" Kasper çay fincanları ve küçük yemek masasına koydu ve oturdu.

"Hâlâ tüm olasılıkları değerlendiriyoruz." Jeppe kupasını salladı ve ağız kısmındaki çentikler diğer tarafta kalsın diye emdi. Kenarlarda tanen gibi görünen bir şeyin kalıntısı vardı. Kupadan içebilmek için rahatsızlığının üstesinden gelmesi gerekiyordu. Hassas olmak her zaman iyi değildi.

Not defterindeki boş bir sayfayı çevirdi ve tükenmez kalemle yazdı.

"Dün sabah sekiz kırk beşte Michael, ARC'deki çöp silosundaki emniyet düğmesini etkinleştirdi. Bana ondan önce ne olduğunu anlat."

"Silodaki adam, biz buna böyle deriz. O düğmeye daha önce basmadık, eğitim yaparken bile." Kasper özür dilercesine gü-

lümseyerek çayını içti. "Sabah sekizde işe gittim, üstümü değiştirdim ve vinç kontrol odasına girdim. Sıralama programında kontrol etmem gereken bazı hata kodları vardı. Ama orada kısa bir süre kalmıştım ve" –yutkundu ve sonra boğazını temizledi– "kepçedeki bacağı gördüm... Derken Michael düğmeye bastı."

"Şaşırdın mı?"

Kasper ona inanamayan gözlerle baktı.

"Bununla ne demek istiyorsun? İş yerinde insan kalıntıları bulmayı mı bekliyordum, yoksa ne? Evet, kesinlikle şaşırdım. Şok oldum!" Jeppe not alırken başını salladı.

"Doğru. Hastaneye gitmek zorunda kaldın."

"Bunu neden bende bir sorun varmış gibi söyledin? Şoktaydım! Eve geldim, uyku hapi aldım ve yirmi dört saat uyudum. İşte o denli üzüldüm." Kasper ayağa kalktı, mutfak masasından bir kap aldı ve çayına iki kaşık şeker atıp karıştırdı.

"O sırada kimin cesedi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır."

Jeppe sayfayı çevirdi. Aralarındaki sessizlikte kâğıt bir an hışırdadı.

"Ama daha sonra keşfettiğimize göre, ceset kızınızın Danca öğretmenini Malthe Saether'e ait çıktı. Onu ne kadar iyi tanıydınız?"

"Hiç tanımadım diyebilirim. Geçen yılki bir veli toplantısında onunla toplam üç cümle alışverişinde ya bulundum ya bulunmadım. İben büyük bir çocuk, onun okuluna pek karışmam."

Jeppe bunu not etti. Kasper'ın kendisini güvensiz hissettiriyormuş gibi yazdıklarını okumaya çalıştığını fark edebiliyordu.

"Hey, nasıl görüldüğünü anlıyorum, kızımın öğretmeni siloda ölü bulundu..."

"Onu sen buldun," diye durumu netleştirdi Jeppe.

"Ama bu bir tesadüftü! Kopenhag'ın herhangi bir yerinde

atılan her şey yakma tesisine geliyor. Benimle hiçbir ilgisi

"İşin tanrı olarak neyi içeriyor?"

Kasper şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ben bir proses mühendisiyim. Araştırma görevlerinde birlikte çalışan üç mühendisten bir ekibiz. Polisin bu tür şeylerle ilgilendiğini bilmiyor."

Keppe gülümsedi.

"Normalde vinç operatörüyle birlikte mi oturursun?"

"Yalnızca kepçenin kontrol sisteminde bir sorun varsa. Normalde iş arkadaşlarımla birlikte altıncı kattaki bir ofiste otururum."

"Ve ne yaparsınız? Genel olarak konuşursak."

"Tesisin baca gazı emisyonlarını, özellikle CO₂ ve NOX'i azaltmak için çalışırız. ARC, ülkedeki diğer tüm çöp yakma tesislerine kıyasla yüzde elli eşik sınır değerine sahip ve izin verilen miktarın yalnızca yüzde on beşini salıyor. Bu, yollarda bulunan elli bin daha az arabaya eşdeğer bir tasarruftur. Bu baca gazının kansere ve asit yağmurlarına neden olduğu bilinir."

Keppe başını salladı. "Biz dünyadaki en temiz atık yakma tesislerinden biriyiz."

"Etkileyici."

"Teşekkürler."

Keppe onu sakince izledi. Kırmızı yanaklarını, ağzının kenarlarında biriken tükürük ve üzerinden yayılan içki kokusunu. Arkasındaki altındaki bir adama benziyordu.

"Ben, Malthe Saether ile hiç konuştu mu?"

Aynı konu değişikliği belli ki adamın kafasını karıştırmıştı. Keppe koluna sildi.

"Özel olarak mı demek istiyorsun? Bildiğim kadarıyla hayır. Ben artık bana öyle şeyler anlatmıyor. Her şeyi ağzından söylemek zorunda kalıyorum. Gençler işte, bilirsin."

"Sonbahar dansında Victor Dreyer-Hoff ile arasında ne geçtiğini biliyor musun?"

"Anlamadım." Kasper ayağa kalktı, ağır bir şekilde masadan destek aldı. Gözleri yüzmeye ve alnından boncuk boncuk terler akmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" Jeppe ona yardım etmek için kolunu uzattı. Ama bir şey yapamadan, Kasper odadan fırladı. Bir kapı çarparak kapandı, ardından belirgin bir ses geldi. Kasper Skytte kusuyordu.

* * *

Merdiven uzun, dar bir koridorda sona eriyordu. Anette'in el feneri gri duvarları ve kemerli bir tavanı ve biraz ileride koridorun ikiye ayrıldığını ortaya çıkardı. Anette sağdakine girdi ve başka bir kavşağa gelene kadar yankılanan betonun içinden ilerledi. Arkasını döndü. Arkası karanlıktı. Mads nereye gitmişti?

Sinirlendi, adımlarını takip etti, ilk bölüme geri döndü ve soldaki koridoru seçti. Yirmi hızlı adımdan sonra bir anlık ışık, adamın koridorun sağ tarafındaki bir odada olduğunu ortaya çıkardı. Anette onun ışığını duvara tuttuğunu gördü. Dalgın görünüyordu, el fenerinin ışığı yüzüne yansıdı ve gözlerinin altında derin gölgeler oluşturdu.

Kadın nefesini kontrol altına aldı ve içeri girdi. Oda, bir denizaltı gibi elips şeklindeydi ve alçı duvarları düzgün sıralar halinde dizilmiş yüzlerce plastik sandalyenin üzerine pul pul dökülüyordu.

"Bu nedir? Bina çizimleri... Bir şeyin planı gibi görünüyor." Anette ışığını duvarda asılı olan bir dizi postere tuttu. Adamın vücudundan yayılan sıcaklığını hissederek yaklaştı.

"Kim bilir?" Adam ona döndü. Yüzünün yarısı aydınlıkta, diğer yarısı karanlıktaydı. "Yetti mi?"

Anette telefonunu kontrol etti ve sinyal olmadığını gördü.

"Havır, hadi aramaya devam edelim."

Uçak tavanlı koridorda devam ettiler ve birkaç basamak kalenin labirentimsi evreninin derinliklerine indiler. Kırık kavisli duvarlar tebeşir beyazıydı ve tavadan sarkan kırık ampullü avizeler vardı.

"İşıklar nasıl yanabilir?" Anette kafası karışmış halde tavanı izledi.

"Burada çalışan bir jeneratör olmalı."

"Ama... avizeler? Hem de bir kalede?" Gerçekle düşler arasındaki eşiği aşmış olma duygusu giderek güçleniyordu. Burası karanlık.

Bir duvarda bir dizi lavabo asılıydı, bu da tüm İzci Birliği'nin aynı anda dişlerini fırçalamasına yeterdi. Anette su kollarından birini çevirdi ve ince bir su akıntısı dışarıya doğru gideni kararttı.

"Akan su var."

"Su an her yerde su var." Bir çıtırtı sesi ve karanlıkta bir parıltı. Anette, Mads Teigen'in bir sigara yaktığını anladı. Böylelikle, burada Fort Middelgrund'daki gibi basınç tahliye kapıları olmalı. Kocam, kalelerin uçaksavar silahlarının saldırıya uğraması durumunda yıkılmasını önlemek için geçitler kapılarını söylüyor."

"Burada değil Anette ve ben artık dayanamıyorum. Hayatımıza geri dönüyoruz." Mads onu beklemeden döndü ve kapıyı kapı.

Anette bir saniye orada durdu. Son anda pes etmek için bu kapıyı girmemişti, lanet olsun!

Kapının içinden, nemli duvarlar boyunca kalenin daha derine doğru ilerledi. Attığı her adımda hava daha soğuk ve kuru, daha sert ve daha tozlu hale geliyordu. Alt katta, daha

önce yanından geçtiği duvarda bir açıklık keşfetti. Bu sefer durdu ve el fenerini içeri tuttu. Açıklık neredeyse bir kişinin sığabileceği kadar uzundu ve metal bir parmaklıklı kapıyla korunuyordu. El fenerinden yayılan ışık sona kadar ulaşmıyor, dipsiz bir karanlıkta yok oluyordu.

Parmaklıklı kapıyı açtı, eğildi ve içeri girdi. Alan o kadar dardı ki omuzları iki yanına değiyordu. Koridora girdiği her adımda, duvarlar sanki arkasından yaklaşıyor ve klostrofobisini tetikliyordu. Adımlarını saydı ve yirmi beşe geldiğinde en uç duvara çarptı. Geçit boştu. Başını çarpmamak için dikkatlice döndü ve ana koridora giden yolu buldu. Sonunda oraya ulaştığında, yüzeyi aşan özgür bir dalgıç gibi derin bir nefes aldı.

Bir saniye sonra ana koridorda devam etti, ta ki dokuz metre ötede başka bir yan geçit görününceye kadar. Izgara kapı açıktı.

Ayak sesleri çıtır çıtır bir ses çıkardı ve üzerinde yürüdüğü şeyi görmek için ışığını tutma dürtüsüne direndi. İlgrenç bir şey olsaydı, kendi başına devam edemeyebilirdi ve ah, hayır, Madŕe gergin hissettiğini itiraf etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Hadi Anette. Bunu yapabilirsin!

El fenerinin ışığı her taraftaki pul pul dökülen sıvanın üzerinde kayıp etrafındaki duvarlar giderek daha fazla daralırken, derin bir nefes daha aldı. Panik sinyallerini fark etti ve kontrolü ele almak için mücadele etti.

Avuçlarının terlenmesinden ve biraz nefes darlığından ölmezsin.

Belki de tam önüne gelene kadar onu görmemesinin nedeni bu iç monologdu. Ŗok midesine bir yumruk gibi çarptı ve yere yığılmamak için eğilip duvara tutunmak zorunda kaldı. Nefes nefese kalmıŖtı.

Fort Provestenen'in derinliklerindeki dar bir geçitteki soğuk beton zeminde Oscar Dreyer-Hoff boş boş tavana bakıyordu.

BÖLÜM 22

EH101 Merlin helikopteri Kopenhag üzerinde alçaktan uçuşu ve Ulusal Hastane'nin çatısına indi. Bulutlar hâlâ şehri kaplı bir tabaka halinde kaplıyor ve fırtınanın neden olduğu erken gece karanlıkta yağmur yoğun bir şekilde yağıyordu. Kurtarma helikopteri, Fort Provestenen'den beri hastayı canlandırmaya çalışan iki hemşire ve bir doktorun bulunduğu uçan bir acil servisti. Dedektif Anette Werner omuzlarında bir battaniyeyle zeminde oturmuş onları izliyordu.

Çatıya inişten Oscar Dreyer-Hoff'un sedyesinin hastanenin travma merkezine götürülmesi beş dakikadan az sürdü. Burada altı doktor, cerrah ve travma hemşiresinden oluşan bir ekip canlandırma girişimine devam etmek için bekliyorlardı. Kardiyolog hastanın canlıdan çok ölü olduğunu belirledi. Vücut ısısı üçüncü derece hipotermiden muzdarip olduğu anlamına geliyordu. Yetersiz solunum hareketleri ve gözbebekleri tepki vermiyordu.

Travma ekibi Oscar'ın donmuş vücudunu yavaşça ısıtıp sıvı alırken hemen CPR'a başladı. Şiddetli hipotermide, hastaları ısıtmak çok hızlı ısıtmak iyi değildir çünkü o zaman soğuk kan kalbe akar ve onu durdurur. Bunun yerine perfüzyon uzmanı Oscar'ı kanın yavaş yavaş uygun sıcaklığa gelmesini sağlayan

ve dolaşımını devralan bir kalp-akciğer makinesine bağladı.

Bir tıbbi sekreter, Anette'i koridorda aile üyelerinin bekleme odasına götürdü ve ona bir fincan sıcak kakao verdi. Jeppe sekiz dakika sonra travma merkezinin kırmızı kapısından koşarak geldiğinde onu burada buldu. O kadar kırılgan görünüyordu ki doğruca yanına gitti ve kollarını ona doladı. Anette on yıllık ortaklıklarında ilk kez alnını adamın omzuna koydu ve kendisini teselli etmesine izin verdi. Birkaç dakika sonra geri çekildi ve yanaklarını kuruladı.

"Bana sarmak için böyle bir durumdan yararlanman tipik bir davranış!" diye şaka yaptı.

Jeppe güldü ve yanındaki yün kanepeye oturdu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, evet. Benim sorunum ne bilmiyorum. Onu birdenbire orada yatarken görmek gerçek bir şoktu. Hayat bira ve Skittles'tan ibaret değil."

"Sıcak çikolatayı iç. Faydası dokunur."

Kadın itaatkâr bir şekilde söyleneni yaptı.

"Yaşıyor, ama zar zor. Doktorlar henüz pek bir şey söyleyemez." Anette başını iki yana salladı. "Orada ne yaptığını merak ediyorum. Umarım kurtulur."

"Tekneyi buldular mı?"

"Beş dakika önce. Petrol Adası'nın yanındaki rıhtımın dibinde. Gövdede, muhtemelen enkazda bulunan bir balyozla açılmış bir delik var." Anette gülümsedi ama yine de son derece üzgün görünüyordu.

Jeppe onu dirseğiyle hafifçe dürttü.

"Hey," dedi. "Pekâlâ! Arama kurtarma ekiplerinin yapamadığını sen yaptın. Onu buldun! Çocuk hâlâ hayatta, bu az buz bir şey değil. Kendi sırtını sıvazlayabilirsin."

Kapı açıldı ve tıbbi sekreter Henrik ve Malin Dreyer-Hoff'u içeri aldı. Malin, Jeppe ile göz teması kurmaktan kaçındı ama

karşılaşmalarındaki ruh hali düşünülürse, bu belki de şa-
nca değildi.

Henrik doğruca Anette'in sandalyesine yürüdü ve önünde
andı. Takım elbiseyle kaplı geniş omuzları ziyaretçi odasını er-
da bir enerji sütunu gibi dolduruyordu.

"Onu bulan sen miydin?" diye sordu duygulanarak.

"Evet."

Koltuğun üzerine eğildi ve Anette'i kucaklayarak ayağa kal-
tı. Kadının ayak parmaklarının uçları zemine zar zor değİ-
ordu. Oscar'ın babasıyla bu beklenmedik yakınlığa direnerek
sırtı geri çekildi.

"Teşekkürler."

"Bu işimin bir parçası." Anette bir gün içinde yeteri kadar
sıkılmıştı. Adamın esir aldığı kollarından birini beceriksiz-
ce savazladı.

Kıpırtı yüzündeki tebessümü gizlemek için bakışlarını yere
ardı. Bunun Oscar'ı bulmaktan mı, yoksa iş arkadaşının alı-
madık duyarlılık gösterisinden mi kaynaklandığını bilmiyor-
du ama orada, hastanede mantıksız bir sevinç dalgası yaşıdı.
Yaşamla ölüm arasında, Anette de yerle tavan arasında
küp geliyordu. Hâlâ umut vardı.

* * *

Fredericiagade 64'ün ön kapısı nihayet gıcırdayarak açıl-
ıyordu. Kasper Skytte oturma odasında karanlıkta oturmuş
alıyordu. Koltuğun derisi bedeniyle, viski şişesi de odanın
ısıyla ısınmıştı. Mutfakta, akşam yemeği için yaptığı ve-
tanya haşlamaya dokunulmadan masanın üzerinde duru-
du. İben'in ayakkabıları ve paltosuyla ortalığı karıştırdığını
alıyordu. Kız daha sonra içeri girdi ve ona temkinli bir
de baktı.

“Neden karanlıkta oturuyorsun?”

“Oturduğumda hava karanlık değildi. Neden bu kadar geç kaldın?” Ağzı kurumuştı ve devamı etmeden önce dudaklarını yalamak zorunda kaldı. “Biz ne zamandan beri birlikte yemek yemeyen, konuşmayan bir aile olduk?”

“Odama gidiyorum. Ders çalışmam lazım,” dedi İben yere bakarak.

“HİÇBİR YERE GİTMİYORSUN!”

Kasper kızın şaşkın çığlığını duyunca duruşuna düzelterek doğruldu.

“Lütfen gel, otur. Konuşmamız lazım.”

Bir saniye sonra ışık açıldı. İben ondan olabildiğince uzağa, kanepeye oturdu.

“Sen sarhoşsun!” Solgundu ve genç yüzündeki gözleri çökük görünüyordu.

“Ne olmuş öyleyse?”

“Laret bir zavallısın. Senden utaniyorum.” Sesi sakın ve belirsizdi. Küçümseme, kelime seçiminde yatıyordu.

Onu beklerken sorularını tekrar tekrar formüle etmişti ama şimdi kızının önünde çökük ağzı ve pürüzsüz alnı ile oturuyordu. Cümleler yüzerek uzaklaştı ve sis bulutuna dönüştü.

“Oscar’ın ağabeyi ile aranda ne geçti?”

“Neden soruyorsun?”

“Neden mi soruyorum! Cevap ver, kahretsin... Sadece cevap ver!”

İben iki eliyle saçını geriye itip kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bu, küçüklüğünden beri sahip olduğu bir alışkanlıktı ve bunu görmek Kasper’in böbreğine bir yumruk gibi indi.

“Sırf sen aniden hayatımla ilgilenmeye karar verdin diye ben neden sorgulanıyorum, anlamıyorum doğrusu.”

“Ne demek *aniden*? Ne zamandan beri seninle ilgilenmiyorum?”

Kız gözlerini kıstı. "Her lanet gece bilgisayarının başına oturup çalışırken. Ne yaptığını bilmediğimi sanma."

"Sen neyden bahsediyorsun!" Kasper kendi sesindeki paniği duyabiliyordu ve kendini sakın olmaya zorladı. "İben, söyle bana Vic ile aranda ne geçti? Sana yardım edebilirim."

Kızının gözlerindeki bakış kelimenin tam anlamıyla adamın nefesini kesti. Kasper elleri titreyerek bardağını yeniden doldurdu.

"Evet baba. Biraz daha iç. Bu her şeyi halledecektir." İben ağza kalktı.

"Otur tatlım. Bunun hakkında konuşalım. Sen benim her şeyimsin." Son cümleyle birlikte Kasper daha fazla gözyaşları tutamadı. Ne kadar gülünç görüldüğünün farkındaydı ama bundan bir şey gelmezdi.

"Bunu söylemesi kolay, değil mi? *Sen benim her şeyimsin.*" Bundan, artık olmadığı o küçük kız gibi göründü. "Ama bu bir tane baba. Kahrolası kariyerinin önüne çıkmadığım, ailemiz için emelmemiş gibi davranmadığım ve tüm paramızı neye harcadığın hakkında hiçbir fikrim olmadığı sürece kim olduğum da nasıl olduğum senin umrunda bile değil."

"Bu doğru değil!" Adam iki eliyle yüzünü sertçe ovuşturdu ve boğazını temizledi. "Şimdi otur tatlım. Çok geç değil."

"Çok geç. Ben on beş yaşındayım. Konuşacak bir şey kalmadı. Ne dememi istiyorsun?" Sesi cam kırıkları ve keskin bıçaklar çığıydı. "Annemin olmamasının senin suçun olduğunu mu?"

"Senin burada kalman ortak bir karardı..."

"Ortak mı!" Şu an bağıırıyordu. "Kimse bana ne istediğimi soramadı. Sence birlikte yaşamak istiyor muyum?"

Durup adama baktı, alt dudağı öfkeden titriyordu. Kasper korku sancısı hissetti.

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ama her şeyi yutan bir korku dalgasına dönüştü ve Kasper'ın ağladığı.

“Senin iyiliğin için yaptım. Bizim için!”

İben’in yüzü, beklenmedik bir şekilde şiddetli bir şekilde ağlayacakmış gibi buruştu. Kız başını iki yana salladı, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Nasıl yaparsın baba? Anlamıyor musun? Her şeyi mahvettin!”

B Ö L Ü M 23

"Küçük kapıları kilitle ve oda kapısını sürgüle, çünkü artık gelen
kim yok..."

Esther, babasını özlediğinde hep çaldığı Al Jarreau'nun kırk
iki yıllık eski ilahisini kapattı ve kulaklarını dikti. Kalktı ve salo-
n kapısını açtı. Gregers diğer tarafta elinde bir kutu ve yüzün-
de mahcup bir ifadeyle duruyordu.

"Evet, şey," diye söze başladı Gregers, "kapıyı bu kadar geç
süre çaldığım için üzgünüm ama uyumadığımı fark ettim."

"O kadar da geç değil. Müziğin sesi çok mu yüksekti?"

Adam elleriyle huysuzca işaret etti ve "Ben sadece... dok-
torun yardımı için teşekkür ederim," dedi. Elindeki karton
çocuğa uzattı. "Bu çikolata. Gerçi altın fiyatına satılıyor ama
şimdi."

Esther kapıyı sonuna kadar açtı ve kutuyu aldı.

Teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildin Gregers. He-
kimiyelim mi?"

"Eh, bayatlamalarını istemeyiz."

"Mutfakta oturalım mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Eh, bu oda da hoş..."

"Ger. Açık bir şişe kırmızı şarabım var. Bir kadeh ister misin?"

Gregers homurdanarak onayladı, arka koltuğa doğru yürü-

dü ve memnun bir iç çekişle oturdu. Esther çikolataları mutfak-
ğa getirdi, ışığı yaktı ve bir şarap kadehi daha aldı. Elbette oda
arkadaşı bazen huysuz olabiliyordu ama onun bu jestini takdir
etti. Fırının üzerindeki saat dokuzu biraz geçtiğini gösteriyordu.
Gregers genellikle akşamın bu geç saatlerinde onu ziyaret et-
mezdi, aklında mutlaka bir şeyler olmalıydı.

Üzerinde şarap kadehi ve çikolatalar olan bir tepsiyi geri ge-
tirdi ve adamın kalkıp pencerenin yanında durmuş karanlığa
baktığını gördü.

"Burada, kanepede oturacağız, değil mi?" Esther tepsiyi seh-
panın üzerine koydu ve adamın yanına gitti. "Her şey yolunda
mı Gregers?"

Adam sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi şaş-
kınlıkla gülümsedi. "İşte buradasın. Sadece hayatı düşünüyor-
dum. Ve ölümü"

"Hepimizin zaman zaman yaptığı gibi." Bugünlerde Est-
her'in kendi düşünceleri sürekli olarak ölüm ve ölüm ritüelleri
etrafında dönüyordu ancak bu, ikisinin genelde tartıştıkları bir
konu değildi. "Belirli bir şeyi mi kastediyorsun?"

"Sanırım yoldayım."

İlk başta ne demek istediğini anlamadı, ama gözlerindeki ba-
kış jetonun düşmesine neden oldu.

"Gregers, kes şunu! Ölmüyorsun."

"Ah, küçük Esther, seksen beş yaşındayım. Nasıl düşünürsen
düşün ölüm o kadar da uzak olamaz. Ama konunun sadece ya-
şım ile ilgisi yok. Ölümün yaklaştığını *hissedebiliyorum*."

Esther oturdu ve ikisine de biraz şarap doldurdu. Adamın bu
sozleri onu korkutmuştu. Ölüm, insanın kendi ön kapısından
içeri girdiğinde değil, çok uzaklardan vurduğunda büyüleyici-
di. Ama Gregers madem bunun hakkında konuşmak istiyordu,
o halde arkadaşını hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Gel, otur dostum. Bana ne düşündüğünü söyle." Adam otu-

kadının uzattığı kadehi aldı ve sanki ne olduğunu tam olarak anlamamış gibi ona baktı. Derken kadehi sehpanın üzerine bıraktı.

"Artık düşüncelerim ve gerçeklik arasındaki sınırın nerede olduğundan emin değilim. Beni korkutacak kadar gerçek hissettiren bazı rüyalar görüyorum. Örneğin şu an burada oturduğumuzda oturuyoruz. Bu gerçek, değil mi?"

Kadın başını salladı.

"Bizden başka kimse var mı burada?"

"Hayır Gregers."

"Inger burada değil mi?"

Esther, Inger'in Gregers'in yirmi yılı aşkın süredir hiç görüşmediği eski karısı olduğunu hatırlamadan önce dikkatlice düşünmesi gerekti.

"Hayır, Inger burada değil."

"Yazlıkta öğleden sonra olacağını söyledi. Çocuklar küçükken Nykobing Sjaelland yakınlarında bu sevimli, küçük yazlık evimiz vardı. Süslü bir yer değildi ama orayı çok severdik. Boş zamanın en kötü yanlarından biri orayı satmak zorunda olmanızdı. Her neyse, Inger öğleden sonra olduğunu ve güneşin parladığını söyledi. Öğle yemeğinde bira ve *schnapps* yedik ve ben hamakta uzandım."

Esther kibarca araya girdi. "Bu olmuş olan bir şey mi?"

Adam sinirlenerek elini sorusunu geçiştirir gibi salladı.

"Böyle olacak. Her neyse, işte buradayım, hamakta biraz uzanıyorum. Çocuklar bahçede oynuyorlar ve köpek yeniden gelip evin içine bir tutam kum getiriyor. Güneş yüzüme vuruyor, bir yerlerde biri gülüyor, belki de benimdir."

Durdu ve şarabına uzandı. Sesi boğuk geliyordu.

"Hamaga geliyor, elimi tutuyor ve beni öpüyor. Gözlerimi kapatıyorum."

Gregers kadehinden bir yudum içti ve gözlerini kapattı.

"Sonra bırakıyorum."

* * *

Jeppe, Göller kıyısındaki Ulusal Hastane'den Nor-rapor ıstasyonu'na geldi.

Nisan akşamları serin ve masmavidir, diye düşündü ürpererek ve kıyıda yatan bir çift ördek telaşla suya atladı. Bir ay sonra golde ördek yavruları olacaktı ve kestane ağaçlarında mumlar yanacaktı.

Oscar bulunmuştu ve bahar geliyordu.

Batıya giden S-tren raylarında birine tren çarptığı ve metro yalnızca aralıklı çalıştığı için tren istasyonu kapatılmıştı, bu yüzden Jeppe ta Christianshavn'a kadar yürümeye başladı. Burmeistersgade'c vardığında iliklerine kadar üşüyordu.

Sara'nın kapıyı açma şekli, Jeppe'ye birden fazla açıdan soğukta kaldığını fark ettirdi. Belki de bunun tüm gün boyunca farkındaydı.

"Amına bugün eve bira kokarak geldi," dedi kadın.

Sara kapı eşiğinde durup adama baktı. Jeppe çantasını yere koydu.

"İyi mi?"

"Şu anda uyuyor. Ama ona içkiyi kimin verdiğini öğrenmek istediğimde, bana senin ağzındaki baklayı çıkarıp çıkarmadığını sordu."

Jeppe açıklamak uzereydi ama Sara ona fırsat vermeden devam etti.

"Onu dün gece geç saatlerde sokakta bulduğun doğru mu?"

Jeppe başını salladı.

"Ama onu eve getirmedi ya da bana bundan bahsetmedin? On bir yaşındaki kızını sokakta oturmuş içki içiyordu ve sen bunun bana bahsetmeye değer olmadığını mı düşündün?"

"Dün bir şey içmemişti..."

"Tace dokuz buçukta sokakta oturuyordu ve sen onu eve getirmedin mi! Aklından ne geçiyordu?"

Sıra'nın ifadesi kızgın olmaktan da öteydi, uzlaşmayacak gibi görünüyordu. Jeppe yere baktı. Şu anda kendisi ile Amina arasındaki uçurumu kapatma girişimini açıklamaya çalışmanın bir işe yaramayacağını içgüdüsel olarak biliyordu.

Kadın kapıyı kapattı. Jeppe çantasını yerden aldı, arkasını döndü ve gitti. Her ilişkinin bir sonu vardı. Bazen süresi aşktan önce dolardı. İşte o zaman insanın canı gerçekten acırdı.

Göğüsünün üzerinde çok uzun süre yatarsanız, kolunuz uykuya girer. Duygu, yalnızca yavaş ve acı verici bir şekilde geri döner; kontrol için uyuşuklukla aşikâr bir şekilde savaşıırken, kol karıncalanır da karıncalanır. Hayat yeniden akmaya başladığını hissetti.

Çocuk uzun süre kendi nefesini dinleyerek yattı. Nefes nedir? İhtiyaç, yaşam belirtisi. Kumaşı parmaklarının arasında hissetti. Kumaş. Bir yatakta yatıyor olmalıydı. Ya da bir tabutta.

Gözlerini açtı ve tekrar kapattı, sol koluna giren şeffaf plastik bir tüp gördü. Nefes alma, kumaş, tüp... hastanede olması gerekiyordu. Bu onun hayatta olduğu anlamına geliyordu. Bunun nasıl hissedileceğini anlamasa da hem hayal kırıklığı hem de rahatlama hissetti. Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Vücudu zonkluyordu. Belki de kemikleri ve kasları, birisi ona bir delik açtığında içeri akanak olan ılık bir sıvıya dönüşmüştü.

Işık eziciydi. Kaledeki karanlığa o kadar alışmıştı ki, ışığın ne kadar zorlayıcı bir his olduğunu unutmuştu. Canlı renkler, metal ve plastiğin, ana hatların üzerinde göze çarpıyordu. Temiz ve koruyucu bir şekilde.

Burnunda onu rahatsız eden bir şey vardı. Kurtulmak için eliyle kaldırılmaya çalıştı ama durduruldu.

"Uyandı!"

Bağırış kulak zarlarını deldi. Huzur içinde ölemez miydi?

BÖLÜM 24

Çarşamba sabahı Jeppe suda hareket ediyormuş hissiyle ofis masasına oturdu. Yavaş ve ağır ağır. Elini laminant yüzeyin üzerinde gezdirdi ve inceledi. Bir toz zerresi bile yoktu. Bu onun garip bir şekilde eski polis merkezini daha çok özlemesine neden oldu. Ya da daha net olmak gerekirse, Sydhavn'daki bu genel ofis binasından kaçmak istediği için eski çalışma alanına geri dönmek istemiyordu. Aylardır ilk kez geceyi Nyhavn'daki kendi dairesinde geçirmiş ama fazla uyumamıştı. Gözlerinde ağırlıkla otomat kahvesini içerken şöyle düşündü: *Buna kırık kalp diyorlar ama daha ziyade hiç kalp yokmuş gibi hissettiriyor. Bomboş.*

Anette çift kişilik masalarının uzak tarafında oturmuş, beklentiyle ona bakıyordu ve kapıda Thomas Larsen kollarını göğsünde kavuşturmuş, çerçeveye yaslanmıştı. Bugün, göğüs cebinden bir mendil sarkan pahalı görünümlü, çikolata renkli bir blazer ceket giymişti. Yeşil kıvrımları bir şekilde Jeppe'nin hoşnutsuzluğunu daha da artırdı.

"Tamam. Malthe Saether ile bilinen son bağlantı, hâlâ cuma günü saat beşte kız arkadaşı Josephine ile yaptığı telefon görüşmesi."

Jeppe derin bir iç çekişle söze başladı. "Bildığımız kadarıyla o sırada evdeydi ve öğrencilerinden birinin sorun yaşadığını ve

adımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Koro yönetmeninin bahsettiği çevrimiçi zorbalığa karışan aynı öğrenci olabilir. Ve aynı koro şefinin cinayetin işlendiği zaman için herhangi bir mazereti olmadığını da ekleyeyim.”

Anette, “Ama adamın hiç sebebi yok,” diye araya gırdı. “Peki arkadaşıyla yaptığı telefon görüşmesinden sonra Malthe nereye gitti? Cuma günü öğleden sonra saat onda başlayan dört saatlık bir süreçte öldürüldüğünü ve pazartesi sabahı siloya gecen kadar muhtemelen bir çöp tenekesinde yattığını biliyoruz. Telefonu gitmiş ama telefon şirketinden aldığımız bilgilere göre arkadaşıyla yaptığı görüşmeden sonra herhangi bir arama ya da kısa mesaj görünmüyor. Cep telefonu kaydedilen son bağlantı 19.08’de gerçekleşmiş ve Bartholinsgade’deki bir LTE ağı tarafından yakalanmış. Bu onun kuzeydoğuya gittiğini gösteriyor olabilir. Bu yüzden Vendersgade’deki dairesinin kuzeydoğusunda yaşayan tüm öğrencilerini bulmamız gerekiyor.”

Jepppe, “Öğrencilerinden biriyle *bağlantısı olan* biriyle buluşmasını biliyoruz,” dedi. “Bu, öğrenciyle görüştüğü anlamına gelmez. Bir aile üyesi de olabilir.”

Larsen işaret parmağını kaldırıncaya istemeden bir Baptist parmağına benzedi.

“Malthe Saether’in, bir nedenden ötürü öğretmenini boğan, sonra çöpe atan ve sonra da Fort Provestenen’e kaçan Oscar’la karşılaşması hâlâ büyük bir olasılık değil mi? Oscar’ın ortadan kaybolmasıyla aynı zamana denk gelen cinayet rastgele olamaz, değil mi?”

“Bilemiyorum,” dedi Anette.

“Ama neden?” diye itiraz etti Jepppe. “Lütfen bana, ‘Çünkü dedim’ demeyin. Birini öldürmek için bir sebep gerektiğini hepimiz biliyoruz.”

Anette umursamaz bir tavırla elini salladı.

“Bazıları olabilirler veya gün ışığına çıkamayan başka türde

bir ilişkileri olabilir. Pek çok olasılık var. Sadece sabırlı olmalıyız ve sorgulanacak kadar sağlıklı olduğunda Oscar'a sormalıyız."

Sabırlı mı? Jeppe'nin sabrı kalmanıştı. Komadaki şüpheliler, makyajlı öğretmenler veya içine kapanık genç kızlar için hiç sabrı yoktu.

Ayağa kalktı ve serinlemek için pencereye gitti. İşe yaramadı.

"Kahretsin, birinizde kullanabileceğimiz bir şey olmalı!"

"Pardon, o da neydi öyle?" diye sordu Anette, sandalyesini gıcırdatarak. "Ana şüphelimizi lanet olası bir Deniz Kalesi'nde tek başıma bulduğum konusunda hemfikir miyiz? Son bir günde sen ne başardın?"

"Bu bir sidik yarışı değil Werner. Sakin ol!"

"Sen sakin ol!"

Larsen boğazını temizledi.

"Aslında bana biraz tuhaf gelen bir şey buldum. Malthe'nin ölümüyle ilgisi olup olmadığını bilmiyorum ama cinayet mahalliyle Henrik Dreyer-Hoff arasında tuhaf bir tesadüf var."

"Pekâlâ, hadi duyalım o zaman!"

Larsen, Jeppe'nin ses tonuyla ilgili duygularını belirtmek için kaşlarını kaldırdı.

"Evet, tamam o zaman, bildiğiniz gibi Dreyer-Hoff ailesinin müzayede evini ve dolandırıcılık skandalını araştırıyorum. Henrik bir girişimcidir. Şirket kurullarında oturuyor, lobicilik ve bu tür şeyler yapıyor. Ama yaklaşık altı yıl önce Malin'le müzayede evini açmaya karar verdiklerinde onun tamamen farklı bir sektörden geldiğini söylediğimi hatırlıyor musunuz?" Larsen dramatik bir etki yaratmak için durakladı.

Jeppe iç çekti ve bıkmış gibi sordu. "Ve? Ne tahmin etmemizi istiyorsun?"

"Sanırım hatırlamıyorsunuz. İlk başta bunun bir elektrik şirketi olduğunu düşündüm ama sonra Henrik'in Alman Mirnhof ve Schalcke şirketi için satış müdürü olduğu ortaya çıktı.

çevre endüstriyel proses teknolojisi ölçüm cihazlarının küresel tedarikçisidir. Müşterileri arasında elektrik üretim tesisleri bulunmaktadır. Henrik bu sıfatla, hem ortak bir forumun parçası olarak hem de bir siyasi çıkar derneği olan Danimarka Atık Derneği başkanına kişisel danışmanlık yapmış. Kadının adı Margit Smith."

Jeppe masasına geri döndü ve oturdu. Çenesini ovuştururken tıraş takımlarının Sara'nın evinde olduğunu hatırladı.

Jeppe, "Sadede gel Larsen," dedi. "Bu bilgiyle ne yapmamız gerekiyor?"

"Margit Smith artık o çıkar derneğinin başkanı değil. Altı ay önce, daha çok ARC olarak bilinen Amager yakma tesisinin CEO'su oldu."

"Bu ne anlama geliyor?" Jeppe dimdik oturdu.

"Bu, Henrik'in Malthe Saether'in cesedinin bulunduğu yakma tesisinin CEO'suna yakın, hatta muhtemelen arkadaş olduğu anlamına geliyor."

Jeppe tozsuz masasına bakarak, "Malin'e göre," dedi, "o ve Henrik cuma günü bütün gece kızlarıyla birlikte evdeydiler. Suçun işlendiği zaman için bir tanığı var."

"Saidani ve ben büyükanneyi ziyaret ettiğimizde, Essie cuma gecesi babasının işte olduğunu söyledi," diye itiraz etti Larsen.

"Öyle mi?" diye sordu. "Werner, gezintiye çıkmak ister misin? Henrik'e cuma gecesi gerçekte nerede olduğunu sormalıyız."

Kapı kısa bir süre çalındı ve komiser böldüğü için özür dilemek üzere kibarca el sallayarak başını içeri uzattı. Boynunu uzatınca Jeppe'nin aklına karikatür bir hindi geldi.

"Saidani'nin selamı var. Bugün gelmeyecek, çocuğu hastayama ama Malthe Saether'in bilgisayarında bulduğu her şeyi gün içinde çevrimiçi bir rapor olarak sunacağına söz verdi."

"Teşekkürler komiser." Jeppe, Sara'dan söz edilmesinin kalbindeki yarayı acıttığını hissetti.

“Oscar Dreyer-Hoff uyandıığında Mosback’ten bizimle hastaneye gelmesi için beklemede kalmasını isteyebilir miyiz? Muhtemelen bir adam kaçırma ya da intihar girişiminden bahsediyoruz, bu yüzden psikolojik yardım almaya hazır olmalıyız.”

“Ben hallederim.”

“Teşekkürler komiser.”

Jeppe komiserin gitmesini bekledi ama kadın gitmedi.

“Korner, dün Norreport İstasyonu’nda bir kişiye tren çarptı... öğleden sonra dört buçukta.”

“Evet, biliyorum. Saat dokuzda eve gitmeye çalışırken istasyon hâlâ kapalıydı. Ama bunun bizimle ne ilgisi var?”

“Kurbanla konuşmuşsun. Dün sabah. Zahles Okulu’nda öğretmenlik yapan yaşlı bir kadın. Adı Lis Christensen.”

* * *

Mads Teigen dünyadaki onca yer arasında atölyesinde olmayı tercih etti. Bir kez daha erken uyanmıştı ama bu sefer yataktan kalkmış ve doğruca kuşlarla çevrili çalışma tezgâhına gitmişti. Kanatlarını açmış bir martı, gagaları birbirine bakan bir çift pufra ördeği ve beyaz yüzünde dikkatli gözleri olan nadir bir peçeli baykuş. Çok güzellerdi, bu onun kalbini teselli etti.

Tahnitçilik mumyalamanın aksine, yerleşik bir estetik bileşene sahipti. Ölülerin en gerçekçi şekilde yeniden üretilmesini sağlama mücadelesiydi. Sanat ve bilimin eşsiz birleşimiydi. Carl Akeley gibi ünlüler, New York City’deki Museum of Natural History’de sergilenen Afrika filleri sürüsüyle hayvan postuna ihtişam katmıştı. Hayvanların güzelliği yakından izlenebilir ve izleyiciler sergide oyalanırlarsa neredeyse fillerin ayak seslerini duyabilir ve sineklerin kulaklarını çırdığını görebilirlerdi.

Ne yazık ki sanat formunun kaçınılmaz olarak kan ve bağırsak içermesi çoğu insanı korkuturdu. Mads tutkusundan bah-

emeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Kibarca tiksinti, aptalca arılar ve uzaklaşma gibi zorunlu aşamalardan geçecek gücü oktu. Elinden gelseydi, onu hayatta tutan şeyin kuşlar olduğunu insanlara anlatırdı. Onlara yeni bir hayat verme yeteneğinin tümü katlanılabilir kulan şey olduğunu anlamalarını sağlardı.

Hemen kolları sıvadı. Çocuğu canlıdan çok ölü bulmuşlardı ve hayatta kalıp kalmayacağı belli değildi. Diriliş ne kadar süre-
k mümkündü? *Kesinlikle hayır*, diye hatırlattı kendi kendine, her ceset çürüyüp toprağa döndükten çok sonra.

Mads, düşüncelerini kadın polis Anette'e kaydırıldı. Kar-
ından vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve kucığında bir karın-
alanma ve başında bir hafiflik hissetti. Uzun zamandır böyle
düşüncelere sahip olmamıştı, kendi kendine dayattığı bu bekâr-
ık sırasında bedeniyle beraber düşünmeye izin vermemişti. Bu
zun cezasının bir parçasıydı. Ama şimdi çalışırken arzunun
çöden akmasına izin veriyordu.

Tezgâhın üzerinde dirilmeye hazır, kukuletalı güzel bir karga
ıyordu. Doldurmak için değil. Mads bu terimden nefret edi-
rdu: doldurma. Aksine, amacı, uçan bir kuş olan yaşam illüz-
yonunu yaratmaktı.

Kargayı sırtüstü çevirdi ve karnının ortasından yukarı doğru
teşerle bir kesik attı. Tüylerin takılı olduğu deriyi gevşeterek
pıdeye sabitledi ve sonra tersyüz etti. Onu sevgiyle süzerek et-
mi kemiklerden ayırmaya başladı. Yıkayıp kuruladıktan sonra
şerhi ellerinin arasında pürüzsüz ve hazırdu. Karganın vücu-
duna uygun büyüklükte bir köpük manken çıkardı ve yaratığın
parlak tüylerini okşadı.

Anette. Kuşu ters çevirip ince bir çelik teli keserken neredey-
k onun derisini parmaklarının altında hissedebiliyordu. Onun
canı düşünmek başını döndürdü. Kollarını aşağı indirip boy-
nunu, karnını, göğüslerini kendisine teslim olana kadar öpmek
tedi. İçine girerken boynunu tutuyor ve doruğa yaklaşırken
fırtınasının içine bakıyordu.

Mads ince teli ilk kanadın ve ardından ikinci kanadın kemiklerinden içeri itti. Bir kuş boynu hacmine ulaşana kadar yeni bir tel parçasının etrafına pamuk yünü sardı. Buz kıracağıyla, kafa için köpük dolguda bir delik açtı, onu boyuna sabitledi ve tüy tabakasının içine yerleştirdi, böylece içi doldu ve tekrar bir vücut oldu. Bu noktada kuşu bırakıp kendisine dokunmak zorunda kaldı. Anette altında nefes nefese kalıyordu, boncuk boncuk ter içinde ve çok güzeldi. Kısa süre sonra boşalarak ve nefessiz kalarak kadının üzerine çöktü. Salgılar parmaklarında utanç verici bir pislige dönüşürken düşünceleri oradan oraya yüzüyordu.

Tezgâhtan doğruldu, yanağına düşen bir tüyü aldı ve suyu açmak için lavaboya doğru yürüdü. Vücudu hoş bir şekilde boşalmıştı ama kafası kendini suçlamayla doluydu. Kuş üzerinde çalışma arzusunu tamamen kaybetmişti.

* * *

Anette asansörün en üst düğmesine bastı ve ortağına baktı. Adam bitkin görünüyordu ama belki de bu sadece floresanlı aydınlatmadandı. Tanrım, bazen can sıkıcı olabiliyordu. Adil olmak gerekirse, rahatsızlığının bir kısmı muhtemelen son birkaç gündür hayatındaki dalgalanmalardan kaynaklanıyordu.

"Malthe Saether'in iş arkadaşı neden kendini ö.dürsün ki?" Hatta Jeppé'nin sesi gergin geliyordu. "Bunu bana açıklayabilir misin? Arkadaş canlısı yaşlı bir kadın işten çıkar, metro istasyonuna doğru yürür ve haber vermeden trenin önüne atlar mı? Dün sabah onunla konuştum ve Tanrı bilir, intihara meyilli görünmüyordu. Söylesene, bu nasıl bir anlam ifade ediyor?"

"Bir kaza olmuş olmalı," dedi Anette başını iki yana sallayarak.

"Yürümekte güçlük çekiyordu. Belki takıldı? Onunla Malthe

...ında konuştuğundan sekiz saat sonra öldü. Yine bir kahrolası
kötü ve daha talihsiz koşullar.”

Arasör kapıları açıldı ve Dreyer-Hoff ailesinin dairesinden
çok ışık içeri doldu. Henrik kollarını açmış onları bekliyordu.
Anette onun eline uzanmaya çalıştı ama kendini bir kez daha
Anette babanın kucaklamasına katlanırken buldu. Adam çe-
resini onun omzuna yasladı ve gözlerini kapattı, çok yakın ve
sıcaktı. Kadın birkaç saniye sonra onun sırtına erkekçe bir
güç attı, geri çekildi ve elleri onun omuzlarında, kol mesafe-
de tuttu.

“Umarım işvereniniz sizi takdir ediyordur. Benim gözümde
sizin bir hizmet madalyasını hak ediyorsunuz.”

“Teşekkürler.” Anette beceriksizce başını salladı. “Oscar’ın
yanında olmasına hepimiz sevindik.”

Adam acı verici bir an daha ona sarılıp sonra bıraktı.

“Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim? Çocukları eve
göndük ve okuldan son bir gün izin aldık. Şu an kahvaltı yapı-
yoruz.”

Victor ve Essie mutfak tezgâhında oturuyorlardı, her birinin
önde birer tabak omlet ve tost vardı. Güneş çıkmış ve aşağıdaki
sokak üzerinde parlıyor, benekli ışığın dairenin duvarlarında ve
zemininde dans etmesine yol açıyordu.

Anette onlara gülümsedi.

“Merhaba çocuklar. Eve dönmek iyi hissettiriyor mu?” diye
sordu.

“Güzel.” Victor omuz silkti ve Essie utangaç bir şekilde başını
eğdi.

Henrik şefkatle oğlunun ensesini tutup şöyle dedi: “Vic, ne-
ye yemeyinizi oturma odasına götürüp bir film koymuyorsu-
nuz? Ben de bu arada polisle konuşurum.”

“Tamam baba.” Çocuklar ayağa kalkıp tabaklarını dairenin
ortasındaki pembe kanepeye doğru taşıdılar. Henrik mutfak
çamaşına yaslandı.

"Söyleyin, Oscar öğretmeninin cinayetinde şüpheli olarak görülüyor mu?" diye sanki konu oldukça zararsızmış gibi gelişigüzel bir şekilde sordu. Görünüşe göre kahveyi unutmuştu.

Jeppe bir bar taburesine oturdu ve ellerini önündeki tezgâhın üzerine koyarak saklayacak hiçbir şeyi olmayan bir poker oyuncusu gibi açtı.

"Neden sordun?" dedi.

"Eh, onu ıssız bir adada açlıktan ve susuzluktan yarı ölü bulan sizdiniz. Oscar burada suçlu değil, kurban."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Henrik kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Birinin o zavallı öğretmeni öldürmesinin oğlumla hiçbir ilgisi yok."

Sesine gergin bir nota sızmıştı. Anette onun sinirlenmemek için çok çanaladığını görebiliyordu.

"Oscar, her şeyin biraz zor olduğunu düşünen on beş yaşında utangaç bir çocuk. Okul, büyümek, genel olarak dünya... her şeyden uzaklaşmak için tekneyi limana çıkardı. Aptalca ve dramatikti ve ortağın olmasaydı, sonuçlar ölümcül olabilirdi." Henrik, Anette'e minnettar bir şekilde başını salladı.

"Oscar size olayın bu mu olduğunu söyledi? Bilinci yerinde mi?"

"Az önce uyandı ve karım oldukça iyi durumda olduğunu söylüyor. Ama bize ne olduğunu henüz anlatmadı, biz kendimiz çözdük."

"Yani onun kaçırılmadığını bilmiyorsunuz?" diye sordu Jeppe, Henrik'e sorgulayıcı bir bakış atarak.

"Hayır."

"Oscar'ın olaylara yaklaşımını duymak heyecan verici olacak. Birazdan onunla konuşmak için hastaneye gideceğiz."

Jeppe dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. Anette, onun beden dilini, vites değiştirdiğini anlayacak kadar iyi biliyordu.

"Cuma gecesi neredeydin?" diye sordu.

"Evde," diye yanıtladı Henrik. "Bunu daha önce konuşmamıştık?"

"Bir noktada aniden işe gitmedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Cevabı hemen geldi ama Anette bakışlarındaki tereddütü fark etti.

"Pekâlâ." Jeppe tekrar doğruldu. "Anladığım kadarıyla, Norveç'i kurmadan önce farklı bir iş kolunda çalışıyordun, endüstriyel ekipman sağlayan bir şirkette. Bu doğru mu?"

"Bu uzun zaman önceydi," dedi Henrik gerçekten şaşırmış görünerek. "Ne kadar? Altı yıl önce olmalı, ama bu doğru."

"Unvanın neydi?"

"Ben satış müdürüydüm."

Jeppe, kurbanının üzerinde yana doğru hareket ederken başı gibi, başını salladı. Kafasını hafifçe eğidi, gözleri yerdeki bir noktaya dönüktü.

"Aynı dönemde Margit Smith'in kişisel danışmanı olduğun da doğru mu? Hani altı ay önce ARC'nin CEO'su olan kadının?"

Henrik güvensizce başını öne doğru salladı.

"Harika bağlantılarım var... iş dünyasında, politikacılar arasında ve evet, Margit'i de tanıyorum. Üzgünüm, işleri zorlaştırmak istemem ama bunun nereye gittiğini gerçekten anlamıyorum."

Jeppe'nin omuzları hafifçe kalktı. Anette bunun kaplamada bir çallak aradığı anlamına geldiğini biliyordu. Uzaklaşmak için bir zaman olacağını düşündü.

"Üzgünüm, tuvaletinizi kullanmam lazım."

Adımlarının yumuşak olmasına dikkat ederek uzun koridorda yürüdü. Essie kucagında tabağıyla tek başına kanepede oturuyordu ve gözleri düz ekrana yapıştı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim. Sadece tuvaleti arıyordum.

Victor nerede?"

Kız, kanepenin pembe ipeğine dökülen bir damla tereyağına baktı.

"Odasında. Televizyon izlemek istemiyordu."

"Merak etme, suyla çıkar. Bak!" Anette parmağını sehpanın üzerindeki bir bardak suya daldırdı ve yüz bin kronluk bir kanepayı mahvetmemek için dua ederek lekeyi ovuşturdu.

"Ne izliyorsun?"

"*Riverdale*," diye mırıldandı. Kızın her halinden yabancı bir yetişkinin yanında olmaktan duyduğu rahatsızlık anlaşılıyordu.

Anette çekindi. Polisin on yaşındaki bir çocuğu tek başına sorgulamasına izin verilmezdi ancak tek bir sorudan da zarar gelmezdi.

"Essie, iş arkadaşlarıma habanın geçen cuma işe gitmiş olabileceğini söyledin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Babam evdeydi."

"Sadece iş arkadaşlarımıza onun işte olduğunu söylemişsin."

"Yanlış hatırlamışım." Tabacağına baktı.

"Tamam." Anette gülümsedi.

"Neler oluyor!"

Essie sıçradı ve tabağı yere düşerek kırıldı. Henrik sinirli bir şekilde homurdanarak Anette'in yanından hızla geçti ve çırpılmış yumurtayı yerden toplamaya başladı.

"Ben sadece tuvaleti arıyordum."

Henrik ellerinde kırık parçalar ve gözlerinde alevlerle ayağa kalktı.

"Bence bugünlük bu kadar sorgulama yeter."

B Ö L Ü M 25

"İl bakalım Jenny. Umarım şeker kullanmıyorsundur, çünkü kimse bilmez. Tüm bunların nereye varacağını anlamıyorum."

Jenny Kaliban, masanın diğer tarafında oturan sosyal hizmet görevlisinden önüne az önce koyduğu makine kahvesi dolu plastik fincana baktı. Bardağın yanında bir paket toz krema ve plastik bir kaşık duruyordu. Masanın arkasındaki kadın onun yanında ve yorgun yüzünü çevreleyen gevşek bukleleri vardı. Sadece tırnakları, ölmekte olan bir okyanustaki ıssız umut adaları gibi kırmızı ve yeni cilalanmış gibi parıltıyordu. Jenny bu bir tavırla, bu kadın İşsizlik Yardım Dairesi'nde çalışmak için doğmuş diye düşündü. Tabii yıllar boyunca onunki gibi ümitsiz, hüznü çevrede şekillenmediyse.

Burada ne yapıyorum, diye sordu Jenny kendi kendine. Onun hayatı için için yaşayan ve nefes alan biri bu yavan, ruh emici şehir. Yıllar sonra elinde şapkası, yüzündeki alçakgönüllü ifadeyle nasıl geri dönmek zorunda kalmıştı?

Otelden köpürdü ama öfkesinin kendisine olduğunu biliyordu. Suç ondaydı. İstemedi ailesiyle arasını açmıştı. Şimdi hastanenin hasta yatağında bile hoş karşılanmıyordu. Ama suçlu olan tek kişi o değildi, önce onlar onu yüzüstü bırakmışlardı. "Toplum! Sanatçılar her zaman patronların, soyluların ve üst

sınıfın bağışlarına bel bağlamışlardı ama onun sanatçı kuşağı düpedüz bozulmuştu. Geçinmek ve toplumun kötü bir şekilde gizlenmiş saygısızlığına katlanmak için pes etmeye zorlanmıştı.

"Müzede hâlâ nöbetlerin var, görüyorum. Ancak bu pek bir şey ifade etmiyor." Sosyal görevli, belediye bilgisayarına bir şeyler yazdı ve plastik gözlüğünün üzerinden Jenny'ye baktı.

"Hayır," dedi Jenny. "Bana verdiğin ek işsizlik ödeneklerin olmasa geçinemem."

"Eh, senin yardımlarını belirleyen veya ödeyen ben değilim." Kadın yazmaya devam etti.

"Yine de yaşam tarzımı desteklemek için bir yardım almama izin verilip verilmediğini değerlendiren sizsiniz. Bu toplantılara gelmemin nedeni bu değil mi? Eski püskü giysilerimi ve çökük yanaklarımı incelemeniz için?"

Görevli biraz daha yazdı, dudakları sertçe büzüldü. Jenny kadının kendisini anlamasını asla sağlayamayacağını biliyordu ama öylece oturamaz, kadının cehaletinin yorum yapmadan devam etmesine izin veremezdi.

"Yirmi birinci yüzyıl, estetiğin ölümünün habercisidir. Lanet olsun dine, bilime ve maneviyata! İnsan ruhu her zaman güzellikle yaşar. Sanatla, sözcüklerle, müzikle. Bunu kaybettiğimizde, yaşama amacımızı da kaybederiz. İndirimli giysiler ve plastik göğüsler içinde boğuluyoruz. İnsanlar Prokofiev'in yaylı dördlüsü dinlemektense televizyonda yetenek şovlarını izlemeyi tercih ediyor. *La beauté sauvera le monde!* Keşke."

"Gördüğüm kadarıyla, Jenny, hakkınız olan tüm ek yardımları kullanmışsınız. Bunları ancak her yüz dört haftanın otuzunda alabilirsiniz, ondan sonra durdurulur."

"Ne diyorsunuz siz? Para alamayacağımı mı?"

Sosyal hizmet uzmanı başını geriye attı ve yağlı lenslerin ardındaki gözlerini kıstı.

"Önümüzdeki altı aylık başvurular için, her ay en az yüz kırk

“Ama neyle geçineceğim?” Jenny’nin boğazında bir nabız at-
maya başladı.

“İşinle.”

“Thorvaldsens’in bana ödediği o ahmak parayla yaşayamam.
Münla kiramı ödeyip yiyecek bile alamıyorum!”

“Sosyal görevli sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi dirsekleri-
masasına dayadı.

“Peki, o zaman ya biraz daha çalış ya da harcamalarını kıs.
İnsanların dâhilinde yaşayamıyorsan bu hükümetin suçu değil.”

Jenny kendi sert ellerine baktı. Tırnakları kısıydı ve günlük
mal ve boya işlerinden kirliydi.

“Nakit yardımı alamaz mıyım?”

“Çalışabildiğin sürece olmaz.” Kadın gözlüğünü çıkardı.
“Belki de artık gerçek bir iş bulma zamanın gelmiştir Jenny!”

Jenny etrafındaki kapıların çarparak kapandığını, giderek
büyüyen kronik panığı hissetti; midesini tuttu ve ağzının arka-
daki safranın tadını hissedene dek dişlerini sıktı.

“Bundan zevk alıyorsunuz, değil mi? Tembel bir sanatçıyı
emzilikçi olarak çalışmaya zorlamaktan? Ama bir şeyi unutu-
yorsunuz: Sanat toplum için ne yapar? Benim gibiler olmadan
Enya nasıl bir yer olur?”

“Geldiğin için teşekkürler!” Görevli ekranına geri döndü ve
işine devam etti.

Jenny ayağa kalkarken sandalyeyi devirdi. Başını dimdik kal-
ın elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde konuştu.

“Senin... senin ellerinde kan var!”

* * *

Ulusal Hastane’nin yoğun bakım ünitesinin girişinde, Jep-
pe Anette’i bir hemşire karşıladı ve onları hızlı bir şekilde

Oscar'ın doktorunun bulunduğu ofise götürdü. Doktor üçgen şeklinde bir sandviçin üzerine eğilmişti ve gözleri bilgisayarına yapıştı.

Jepe kapı eşiğinde biraz tereddüt etti. "Ögle yemeğinizi böldüğümüz için kusura bakmayın. Kopenhag Polisi'nin Soruşturma Birimi'nden geliyoruz. Size birkaç hızlı soru sormamızın bir sakıncası olur mu?"

"Bir saniye. Sizinle hemen ilgileniyorum." Doktor bir ısırk daha aldı, sonra yemeğinin geri kalanını çöp kutusuna attı ve çiğnemeyi bitirirken elini salladı.

"Oscar travma merkezinden buraya ne zaman transfer edildi?"

Kadın ekranına bakıp, "Bir saat önce," dedi. "Durumu bütün gece stabildi. Kendi kendine nefes alabiliyor, bu yüzden artık kontrolü biz devralıyoruz. 24 saat tam personelimiz var, kendisi emin ellerde."

"Bilinci yerinde mi?"

"Şu anda bir uyuyup bir uyanıyor ancak aldığı ağrı kesiciler düşünüldüğünde bu normal."

"Peki başaracak mı?" diye sordu Anette.

Doktor tarafsızca başını ileri geri salladı. "Yaşı ve fiziksel durumu hayatta kalma şansını oldukça güçlü kılıyor ancak bir kişi çok üşür ve susuz kalırsa, birkaç gün boyunca çoklu organ yetmezliği riski olur. Karaciğeri de biraz hasar görmüş gibi görünüyor."

Jepe başını salladı ve "Adli Tıp hastayı muayene etmek için sizinle temasa geçmiştir sanırım," dedi.

"Gün içinde gelecekler."

"Mükemmel. Şiddete veya güce maruz kaldığına dair herhangi bir işaret fark ettiniz mi? Derisinde izler, kırık kemikler, şüpheli bir şey var mı?"

"Hayır. Kollarında birkaç küçük çizik ve morarma, ama ıssız

“Adada dört gün geçirdikten sonra beklemeyeceğiniz bir şey
değil. Ancak...”

“Evet?”

“Midesini şişirdik. Olası bir asetaminofen doz aşımından
şüpheleniyoruz, fakat bunca günden sonra bunu belirlemek bi-
z zaman alıyor. Biz emin olmadan önce laboratuvarın mide
öğesini analiz etmesi gerekiyor ama öyle gibi görünüyor.”

“Fazla Tylenol mü?” Jeppe kaşlarını çatarak sordu.

“Bu bir intihar girişiminin göstergesi olabilir.” Doktor hafif-
ce omuz silkti. “Fakat haplar zorla da verilebilir. Bizi bu konuda
Marin kendisi bilgilendirmek zorunda kalacak.”

“Onu görebilir miyiz? Polis psikologlarımızdan biri sohbette
teyadımci olmak için geliyor.”

“Hâlâ çok zayıf ama kontrol etmek için aşağı inelim. Sonra
devam edersiniz. Annesi yanında.”

Onlara koridorun sonundaki bir odayı gösterdi, kapıyı hafif-
ce açtı ve içeri girdi. Onu takip etmeden önce Malin’e kendi-
ce hazırlaması için bir saniye verdiler.

Kolunda serum olan sıska bir oğlan hastane yatağında yatı-
rıldı, başı duvara dönüktü. Oscar’ın annesi, yerine yakışmayan
mors posterinin altındaki bir sandalyeye oturmuş, gözlerini
içine odaklamıştı.

“Aşırıya kaçmayın!” dedi doktor dışarı çıkmadan önce kapı
önde ısrarla.

“Merhaba Malin,” dedi Jeppe. “Uyuyor mu?”

Malin hafifçe başını salladı.

“Ya sen? Burada, hastanede mi uyudun?”

“Koğuşun ziyaretçi odasındaki bir kanepede.”

Güven tuhaf bir unsurdur, tam anlamıyla anlaşılması çok
zordur, insan ilişkilerinin en zor yapı taşlarından biridir. Dü-
şünün, güvenilirlik ve açıklık gerektirir; bu kadarını biliyoruz.
Ya temelde ya oradadır ya da yoktur. Malin Dreyer-Hoff’un

Jepp'e olan güveni kaybolmuştu. Bir yerlerde, bir şekilde etkileşimlerinde yanlış bir adım atmıştı ve kadın geri çekilmişti. İhtiyatlı gözleri, ona insanlar arasındaki ilişkilerin ne kadar kırılgan ve istikrarsız olduğunu hatırlattı. Omzunun üzerindeki mors bile ona kaşlarını çatıyordu.

Kapıdan bir hışırtı geldi ve Mosbaek yatağın yanında belirdi. Polis psikoloğu her zaman olduğu gibi çapraz kayışı karnından gömleğinin ekose kumaşına kadar kesilen aşırı dolu bir deri çanta taşıyordu. Kızıl sakalı, parlak hastane ışıkları altında için için yanıyordu. Adam beraberinde sonbahar ormanlarının ve sebze bahçesinin kokularını getirdi.

Jepp, "Selam Mosbaek," dedi. "Seni görmek güzel. Bu Oscar ve annesi Malin."

"Merhaba." Mosbaek çantasını çıkardı ve yatağın yanına bir sandalye çekmeden önce Malin'i sıcak bir şekilde selamladı. Jepp ile Anette'i kibarca ama kesin bir şekilde kenara itti.

"Eğer ikiniz gidip şu köşede durursanız, biz de Oscar'la biraz huzur ve sükûnet bulabiliriz."

Jepp ortağına başını salladı ve uzaktaki duvara çekilip psikoloğu yatağın yanında yalnız bıraktılar.

"Böylesi daha iyi. Etrafta böyle bir kalabalık varken kim düşünebilir veya konuşabilir?"

Çocuğa odaklandı. "Ben Mosbaek, polis biriminden psikolog. Eskiden bir adım vardı ama karım bile onu kullanmayı bıraktı, bu yüzden bana Mosbaek de diyebilirsin."

Oscar cevap vermedi, yuzu hâlâ duvara donuk yatıyordu.

"Burada olmamın nedeni," diye devam etti Mosbaek, "tam olarak iyileştikten emin olmak. Hastane vücudunla ilgilenir ama insanlar etten kemikten daha fazlasıdır, değil mi? Düşüncelerini dinlemek için buradayım. Onları benimle paylaşmak ister misin? Mecbur değilsin, seçim senin."

Çocuk temkinli bir şekilde başını çevirdi.

“Düşüncelerimi neden dinlemek istiyorsun?”

“Aslında Oscar, istemiyorum. Ama bazen düşüncelerimiz, elan paylaşmazsak en büyük düşmanımız olabilir.”

Jeppe, Anette’ye gülümsedi. Mosbaek’i bu kadar yararlı kılan özelliklerden biri, hızlı bir şekilde güven inşa etme ve insanların korkularını indirmelerini sağlama becerisiydi.

“Kendini benimle konuşacak kadar iyi hissediyor musun?”

“Son birkaç günü pek hatırlayamıyorum,” dedi Oscar, gözlemleri etrafında gezdirerek. “Sanki beynim düzgün çalışmıyor.”

Mosbaek deri çantasında küçük bir not defteri buldu ve özürler gibi gülümsedi. “Bu sadece kendi notlarım için. Hafızam da pek iyi değildir de. Haydi, hatırlayabildiğin şeylerle başlayalım.”

Oğlan kararsızca dirseklerinin üzerinde doğruldu ve komodin üzerindeki bardağa uzandı. Mosbaek ona yardım etti.

“Ailemi, nerede yaşadığımızı, okulu ve bunun gibi şeyleri hatırlıyorum. Her şey silinmiş gibi değil. En son kısmı hatırlamak zorlanıyorum. Günleri falan... karmakarışık. Tekneyi kaleye geçirdüğümü hatırlıyorum.”

“Bunu tek başına mı yaptın?” diye araya girdi Anette.

“Sanırım öyle.”

“Tekneyi çıkarmadan hemen önce ne yapıyordun?” diye de-soruyordu. “Biriyle birlikte miydin?”

“Bu gayet iyi Oscar. Sakin ve yavaş ilerleyeceğiz.” Mosbaek, sadece uyarı niteliğinde bir bakış attı.

“Söyle bana, kendini nasıl hissediyorsun?” Malin sandalye-sinin kenarına oturmuş, gözleri kocaman açılmış halde oğlunu soruyordu. Belki de ona bu basit soruyu henüz sormamıştı. Muhtemelen kimse sormamıştı.

“Bilmeyorum.” Oscar sanki bir şey tutmak istermiş gibi yut-tu. Jeppe, Mosbaek’in burnundan nefes verdiğini duyabili-yordu ve psikologun çocuğa gülümsediğini biliyordu.

"Hiç sorun değil. Doktorlar midende biraz Tylenol kalıntısı buldular. Herhangi bir hap alıp almadığını hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı Oscar.

"Tekneyi neden çıkardın?"

"Belki moralim bozuktu..."

"Biriyle mi tartıştın? Mesela Malthe Saether ile?" Mosbaek neşeli bir sesle sordu.

"Malthe, öğretmenim?" Oscar kafası karışmış bir ifadeyle parmağını burnunun altında gezdirdi.

Mosbaek sorgulayıcı bir bakışla Jeppe ve Anette'e döndü. Oscar olanları duymaya hazır mıydı?

Onlar adına kararı Malin verdi.

"Tatlım," dedi. "Bay Saether ölü bulundu, öldürüldü. Polisin bu kadar çok soru sormasının nedeni bu." Kadın oturduğu yerden konuşuyor, kalkmak için herhangi bir teşebbüste bulunmuyordu.

Oscar'ın nefesi kesildi.

Mosbaek, "Bu hazmetmesi çok zor bir şey," dedi çocuğun elini tutarak. "Seni anlıyorum. İyi misin?"

Oscar iyi olmaktan başka her şeye benziyordu. Ön tampona çarpmadan bir saniye önceki bir geyiği andırıyordu.

"Hadi biraz ara verelim." Mosbaek çocuğun elini sıvazladı.

"Peki ya not? Onu sen mi yazdın? Bir intihar notu olarak mı?" Jeppe, Mosbaek'ten bir uyarı bakışı aldı ama yine de devam etti. "Malthe Saether cuma gecesi öğrencilerinden birine yardım edecekti. O sen miydin? Yoksa İben mi?"

"İben iyi mi?" Oscar ağlamaya başladı. "Onu görebilir miyim?"

"Tekrar dengeli ve sağlıklı olana kadar olmaz tatlım," dedi Malin sonunda ayağa kalkarak.

Çocuk elleriyle yüzünü kapattı.

"Sizinle dışarıda görüşürüz," diye emretti Malin.

Jeppe kapıda durdu ve arkasını döndü.

"Dün kız kardeşin Jenny ile konuştum. Oscar'ın bir süredir onun yaşadığını itiraf etti..."

"O nereden bilecek? Oscar'ı hiç görmüyor ki," dedi Malin, daha sertleşerek.

"Neden?"

Kadın eli kulpta, kapıyı arkalarına kapatmaya hazır bir şekilde kıpırdamadan durdu.

"Kız kardeşim... yoğunudur. Jenny, kendi etrafında dram yaratıp ardından suçu diğer insanlara atmayı sever. Borç alır, geri ödemez ve korkarım o ve Henrik hiç iyi anlaşamaz. Kız kardeşimi severim ama... biz çok farklıyız."

"Ondan edindiğim izlenim, sana çok yakın olduğu yönünde. Ve çocuklara."

"Belki." Malin omzunun üzerinden oğluna baktı.

"Malin, Oscar'ın hayatında tekneyle kaçmasına ve intihara teşebbüs etmesine neden olabilecek ne oldu?"

"Benim kötü bir anne olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

Bu soru o kadar beklenmedikti ki Jeppe bir cevap bulamadı.

"Sen buraya ilkelerin ve teorilerinle geldin ve ailemi hor görüyorsun. Ebeveynlik tarzımızı tasvip etmiyorsun, öyle değil mi?"

Onu durdurmak için ellerini kaldırdı ama kadın durmadı.

"Oscar gibi bir çocukla nasıl başa çıkacağını, onu neye ihtiyacı olduğunu bildiğini sanıyorsun." Jeppe'yi geri adım atmaya çalışarak kapıyı kapatmaya çalıştı. "Ama yanıyorsun. Çocuk sahibi olmak hakkında hiçbir halt bilmiyorsun."

B Ö L Ü M 26

Ekran koruyucu uyarı vermeden açıldı ve Esther de Laurenti hesap bilgilerini doldurmak için yeşil formun üzerine fareyi bir kez daha tıklamak zorunda kaldı. Burada, Krystalgade'deki Kopenhag'ın ana kütüphanesinde halka açık bir bilgisayar kurcalamak onun en sevdiği şey değildi ama Margrethe Dybris'in bilimsel makaleleri kütüphanenin veri tabanında saklandığından ve internette mevcut olmadığından, bunları yazdırmak için şahsen gelmesi gerekiyordu.

Kütüphanenin ortak alanı bir tren istasyonu kadar gürültülüydü. Gün ortasında bile kütüphanenin kalbi olan aydınlık, yüksek tavanlı salonun döner kapılarından ve yürüyen merdivenlerden inip çıkan öğrenciler ve emeklilerle doluydu.

Esther, imleci yalnızca zamanın yarısında hareket ettirmeyi başaran yarı tepkisiz fareyi sinirli bir şekilde salladı. Evden ve Gregers'tan uzakta olduğu için bir yanı rahatlamıştı. Şu aralar adamın etrafında olmak çok zordu, bunun bir nedeni Gregers'in alışılmadık bir şekilde yapışkan tavırlar sergilemesiydi ama itiraf etmeliydi ki adamın ölüm korkusunun yanında olmak hiç hoş bir şey değildi. Böyle hissetmekten utanıyordu, ama gittikçe büyüyen kendi korkusundan daha çok utanıyordu: Gregers aciz kalırsa ona kim bakardı?

Sekmeleri açıp kapattı ve Margrethe'nin Torajan halkının ölüm ve yasla ilgili cenaze törenleri ve gelenekleri hakkında yazdığı üç makaleyi buldu. Esther bunları çabucak gözden geçirdi ve yazıcıya gönderdi. Toplam yetmiş iki sayfa. Bu ona pahalıya gelecekti ama bunlara sahip olması gerekiyordu.

Yazıcıyı beklerken tarayıcının arama alanına *cenaze törenleri* yazdı ve *resimlere* tıkladı. Kitap kapağı hakkında düşünmeye başlayabilirdi, bu kitap yazmanın kolay kısmıydı.

Esther cenaze törenlerinin ve definlerin fotoğraflarına göz gezdirdi, hepsi kapak resmi olamayacak kadar sıkıcı ve belirsizdi. Bunun yerine *cenaze eserleri* diye yazdı. Bu daha iyiydi! Mısır lahiti ve heykellerinin fotoğraflarını geçerek halkın atalarını anımsandırmak için cenaze törenlerinde taktıkları Roma ölüm maskelerine gitti. Tebeşir grisi bir maskenin görüntüsü onu duyuldu -tıpkı Jenny'nin ona müzede gösterdiğine benziyordu- ve altındaki bağlantıya tıkladı.

Bu onu kutsal emanetlerin fotoğraflarının olduğu başka bir ana sayfaya götürdü. Bir resim soluk, açık tenli, gözleri kapalı bir bebek tasvir ediyordu. Resim çok küçüktü, bu yüzden net bir şekilde görmek zordu ama bebeğin yüzü kadınsıydı, ifadesi rüya gibiydi ve derinlik ve kontrast yaratan koyu kırmızı bir kadife üzerinde yatıyordu. Bundan bir şey çıkabilirdi!

Fotoğrafı büyütmeğe çalıştı ama hemen oturum açması gerekti. Ana sayfanın adı ninthcircle.com idi. Belki onlara sormanın bir yolunu bulabilirse, resmin kullanım haklarını satın alabilirdi. Tek soru, bunu nasıl yapabileceğiydi. Esther neye tıklasın, oturum açmak için hep aynı mesajı aldı.

Bilgisayar, yazdırma işinin bittiğini bildirmek için bir ses verdi. Monitörü kapattı, eşyalarını topladı ve yazıcı odasına girdi.

Ninth Circle. Onlarla temasa geçmesine kim yardım edebilirdi?

"Ne kadar şaşkın? Hiçbir şey hatırlamadığını iddia ettiğinde doğruyu söylediğine güvenebilir miyiz?"

Jeppe, Ulusal Hastane'nin iç avlusunun engebeli çimenliğindeki bir toprak parçasını tekmeledi. Kış çimlerde sert geçmişti ya da belki genç çimlerin büyümesini engelleyen, kale şeklindeki oyuncığa doğru ileri geri koşan çocukların sürekli akışıydı. Avludaki birkaç bankı tarayarak oturacak yer arayan Mosbaek ve Anette'i izledi ve bir sigara yakmanın yanlış olup olmayacağını merak etti.

"Şaşkın... Ona gerçekten böyle mi dedin?" Mosbaek ellerini ceplerine soktu, banklardan vazgeçmiş gibiydi. "Bu terimi 1955'ten beri duyduğumu sanmıyorum."

"Ölmek için okyanusa açılan bir çocuğa başka ne dersin? Stresli mi?"

Mosbaek hafifçe gülümsedi. Polis arkadaşlarının kendisiyle alay etmelerine alışmıştı ama aslında dedektifler ve birlikte çalıştıkları psikologlar arasında derin bir saygı hüküm sürüyordu, geçmişten gelen karşılıklı güvensizlik uzun zaman önce çözülmüştü.

"Bir tür ileriye dönük amnezi, yani gecikmeli tepki yaşıyor olabilir."

"Bir daha söyle." Anette elini kulağının arkasına koyar gibi yaptı. "Bunun ne anlana geldiğini bilmem mi gerekiyor."

Mosbaek güldü ve başını iki yana salladı.

"PTSD, travmatik bir deneyime sonradan gelen hafıza kaybıyla birlikte gecikmiş bir şok tepkisidir. Tabii saklayacak bir şeyi olduğu için hatırlamıyormuş gibi davranmıyorsa. Emin olmak için onunla daha fazla zaman geçirmem gerekiyor."

Sarı bukleli, alnında bandajlı ve poposu bezle sarılı küçük bir çocuk aralarından geçip gitti ve şaşkınlıkla bu yabancı yetişkin-

am bacaklarına baktı. Hiçbirinin annesi olmadığına karar ver-
şade, oyun parkına doğru yürümeye başladı. Jeppe, çocuğun
x kadına doğru yöneldiğini, kollarını havaya kaldırdığını ve
çıkça güvenli bir şekilde kucaklanmayı beklediğini gördü. Ah,
çizimiz ebeveynlerimize güvenmek için doğmuştuk.

‘Travmatik deneyim Malthé’nin ölümü müydü?’ diye sordu
çipe, diğer ikisine dönerek.

‘Çocuk, öğretmenin ölümü karşısında kolaylıkla şoka gi-
rirdi, hatta kendi yaşadığı deneyim nedeniyle bile şoka girebi-
z.’ Mosbaek sakalını sıvazlayarak sivri bir şekil verdi. ‘Ama bize
çalışa fazlasını söylemediği sürece bunu bilmek zor. Birbirleri
çalışa öğretmen ve öğrenciden daha fazlası olup olmadıklarını
bilmiyor muydunuz?’

Jeppe omuz silkererek, ‘Görünüşe göre sırdaşlar, ama ne ölçü-
x olduğunu bilmiyoruz,’ dedi.

‘Hiçbir şey hatırlamıyor olması onun için çok uygun,’ diye
çığa girdi Anette. ‘Ama beni bir tekneyle kaleye giden, teknesi-
x hatıran ve Tylenol alan bir çocuğun intihardan başka bir şey
çalışadığına ikna edemezsin.’

‘Yanında onu hapları almaya zorlayan biri olmadıkça.’ Mos-
baek işaret parmağını kaldırdı ve sonra sordu. ‘Öğretmenini öl-
çüp kaçtığı senin teorin mi?’

‘Evet,’ diye cevap verdi Anette. Bu sırada Jeppe de başını iki
reza salladı.

Mosbaek bir ona, bir Jeppe’ye baktı.

‘Şey, her şeyin her zamanki gibi olduğunu görüyorum. Oc-
cam’ın usturasını unutmayın dostlarım.’

‘Bilginle gözlerimizi kamaştırabilmen için bunun ne anlama
çalıştığını sormamız mı gerekiyor?’ dedi Anette içini çekerek.

‘Kesinlikle.’ Mosbaek gülümsedi. ‘Occam’ın usturası episte-
molojik bir gerekçelendirmedir ve temelde mümkün olan, en az
çalışıya dayanan teori en iyisidir. Kemiğe kadar kesmeli ve en
çok teoriyi bulmalısın.’

Jeppe, başlarının üzerinde, hastanenin dört bir yanında gri betonla çevrelenmiş küçük bir gökyüzü parçasına baktı. Beyaz bulutlar anlık bir görüntü gibi donarken, çocuklardan yükselen mutlu ciyaklamalar martı cıvıltıları gibi havada uçtu.

Tren raylarının gıcırtısı gibi.

"Üzgünüm Mosbaek ama ustura bir düğüme saplanıyor." Jeppe, Anette'e baktı. "Lis Christensen adında bir düğüme."

"Cidden mi?" Anette gözlerini devirdi.

"En azından araştırmalıyız."

"Şey, biri bana bu Lis'in kim olduğunu söyleyecek mi?" dedi Mosbaek ellerini havaya kaldırarak.

Jeppe sigaralarını söndürdü.

"Dün saat dört buçukta Oscar Fort Provestenen'de yatarken Lis'e tren çarptı. Eğer kadın itildiyse, bunu Oscar'ın yapmasına imkân yok."

"Söylediklerinin herhangi birini anlamam mı gerekiyor?" Mosbaek kollarını göğsünde birleştirdi. "Eğer birini pas geçersen, sana bizzat kafa atarım."

"Üzgünüm Mosbaek. Ama konu düzgün bir şekilde açıklanamayacak kadar karmaşık." Jeppe sigara paketini tekrar cebine koydu. "Oscar'la bir kez daha denemek ister misin?"

Psikolog içini çekti ama sonra başını iki yana salladı.

"Bugün daha fazlasını hatırlayacağından şüpheliyim. Çocuk zayıf düşmüş ve annesi, çabalasa bile ona çok destek olacakmış gibi görünmüyor."

"Sen iyi bir adamsın Mosbaek!" Anette onun sırtına hafifçe vurdu.

"Sen de öylesin." Adam isteksizce gülümsedi. "Ondan bazı bilgiler almaya çalışmam, onun iyiliğini umursamadığını anlamına gelmez."

"Harika," dedi Jeppe. "Masayı arayıp tren vakasında kimin olduğunu öğreneceğim. Belki Lis Christensen'in bizimle konuşacak bir akrabası vardır."

İppe numarayı çevirirken ortağına baktı. Kadın her nasılsa birkaç gün içinde daha da zayıflamış ve elmacık kemikleri çukurluğunda beklenmedik bir misafir gibi belirmişti. Onu neyse romantik bir şekilde yıpranmış ve ham gösteriyorlardı ki bu da hiç Anette Werner'lik bir şey değildi.

Onu bu kadar iyi tanımasam, diye düşündü, birine âşık olduğumu sanırdım.

* * *

"Son rakamlar bu yıl CO₂ emisyonlarında artış olduğunu ortaya koyuyor. Emisyon rakamlarının azaltılmasını veya en azından azaltılmasını sağlamayı amaçlayan Paris Anlaşması'na rağmen, 2019'da CO₂ emisyonlarının bu yıl yeni bir rekor kırma yolunda olduğu dair birçok işaret var. Sera gazı kirliliğini önemli ölçüde azaltmazsak..."

Kasper Skytte radyo haber yayınına kapattı ve dikkatini tekze yatağının üzerindeki açık bavula verdi. Bir çift ayakkabı, altından pantolon, tişört ve beş günlük temiz iç çamaşırı, bilgisayar, en önemli aile fotoğrafları, İsviçre banka hesabının ATM kartı.

Bir daha eve gelip gelmeyeceğinden emin olmadığında yanına ne alırsın? Bagaj tesliminde beklemek zorunda kalmamak ve herhangi bir zamanda koşabilmek için her şeyin el bagajına sığması gerektiğinde?

Cevap ortadaydı: isteyeceğinden çok daha azını.

Porto şarabını boşalttı ve yeniden doldurdu. Herhalde bir iş arkadaşının hediyesiydi. Son dört gündür oturum açma arzusuyla boyun eğmemişti ama artık her zamankinden daha fazla sordu. Soru, bir bağımlılığın basitçe diğerinin yerini alıp almadığıydı. Güvenli bir yere ulaştıklarında bununla başa çıkma-ğın olacaktı.

Kasper, gözleri açık valizde, zihnindeki kontrol listesini gözden geçirdi. Artık kaçmak bir gerçek olduğu için kendini garip bir şekilde dingin hissediyordu. Geride kalıp açığa çıkmayı beklemektense kaçmak daha güvenli görünüyordu.

Tek sorunu İben'di.

Onsuz kaçmak bir seçenek değildi. O sadece on beş yaşındaydı ve kendi başına yaşamaya hazır değildi. Üstelik onu seviyordu. Ama onu kendisiyle gitmeye nasıl ikna edecekti?

Bavulu kapattı ve fermuarla kapatılamayacak kadar dolu olmadığından emin olmak için kontrol etti. Yere koyarken anahtarın kapıdaki sesini duydu. Öğleden sonra saat henüz ikiydi. İben son dersine girmemiş olmalıydı. Uzak bir hışırtının takip ettiği ayak sesleri, ona kızının doğruca odasına gittiğini söyledi. Normalde bu saatte evde olmayacağı için muhtemelen babasının evde olabileceği aklına gelmemişti. Kasper bekledi, onun çekmeceeri açtığını ve eşyaları hareket ettirdiğini duydu. İnsanın üzgün olduğunda yaptığı gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

Sessizce yatağın üzerine oturdu ve kızının çıkardığı sesleri dinledi. Sanki o küçükken pek çok kez oturmuş, onun enstrüman çalmasını dinliyormuş gibi. Bekâr bir baba olarak onun ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olması için çok uğraşmıştı. Ve bir süreliğine bunu başarmıştı da. Bağlılığı tam, sevgisi sınırsızdı. Şimdi ise hiçbir şey yoktu.

Kızının sessizce küfrettiğini duydu. İnsanlar çocuklarının seslerini kaydetmeli, diye düşündü. Anılar, görüntülerden çok seslerde yaşar. Dikkatle ayağa kalktı ve parmak uçlarına basarak odasına girdi, kapı aralığından onu izledi. Artık onun küçük, tımbul yanaklı meleği değil, sıska, köşeli hatları olan ve anlayamadığı bir şekilde her şeye meydan okuyan genç bir kız vardı. Belki bir erkek arkadaşı bile olabilirdi?

İben onu görmedi. Kıyafetlerini büyük spor çantasına atmakla meşguldü, şifonyerinden rastgele bir yığın tişört ve kot

çatolon çıkardı ve çantasına attı. Kasper, durumun ironisi karşısında gülümsemeden edemedi. Kızı okuldan eve geldiğinde onun temel ihtiyaçlarını toplamasını isteyecekti. Ama onun acıyıklı kaçıışlarından başka bir şey için hazırlık yaptığından şüpheleniyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Kız babasının sesini duyunca yerinden sıçradı.

"Baba! Ne oluyor, beni korkuttun! Evde olduğunu bilmiyorum."

"Toplanıyorsun. Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kasper gülmeyerek. Onunla alay etmenin aptalca olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. "Greenpeace ile bana söylemeyi istediğin bir okul gezisine mi?"

"Baba, kes şunu!"

"Ya da belki erkek arkadaşınla bir yere gidiyorsundur? Bu tür şeylere girdiğini anlıyorum..."

Kız yaklaştı ve kapıyı babasının yüzüne kapatmak için tuttu ama adam yerinden kıpırdamadı. Eliyle kapıyı tuttu.

"Neden birdenbire nereye gittiğimi umursar oldun? Bunu asla yapmazsın." İben kollarını göğsünde birleştirdi.

Adam durumun çaresizliğine neredeyse gülecekti. Hayattaki en ciddi anların bir şekilde kahkaha merkezimizi harekete getirmesi tuhaftı.

Derin bir nefes aldı, ellerini kızının yanaklarına koydu ve ciddi bir şekilde konuştu.

"Tahım. Bir kez olsun dediğimi dinle: Yarın önemli bir işim olduğu için, bir saatten kısa bir süre içinde Zürih'e doğru yola çıkıyoruz. Oradan Johannesburg'a uçuyoruz. Bolca kıyafet al ve az kitaplarını da koy çünkü dönmemiz biraz zaman alacak. Nereye gittiğimizi kimseye söyleyemezsin, hiç kimseye! Sana bunu sen sonra açıklayacağım."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye bağırdı İben. "Cidden se-

ninle Güney Afrika'ya u acağımı mı düşünüyorsun? Unut git-
sin!" Sırtını döndü ve çantasına kıyafetlerini atmaya devam etti.

İki adım attıktan sonra adam onu tuttu. Kızın sıksa omuzları
Şaşkınlıkla gerildi.

"Ah! Bırak beni. Canımı acıtıyorsun!"

Adam kızı sarstı. Geceleri ağlayarak ve öfke nöbetleriyle ge-
 en onca yıl boyunca kızına bir kez bile elini sürmemi ti. Şimdi
onu ileri geri sallarken parmakları etine saplanıyordu. Bunun
başka yolu yoktu. İben onun dediğini yapmak zorundaydı. Be-
deli ne olursa olsun.

BÖLÜM 27

Zahles Okulu'nda merhum matematik öğretmeni Lis Christensen'in otuz sekiz yıldır emekli tabelacı Robert Christensen ile yaşadığı ve Kopenhag'ın hemen batısında planlanan bir topluluk olan Albertslund'da bir sıra evde yaşadığı ortaya çıktı. Görevli memur, otopsiden sonra Lis'in ölümünün hâlâ bir kaza olarak değerlendirildiğini bildirdi ve en yakın akrabasının iletişim bilgilerini iletti. Jeppe aradığında Robert'in etrafı çocukları ve torunları tarafından kuşatılmıştı ama o, polisin yanma uğraşmasına izin verdi.

Jeppe ve Anette, sıra evlerin arasındaki küçük patikalardan geçen çocukların mutlu bağırışları arasında evin mavi ön kapısını çaldılar.

Banliyö tam bir çekirdek aile cenneti, diye düşündü Jeppe, bir an için kendisinin de sahip olabileceği hayatı gözünde canlandırarak.

Robert kapıyı açtığında evin içinden çocuk sesleri gelmiyordu. Robert uzun boylu bir adamdı, tel çerçeveli gözlükleri ve kıvrımlı elleri vardı. Mavi flanel gömleği sanki onunla uyumuş gibi kirli kırıktı.

"Çocukları eve gönderdim. Zaten yakında yemek yapmaya

başlamaları gerekiyor.” Yakındaki oyun alanını işaret etti. “Hem çocuklarımız hem de aileleri bu mahallede yaşıyor. Toplam beş torun. Birbirine bu kadar yakın yaşamak harika. Özellikle de...” Durdu, boğazını temizledi ve sonra elini sallayarak içeri girmelerini işaret etti.

Sıra ev, seksenlerden kalma kare ve işlevsel iki katlı beton bir yapıydı. Modern kemikleri eski moda ahşap mobilyalar, ağızına kadar dolu kitap rafları ve duvardaki aile resimleriyle yumuşatılmıştı. Jeppe raflara baktı ve pek çok polisiye kitabının renkli sırtlarını hemen tanıdı, görünüşe bakılırsa çok sevilen ve sık sık yeniden okunan kitaplardı.

“Oturun lütfen.”

Robert kahverengi bir kanepeye oturdu ve kayın ağacından yapılmış tekli koltuk ile kanepeye bakan uyumlu kahverengi bir koltuk arasında seçim yapabileceklerini işaret etti.

“Bizi bu kadar kısa sürede görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Eşiniz için çok üzgünüz.” Jeppe oturdu.

“Teşekkürler.” Robert gururla başını salladı. “Zor bir süreç.”

“Elbette. Yakınlarda bir aileniz olduğunu duymak güzel.”

Adam yine başını salladı.

“Lis’in iş arkadaşı Malthé’nin cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak buradayız. Karınızı daha dün sabah sorgulamıştım.”

“Evet, bana sizinle buluşacağını söyledi ama ne konuştuğunuzu anlatamadı çünkü eve hiç gelmedi.”

Robert bir kez daha boğazını temizledi. “Bu yaz emekli olmayı planlıyorduk. Bunu dört gözle bekliyorduk. Seyahat etmek ve arkadaşları görmek, torunlarla vakit geçirmek için bolca zamanımız olacaktı.”

“Zor olmalı.”

“Bu benim için bir şok. Artık burada olmadığı için aslında hepimiz şoktayız.”

Bu son sözler üzerine sesi titredi.

Jeppe ona kendine gelmesi için biraz izin verdi.

"Meslektaşlarımızla zaten konuştuğunuzu biliyoruz. Bize Lis'in ölümünün bir kaza olarak değerlendirildiğini bildirdiler."

Robert içini çekti.

"Lis, kalça protezi takıldığından beri iyi yürüyemiyordu. Bir sabah diğerinden daha uzun kalmıştı ve daha neyin yanlış olduğunu anlamadan sırt problemleri başladı. Risk almanın aptalca olduğunu söyleyip durmama rağmen bastonunu kullanmayı reddetti. Düşme ve bacaklarını kırma riskiyle karşı karşıya olduğunu söylememe rağmen."

Anette ihtiyatlı bir şekilde ağzına bir sakız parçası tıktı ve çiğnemeye başladı. Ses hemen Jeppe'nin sinirlenmesine yol açtı.

Ona bir bakış attı ama kadın bunu görmezden geldi. Jeppe Robert'a döndü ve sordu:

"Karınzdan onun ve Maltthe Saether'in arasında güzel bir profesyonel ilişki olduğunu anladım."

"Evet, öyleydi. Maltthe'nin başına gelenler korkunç, kesinlikle kabul almaz. Lis bunu duyunca yıkıldı." Robert hüznle gülümsemedi. "Lis, sadece ailesine değil, öğrencilerine ve iş arkadaşlarına karşı da inanılmaz ilgili bir insandı."

"Ama iş dışında sosyalleşmediler, değil mi?"

"Hayır, Lis bu tür şeylerden uzak dururdu. Daha gençken, sen sonra diğer öğretmenlerle biraz takılırdık ama yıllar önce ayrıştık. Çok fazla çekişme ve şakalaşma oluyor, bilirsiniz."

Anette'in ısrarlı çiğnemesi, Jeppe'nin kulak kanallarına bir tıkaç gibi oymaya başladı ve ondan sakızı tükürmesini istemek için kendini zor tuttu. Bazı insanlar bunu kasıtlı yaptıkları için can sıkıcıdır, diğerlerinin ise ne kadar sinir bozucu olacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktur. İkinci grup, diğerlerinin birlikte yaşamayı öğrenmesi gereken gruptu.

"Lis bana Maltthe'nin iş yerinde sorunları olduğunda ona danıştığını söyledi..." dedi Jeppe.

“Genç öğretmenlerin birçoğu bunu yapardı. Lis, profesyonel yaşamının büyük bölümünde bir insan kaynakları gibi çalışırdı, insanlar ona güvenirdi.” Robert gururlanmış gibiydi. “Onunla aynı yaştaki bazı akranları, iş arkadaşları bu durumdan hiç hoşlanmadı. Sanırım onu kıskandıkları için.”

“Malthe ne tür sorunlarda yardıma ihtiyaç duydu?”

Robert biraz tereddüt etti.

“Bunların gizli konuşmalar olduğunun farkındayım,” diye devam etti Jeppe. “Ama Malthe öldürüldü. Önemli olabilir.”

“Hakkında konuşmak neredeyse sadakatsizlik hissi veriyor.” Gözlüğünü çıkardı, dikkatlice kucağına koydu ve yüzünü ovuşturdu. Bir an kendi düşüncelerine dalarak oturdu, sonra gözlüğünü geri taktı. “Malthe, öğrencilerin aralarındaki ilişki konularını fazla ciddiye aldığı için müdürle sorunlar yaşadı. Ergenler gerçekten duygusal olabilirler ve bunu ifade etmelerine izin verilmelidir, ancak yetişkinlerin tüm ruh hallerini takip etmelerine gerek yoktur. Lis, Malthe’ye bunu öğretmeye çalışıyordu. Onları desteklemeniz gerekir, ancak ne zaman harekete geçip ne zaman geçmeyeceğinizi de bilmelisiniz.”

“Victor Dreyer-Hoff ile olan sorunu mu kastediyorsunuz?”

“Şey...” Robert küçümseyen bir hareketle avuçlarını yukarı çevirdi. “Bu elbette konuşmalarında bir rol oynadı ama son zamanlarda Malthe’yi rahatsız eden başka bir şey daha vardı, daha da ciddi bir şey. O ve Lis daha geçen perşembe günü okuldan sonra konuştular çünkü Malthe bir öğrencinin bir aile üyesi tarafından cinsel istismara uğradığından şüpheleniyordu. Durumla nasıl başa çıkacağından emin değildi.”

Jeppe’nin midesi bulandı.

“Lis hangi öğrencinin tacize uğradığını söyledi mi?”

“Hayır, Lis çok ketumdu. Malthe’ye ne yapmasını tavsiye ettiğini de bilmiyorum ama eminim onu sağduyulu olmaya teşvik etmiştir. Bu gibi durumlarda dikkatli olmalısınız. Yine de hikâye onu çok etkiledi. Bunu söyleyebilirim.”

Ve şimdi kadın ölmüştü. Malthé perşembe günü Lis'ten tav-
anmıştı. Kendisi cuma günü öldürülmüş ve kadın da ertesi
günü Norreport İstasyonu'nda bir trenin önüne düşmüştü.

"Eh, daha fazla vaktinizi almak istemeyiz." Jeppe ayağa kalk-
tı. "Bizimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederiz. Eşiniz için
gerçekten çok üzgünüz."

Robert çenesini cesurca kaldırarak, "Bu yaz Valletta'yı ve
Lis John Tarikatı'nın saraylarını görmek için Malta'yı ziyaret
tezi planlamıştık," dedi. "Ama artık tabii ki yapamayız."

Adam onları mavi giriş kapısına kadar geçirdi ve ellerini sı-
p kapıyı arkalarından nazikçe kapattı.

Jeppe ile Anette sessizlik içinde araçlarına yürüdü.

Kopenhag otoyoluna çıktıklarında Anette sessizliği bozdu.

"Zavallı adam! Onu böyle görmek beni gerçekten etkiledi...
Her neyse, seni nereye bırakayım?"

"Genel Merkez'e. Larsen gitmemi istedi. Benimle mi geliyor-
an yoksa eve mi gidiyorsun?"

Anette hızını artırıp bir Volvo'yu solladı.

"Eğer senin için de uygunsa, eve. Belki önce Malthé Saet-
ber'in dairesine uğrarım. Bir de kendim görmek istiyorum."

"Geni kalanımızın işini yaptığına güvenmeyi reddediyorsun,
değil mi?" Jeppe güldü. "Hey, o sakızla işin hâlâ bitmedi mi?"

"Hayır ve hayır! Hangi yanıtın hangi soruya uygun olduğu-
na tamamen kendi başına seçersin."

Jeppe döndü ve arabanın penceresinden yanlarından geçtik-
leri arabalara baktı. Siyah, beyaz, metal ve camdan görüntüler.
Bir öğrenci, cinsel istismar, Malthé ve Lis devam etmenin en iyi
şeklini tartışıyorlardı.

"Lis'in ölümünün gerçekten bir kaza olduğunu mu düşünü-
yorsunuz, Malthé'nin öldürülmesiyle aynı zamana denk gelen ga-
p bir kaza mı?"

Anette sinyalinin yakmadan bir kamyonu sollayınca, arkasın-
dan minibüs öfkeyle korna çaldı.

"Tahmin işlerinden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin Korner. Ama hayır, bence ölümü bir kaza değildi. Bence o öldürüldü."

✱ ✱ ✱

Öğleden sonra gölün etrafındaki yürüyüş, kıyı boyunca sadece yüz metre ileri geri gidilerek sona erdi. Doxa yorgun ve halsizdi ve Esther onu zorlamak için hiçbir neden görmedi. Pugu merdivenlerden yukarı çekmeye çalıştı ama çabucak teslim oldu. Esther da köpeğini kucığına aldı. Dördüncü kattaki dairesine çıkan merdivenlere tırmanırken, hayvanın o küçük bacakları kucığında kayıtsızca sallanıyordu. Kendi dizleri de ağrıyordu ve sahanlıklardaki banklardan birine oturmasına yalnızca gururu engel oluyordu. Köpek sızlanınca Esther onu susturdu. Bir yaşlı kadın başka bir yaşlı kadını taşıyordu.

Her ne kadar bugünlerde yaşlı olmaktan başka her şeyi hissediyor olsa da. Margerethe Dybris hakkındaki kitap kafasında şekilleniyordu: Kopenhag'daki ilk yaşamını anlatan bir bölüm; sonra Gana, Haiti ve Endonezya'ya seyahatleri; hayatındaki erkekler ve araştırma kariyeri yüzünden evlenmeme kararı. Fikirleri çıplaklar kolonisindeki sivrisinekler gibi hevesle vızıldıyordu.

Daireye geri döndüğünde, Doxa mutfaka, yemek kâsesine gitti ve on koridorda ceketini asıp ayakkabılarını çıkarırken Esther onunla yatıştırıcı bir şekilde konuştu.

"Hemen geliyorum tatlım. Sadece hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Sara Saidani hemen cevap verdi.

"Evet, merhaba Sara. Ben Esther de Laurenti. Birbirimizle şey aracılığıyla tanışmıştık..."

"Jeppe," diye araya girdi Sara. "Merhaba Esther. Bu ne sürpriz."

Sesi temkinli geliyordu ama düşmanca değildi.

"Bak kısa keseceğim. Danimarkalı bir antropoloğun biyografisini yazıyorum ve kitabım için bir kapak resmine ihtiyacım var. Demek istediğim, elbette, hâlâ taslak aşamasında ancak formatın en baştan şekillenmesi yazma sürecine yardımcı oluyor. Ayrıca kitabın potansiyel yayıncılara sunulmasını da kolaylaştırıyor..."

Hatın diğer ucundaki sessizliğe bakılırsa, Esther boş boş konuşulduğunu fark etti. Odaklanmaya çalıştı.

"Her neyse, internette haklarını satın almak istediğim bir resim buldum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve Jeppe onun bu çevrimiçi işlerde çok iyi olduğunu söyler..."

Esther birden, Jeppe'nin kız arkadaşını arayıp bir iyilik isteğinin uygunsuz olabileceğini fark etti. Sara cevap verdiğinde penne adımı atmak üzereydi.

"Yardım etmeyi çok isterdim ama bunu telefonda yapabileceğimi sanmıyorum. Bugün ofiste değilim. Büyük kızım evde değil ama bu akşam yemekten sonra uğrayabilir misin? Saat dokuzda? Birlikte bakarız."

Normalde geceleri dışarı çıkmayan Esther bu teklifi minnetle kabul etti ve telefonu kapattı.

Yakında yayıncılara hem kapak resmi hem de başlıkla bir görüşme konuşması sunabilme düşüncesi, onu olumlu anlamda sergiledi.

Doxa mızızlandı ve Esther onu beslemek için mutfığa gitti. Oda yarı karanlıktı ve buzdolabının önünde durana kadar masadaki figürü fark etmedi.

Kalbi ağzına geldi. Döğmeye doğru hamle yaptı ve ışığı yaktı.

Gregers masada oturmuş korkuyla gözlerini kısarak ona bakıyordu.

"Ne oluyor? Beni korkuttun!" Esther onu azarladı, adrenalin onun uyuşturmasını sağlıyordu. "Orada öylece oturmuş ne yapıyor-
sun?"

“Yaşadığım için kusura bakma. Ben sadece kendimi toparlamaya çalışıyordum ve sonra aniden içeri gelip bağırmaya başladın.” İğrenir gibi dudaklarını büzdü.

Esther kuru mamayı çıkardı ve Doxa için bir porsiyon hazırladı, içine bir kaşık ciğer sucuğu karıştırdı ve tabağı yere koydu. Köpek mutlu bir şekilde yemeğini yerken o da sakinleşmişti. Ev arkadaşına baktı ve onun fermuarlı ceketini ve eski şapkasını giydiğini fark etti.

“Dışarı mı çıktın?” diye sordu. “Bir sorun mu var?”

Adam şaşkınlıkla önce ona sonra kendine baktı. Görünüşe bakılırsa üzerinde hâlâ dışarıda giydiği kıyafetler olduğunu unutmuştu. Önünde bir parça kâğıt duruyordu.

“O da ne?”

Ben sadece doktorun söylediklerini yazdım.” Gregers kaybolmuş gibi kâğıt parçasına baktı.

“Görebilir miyim?”

Esther, doktorla yaptığı konuşmanın notlarına göz attı. Kan testlerinin sonuçları. Gregers'in kararsız el yazısı ile yazılmıştı. Kelimeler kâğıdın üzerinde çok büyük görünüyordu.

İleri testler

Artan risk

Artan şüphe

Kontrast madde

“Şey, bu sadece ciddi bir sorun olmadığından emin olmak için üzerinde biraz daha test yapmak istedikleri anlamına geliyor.”

Mutfak sessizliğe büründü. Gregers şapkasını çıkardı ve madeni para bekleyen sokak çalgıcısı gibi önündeki masaya koydu.

“Ben” -sesi titredi- “ölmekten çok korkuyorum.”

Gregers'in ölüm korkusuyla karşı karşıya kalan Esther, kendini son derece garip hissetti.

Burada ortalıkta dolanıp duruyor, bir merak, bir heyecan ve kaynağı olarak ölümlle oynuyordu.

Arkadaşının elini tuttu.

"Hepimiz öyleyiz. Ama kimse senin ölüme bir ay önce olduğundan daha yakın olduğunu söylemiyor. Ya da benden." Aslında hissetmediği bir inançla konuşuyordu ve sözleri kendine bile geldi.

Gregers önünde duran şapkaya baktı.

"Ölmekle ilgili olan şey... Her zaman sağlıklı ve mutlu olacağımı düşünürdüm, derken bam, biri fişi çekecekti. Ama bundan çok o kadar emin değilim. Artık gözüme çok uzun, kasvetli bir sis gibi geliyor..." -Gregers gözlerini kapattı- "karanlığa doğru."

* * *

Akşam yoğunluk saatinde, Anette arabayı kural dışı bir şekilde dolu bir bisiklet durağının yanına park edip Vendersgade'nin önüne geldiğinde trafik seyrekleşiyordu. Eve akşam yemeği getirip getirmeyeceğini sormak için Svend'e mesaj atmıştı ama adam cevap vermemişti. Yoksa sadakatsiz düşüncelerini almış mıydı? Birisiyle onlar kadar uzun süre birlikteysen, böyle şeyleri hissedebilir, kolayca anlayabilirdin. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Buna rağmen Anette, birbirlerini daha az tanıyaya başladıklarına dair tuhaf bir hisse kapıldı. Gündelik hayat, aralarında mesafe dalgaları yaratıyor ve onları daha derin suya doğru itiyordu. Okuldan beri yirmi beş yıldır birlikteydiler. Hâlâ aynı yöne mi yüzüyorlardı?

Arabanın kapısını çarparak kapattı ve Malthe Saether'in binasının ön kapısına yürüdü, Olay Yeri teknisyenlerinin karton kutusunun bulunduğu anahtarı kilide soktu ve merdivenlerden çıkıp kata çıktı, burada kapının kilidini açtı ve olay yeri şeridi-

nin altına daldı. Teknisyenler uzun zaman önce her şeyi kaldırmış, parmak izlerini almış ve saç ve diş fırçalarını toplamışlardı. Jeppe ince dişli bir tarakla orayı kendisi dolaşmıştı. Anette'in yeni bir şey bulabileceğine inanmak için hiçbir sebep yoktu ama böyle çekincelerin onu engellemesine izin verecek tipte biri olsaydı Oscar'ı asla bulamazdı.

Saidani, Malthé'nin e-postalarını, takvimini ve arama geçmişini incelemeyi bitirmiş ve POLSAS'ta olağandışı hiçbir şey bulamadığını not etmişti. *Ama herkesin sırları vardır*, diye düşündü Anette. Bir şey, bu genç öğretmeni ahenkli günlük hayatından çekip, yakma tesisindeki o dev kepçede çıplak ve boğulmuş olarak bitirmişti. Ve cevap burada, dairede bir yerlerde olabilirdi.

Burası zaten ıssız görünüyordu, duvarlar arasındaki sessizlik sanki burada kalacakmış gibi neredeyse hissedilirdi. Anette, odadan odaya geçerken boşluğu doldurmak için kendi kendine mırıldandığını fark etti. Gerçekten göze çarpan bir şey yoktu. Bıkkınlıkla çekmeceleri açtı ve anormallik aramak için ortalığı karıştırdı. Pete'nin hatırı için bazı sakıncalı mektuplar, gizli resimler, bir popo tıkacı olmalıydı! Kitap rafındaki kitaplara göz attı, yatağın altındaki çekmeceleri açtı ve banyo dolabına baktı. Hiçbir şey bulamadı. Mutfak eşyaları lastik bantlarla bile düzgün bir şekilde bir araya toplanmıştı.

Malthé Saether, bir öğrenciye yardım etmek için Josephine'le hafta sonu randevusunu iptal etmişti; bu kadarını biliyorlardı. Kız arkadaşıyla telefonda konuşmuş, evinden çıkmış, merdivenlerden inmişti. Peki sonra ne olmuştu?

Anette daire kapısını arkasından kapattı ve onun ayak izlerini takip etmeye çalışarak merdivenlerden aşağı yürüdü: Nereye gitmişti? Biriyle tanışmak için randevusu mu vardı yoksa ona sürpriz mi yapmıştı? Çok az insan şaşırmayı severdi.

Anette on kapının dışındaki kaldırımında durdu ve arabasını

gittiği yerin yanındaki bisiklet rafına baktı. Malthe bisiklete
severdi. Cuma gecesi nereye giderse gitsin, kesinlikle
varmıydı. Arabası olmadığını biliyordu, bu yüzden ya bisik-
letini ya da toplu taşıma kullandığını varsayabilirdi.

"Malthe'nin evinden mi geldiniz?" Anette sese doğru döndü
ve küçük bir dükkânın basamaklarında sigara içen örgü panço-
lu bir kadın gördü. Pançonun gösterişli rasta renkleri, kış son-
rasındaki İskandinav teninin ıslak karton gibi görünmesine neden
olmıyordu.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Anette.

"Evet. Kendim burada yaşamıyorum ama dükkânı burada
görürüm, bu yüzden onu oldukça sık görürdüm. Korkunç
bir hikâye, hayal edebiliyor musun?" Kadın ağzının kenarından
sigarasıyla konuştu. "Sen de mi polissin? Bütün gün ke-
şifçisiz bir akış oldu."

Anette başını sallayarak, "Ben Soruşturma Birimi'nde dedek-
tim," dedi.

"Gerçekten mi? Kadınların bunu yapmasına izin verdikleri-
ni bilmiyordum!" Rastalı kadın şaka yaptığını vurgulamak için
göz kırptı.

"Malthe'nin bisikletini görmedin, değil mi? Pahalı, açık yeşil
bir yol bisikleti."

"Humm, eminim onu sokakta değil, bisiklet odasında saklı-
yordur." Sigarasını söndürdü ve izmariti yanındaki basamakta
yatan reçel kavanozuna attı. "Ama onu son gördüğümde bi-
çimlenmişti. Cuma gecesi idi."

"Cuma gecesi mi? Geçen cuma mı demek istiyorsun? Anette
adım daha yaklaştı. "Saat tam olarak kaçtı?"

"Dükkanı kapatıyordum." Mahzendeki dükkânının, Afrika
ve el sanatlarından oluşan ezici bir karmaşayı sergilediği
bir vitrinini işaret etti. "Yediden biraz önceydi. Aşağı gelip bi-
çimlendiğinde ben de çanakları getiriyordum."

“Şu anda orada olup olmadığına bakmamız için bana bisiklet odasını gösterir misin?”

Kadın omuz silkti ve bir deste anahtar çıkardı. Dükkânının yanındaki bir kapıyı açtı ve Anette’i önce arka bahçeye giden bir koridordan geçirdi, sonra da bisikletlerle dolu alçak tavanlı bir bodrum odasına götürdü. Etrafına baktı.

“Burada değil.”

“Tamam, teşekkürler. Geçen cuma onu gördüğünde onunla konuştun mu?”

“Biraz sohbet ettik ama çok değil. Her zamanki gibi yine konuşkan değildi.” Pançosunun içindeki bir şeye uzandı ve içinden eski püskü bir sigara paketi çıkardı. Garip bir şekilde, bu sefer görüntü Anette’de herhangi bir istek uyandırmadı.

“Ona düzgün bir ceket giymesi gerekip gerekmediğini sorduğumu hatırlıyorum. O kapüşonlulardan birini giymişti ama ben çok üşüyordum. Fakat o bunun gerekli olduğunu düşünmüyordu. Sadece Osterbro’ya gidiyordu.”

Anette’in tüyleri diken diken oldu.

BÖLÜM 28

cehanın üzerindeki bahar ışığı söndü ve yerini hâlâ işçilerin bulunduğu birkaç ofisin tavanlarındaki floresan ışıklara bıraktı. Epeyce dönüşümü inceledi ve elini pencere çerçevesi boyunca gezdirdi. Açılmayan pencereleri kim icat etmişti acaba? Trenlerinki, otobüslerdeki ve bunun gibi ofis binalarındaki. Ulaşılmaz bir dünya manzaralı ve solunamayan havayla dolu kapalı odalar. Arkasında Thomas Larsen bilgisayar klavyesinin klik sesleri işi daha da rahatsız etti. Hava sirkülasyon sisteminden gelen yapay bir esinti başının arkasına hafifçe esti ve bir klostrofobik hissettirdi ve ardından yeni çalışma alanına karşı şiddetli bir tiksinti duydu.

Cep telefonu çaldı ve gözlerini sokağın sonundaki elektrik şalterinden ayırmadan cevap verdi.

"Merhaba Korner," diye bağırdı Anette. Her zaman yüksek sesle konuşurdu ama bir şey hakkında heyecanlandığında sesi daha da yükselirdi. "Malthe Saether'in evinden yeni çıktım. Cuma gecesi saat yedi sularında bisikletiyle Osterbro'ya gitmiş. Sokak tarafındaki dükkânı işleten kadın o ayrılırken sokakta onunla sohbet etmiş."

"Pekâlâ, bu cep telefonu sinyalinin gelen bilgiye uyuyor.

Dairede başka bir şey buldunuz mu? Geri kalanımızın gözden kaçırdığı kanlı bir zincir falan?"

Anette içini çekti. "Kapa çeneni. Ha bir de iyi akşamlar!"

"Sana da Werner. Evdekilere selam söyle!"

Jeppe dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş olan Thomas Larsen'e döndü.

"Bir tanık Malthes Saether'in cuma gecesi Osterbro'ya bisikletle gittiğini söylüyor. Dreyer-Hoff ailesi Osterbro'da yaşıyor. Bu, Oscar'la buluşacağı anlamına mı geliyor?"

"Ya da belki ailenin başka bir üyesiyle," dedi Larsen başını ekranından kaldırmadan.

"Kimi kastediyorsun?"

"Bir saniye. Sadece şunu satın almayı bitirmem gerekiyor." Larsen bir kredi kartı çıkardı ve numarasını girdi. "Mette'ye bu organik bebek mağazasından ana kucak alacağıma söz verdim. Bugün yüzde yirmi beş indirimliymiş."

Jeppe, Larsen'in karşısına oturdu, önündeki masada parmaklarını birleştirdi ve nihayet adamı cüzdanını kaldırına kadar bekledi. Organik bir ana kucak mı! Yine bir meslektaşı, bebekli hayatın kendini beğenmiş tekdüzeliği tarafından yutulmak üzereydi işte.

"Bu birkaç şeyi açıklar, değil mi? Eğer babasının Malthes Saether'in ölümüyle bir ilgisi varsa." Larsen saçını gözünün önünden çekti. "Mazereti hiç sağlam değil. Kolaylıkla o olabilir."

"Ama neden?" Jeppe başparmağıyla kaşlarının arasındaki endişeli çizgiye masaj yaptı. Sağ kulağında tiz bir çınlama duydu. "Haklı olduğumu varsayalım. Henrik, karısına işte halletmesi gereken bir şey olduğunu söyler ama aslında arabasıyla bir yere gider ve Malthes Saether ile buluşur."

"Belki aslında ofisinde buluşuyorlardır?" diye araya girdi Larsen. "Orası da Osterbro'da."

"Tamam, diyelim ki öyle. Henrik onu boğar ve çöpe atar. Peki sebebi ne?"

Larsen bir pinata kırıp açmış bir çocuğa benziyordu.

"Sanırım onu dolandırıcılık yüzünden öldürdü!"

"Dolandırıcılık mı?" Jeppe ona boş gözlerle baktı.

"Evet." Larsen başını salladı. "Bir teorim veya en azından bir hipotezim var.

Başlangıçta biraz karmaşık görünebilir ama bir saniye bekle. Burada gerçekten çok basit. Hazır mısın?"

Jeppe başını salladı.

Larsen, "Nordhjem'in son üç yıldaki hesaplarını inceliyorum," diye söze başladı. "Basitçe söylemek gerekirse, Dreier-Hoff ailesi mahvolmuş. Skandalın bu yana müzayede evi dışı doğru gidiyor. Henrik her türlü yoldan para topluyor ve bütün gemiye boşaltıyor. İşte sana bir örnek."

Larsen monogramlı çantasından bir parça kâğıt çıkardı ve Jeppe'nin önüne koydu. Üç sıra teknik sondaj ekipmanı ve sağ yanında yedi basamaklı bir toplam fiyattan oluşan bir sipariş formuna benziyordu.

"Bunlar bebek eşyası mı?" diye şaka yaptı Jeppe. "Biraz pahalı görünüyor." Larsen adamın kendisiyle dalga geçmesini yok saydı.

"Nordhjem'in yan kuruluşlarından birine açıklayamadığım küçük bir ödemeye karşılaştım ve araştırmaya başladım. Kâğıdındaki baktığın o şey, ARC tarafından Alman tedarikçi firma Almhof ve Schalcke'den sipariş edilen, parçacık ayırma için elektrostatik çöktürücülerin satın alınması."

"Bu adı daha önce nerede duydum?"

"Bu, Henrik'in eski işvereni. Adam bayi ile santral arasında komisyon yapıyor ve satıştan komisyon alıyor. Bunda gerçekten elinden bir şey yok. Sorun şu ki, satış gerçekleşmemiş görünüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jeppe.

"Eh, biraz ayak işi ve muhasebe birimini birkaç kez aramam

gerekti. Hem de Almanca konuştum! Mirnhof ve Schalcke bu emir hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu onların sisteminde yok. Ancak Henrik'e yine de komisyon ödenmiş."

Larsen'in telefonu yanıp söndü. Çabucak bir şeyler yazdı ve tekrar yerine koydu.

"Üzgünüm," dedi. "Mette sadece ana kucagını hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek istiyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ana kucagi hakkında mı?"

"Hadi ama Korner!"

Jeppe ellerini kafasına koydu ve "Bunun Malthe Saether ile ne alakası var?" dedi.

"Muhtemelen şantaj?" dedi Larsen dudaklarını büzerek. "Malthe, Henrik'in dolandırıcılığını keşfeder ve kendisine ödeme yapmazsa onu ifşa etmekle tehdit eder. Henrik de sonunda onu öldürür."

"Bu çok fazla! Herkes Malthe'yi idealist genç bir adam olarak tanımlıyor." Jeppe tekrar ayağa kalktı ve açılmayan pencereye ve solunamayan havaya doğru yürüdü.

"Henrik'i bu konuda asla konuşturmayız. ARC'de kim o ekipmanı sipariş etmiş olabilir?"

"Tesis bugün kapalı," diye mırıldandı Larsen, "bu yüzden yarına kadar arayıp soramayacağız. Ancak Danimarka Atık Derneği sekreteri, iyi tavsiyeler ve bağlantılar paylaşarak çok yardımcı oldu. Ona bir şans vereceğim."

"Şimdi ne olacak?" Jeppe saatine baktı. Saat neredeyse sekizdi.

"Bende cep telefonu numarası var."

Larsen kadını aradı ve sadece adını kullanarak kendini tanıttı. Jeppe sesinin tonundan sekreterin kendisine neden özel telefon numarasını verdiğini net bir şekilde anladı. Larsen istediği zaman oldukça çekici olabiliyordu. Onunla kısa bir sohbet etti, teşekkür edip içten bir veda ederek kapadı.

"Pekala, bu ilginç. Söylediğine göre, arıtma tesisleri için tek-
tek siparişler genellikle doğrudan proses mühendis-
lerinden gelirmiş."

"Kasper Skytte!" Jeppe, Larsen'e bakmak için döndü.

"Öyle görünüyor. Skytte ve ekibi."

Birbirlerine baktılar.

"Yarın sabah ilk iş Skytte'yi fabrikada ziyaret edelim ve ona
siparişi bilip bilmediğini soralım. Yazacağım ve geleceğimizi
değerlendireceğim. Ama şimdilik, mesaimizi bitirip evlerimize gi-
delim." Jeppe koltuğunun arkasından ceketini aldı. Ofis kapısını
açarken evin artık eskiden olduğu yer olmadığını fark etti.

* * *

Anette'in midesi bulandı, vücuduna kramp girdi. Elbette
önce hayatında şiddetli bir sinir krizine neden olan du-
rular yaşamıştı ama sadece birkaç kez ve her zaman makul
nedenlerden dolayı olmuştu. Lisede fizik finali, babasının tahlil
sonuçlarını bekledikleri o sıralar, bebeğin o ilk ultrasonu. Bun-
lar gerçek zorluklardı. Ama bu değildi. Arabada oturmak, kendi
kocasına ve çocuğuna gitmekten korkmak değil.

Anette başını direksiyona dayadı. Sadakatsiz değildi, bu ger-
çeğin tutunmalıydı. Aslında suçlu hissetmesini gerektirecek bir
şey yoktu, değil mi? İnsanlar iş seyahatlerine çıkıyor ve sağda
sola rastgele yabancılarla yatıyordu ve o burada, başka bir
kimsenin hakkında masumca hayaller kurduğu için kusmanın eşi-
ğiydi. Çok saçma!

Arabadan indi ve evin anahtarını buldu. Belki Svend'e bun-
ları bahsetse kendini daha iyi hissederdi. Genelde herhangi bir
şey hakkında konuşabilirlerdi, belki anlardı? Karşı cinsten olan
herkes için bir kişi için basit bir coşkuydu sadece. Ne de olsa o her
şeyi meraklı ve hayata karşı iştah duyan biriydi.

Ön kapıyı açarken, onun benim hakkımda sevdiği şeylerden biri de bu, diye hatırlattı kendine.

Pişen ve kızaran bir şeyin nefis kokusu onu karşıladı. Ses sisteminde Bossa Nova çalıyor ve Svend'in mutfakta şarkı söylediğini duyabiliyordu. Anette ceketini ön koridordaki bir kancaya astı ve tereddütle oturma odasından geçti. Karanlık bir eve ve Gudrun'u yatırırken uyuyakalmış bir kocaya geleceğini sanmıştı.

Mutfağın kapısını açtı ve Svend'in sırtı ona dönük vaziyette otları doğradığını gördü. Ocakta harika kokulu tencereler ve tavalar fokurduyor ve masanın üzerine kızarmış bir rosto duruyordu. Kocasını şarap doldurmuş ve en sevdiği önlüğünü giymişti. Açıkta kalan poposu başka bir şey giymediğini gösteriyordu.

Anette kapı eşiğinde donakaldı. Çocuk sahibi olmadan önce, bazen taze balık ya da av eti -kanat, bıldırcın- satın alır ve bütün bir hafta sonu boyunca yemek pişirmekle sevişmek arasında gidip gelirlerdi. Artık yapmadıkları birçok şeyden biriydi bu. Alışılmadık bir şüphecilikle kocasının çıplak sırtını inceledi. Kendisi hebekten beri kilo vermiş ve forma girmişken, Svend kilo almıştı. Önlük bağı sırtındaki yağlara değerek üstte ve altta bir çıkıntı oluşturunuyordu.

"Ah, merhaba tatlım, seni duymadım." Bıçağını bıraktı ve yanına gelirken ellerini önlüğe sildi. Ona uzun uzun sarıldı ve hafifçe çenesini tuttu. "Hey, son zamanlarda pek havamda olmadığımı biliyorum. Sadece çok yorgundum." Sözlerinin arasında onu öptü. "Ama enerjimin geri geldiğini hissediyorum. Fazladan gün ışığı yardımcı olur. Ve seks!"

Svend kadına iyice yaklaştı. Anette gülümsedi ve kocasının kollarından kurtuldu.

"Vay canına, ne karşılama ama! Bir kadeh şarap alayım." Anette dolaba doğru yürüdü ve bir kadeh aldı. "Harika kokuyor. Ne yiyoruz?"

"Şekerleme ve bonfile. Ilkbahar kuşkonmazı ve iri bir parça

"Ak adam." Önlüğünü kaldırdı ve ne alacağını görmesine izin verdi.

"Ha ha ha! Bugün gerçekten formundasın. Yemekten önce bir duş almak için zamanım var mı?"

"Acele edersen olur!"

Svend ocağa döndü. Anette banyoya koştu ve kıyafetlerini çıkararak duşu açtı ve soğuk suyun üzerinden akmasına izin verdi. Su soğuk değil, tokat gibi hissettirecek kadar soğuktu. Sonunda Anette ona yeniden sevgiyle bakıyordu, sonunda arzusu tekrar gerçekleşmişti. O zaman neden çok geç olduğu hissine kapılıyordu?

Duştan çıkıp kendini kurulamaya başladığında lavabonun altındaki telefonu titredi. Mads Teigen'den bir kısa mesaj geldi.

İşini düşünüyorum!

Mesajı sildi ve telefonunu pencere pervazına doğru fırlattı, duşu vücutuna sardı ve midesinde çırpındığını hissettiği her hareketi etkili bir şekilde boğarken aynadaki yansımasını kontrol etti. Sonra aceleyle mutfığa ve onu görünce ocağı kapatan Anette döndü.

Anette öpücüklerini gözleri kapalı ve retinasında Mads'in görüntüsü ile aldı.

* * *

Sara Saidani, Esther de Laurenti'yi severdi. Kadının sanki evindeymiş gibi içeri girip yün paltosunu asması ve aslında sadece birkaç kez karşılaşmalarına rağmen Sara'ya sıcak ve rahat bir şekilde sarılması çok hoşuna gitti.

"Kızlar uyuyor mu? Amina ve Meriem'di, değil mi?"

Sara başını salladı, Esther'in onların isimlerini hatırlamasına

gerçekten duygulanmıştı. Jeppe'nin yaşlı kadına ne kadar düşün olduğunu biliyor ve bunun nedenini anlıyordu. Ester tatlı bir kadındı. Ancak Jeppe'yi düşünmek hiç de tatlı değildi. Onu aklından çıkarıp konuğunu oturma odasına gösterdi.

"Biraz çay ister misin?"

"Teşekkürler, kulağa hoş geliyor."

Esther oturma odasına yerleşirken Sara su kaynatıp fincanlara çay poşetleri koydu. Dürüst olmak gerekirse, bugün balı çaydan daha güçlü bir şey kullanabilirdi. Akşamdan kalma ve mutsuz Amina ile o günkü sohbetleri, içinde alkole karşı bir tiksinti, ama aynı zamanda onun sisi içinde kaybolma arzusu da uyandırmıştı. Bazen Sara bir yetişkin olduğuna, mantıklı düşünmesi ve okul değiştirme, ev ödevi yapma ya da yer değiştirme konusunda sağlam kararlar vermesi gereken kişinin kendisi olduğuna hâlâ şaşıyordu. Daha kendi hayatını bile zar zor idare edebiliyordu.

Esther kanepede rahatlamış, genç bir kız gibi ayaklarını altına çekmişti.

"Jeppe bu gece nerede?"

"Ah, bir saniye, balı unuttum." Sara arkasını döndü ve mutfaka girdi, bir dolabı açtı ve bal kavanozunu oturma odasına getirdi. İstedığı son şey yarı yabancı biriyle aşk hayatı hakkında konuşmaktı. Ne yazık ki Esther ipuçlarını anlamış gibi görünmüyordu.

"Biraz ister misin?" Sara balı uzattı.

"Hayır, teşekkürler." Esther çayını yere koydu. "Onu bu kadar mutlu görmek harika."

"Tamam," dedi Sara, bilgisayar kucagında onun yanına oturarak. "Bir resimle ilgili bir şeydi, değil mi?"

"Ah, evet. Dedğim gibi, bir biyografi yazıyorum. Otuz yıldan fazla bir süredir dünyayı dolaşarak ölüm ritüellerini inceleyen inanılmaz derecede ilginç bir antropolog hakkında."

"Heyecan verici," dedi Sara, hissettiğinden daha fazla inançla.

"Evet, değil mi?" Esther coşkuyla parlıyordu.

"Belirli bir resim mi kullanmak istedin?" diye sordu. Alarmı
erisi sabah altı on beşe kurulmuştu, fazla vakti yoktu.

"Kesinlikle! Kitabın kapağı için uygun bir resim arıyordum
ve bu internet sayfasına rastladım. Bu bir oyuncak bebek." Est-
her tasaklarını açtı ve küçük, gergin bir sesle ayaklarını yere
bıraktı. "Ninthcircle.com ama, dediğim gibi, ona erişemezsin.
İnternete ihtiyacın var."

"Bakalım açabilecek miyim?"

Adresi tarayıcının arama alanına yazdı.

"Humm, bu sadece normal bir WordPress sayfası. Herkesin
yapabileceği türden bir şey."

"Sence giriş yapabilir misin?"

"Üye olmadan olmaz gibi görünüyor. İletişim bilgisi yok. Bu
çok garip." Sara, ekranın köşesindeki bir logoyu büyüttü. "Sayfa,
Bulletproof Security Pro adlı bir hizmet tarafından korunmak-
tadır. Ev yapımı bir sayfayı bu kadar profesyonel bir şekilde gü-
vence altına almak alışılmadık bir şey."

"Ah!" Esther içini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne yapabileceğime seve seve bakarım ancak bu şu anda bu-
na çözebileceğim bir şey değil. Satın almak istediğin görüntü
nedir?" Sara, erişim kodunun girilmesi yönündeki ısrarlı talebi
çözümlenmeden geldi ve resim galerisine tıkladı. Bir oyuncak bebe-
ğin sıyah beyaz bir fotoğrafı belirdi ancak resim üç santimetre
kareden daha küçüktü ve onu genişletemedi. "Bu mu?"

Esther'e doğru eğildi.

"Sanmıyorum. Kaydırmayı dene."

Sara bir sonraki resme ilerledi ve ikisi birden ekrana doğru
gizlendi.

"Belki de budur?" dedi Esther.

"Üzerinde giysi olmayan bir oyuncak bebek miydi?" Sara de-
di.

"Kütüphanede onlara bakarken bu kadar küçük değillerdi," dedi Esther özür dilercesine.

"Güvenliği aşıp sayfayla iletişime geçebilirim. Sadece biraz zamanımı alacak. Sara bir sonraki resme ilerledi. "Bu mu? Hayır, bu oyuncak bebek değil."

Esther'in ince kırışıklıkları büzülerek yanaklarının mantı gibi görünmesine neden oldu.

"Ama," diye itiraz etti, "o nedir?"

Sara gözlerini kısarak, "Bence doldurulmuş bir kuşa benziyor," dedi.

* * *

Jeppe, kafasındaki kırık kalbe ilahilerini söyleyen Marilyn Monroe ve Jane Russell ile birlikte, hazır erişte fincanına kaynar su doldurdu.

"Aşk ters gittiğinde, hiçbir şey yolunda gitmez."

Bazı insanların iyi özbakım içgüdülerini vardır. Düzenli yemek yemeye dikkat ederler ve ister bir ilişki içinde ister yalnız, mutlu veya üzgün olsunlar, gömleklerini ütülü ve çarşaflarını temiz tuttuklarından emin olurlar. Diğer insanlar, bir yıl önce değiştirilmiş olması gereken bir mutfak tezgâhının önünde durup MSG dolu hazır erişte yer ve kendilerine en başındır. bunun işe yaramayacağını bildiklerini söyler. Sanki aşklarının sona ereceğini tahmin etmiş olmanın verdiği bir rahatlığa sahiplermiş gibi.

Sara'nın erkek arkadaşı olmak kolay değildi ve bu sadece çocuklar yüzünden değildi. Onunla bağlantı kurmak zordu ve kadın onu hemen dışlıyordu, eleştirel, mükemmeliyetçi ve bazen dupedüz önyargılıydı. Ancak aynı zamanda vahşi, eğlenceli, güzel ve keskindi ve kim *kolayca* âşık olurdu ki? Arzuladığımız insanlar zor ve karmaşık olabilirdi, sadece zahmete değer olmaları gerekirdi. Sara öyle biriydi.

leppe eriştayi bir kenara koydu ve bugün yüz on yedinci kez
kayışmadan çıkmanın bir yolu olup olmadığını düşündü. Ha-
zretlerini her gösterdiğinde insan maviliğe yelken açıp ölmek
cazibeli yatamazdı. Ancak meseleye nasıl bakmaya çalışsa da
kendini hep aynı noktada buldu: bir ayı yavrusu ile annesinin
arasında.

Malthe'nin vardıgı yer orası mıydı? Henrik Dreyer-Hoff ve
arkadaşları arasındaki ateş hattında mı? Malthe, Oscar'ın babasını
aklı bir kızdırmıştı ki sonunda boğulmuş ve çıplak halde çöplü-
ğünde bulunmuş olabilir miydi?

leppe çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve POLSAS'ı
Arne Lis Christensen'in ölümüyle ilgili raporu buldu ve okudu.
14 Nisan Salı günü saat 16.32'de Farum treni, programa göre
København İstasyonu'na yanaşmıştı. Ancak tren perona varma-
dan bemen önce bir kişi rayların üzerine düşmüş ve kondüktör
treni yüklenerek alarına basmıştı. Kahvesinin devrilmesini en-
gellemeye çalıştığı için asıl kazaya değil, sadece trenin önünden
geçmekte olan bir figüre tanık olmuştu. Düşmeden önce kadının
kimliği kim senin olup olmadığını söyleyememişti. Birkaç kişi
treni bekliyordu ama peronun daha aşağısında duruyorlardı,
ayaklarının gözleri telefonlarına yapıştı.

"Aman Tanrım, burada mısın? Evde birinin olduğunu dü-
şünmedim." Johannes'in derin sesi, beklenmedik ama rahat bir
bakılma gibi sessizliği bozdu. Adam anahtarlarını tezgâhın
altından fırlattı. "Evde olduğunu bilseydim, öncesinde arardım.
Belki Sara'da değilsin?"

leppe omuz silkti.

Johannes anlamış gibiydi. Başka soru sormadı.

"Sizemaya gittim ve içimden Snekkersten'e kadar gitmek
istiyordum. Kanepede yatabilir miyim, yoksa yalnız kalmayı mı
tercih edersin?"

"Hayır, burada olman çok güzel."

“Harika.” Johannes ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına fırlattı. “Aslında doğruca yatağa gidiyorum. Erken kalkmam gerekiyor.”

“Neden? Yarın ne yapıyorsun?”

“Bir film için oyuncu seçmelerine çağırıldım.”

“Güzel.” Jeppe gülümsedi. “Artık fazla oyalanıyorsun diye endişelenmeye başlamıştım.”

“Hayat devam ediyor. Kırık bir kalple ne kadar süre iltihap tutabileceğinizin de bir sınırı vardır. Gidip dişlerimi fırçalayacağım.”

Johannes’in içinde her zaman o alaycı dokunuş var mıydı, yoksa yaşla birlikte mi gelişmişti? Jeppe artık hatırlamıyordu, tıpkı kendi ağır kalbinin hiç hafif ve tasasız olup olmadığını artık hatırlayamadığı gibi.

“Johannes,” diye seslendi. “Aldığımız tiyatro dersini hatırlıyor musun? On yedi ya da on sekiz yaşlarında olmalıydık. Bizim sınıfta bir kız vardı.”

“Lisa’yı mı kastediyorsun? Uzun bacaklı Lisa mı?” Johannes banyodan bir tişört ve iç çamaşırıyla çıktı.

“Evet, kesinlikle! Ona o kadar âşıktım ki.”

Johannes çarşafı serdi ve kanepeye uzandı. “Evet, biliyorum. Herkes biliyordu. Lisa da dâhil.” Yorganı çenesine kadar çekti.

“Ne? Ama ben kimseye söylemedim ki, sana bile.”

“Açık bir kitap gibisin Jeppe. Her zaman öyleydin. Gerçeği söylemek gerekirse, arkandan biraz gülmüştük. Sen öyleydin... utangaç. Çok tatlıydı.”

Tatlı mı? Neredeyse konuşmaya bile cesaret edemediği bu kızı gördüğünde kalbi neredeyse her gün yerinden çıkacak gibi olurdu.

“Bazen hiç akıllanmadığımı hissediyorum.”

“Akıllanmadın dostum. Hiçbirimiz akıllanmadık.” Johannes sırtı Jeppe’ye dönük olarak yan tarafına döndü. “Ama en azın-

“İsmeye cesaretin var. Biliyorsun, herkeste bu yoktur.”

“Bu başlı başına bir nitelik mi?”

“Evet” Johannes esnedi. “Ya yapabilirsin ya da yapamazsın. Yapabiliyorsun. Bu bir lütuf. İyi geceler.”

Jeppe kanepede oturan arkadaşının sırtına bakarak gülümseyerek “İyi uykular!”

Isık söndürdü ve sert, yeni bir diş fırçasıyla dişlerini fırçalamak için banyoya gitti, sonra karanlığın içinden geçerek yata odasına gitti ve henüz vücuduna göre şekil almamış yatağa uzandı.

Yatıktan şehrin çatılarını, gece gökyüzündeki loş gölgeleri görebiliyordu. Aklına gelen tüm düşüncelerin o gece kafasında bir konga dansı yapacağını biliyordu. Jeppe karanlığa gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı.

Bu yüzden burnu siyah beyaz olarak yaz

Ak ters gittiğinde hiçbir şey yolunda gitmez.

...kilitini açtı ve su boyunca sürdü. Sabahın erken sa-
... ve hava onu ısıırıyordu. Kız daha kalın giyinmediği için
... Okul çantası sırtındaydı ama okula gitmiyordu. Her
... yolunda giderse, diğerleri onun kaçak oynadığının farkına
... varmazdı.

... ve şekerli mısır gevreğiyle yaptığı kahvaltı midesinde hu-
... hareket ediyordu. Evde yalnız olduklarında, genellikle
... üzerinde süt olan bir şeyler bulurlardı. Şimdi hiç yeme-
... diliyordu. Daha sonra hepsi hastaneye gidecekti. "Ai-
... birimize bağlıyız," derdi babası daima, "ne olursa olsun."

... saçlarıyla oynuyordu. Bisiklet kaskını evde unutmuştu
... serbestçe uçmasına izin vermek güzel bir duyguydu.
... üstünü ve yeni spor ayakkabılarını giymişti. Lastik-
... yolunun parke taşlarının üzerinde gümbürdeyip güneş
... üzerine yükselirken, şarkı söylüyordu. Radyodan bir
... Sözcüklerini tam olarak hatırlayamıyordu ama bunun önemi
... Kendini sakinleştirmek için şarkı söylüyordu.

... kavşakta indi ve bisikletini caddenin karşısına götürdü.
... karşıya geçmeden önce sola, sonra sağa ve sonra tekrar
... baktı. Arabalar burada her zaman çok hızlı giderdi ama saat
... erkendi ve trafik henüz o kadar yoğun değildi. Korkmuyor-
... Şey, belki birazcık.

... en küçük olduğu için hep onun narin olduğunu dü-
... ları. Bebek, kız, şirin olan. Ama yanılıyorlardı. O sandıkla-
... daha güçlüydü. Derinlerde bir yerde yenilmez olduğunu
... Her şeyi yüksek sesle söyleyecek kadar, bir katilin karşı-
... çıkacak kadar cesurdu.

BÖLÜM 29

izah kuş şarkı söylüyordu. Gudrun uyandığında, bu yılın ilk kedi unıları Greve Strand'ın çatılarında çınliyordu. Anette, kedi de uyandırmadan önce kızına koştu. Onu bir kâse yolda mama sandalyesine oturttu ve kahve makinesini çalıştırdı. Gudrun'la mutfakta baş başa geçen bu sabahların özellikle kış bir yanı vardı. Gudrun uyandığında her zaman çok neşeliydi ve Anette, müzik eşliğinde gevezeliklerini duymak için radyo açmaktan keyif alıyordu.

Anette birbiri ardına iki fincan kahve içti ama kahvaltı edemedi. Kış uykusundan yeni çıkmış bir ayı gibi her zaman aç olan kadın artık yavaş yavaş iştahını kaybediyordu.

Gudrun sızlanmaya başlayınca Anette onu kucığına aldı ve bebek arabasını çıkardı. Gündüz bakımından önce biraz dinletti ve diye onu sık sık sabah yürüyüşüne çıkarırlardı. Anette kış takımı ve telefonuyla cevapsız mesajını geride bırakıp kızını yanında olmaya karar verdi. Ama kapıdan çıkarken telefonu düşürdü. İştahı nereye gitmişse, öz disiplini de beraberinde götürmüştü.

Gudrun mışıl mışıl uykuya dalana kadar caddeden ancak birkaç metre öteye gelebilmişlerdi, ama Anette bebek arabasını

Greve Strand'ın yol ağı boyunca itmeye devam etti. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Svend dün çok tatlı, sıcak ve tutkuluydu, ilgiliydi ve sonunda yeniden seviştikleri için o kadar minnettardı ki Anette'in yanakları utançla kızardı. Keşke büyük bir silgi çıkarıp Mads'i bilincinden silebilseydi.

Mads.

Anette pusetin frenini çekti ve parktaki bir banka oturdu. Eski sigara paketi hâlâ göğüs cebindeydi. Onu çıkardı ve bir tane yaktı. İlk çekişinde sersemledi.

Mads duyarlı ve kibardı ama Svend de öyleydi. Güçlü ve erkeksi, hatta inatçı. Bu kadar heyecan verici bulduğu şey bu muydu? Mads'in -kendisi dâhil- kimseye ihtiyacı olmaması mı? Belki de kırk altı yaşında, birçok kadının geliştirdiği ama kendisinin daha önce hiç kapılmadığı o yalnız kovboy sendromuna nihayet kapılmıştı. Adamla ilgili bir şey onu sersemletiyordu.

Telefonunu çıkardı, bir cevap yazdı ve ardından yirmi beşinci kez sildi. Beklentinin ayak parmakları bile titreyene kadar içinde yükseldiğini hissetti. Kendine hâkim olamadan tekrar yazdı ve mesajı gönderdi.

Görüşelim mi?

Ardından telefonu cebine geri koydu ve çarpan kalbinin atışına uygun bir nefes aldı. Siyah kuşu dinledi, hâlâ uyuyan kızına baktı ve sigarayı midesi bulanmadan söndürdü.

Sanatsal yönü olabilir mi? Atölyesi ve bazı doldurulmuş kuşları olan bir adamın onun üzerinde böyle bir izlenim bırakması gerçekten o kadar kolay mıydı?

Yoksa gizemli olduğu için miydi? Veya derin?

Anette ayağa kalktı, frenlerin kilidini açtı ve bebek arabasını yolun aşağısına itti. Sabahın ilk koşucuları, rengârenk giysiler içinde ve derin derin soluyarak mahallede zikzak çizmeye başlamışlardı. Odaklanmış yüzleri, onun sislerin içine düşüyormuş olduğu hissiyle tezat oluşturuyordu.

Cebindeki telefon titredi. Durdu, derin bir nefes alıp verdi.

İki saat sonra seni iskeleden alacağım. *Olur mu?*

Tek bir cümle ve ardından tek kelimelik bir soru. Buna rağmen, adamın arzusunun bir reaktörden çıkan dalgalar gibi ek-za yayıldığını hissetti. Titreyen parmaklarıyla Jeppe'ye geç-tilacağını yazdı.

Anette uçuşuma doğru giden bir yolda ilerlediğini biliyordu. Yine de, bu yolu keşfetmezse bir daha asla gerçekten mutlu ola-nacağını, tutkusuna bir şans vermezse hayatın sonsuza kadar-vasat gideceğini hissetti.

Fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan Mads'e şu yanıtı verdi:
Olur.

"Şuraya mı gidiyoruz?" Thomas Larsen aşağılayıcı bir şekilde xoparktaki çakıllara tükürdü.

"Endişelenme Larsen, burası bir çöplük için şaşırtıcı dere-cede şık." Jeppe, ARC'nin, yukarıdaki mavi gökyüzüne doğru-uzanan tırmanma duvarı kulplarının bulunduğu parlak metal-çerçevesine baktı. Bir yakma tesisini bir dinlenme tesisiyle birleş-tirmek ona hâlâ tuhaf geliyordu. "Kasper Skytte hâlâ aramama-ı cevap vermedi, o yüzden şimdi şans eseri burada olup olmadı-ğına bakacağız."

Giriş doğru yürüdüler ve sürgülü cam kapının açılmasını-beklediler. Tezgâha yaklaştıklarında iri yarı bir erkek resepsiyon-ist ayağa kalktı. Jeppe ona lamine kimlik kartını gösterdi.

"Kasper Skytte ile konuşmak için buradayız. Geldi mi?"

"Bakayım." Resepsiyonist ekranda baktı. "Hayır, öyle görün-müyor. Kendisine bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Peki ya Margit Smith?" Jeppe, düşünmeye fırsat bulamadan-ardı.

"CEO mu?" Resepsiyonist, sanki dedektifler habersizce beş yıldızlı bir otele Madonna ile konuşmak için gelmişler gibi gülümsedi. "Bütün hafta kursta." Tekrar ekrana baktı. "Diğer iki proses mühendisimiz burada. Belki onlardan biri yardımcı olabilir?"

"Kasper Skytte ile çalışanlar mı?"

"Jim Knudsen ve Gitte Mejlhede. Altıncı kattalar. Aramamı ve sizi görmek için zamanları olup olmadığını öğrenmemi ister misiniz?"

"Tabii, olur." Jeppe, telefonunu alıp kısa bir konuşma yapan resepsiyon görevlisine gülümsedi.

"Tamamdır." Tezgâha iki ziyaretçi rozeti yapıştırdı. "Asansör şurada. Altıncı kat."

"Teşekkürler."

Altıncı katta, iki kişinin onları beklediği pencere kenarındaki bir grup masa dışında açık ofis düzeni terk edilmişti. Masaya bakarak oturan bir adam ve yanakları kızarmış, başı dik bir şekilde onların yaklaşımlarını izleyen bir kadın. Güne hızlı bir yürüyüşle ya da tartışarak başlayan birine benziyordu.

"Gitte Mejlhede mi? Ben Kopenhag Polisi'nden Jeppe Korner. Haber vermeden bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Kadın ayağa kalktı ve sırayla uzatılan ellerini sıktı, meslektaşysa masadaki koltuğundan başını sallamakla yetindi.

"Ceset bulunduğunda ikimiz de işte değildik," diye açıkladı. "Ve ikimiz de zaten polisle konuştuk."

"Yine de size birkaç soru sormak istiyoruz." Jeppe yan masadaki iki boş sandalyeyi işaret etti. "Otursak sorun olur mu?"

Görünüşe göre Gitte hayır demek için makul bir neden bulamamıştı, Jim'in de hiç yardımı olmadı.

"Aslında Kasper ile konuşmaya geldik. Ama burada değilmiş?"

Kadın başını iki yana salladı.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz? Telefonuna cevap vermiyor."

İki iş arkadaşı birbirlerine baktılar ve ardından aynı anda sallandılar. "Hayır."

"Pekala, belki siz bize yardım edebilirsiniz." Jeppe içtenlikle gülümsedi. "Hızlı olacağız."

Larsen çantasından satın alma siparişini çıkartıp masanın üzerine koydu.

"Bu siparişi bileniniz var mı?" diye sordu.

Gitte kâğıdı aldı ve şaşkınlıkla baktı.

"Birazdan açıklayacağım. Lütfen bize o ekipmanı sipariş etmediğini söyler misiniz?"

"Ama," dedi kadın kafası karışmış bir halde başını sallayarak, "biz burada ARC'de o tür bir ESP kullanmıyoruz ki."

Jim sonunda başını kaldırdı ve iş arkadaşına baktı. "Onlara sorabiliriz," dedi.

Gitte yanıt vermedi.

"Bir sorun varsa, eninde sonunda ortaya çıkacaktır," diye ısrar etti Jim, klavyesinin üzerine beceriksizce eğilerek.

"Gerçekten bir skandala daha ihtiyacımız olduğunu düşünüyor musun?" diye tısladı Gitte.

"Ciddi mi?"

"Rakamların uyuşmaması benim suçum değil."

"Neler oluyor?" Jeppe bir mühendisten diğerine baktı.

"Pazartesi gününden sonra, siloda ceset bulunduğundan beri..." Jim iş arkadaşının gözlerini devirmesine aldırış etmeden başı salladı. "Kasper tuhaf davranıyor. Böyle bir şeyden sonra beklenmedik bir durum değil tabii ama, garip, kafasına göre geçiyor. Çekmecelerini boşalttı ve bir sürü kâğıdı parçaladı. Masada konuştuğumuzda cevap vermiyor. İlk başta bunun sadece rüşvetiyle ilgili olduğunu düşündüm."

Jim, tüm bunları gerçekten duymak istediğinden emin olmak istercesine Jeppe'ye sorgulayıcı bir bakış attı.

"Bakın CO₂ ölçümü karmaşık bir süreçtir ve ortalama rakamların hesaplanıp raporlanmasını da kapsar, bunlar da her saat başı tesisin veri tabanına gönderilir. Rakamları tam olarak nasıl okuyacağını bilmeyen herkes için zor görünebilir. Ama burada bir terslik var. İzleme tesisinden alınan ölçüm değerleri, Danimarka Enerji Kurumu'na bildirilenlerden önemli ölçüde daha yüksek ve bunları değiştirebilecek tek kişi de Kasper."

Gitte itiraz edecek gibi göründü ama sonra içini çekerek teslim oldu.

"Tutarsızlığı dün geç saatlerde keşfettik," dedi "ve bu konuda ne yapacağımızdan emin değiliz. Kasper telefonuna cevap vermiyor ve doğrudan yönetime gitmek gerçekten zor görünüyor."

"Yanlış rakam bildirmek ona ne kazandırır?" diye sordu Jeppe onlara şüpheyile bakarak.

İki mühendis birbirlerine baktılar ve kimin yanıt vermesi gerektiği konusunda sessiz bir düelloya tutuştular.

Sonunda Gitte, "Süslü bir CO₂ raporu tesisi hem masraftan hem de baskıdan kurtarır," diye yanıtladı.

"Tesis masraftan nasıl kurtarır?" diye sordu Larsen.

"Çöpü yaktığınızda CO₂ emisyonları ölçülür çünkü bunlar küresel ısınmaya katkıda bulunur. AB'nin emisyon ticareti sistemiyle, CO₂ kotalarının satın alınması gerekiyor ve bunlar pahalı. Sadece bir yıllık kotalar en az yirmi milyon krona mal oluyor. Buraya kadar anlattıklarımı anlayabildiniz mi?"

Kendisini aşağılanmış hissedен Larsen, "Aptal değilim herhalde," diye çıkıştı.

Gitte ikna olmuş görünmüyordu.

"Kopenhag Belediyesi," diye devam etti, "CO₂'nin nötr olmasını istiyor ve üzerinde anlaşmaya varılan emisyon düzeyine uymamızı talep ediyor. Aynı zamanda tesis, daha fazla yakmak ve

çok fazla enerji sağlamak için Birleşik Krallık'tan atık ithal etmek zorunda kalıyor, bu şekilde para kazanıyoruz. Yani çatışan taraflar var. Ancak emisyon sayılarını daha düşük göstererek hile yaparsanız, tesis CO₂ kotalarından tasarruf ediyor.”

“Hile yapmak bu kadar kolay olamaz.” Jeppe başını iki yana salladı. “Harici kontroller olmalı, değil mi?”

“Elbette. Dışarıdan bir şirket, herhangi bir büyük tutarsızlığı tespit etmesi beklenen QAL2 kontrolünde veri toplar ve değerlendiren hesaplar. Ancak bu tür bir kontrol yalnızca üç yılda bir yapılır.” Gittenin yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Aslında bir sonraki QAL2 haftaya planlanıyor. Bu yüzden rakamlara bakıyorduk.”

Jeppe aniden tüm bu durumdan tiksinti duydu. Hileli düzen ve karbon hesaplamalarından. Kendisini dışlayan bir kadını düşünmesinden.

“Kasper’in burada bir bilgisayarı var mı?” diye sordu. “Açabilir misiniz?”

İkisi de cevap vermedi.

“Bir cinayet soruşturmasıyla bağlantılı olarak burada olduğumuzu ve ilgili bilgileri engelleme veya saklamanın suç teşkil ettiğini size hatırlatmama izin verin.” Jeppe bir mühendisten bekleneni baktı. “Neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.”

Jim ayağa kalktı ve bir PC’ye doğru yürüdü.

“Parolasını biliyorum,” dedi. “Ama normal şartlar altında, bir arkadaşımın bilgisayarını izni olmadan açmayı *asla* düşünmem.”

“Polisin izni var. Bu sizin için yeterli olur.” Jeppe sandalyesini Jim’in yanına çevirdi. “Lütfen e-postalarını aç. Uçak bileti almış olabilir.”

Jim e-posta programını buldu. Jeppe ekrana yaklaştı. “Sadece başa gözden geçir,” diye talimat verdi. “Teşekkürler.”

Jim e-postalar arasında gezinerek şimdiki zamandan geriye doğru gitti. Toplantı bildirimleri ve raporları, önemsiz bilgiler ve diğerlerinin önünden kayıp gitti.

Gitte boğazını temizledi.

"Sizce bunun silodaki cesetle bir ilgisi var mı?" diye sordu tereddütle.

Jepp'e yanıt vermedi, tüm dikkati ekrana odaklanmıştı. Tanıdık bir gönderenin adı ekranda görüldüğünde perşembe öğleden sonraya ulaşmışlardı.

Henrik Dreyer-Hoff.

"O e-postayı aç."

Jim gergin bir şekilde e-postaya tıkladı. Henrik bunu 11 Nisan Perşembe günü saat 16.32'de göndermişti.

Parayı biliyor ve ötmekle tehdit ediyor. Ben hallederim!

Bütün söylediği buydu.

Jepp'e telefonunu çıkardı ve Henrik'i aradı. Arama cevapsız kaldı. Onun yerine Malin'i aradı. Kadın ona sert bir merhabayla cevap verdi.

"Merhaba Malin, ben Jepp'e Korner. Aslında Henrik'e ulaşmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bıkkın bir iç çekiş sesi duyuldu.

"Ben de ulaşamıyorum. İşe gidiyordu ama telefonuna cevap vermiyor. Belki bir toplantıdadır."

"Onunla konuştuğunda hemen beni aramasını söyler misin?"

"Hastanedeyim, bu yüzden onu kendin bulsan daha iyi olur." Telefonu kapattı.

Jepp'e arkasını döndü ve Larsen'e baktı.

Kasper Skytte ortadan kaybolmuştu ve Henrik Dreyer-Hoff telefonuna cevap vermiyordu. Neler oluyordu?

BÖLÜM 30

Çıktı mendil, Jenny Kaliban'ın parmakları arasında hışırdadı. Terleyen ellerini pantolonuna sildi ve eşyalarını boşaltmaya devam etti. Bir katman yana, dikkatlice, sonra bir diğeri. Parmakları o kadar titriyordu ki ara vermek zorunda kaldı. Bir sigara yaktı, atölyenin arka bahçeye bakan penceresini açtı ve boğazında fazladan bir kalp gibi atan adrenaline sigarasını içti. Bunu kendisi başına yapmak berbattı. Ama başka ne yapacaktı ki? Gelmesi gelene kadar para almanın başka yolu yoktu.

Dumanı boğazını yaktı ve gözlerinin sulanmasına neden oldu. Jenny gözlerinin sulanmasına izin verdi. Midesindeki kalın düğüm Malin için olduğu kadar kendisi için de geçerliydi. Burada bile, bu durumdayken birbirlerini destekleyemediler.

Aralarına giren Henrik'ti. Onu en son iki yıl önce gördüğünde adam ona *sütlük* demiş ve artık istenmediğini söylemişti. Malin de buna itiraz etmemişti. Jenny o zamandan beri, kız kardeşi ve çocukları gizli gizli görmüştü. Dumanı üfledi. Bu ikisini her şekilde destekleyen biri varsa, o da kendisiydi. Tüm dünya mazayede düzenlerine parmak salladığında bile, Jenny onların yanında yer almıştı. Ama şimdi ona sırt çevirmişlerdi.

İşler zorlaştığında, gerçek arkadaşlarının kim olduğunu anlamak

Jenny hâlâ elindekileri Henrik üzerinde kullanıp kullanmama-
mayı düşünüyordu. Hatalarının kendisine fayda sağlayabile-
ceğini ona zaten bildirmişti. Tehdit olarak değil, sadece uyarı
olarak.

Sigarasını söndürdü ve bir tane daha içme fikrinden vazgeç-
ti. Sonraya saklamak daha iyiydi. Artık borç alabileceği kimse
kalmamıştı. Alternatif gelir kaynaklarına sahip olmasına rağ-
men zar zor geçiniyordu ve kısa süre sonra sigara içmeye mi
yoksa resim yapmaya mı para bulacağına karar vermek zorunda
kalacaktı. Ta ki bağlantıları doğru alıcıları bulana kadar... Ma-
teryal, atölyesinde satılmayı bekliyordu ve bu düşünce onun
kronik olarak nefessiz kalmasına neden oldu.

*Ama eğer bu işe yararsa, bu beladan kesin olarak kurtulabili-
rim, diye hatırlattı kendine.*

Atölyenin kirası yüksek, aletleri pahalıydı. Sanat malzeme-
leri satın almak için yaptığı her yolculuk, mütevazı bütçesine
feci bir darbe vurmuştu. Ağır kartonlar, küçük kavanozlardaki
keçeli kalem ve kara kalem. Kendini nasıl durduracağını
bilemiyordu. Ve sanatçı meslektaşlarının aksine, Danimarka Sa-
nat Vakfı'nın yönetim kurulu üyelerinin kucunu yalamaktan her
zaman kaçınmıştı. Bu nedenle her yıl ocak ayında rutin olarak
başvurduğu hibelerin hiçbirini bir kez bile alamamıştı.

Tutkusu ona hiçbir zaman rahat bir hayat yaşatmamıştı. Ön-
gorülebilirlik ve güvenlikle ilgilenmiyordu.

*Hepimizin içinde taşıdığımız ilahi gücü ortaya çıkarmaya ça-
lışmadıktan sonra hayatın ne anlamı vardır? Patates kızartması,
alışveriş merkezleri ve emeklilik birikimleri dışında başka hiçbir
anlamı yoktu.*

Tanrı beni bulmadan ben Tanrı'yı bulmaya çalışıyorum.

Kendi derinliğine gülümsedi ve tahta kutuya geri döndü. Bu
sefer hiç tereddüt etmeden kâğıt mendili açtı ve maskeyi çıkar-
dı, arkasındaki tahta pımden dikkatlice tuttu ve inceledi. Bir sü-

bir özenmeyeceğini bildiği bilinmeyenlerden birini seçmişti. İyice genç ve saftı, cinsiyetine karar vermek zordu; uyuyan bir gençte aitmiş gibi görünüyordu. Ölüm maskesini çalışma tezgahına dikkatlice yerleştirdi ve eski Olympus'unu çıkardı. Fotoğraf belgelerinin düzenli olması gerekiyordu, aksi halde satamazdı. Ardından çağrışımlar yapan ve ayrıntılı, güçlü bir satış sunum yazısı.

Jenny, ince alçı kirpikleri net bir şekilde görülebilecek şekilde maskeyi yerleştirdi ve fotoğraf çekmeye başladı.

Geçen yıl 6 Kasım'da elli yaşma basmıştı ve o zamandan beri hayatını korumak için savaşıyordu. Elindeki tek şey, atılımının yakın olmasa da en azından hâlâ mümkün olduğuna inanmaktı. Her şeyi kaybederse, uzanıp ölebilirdi.

* * *

Zaman zaman en yakınlarımızın ne durumda olduğunu gözden geçiririz ve gerçeği ancak onları alışılmadık bir durumda gözlemlediğimizde keşfederiz. Christiansborg Sarayı'nın kullandığı restorandaki yemek masasının karşısında, masif taş duvarlar ve zarif tasarım mobilyaların arasında, Gregers birdenbire gözüne hasta göründü. Yeni kullanılmış bir bulaşık bezi gibi yırtanmış ve inanılmaz derecede kırıklandı.

Esther onu neşelendirmek için öğle yemeğine davet etmişti. Bu küçük, hoş bir gezi olarak tasarlanmıştı ama parke taşlı saray koridorunda ve asansörü takip eden merdivenlerden yukarı doğru hızlı yürüyüş, durumunun iyi olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Adam nefes almakta güçlük çekiyor ve her on metrede bir göğüs ve kalça ağrılarından şikâyet ediyordu.

Belki de fazla iyimser davranmıştı. Planının Gregers için iyi olmayacağını düşünemeyecek kadar heyecanlıydı. Ama şimdi bu adavdılar. Dilimlenmiş patates ve mayonez ile geleneksel

bir Danimarka usulü sandviç sipariş etmişti, birası ve aquavit kadehlere konmuş ve adamın yanaklarına yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı. Bardağını kaldırdı.

“Pekâlâ, kadeh kaldırmalısınız, değil mi?”

Esther aquavit kadehini adamın kadehiyle tokuşturdu.

“Daha iyi misin?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Gregers. “Ben iyiyim. Ama sandviçim geldiğinde muhtemelen bu aquavit’i yeniden doldurabilirim.”

“Bir tane daha sipariş ederiz.”

Esther odada nöbet tutan Thorvaldsen’in aslan heykellerini işaret etti.

“Buranın eskiden parlamentonun heykellerinin toz tuttuğu bir depo olduğunu biliyor muydun?” diye sordu. “Yenileme yaparken çatıyı keşfettiler ve kuleyi restoran yapmaya karar verdiler. Bu çok hoş değil mi? Bu şekilde herkes tadını çıkarabilir.”

“Sadece parası olanlar.”

Esther içini çekti. “Manzarayı gördün mü?” diye sordu. “Biniçilik alanları, Tivoli, Ulusal Müze...”

Gregers, saray avlusuna bakan devasa pencereye baktı ama garsor gelip biraz daha aquavit siparişini alınca ilgisini kaybetti. Esther, bir dahaki sefere oda arkadaşını yemeğe çıkardığında, yerel kafelerde rezervasyon yaptırmayı aklına not etti. Aslanlara baktı ve Thorvaldsens Müzesi’nin sarayın hemen yanında olduğunu hatırladı.

Yüksek bir zil sesi düşüncelerini böldü. Etrafına bakındı ama gürültüye kimse cevap vermedi.

“Gregers, bu senin telefonun mu? Genelde yanında taşımazsın.”

Adam telaşlanarak ceplerini aramaya başladı. Sonunda çalan telefonu eline aldığı anda, aramayı cevaplamak için yeşil düğmeyi bulmakta zorlandı.

Evet? Merhaba!" diye bağırdı. "Ah, evet. Merhaba!"

Gregers bir dakika dinledi, ardından birkaç kelime mırıldandı, telefonu yerine koyup iki elini masaya dayayarak oturdu.

"Gregers, her şey yolunda mı?"

Ona yeni uyanmış ya da daha doğrusu uyuyakalmış ve ne olduğunu anlamamış biri gibi baktı. Garson önüne yeni bir küçük aquavit koydu ve o da onu içti.

"İşte bu kadardı." Bardağını bıraktı ve sinirle gözlerini kırptı. "Bir sandviç yapmak ne kadar sürer?"

Esther'in kalbi sıkıştı.

"Arayan kimdi?" diye sordu.

"Doktordur. Kanseri antijenleri denen bir şey. CA72-4, dedi. Belirtiler o kadar yüksekmiş ki beni hemen bazı testlere al-
tıyorlar."

"Hemen mi?" Esther çaresizce tekrarladı.

"Evet, pekâlâ, bu öğleden sonra. Önce bir çanta hazırlamam
gerek."

Esther ona ne anlama geldiğini sormak üzereydi ama ken-
arına tuttu.

Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu: kanser. Her
kuvvete karşı, uzun bir ıstırap ve endişe yolculuğunun ilk adımı.
Yaşlılığına ve tüm sevdikleri kayb olduğunda gelen yal-
nız giden yolda bir adım daha.

Gregers'in gözlerine baktı.

O soluk gri gözler yaşanmış bir hayatın, çiçek açıp solmuş
arkadaşlıkların, işlerin, üç çocuğun ve boşanmanın
anısını anlatıyordu. Yara bantlı küçük dizler, çantada öğle
sandviçleri, yaz tatilleri ve işten sonra geç saatlerde bira içmek,
geçmişleri, başarısızlıklar ve yanlış anlamalar, ilişki savaşları
ve kırık kalpler.

Gregers tereddütle boğazını temizledi.

"Çözümüm Esther ama sanırım artık eve gitmek istiyorum."

Bir martı, Trekroner'in deniz fenerinin yanından geçip Kopenhag Limanı'na gün ışığında parlak bir beyaz leke gibi yükseldi. Anette başını geriye attı ve hayvanın uçuşunu takip etti.

"İşte bu yüzden burada yaşamayı, kuşları, okyanusu seviyorum. Doğa, onunla baş başa kaldığında senin bir parçan olur."

Mads Teigen tam arkasında duruyordu, nefesini ensesinde hissedebileceği kadar yakınındaydı. O kadar yakındı ki, kollarına yayılan tüyleri diken diken olduğunu görebilirdi. Adamı göremese de geniş bedenini hissedebiliyordu. Kendisini alışılmadık bir şekilde kadınsı hissettiren o elleri.

Burada ne işi vardı?

Ne zamandan beri görünüşüyle tanınmaya ihtiyaç duyuyordu? Basmakalıp cinsiyet rollerini hiçbir zaman umursamayan ve cesareti, sertliği ve becerisiyle görülmeyi seven Anette. Takma kirpikleri yapıştırıp, günbatımında selfie çeken ve kocalarını aldatan kadınlardan biri mi oluyordu?

"Gel, sana bir şey göstermek istiyorum!"

Elini tuttu ve onu kızıl komutanın konutuna doğru çekti. Anette bunu yapmasına izin verdi. İskele boyunca yürürlerken, avucu onunkine değişiyordu. Onlar da bir çift olabilirlerdi. Adamla göz göze geldi ve gülümsedi. Sonra gözlerini indirip nefesinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı.

Mads binanın kilidini açınca kadın otomatikman, adamın ıssız bir adada tek başına yaşarken neden ön kapısını kilitlediğini merak etti. Ama insanlar sürekli buraya geliyorlardı.

"Bunu genelde kimseye göstermem ama *senin* görmeni gerçekten istiyorum. Anlayacağını hissediyorum." Derin bir nefes verdi ve atölyenin kapısını açtı, kenara çekildi ve kadına içeri girmesini işaret etti.

Anette eşiği geçerek atölyeye girdi. Ortada bir çalışma tezgâhı

ve duvarlarda sıralanmış raflar vardı. Adam peşinden girdi, kapıyı kapattı ve kilitleti. Kapının yanında durmuş onu izliyordu.

Adamın ondan etrafına bakmasını, kuşlara bakmasını istediğini sezgisel olarak hissetti. Bu yüzden raflardan birine gitti ve sergilenen örneklerin açık duran kanatlarını ve kabaran tüylü ihtişamını inceledi. Onları irili ufaklı kuşlardan başka bir şey olarak tanıımıyordu, nasıl tepki vereceğinden emin değildi ve odanın içinde onu izleyen delici, ölü gözlerinden rahatsızdı.

"Vay canına! Bunların... hepsini sen mi yaptın?"

"Her birini. Hem de geçen yıl içinde."

Kadın takdir eder gibi başını salladı.

"Hep meşgulsün. Onları doldurmak zor olmuyor mu?"

Anette, adamın gözlerindeki hayal kırıklığını gördü ve umduğu gibi bir tepki vermediğini fark etti. Tereddütle beyaz göğüsle ve uzun kuyruk tüylü siyah bir kuşa yaklaştı. Kanatlarında gümüşü mavi zıt renkli tüyleri ve küçük siyah bir gagası vardı.

"Bahçemizde bunlardan var. Svend onları hep korkutur..."

Adam Svend lafı ile kadın kendisine tokat atmış gibi yere bakınca Anette, Svend'in adından muhtemelen ona daha önce hiç bahsetmediğini fark etti. Açıkçası bunu yapmak bir hataydı. Kuşa uzandı ve yanlışlıkla onu raftan düşürdü.

"Ah, hayır, üzgünüm! Sanırım bir şey olmadı."

Kuşu kaldırıp rafa geri koydu. Arkasını döndüğünde adam tam arkasında duruyordu.

"Lanet olsun!" Gergin bir şekilde güldü. "Orada olduğunu gormedim."

Adam onu dikkatle izledi. Kaşlarının arasında derin bir kırışık belirdi ve gözlerindeki bakış kararlıydı. Kadının ağzı kurudu. Yutkunmaya çalıştı ama başaramadı.

Mads onun elini tuttu. Bu sefer o kadar sıkı tuttu ki, fiziksel avantajından hiç şüphe yoktu.

B Ö L Ü M 31

Sara Saidani ocaktaki tencerenin altını kısıtı ve yumurta saatini kurdu, ardından mutfak tezgâhına bir çavdar ekmeği koydu ve yemek tabaklarını sıraladı. Jeppe salı gecesinden beri onunla temasa geçmeye çalışmamıştı ama bu iyi olmuştu. Zira Amina'yı tekrar ayağa kaldırıp okula geri döndürmeye odaklanması gerekiyordu. Olay, kızını beklenmedik bir şekilde sarsmış, Amina'nın normalde sakladığı güvensizlikleri çözmüştü. Artık annesine tekrar ihtiyacı olduğuna göre, Sara onun yanında olmak istiyordu. Her ne pahasına olursa olsun.

Oturma odasına gitti, bilgisayarını açtı ve ninthcircle.com'a girdi. Dürüst olmak gerekirse buna ne zamanı ne de enerjisi vardı ama Esther'a söz vermişti. Ekranında çok sayıda küçük resmin bulunduğu anasayfa açıldı ve onları daha yakından incelemek için eğildi. Biri oyuncak bebeğe değil, daha çok çocuğa benziyordu, üzerinde giysi olmayan bir çocuğa... Göz attı ve çıplak bir vücudun başka bir resmini gördü. Bu sefer küçük figür bir yetişkinin elini tutuyordu. Resme ulaşan dövmeli bir kol görebilirdiniz. Sara'nın boğazı düğümlendi. Burada ciddi anlamda bir terslik vardı.

Sayfa, oturum açmamışsa herhangi bir iletişim bilgisi sunmuyordu. Bu, düpedüz şüpheli olmasa da kendi içinde olağan-

dıydı. Giriş bilgilerini hack'leyebilir miydi? Kurşun Geçirmez Güvenlik eklentileri herkesin bildiği gibi zordu ve kullanıcıların şifrelenmiş parolalarına saldırmak biraz aşırı olabilirdi. Belki şansı yaver gider ve anasayfayı barındıran sunucunun bir süredir güncellenmediğini ve bu nedenle yetkisiz erişim girişimlerine karşı savunmasız olduğunu görürdü.

Sara bir sosyal mühendislik saldırısı yapmaya karar verdi ve sayfanın sunucusunun adına tıkladı ve müşteri hizmetleriyle bir sohbet açıp sayfa sahibi gibi davrandı. Anonim Gmail hesaplarından birini verdi ve 500 dâhili sunucu hata mesajı ve ".htaccess" dosyasıyla ilgili sorun yaşadığını iddia etti. Otomatik bir mesaj iki dakika içinde yanıt alacağını bildirdi.

Rahatsız yemek odası sandalyesinde arkasına yaslandı ve en büyük kızına baktı. Amina, Jeppe'nin annesinin ödünç vermekte ısrar ettiği *Aynanın İçinden'i* okuyordu. Çok hızlı büyüyordu ve Sara onu kalbinde çifte bir acıyla izledi: Biri zaman geçtiği için, diğeryse sevmek çok zor olduğu için hissettiği acıydı.

Bilgisayarından gelen bir zil sesi dikkatini tekrar ekrana çekti. Ona muhtemelen Pakistan'da bir yerdeki bir çağrı merkezinden yazan ve aynı zamanda görüldüğünden farklı biri olan *Bill*'in yanıtını okudu. İlk yanıtı bile ona kendisinden daha fazlasını bildiğini gösteriyordu. Karşılıklı gelen dört mesajdan sonra, yeni bir tane oluşturabilmesi için Bill ondan parolayı sıfırlamasını istedi.

İşte girmişti.

Açılış sayfasının arka planı siyahtı ve yanan bir şamdana dayalı gülen bir maskeyle süslenmişti. Burada birkaç somut gerçek buldu: Forumun, tümü *PiedPiper* ve *Jupiterseagle* gibi takına adlar kullanan on binden biraz fazla kullanıcısı vardı. Kullanıcılar sayfada hem bir şeyler yayınlıyor hem de yorum yapıyorlardı. Resimler ve maskeler ve doldurulmuş kuşlar gibi belirli eserler hakkında alım satımlar, tartışmalar vardı. İlk bakışta gotik,

neredeyse ürkütücü bir tarza sahip bir sanat forumu gibi görünüyordu.

Artık oturum açtığına göre, görüntüler zorlanmadan büyütülebiliyordu. Parmağı izleme dörtgeninin üzerinde bir an tereddüt etti, sonra beyaz bir maske olan bir tancesini açtı. Resmin altında SATIŞTA yazıyordu, ardından ürünle ilgili daha uzun bir metin ve bir bağlantı vardı. Zararsız görünüyordu.

Bir sonraki resim zararsız olmaktan başka her şeydi. Esther'in oyuncak bebek zannettiği şeyin, kırmızı kadife halının üzerinde yatan yedi-sekiz yaşlarında bir çocuk olduğu ortaya çıktı. Yüzü solgun makyajlı, yanakları allıklı küçük bir kız. Çıplaktı. Bunu aynı türden birkaç görüntü takip etti.

Esther de Laurenti yanlışlıkla bir sübyancı çetesine rastlamıştı.

Sarah derin bir nefes aldı. Bu tür şeylerle daha önce de karşılaşmıştı ama temsil ettiği insanlığın sapkınlığına karşı bağışıklığı henüz gelişmemişti. Ve bu ağları çözmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ulusal Siber Suçlar Merkezi olan NC3'teki meslektaşlarını derhal bilgilendirmesi gerekiyordu.

Birden Amina'nın uzakta, bilgisayarın oturma odasına kanalize ettiği kötülükten güvenli bir mesafede olmasını diledi. Sara arşivi tıkladı ve aynı eserlerden ve çıplak çocuklardan daha bir sürü olduğunu gördü. Bir resim duraklamasına neden oldu. Yakınlaştırdı. Yine başka bir genç yüz, belki sekiz ya da dokuz yaşında. Beyaz bir toz tabakası siyah saçlarını vurgulamış ve güzel bir Pamuk Prenses etkisi yaratmıştı.

Sara resmi daha da yakınlaştırdı ve omurgasında korku dolu bir ürperti hissetti. Çocuk şimdi olduğundan birkaç yaş küçüktü ama bundan hiç şüphesi yoktu. Şu an Oscar Dreyer-Hoff'a bakıyordu.

* * *

Öğleden sonra saat ikiyi çeyrek geçe, genç bir kız Kopenhag Merkez Karakolu içindeki karakola geldi ve Şiddet Suçları Departmanı'ndan Sara Saidani ile görüşmek istedi. Saidani'nin hasta bir çocukla evde olduğu ortaya çıktığında, onun yerine Jeppe Korner 'ı görmeyi kabul etti ve o da kıza yarım saat içinde orada olacağına söz verdi. Ayakkabı giymemesi ayrıntısı dışında kız sakin ve akli başında görünüyordu. Bekleme odasında ona yumuşak bir sandalye gösterildi ve oturmasına izin verildi. Kendisine gazozla içindeki jambonu çıkarıp ardından küçük lokmalar halinde yediği bir sandviç ikram edildi.

Yirmi dakika sonra aceleyle kapıdan giren Jeppe onu bu halde buldu.

"İben?"

Kız mesafeli bir şekilde başını salladı.

"Ben Jeppe Korner. Ortağım ve ben, birkaç gün önce, cumartesi günü senin ve babanın evindeydik."

"Ben bunak değilim," dedi İben, sandviçten kalanı masanın üzerine koyarken. "Seni hatırlıyorum. Oscar'ı arıyordun."

Jeppe bekleme odasındaki diğer sandalyeye oturdu.

"Şimdi de babanı arıyoruz."

Kız kollarını koruyucu bir tavırla göğsünün üzerinde kavuşturdu ama tişörtü sıksa kollarının üst kısmındaki kırmızı izleri ve morlukları kapatamadı.

"Annene nasıl ulaşabiliriz?" diye sordu Jeppe. "Anladığım kadarıyla İspanya'da yaşıyor. Ondan Danimarka'ya gelmesini isteyeceğiz, şu anda yalnız olmamalısın."

"Boş ver gitsin!" dedi kız başını sallayarak. "Annemin yeni bir ailesi var. Gelmez. Sadece bir arabaya ve çilingir için biraz paraya ihtiyacım var, sonra eve gidebilirim."

"Bunu ayarlayabilirim ama daha on beş yaşında olduğun için evde yalnız kalamazsın. Konuşmamız bitince karakoldaki memurlardan birinden sana yardım etmesini isteyeceğim. Babanın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kızın ağzının kenarları küçük, beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sonra bu gülümsemenin yerini sıkıntılı bir ifade aldı.

“Yolcu koltuğunda bir şişe içkiyle Avrupa’ya iniyor.”

“Sensiz mi?”

“Ben gitmek istemedim.” Sandviğin kırıntılarını topladı ve küçük bir yığın halinde bıraktı.

“Benzin almak için durduğumuzda kaçtım. Babam tualeti kullanmak için içeri girdi, ayakkabılarımı giyecek zamanım bile olmadı. Bir arabaya bindim, Vordingborg’daki bir kafede engellilerin erişebileceği bir durakta uyudum ve sonra otostopla Hoje-Taastrup’a döndüm, oradan da Kopenhag’a giden trene bindim.”

Jeppe bu düşünceyle ürperse de, ona tek başına otostop yapmanın tehlikeleri hakkında ders vermenin bir anlamı yoktu.

“İronik, değil mi? Babam para çekmek için İsviçre’ye gidiyor. Bana sıcağı kısmayı ve iklim yürüyüşlerine katılmayı öğreten babam, vergi sığınağı hesaplarını boşaltmak için Zürih’e gidiyor.” Başını iki yana salladı. “*Babam* CO₂ rakamlarında hile yaptı!”

Jeppe defterini çıkardı ve bir sayfanın başına Kasper’in adını yazdı.

“Bunu kendi başına yapıp yapmadığını biliyor musun?”

“Henrik ve muhtemelen para ödemedi çevreyi kirletmek isteyen birkaç kişi daha işin içindeydi. CEO, sanırım.” Kız ellerini kaldırdı. “Bunu keşfeden Oscar’dı. Babasının notlarını buldu, anladı ve beni aradı. İzlerini örtmek için pek bir şey yapmamışlardı.”

“Sen ve Oscar, keşfettiklerinizi babalarınıza anlattınız mı?”

Gazozu uzandı, sonra idealist gençlerin gazoz içmemesi gerektiğini anlamış gibi elini tekrar geri çekti.

“Oscar anlattı. Babasına, kabul etmezlerse onları polise şikâyet edeceğimizi söyledi.”

“Oscar bu yüzden mi kaçtı?”

Kız cevap açkımış gibi ona baktı.

“Babasından korkuyor.”

Jeppé’nin kafasının arkasında bir yerde, bir kan damarı ritmik bir şekilde atıyor ve istenmeyen fon müziğinin zonklayan bir döngüsüne dönüşmek gibi bir tehditte bulunuyordu.

“İben, geçen cuma akşamı baban evde miydi?”

“Evet, ikimiz de evdeydik. Oscar’a benim evimdeymiş gibi davranacağımıza söz verdiğim için riske girip gizlice kaçamadım.”

“Yani onu korudun?” Jeppé not defterinden başını kaldırdı. “Nereye gidiyordu?”

“Söylemedi. Zaten beni ilgilendirmiyordu. Oscar ve ben ne olursa olsun birbirimizi kollarız.”

“Ve babanın o gece hiçbir yere gitmediğinden eminsin?”

“Evet! Ben odamdaydım ve o oturma odasında bilgisayarının önündeydi. Ben sabah saat bir buçukta yattığımda hâlâ uyaktaydı.”

Jeppé, defterine Kasper’in adının üzerine bir çizgi çizdi.

“Oscar, Malthe Saether’e dolandırıcılıktan bahsetmiş olabilir mi?”

“Bunu neden yapsın ki?” diye sordu, kafası karışmış görünerek “Polise gitmekten bahsetmiştik ama neden bu konuyu öğretmenimizle konuşalım? Bunun ne anlamı var?”

Jeppé’nin verecek yanıtı yoktu. İben, işleri halletmek için bir yetişkinin yardımına ihtiyaç duyan bir tipe benzemiyordu.

“Lise Norreport İstasyonu’nda trenin çarptığı doğru mu? Herkes önüne atladığını söylüyor.”

“Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Ama evet, salı öğleden sonra ona tren çarptı.”

“Lanet olsun!” İben ellerini yüzüne götürdü. Açtığına gözlerinin kenarları parlak ve kırmızıydı. “Lis benim en sevdiğim

öğretmenimdi. O sert, ideallerinden asla ödün vermeyen gerçek bir eski usul feministti. Bilirsin, yaşlanınca yumuşayan tüm o insanlar gibi değildi. Kahretsin.”

“Üzgünüm.”

“Ben de öyleyim,” dedi kız başını sallayarak.

Jeppe tereddüt etti.

“İben, sana başka bir şey sormam gerekiyor, tatsız bir şey...”

İben kaşlarını kaldırdı.

“Bir soruşturmadaki bilinmeyen bir bileşen, suçu çözme yeteneğimizi bozabilir. Ama davayla ilgili değilse, bana söylediklerinin bende kalacağına söz veriyorum.” Jeppe kızın ne soracağını anladığını görebiliyordu. “Victor. Aranızda ne geçti?”

Kız huzursuzca gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını ısırdı.

“Vic ve ben partide birlikteydik. Banyo tezgâhlarından birinde. Diğer son sınıflardan biri bizi filme çekti. Herkesin ne kadar iyi olduğumu görmesi için bunu tüm okula gönderecekti...”

Jeppe yere baktı.

“Victor videoyu çok fazla yaymayı başaramadan onu durdurdu.” İben işaret parmağıyla hızla yanağını sildi. “Bu kadar. Ama video hâlâ ortalıkta. Sonsuza dek de öyle olacak.”

Jeppe defterindeki üstü çizili isme ve onun altındaki boş alana baktı. Kafasındaki nabzın sesi yükseldi; gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. İben ona bir şey sordu ama kızın sesi, nabızı ve sonunda yerine oturmaya başlayan yapboz parçalarının sesi tarafından bastırıldı.

✱ ✱ ✱

Köy yolu odak noktasına girip çıkıyor, dönüşler aniden belirliyordu. Yol en hafif tabirle tahmin edilemez ve güvenilmezdi. Kasper Skytte direksiyonu daha sıkı kavradı ve gözlerini açmaya zorladı.

Hannover'e daha bir gün önce varabilmişti, o kadar yorulmuştu ki bütün gece araba kullanma planını bir kenara bırakmak zorunda kalmış ve bunun yerine otoyol kenarındaki ucuz bir motelde yatmıştı. Onu tüketen, her şeyden çok duygusal gerilimdi. İben, yakalanma korkusu, Henrik'in ne yapabileceği konusunda endişelenmek. Akli çok hızlı çalışıyordu ve bu onu en temel şeyleri yapma becerisinden yoksun bırakıyordu. Araba kullanmak bile aşılmaz bir zorluk haline gelmişti.

Hiç uyumamasına rağmen bu sabah, kendini motel yatağında saat dokuza kadar yatmaya zorlamıştı. Çok yorgundu. Soğuk duş kabininde duş almak ve motelin hüzünlü kahvaltı büfesini ziyaret etmek durumu daha iyi hale getirmedi. Panik geri döndü, taşmakla tehdit etti ve onu kontrol altında tutmak tüm enerjisini aldı. Gözleri kapanmaya devam ediyordu. Heidelberg'den daha uzağa gitmeden önce saatte yüz elli kilometre hızla gitmek düpedüz sorumsuzluktan ve otoyoldan çıkmak zorunda kaldı.

Bir benzin istasyonundan tozlu bir hediye kutusunda iki çikolata ve bir şişe *Schinkenhäger schnapps* aldı. Bu biraz yardımcı oldu, özellikle *schnapps*. Tekrar sürücü koltuğuna oturdu ve boğazını temizleyen ve alnını ürperten büyük içki yudumlarıyla birlikte çikolata parçalarını yuttu. Arabalar, tek bir nefes gibi düzenli, uyumlu bir akışla etrafındaki park yerlerine girip çıkıyordu. Artık parçası olmadığı bir nefes. Gözyaşları beklenmedik bir şekilde aktı, diyaframından omuzlarının kontrolsüzce salınmasına neden olan derin bir spazm geldi.

İben kaçmıştı. Kendi kızı onunla olmaktan korkuyordu. Bu düşünce dayanılmazdı.

Kasper burnunu koluna sildi ve şişeden içti. Her seferinde bir saat gitmekten ve belirsiz geleceğine doğru adım adım denge kurmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Ama muhtemelen bundan sonra arka yollara sapması daha iyi olacaktı.

Arabayı çalıştırdı ve güneye, Bruchsal ve Bretten'i geçerek,

Pforzheim üzerinden ve daha güneye doğru inen, virajlı kır yollarında devam etti. Yeşil tarlalar ve kasvetli sanayi bölgeleri boyunca, nehirlerin üzerinde ve uzun kuleleri ve parlak kayın ormanlarıyla duvarları sıvalı kiliselerinin önünden geçti. Her yedi kilometrede bir şişeden bir yudum aldı. İsviçre sınırına vardığında tamamen sakindi. Radyosunu açtı ve pop müziğin arabayı doldurmasına izin verdi.

Parayı alıp planladığı gibi Güney Afrika'ya uçacak, Cape Town'da güzel bir otel bulacak ve İben'i yanına gelmesi için ikna edecekti. Sakinleştikten sonra kendine gelirdi. Bundan emindi.

Kuşu çok geç olana kadar görmedi.

Yüksek bir patlama gerçekleşti. Ön cam paramparça oldu.

Kasper frene bastı ve yolda kaydı, şoktaydı ve sanki kör olmuştu. Araba sarsılarak onu direksiyon simidine savurduğunda çığlık atıyordu.

Zor nefes alıyordu. Parçalanmış ön camda kan vardı ve radyodan hâlâ dayanılmaz bir gürültüyle müzik sesi geliyordu. Radyoyu kapattı, sonra yüzüne dokunmak için uzanıp sağlam olup olmadığını parmaklarıyla kontrol etti. Ellерinde kan vardı. O kadar sert titriyorlardı ki, emniyet kemerini çözüp arabadan çıkması sanki sonsuza dek sürdü.

Yol ıssızdı. Doğruldu, dizlerinin bağı çözülmüştü, şokun zemine kadar sızdığını hissetti. Patinaj izleri, sonunda arabayı durduran ağaca kadar asfaltta siyah çizgiler çiziyordu. Kaputtan buhar tıslıyordu ama ağaçların arası bunun dışında sessizdi. Kasper yürüdü ve çömeldi. Kuşun sarı gagasına takılmış bir solucan vardı, hâlâ kıvranıyor ve kaçmaya çalışıyordu. Hayvanın kendisi bile kaçmaya çalışmaktan bıkmıştı.

Solucanın ıstırabını izledi. Yüzünün altındaki asfaltta yavaş yavaş küçük bir kan ve gözyaşı gölü oluştu.

BÖLÜM 32

Jeppe, Nordhjem Müzayede Evi'ne girdiğinde, zarif bir keten takım elbise ve büyük gözlükler giyen bir kadın, pembe koltuk takımını üzerinde yürüttüğü toplantıdan başını kaldırdı.

"Özür dilerim, paketleri almak için mi geldiniz? Avluda bekliyorlar..." Toplantıya katılan diğerlerine özür dilercesine başını salladı ve onunla konuşmak için ayağa kalktı.

Jeppe ona lamine kimlik kartını gösterdi. "Henrik Dreyer-Hoff ile konuşmam gerekiyor."

"Kendisi maalesef burada değil." Jeppe ayakta durmaya devam edince kadın, "Randevunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Tam itiraz edecekti ki adamın gözlerindeki bakış onu aksi yönde ikna etmiş gibi, "Burada bekleyin!" dedi.

Jeppe'yi balıksırtı desenli parke zemin ve görkemli kristal avizenin altında bırakıp, kanepelerdeki insanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek patronuyla konuştu.

Uzun bir süre sonra geri döndü ve Henrik'in ofisinin yolunu gösterdi. Mutlu görünmüyordu.

Henrik de öyle.

Jeppe içeri girdiğinde, bitişikteki bir ofisin kapısını kapatıyor, sanki önemli bir şeyin ortasında sözünü kesiyormuş gibi

Jepp'e huysuzca bakıyordu. Diğer odanın kapısını kilitledi ve siyah lake bir masanın arkasına oturdu, gözleri onay vermiyor-muş gibi kısılmıştı.

"Yeterince şey yaşamadık mı? Geçen hafta cehennem gibi geçti, oğlumuz hâlâ hastanede. Ne zaman biraz huzura kavuşabiliriz?"

Jepp'e döşemeli kadife bir sandalye çekip oturdu. "Hızlı olmaya çalışacağım."

Cilalı masaüstünde duran telefonu yanıp söndü. Ekranda Malin'in adı belirdi. Henrik çabucak Jepp'e baktı ve telefona cevap verdi.

"Selam tatlım... Hayır, ondan haber almadım." Sandalyesini diğer yöne doğru çevirdi ve sesini alçalttı. "Muhtemelen okuldan sonra bisiklete binmeye gitmiştir, nasıl olduğunu bilirsin. En kötüsünü düşünme tatlım. Polis burada. Kapatmak zorundayım." Telefonu kapattı.

"Sorun nedir?"

"Essie geç kalmış," dedi Henrik, başını iki yana sallayarak. "Karım tüm bu karmaşa içinde kızımızın arkadaşına verdiği bir oyun randevusunu unutmuş olmalı. Mühim değil."

"Essie'nin cep telefonu var mı?"

"Hayır, onun için daha çok küçük olduğunu düşünüyoruz." Henrik masadan bir kalem aldı ve botlardan birinin topuğuna sıkıştırarak kaşdı. "Senin sorun neydi?"

"Cuma gecesi neredeydin?"

Henrik homurdandı.

"Ailemle evdeydim, bunu sana bin kere söyledim. Sadece işini yaptığını ve trajik bir ölümü araştırdığını biliyorum ama dürüst olmak gerekirse şu anda düşünecek başka şeylerim var. Ve o zavallı öğretmenin ölümünün oğlumla ya da işimle hiçbir ilgisi yok."

Jepp'e, "Görüyorsun, işte burada anlaşıyoruz," dedi. "Sana ne düşündüğümü söyleyebilir miyim?"

Henrik sabırsızca elini salladı.

Jeppe, "Kasper Skytte'nin meslektaşları biz konuşurken bir polis raporu hazırlıyorlar," dedi ve masaya yaslanarak aralarındaki mesafeyi azalttı. "Polisten haber almanız muhtemelen çok uzun sürmeyecek."

Henrik adamın gözlerine gözünü kırpmadan baktı.

"Geçen perşembe öğleden sonra geç saatlerde Kasper'a, o dediğin birinin öteceğini söyleyen bir e-posta gönderdin. Bununla ilgileneceğini yazmışsın."

Henrik ayağa kalktı ve üzerinde meyve dolu bir kâse olan alçak, pirinç bir masaya doğru yürüdü.

"Elma?" diye teklif etti.

Jeppe başını iki yana sallayarak reddetti. Henrik bir kırmızı elma aldı ve gömleğinin koluyla parlattı.

"Soru şu ki, kim ötecekti?"

Henrik bir ısırik aldı ve gürültülü bir şekilde çiğnedi.

"Malthe Saether mı?" dedi Jeppe ısrarla. "Onu arayıp cuma gecesi buluşma mı ayarladın?"

Öksürük o kadar şiddetliydi ki küçük elma parçaları masanın üzerine uçtu. Henrik ağzını sildi, çiğnedi ve tekrar öksürdü. Öksürük bu kez kahkahayla son buldu.

"Ah, yani teorin bu, öyle mi? Bak, ben kimseyi öldürmedim. Ve neden bir lise öğretmeni işimle ilgili neler olup bittiğini umursasın ki? Bu çok saçma."

"Belki o da çevreyle oyun oynamanıza çocuklarınız gibi öfkelenmiştir. Ya da belki sana şantaj yapıyordu."

Yarısı yenmiş elma Henrik'in elinde parladı. Elmaya baktı ve sonra onu çöp kutusuna attı.

"Bu konuda yorum bile yapmayacağım. Ama özel yazışmalarımı okuduğunuza göre, sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekecek. Beni tiksindiriyor olsa bile." Şakaklarını ovuşturdu. "Kasper her zaman sorunlu biridir. Çevrimiçi poker oynar. Diğer şeylerin yanı sıra evliliği de ona pahalıya mal oldu. İki yüz

elli bin kron gibi oldukça büyük bir kumar borcu biriktirdi. Bir süre önce yardım istemek için bana geldi.”

“Peki sen ne yaptın?”

“Ona borç para verdim.” Henrik sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi omuz silkti. “Ama Oscar bunu öğrendi ve... kızdı. İben’e söylemek istedi. Kasper’a onu ikna edeceğime söz verdim. Ama oğlum cuma gecesi evde değildi ve ertesi gün kayıptı, dolaşısıyla düşünmemiz gereken başka şeyler vardı.”

“Ya Malthe Saether?” diye sordu Jeppe.

Henrik onun gözlerinin içine baktı.

“O genç adamla veli toplantıları dışında hiç konuşmadım. Ona karşı bir şeyim yoktu ve öldüğü için üzgünüm. Sizi temin ederim ki, onun öldürülmesinin arkasında ne ben ne de oğullarım vardı.”

Jeppe, lake antika masasının arkasında yükselen geniş omuzlu adamı izledi ve somut kanıtlar olmadan daha fazla ilerleyeceğini anladı. Hiçbir şey yapamazdı ve Henrik’in de bunu bildiği belliydi.

“Ofisinizde güvenlik kamerası var mı?” diye sordu Jeppe ayağa kalkarak. “Varsa, cuma gecesinin görüntülerini incelemek isteriz.”

Henrik bıkkın bir iç çekişle, “Güvenlik servisimizle görüşeceğim,” dedi. “Başka bir şey var mıydı?”

Jeppe, Henrik’in o iriyarı yüz hatlarını ve kara gözlerini süzdü.

“Hepsi bu. Teşekkürler.”

Ofisten çıktı ve şimdi avizenin altında tek başına duran keten takım elbiseli kadına başıyla selam verdi. Kapıya giderken, Jeppe’nin dikkatini konsol masasının üzerine çizilen Oscar’ın portresi çekti.

“Ah, harika bir sanat eseri, değil mi?” dedi kadın. “İçindeki sevgiyi gerçekten hissedebiliyorsun.”

Jeppe başını salladı. Dönen bakışlar, karanlık yüzeylerdeki ışıkla gerçekten çok güzel bir çizimdi.

“Malin’in kız kardeşi Jenny çizdi. Onların bir çift yetenekli kız kardeş olduğunu itiraf etmek gerek.”

Jeppen’in zihninde bir düşünce oluştu, sessiz bir baloncuk. Nedenini tam olarak anlayamadan, bu ofisten ayrılmaması gerektiği hissine kapıldı.

İçindeki sevgiyi gerçekten hissedebiliyorsun.

* * *

“Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var.” Mads el yordamıyla ceplerini aradı ve boştaki eliyle arka cebinden bir resim çıkardı. Resimde yuvarlak yanaklı ve gülümseyen bir çocuk vardı. Küçük örgüleri ve büyük gözleri olan bir çocuk.

“Bu benim için kolay değil. Daha önce kimseyle bunun hakkında konuşmadım.”

“O kim?” Anette boştaki elini, parmak uçları ağır bir kuğuya ulaşana kadar sola doğru uzattı.

“Olga, onun adı Olga’ydı. Daha dört yaşındaydı.”

Anette eliyle kuğuyu kavradı. Sol kolu, sağ kolu kadar olmasa da, yeterince güçlüydü.

“268 gün önce bugün öldü. Küllerini ailemin çiftliğindeki bir elma ağacının altına gömdük.”

Mads, Anette’i bıraktı ve resmi masaya koydu, sonra iki eliyle gözlerini kapattı. “Kızım Olga Marie Teigen. Neredeyse bir yıl önce öldü. Sık sık keşke onunla birlikte ölseydim diyorum.”

“Ne oldu?”

Adam elini çekti ama kadına bakmadı.

“Melanom, çok hızlı oldu. Bazıları bu yönden şanslı olduğumuzu söylüyor.” Anette kuğuyu bırakıp avucuyla adamın pantolonuna sıvazladı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu ve başının döndüğünü hissetti.

“Zamanında keşfedemedik. Mantar enfeksiyonu olduğunu düşündük ve onu doktora götürmek için çok bekledik... Olga

nihayet Ulusal Hastane'ye kaldırıldığında, her şey ışık hızında ilerlemeye başladı. Sadece birkaç günlük testten sonra teşhis kondu ve ardından hemen yüksek doz kemoterapi almaya başladı. Ama çok geçti. Melanom çocuklarda nadirdir, bu yüzden hiç akıl edemedik... Belki daha önce yakalasaydık, hemen bir şeyler yapsaydık..."

Anette elini onun omzuna koydu. "Kaybın için çok üzgünüm."

Söylenecek başka ne vardı? Bir çocuğu kaybetme korkusunu çok iyi bilirdi. Her ebeveynde bunu bilirdi. Ve Mads bunu yaşıyordu.

Adam gözlerini kaldırdı ve ona baktı.

"Sana bunu anlattım çünkü... çünkü senden hoşlanıyorum Anette. Ve senin de benden hoşlandığın hissine kapıldım." Gülmüsedti. "Ama eğer birbirimiz için bir şey ifade edeceksek, o zaman Olga'yı bilmelisin. Onun hakkında konuşmak benim için neredeyse imkânsız olsa bile."

Anette, geçen hafta onu yoğun duygularla coşturan ve evliliğinden şüphe duymasına neden olan adama baktı. Karşısında çekici, erkeksi ve sıcakkanlı, gerçekçi ve tatlı bir adam görüyordu. Acı içinde bir adam görüyordu.

Ve artık o çekiciliğinden eser bile kalmamıştı. Duştayken onunla ilgili hayaller kurmasına neden olan her ne ise, şimdi yerini ezici bir şefkat seline bırakmıştı, başka bir şeye değil.

"Mads, keşke seni teselli edip acını dindirebilseydim ama tahminimce bunu kimse yapamaz. En azından şimdi değil."

Adam başını iki yana salladı, elini kadının elinin üzerine koyup hafifçe sıktı.

"Hadi seni anakaraya geri götüreyim."

"Teşekkür ederim, çok iyi olur, zira çözmem gereken bir dava var."

✱ ✱ ✱

Kız küçük, hareketli tahta mankeni aldı ve ona baktı, sık sık yapıp-
tığını gibi küçük kafasını kendi ekseninde etrafında çevirdi, sonra tek-
rar raftaki yerine koyup koltuğa oturdu. Büyük yudumlarla içtiği
ve hıçkırık yapan bir gazoz verilmişti. Sabahtan beri hiçbir şey
yememişti ve başı dönüyordu. Gazozun hiç faydası olmadı.

Konuşmaları umduğu gibi gitmiyordu.

Gergin olmasına rağmen iyi başladı. Çabuk rahatladı ve bil-
diğini korkmadan söyledi. Sonuçta birbirlerini seviyorlardı. Ona
her zaman sevginin her şeyden daha güçlü olduğu söylenmişti.
Önce aile gelirdi. Ama şimdi ruh hali mahvolmuş görünüyordu.
Yanlış bir şey yapmıştı.

Kız kendini aptal gibi hissetti ve konuşmanın nasıl gitmesini
umduğunu hatırlamakta zorlandı.

Korktu. Kalkıp kaçmak istedi ama kendini iyi hissetmiyordu.
Tıpkı, feribotla Bornholm'a gittiklerinde feribotun çok kötü sal-
landığı ve herkesi deniz tuttuğu o zaman gibi. Başını berjer koltu-
ğun kenarlarına yaslamakta güçlük çekti ve koltuktan aşağı kayıp
yere uzandı.

Oda dönüyordu. Parlak ışıktaki hatları bulanıklaşan bir figür
ona doğru geliyordu. Gözlerini kırptırdı. Sonra kapattı.

B Ö L Ü M 33

Sara aradığında Jeppe, Nordhjem ofisinin merdivenlerinden iniyordu. Sesi o kadar tanıdıktı ki bir an için yeni gerçekliklerini unuttu. Soğuk ses tonu ona şu anda sadece meslektaş olduklarını hatırlattı.

“Bir şey buldum, sübyancı çetesine benzeyen bir şeyin ana-sayfasında Oscar’ın resimleri.”

“*Pedofili mi?*” Jeppe eli kapı kolunda durdu.

“Komisere haber verdim ve şu anda sayfayı kimin yaptığını bulmaya çalışıyorum. Ama bildiğin gibi bu tür şeyler karmaşıktır. Sitelerini kaldırmaya başlamaları asla uzun sürmez, bu yüzden hızlı çalışıyoruz. Telefonu kapattıktan sonra sana ekran dökümlerini göndereceğim.”

Jeppe sokağa çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kelimeleri kaybetmişti. Sara’nın soğukluğu, üslubu ve pedofili konuşması kelime dağarcığını sıfırlamıştı.

“Tamam mı?”

“Tamam.”

Kadın sanki bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı ama söylemedi.

“Sara?”

“Fotoğraflar geliyor. Sonra konuşuruz!”

Telefonu kapadı. Jeppe, konuşmalarının yankıları arasında bir an durdu. Kibarca, hiçbir imada bulunulmadan aşklarına ara verilmişti.

Ostre Anlaeg'e giden caddeyi geçti. Alacakaranlık parkın üzerine çökmüştü ve ağaçların dış hatları eriyip tuhaf şekillere, urol kollarına ve dipsiz çukurlara dönüştü. Havada akşam çiçeklerinin tatlı, melankolik kokusu asılıydı.

Telefonu titredi. Jeppe, sol üst köşede Ninth Circle logosunun bulunduğu toplam on ekran görüntüsü olan, Sara'dan gelen metinleri açtı. Dante'nin cehennemindeki hainler çemberi.

Resimlere bakmak zordu. Pudralı beyaz yanakları ve kırmızı dudakları olan çıplak çocukların sahnelenmesi, altta yatan niyetleri hakkında hiçbir şüphe bırakmıyordu. Açıkça cinseldiler ama aynı zamanda net, karanlık, neredeyse gotik bir üslupları vardı; bu da onları daha sapkın kılıyordu. Oscar'ın fotoğrafları beyaz bir fotoğraf stüdyosunun önünde ve özelliksiz siyah bir balının üzerinde çekilmişti. Çıplak, otururken, ayakta dururken, uzanırken, sanki biri ona ekstra masum görünmesi talimatını vermiş gibi çocukça poz verirken fotoğraflanmıştı. Makyaj onun çocuksu hatlarını pekiştiriyordu. Neredeyse bir oyuncak bebek gibi görünüyordu.

Oscar'ın çıplak fotoğrafları, Malthe'nin öldürülmesi ve derin dolandırıcılığa bulaşmış Henrik. Ve Essie henüz okuldan eve gelmemişti.

Jeppe, Malin Dreyer-Hoff'u aradı ama telefon kulağında çalmaya devam etti. Telefonu kapattı ve hemen başka bir arama yaptı. Şu anda dünyada ihtiyacı olan tek bir kişi vardı.

Kadın telefonu hemen açtı.

"Neler oluyor Korner? Hâlâ işte misin? Televizyonda kanepe-nden izlemen gereken bir yemek programı yok mu?"

"Merhaba Werner. Neredesin?"

Kadın adamın ses tonunu duyar duymaz ciddileşti.

“Eve gidiş yolunda.”

“Benimle Amerikan Büyükelçiliği'nin önünde buluşabilir misin? Seninle önemli bir konuyu görüşmem gerekiyor.”

Kadın bir saniye bile tereddüt etmedi, daha fazla ayrıntı bile sormadı.

“Yakınlardayım, on dakika sonra orada olurum.”

Jeppe bir sigara çıkardı ve gözlerini telefonundan ayırmadan yaktı. Eski bir atasözünün dediği gibi, şeytanla uğraşırken ağızda ateş olmalıydı. Ya da belki de bu, babasının günlük Lucky Strikes paketini haklı çıkarmak için kendi uydurduğu bir şeydi. Dumanı parkın mavi ağaç gövdelerine doğru üfledi ve fotoğraflar arasında gezinerek kırmızı kadife bir koltukta oturmuş, yorumlaması zor bir ifadeyle kameraya bakan Oscar'ın fotoğrafında durdu. Yüzündeki ifade şaşkınlık mıydı, korku mu?

Jeppe o sandalyeyi tanıdı. Kendisi de oturmuştu.

* * *

Böyle gecelerde kırmızı şarap zorunluydu. Endişe dolu bir gün en azından yumuşak bir şekilde, biraz zaman aşımına uğramış sıcak bir vızıltıyla sona ermeliydi. İçmek istediğimden *değil ama içmeye ihtiyacım var*, diye kendiyi alay etti Esther ve bir bardak daha doldurdu. Belki de kötü alışkanlıklarından vazgeçemeyecek kadar yaşlıydı. Ah, boğazındaki o demir tadı ve keskinlik!

Esther, *Tanrı insanların içmesini istemiyorsa hayatı biraz daha az zorlaştırmalı*, diye düşündü ve masasına oturdu. Burada, yumuşak ışıktan, Chopin'den ve sarhoşluktan oluşan küçük kozası içinde dünya dost canlısı ve güzeldi, kısa bir süre için de olsa kendini kandırabilirdi. Yine de belli bir ihtiyatla bilgisayarı açtı. Ekran ona hayatın pek çok karanlık tarafını hatırlatıyordu.

Ok, bir gün bir kitaba dönüşeceğini umduğu belgenin üzerinde boş boş gezindi. Esther'in iyimserliği azalmaya başlıyordu. Önündeki yol birdenbire uçsuz bucaksız göründü, birinin onun sözleriyle ilgilenebileceği düşüncesi saçmaydı. Parmakları tuşların üzerinde körü körüne hareket etti ama basmak için bir sebep bulamadı.

Aklına hiçbir şey gelmedi. Bilincinin kenarlarından zihnine giren ve hiçliğe ilişkin öngörülemeyen bir korku musallat olmuştu. Kalben hiçbir şeye sahip olmama korkusu.

Sara Saidani onunla temasa geçmemişti, bu yüzden belki de bebeğin fotoğrafının haklarını alma konusunda bir yere varamamıştı. Esther henüz ona hatırlatmayı kendine yediremedi. Ne de olsa Sara'nın yazarlık tutkusu olan yaşlı bir kadına yardım etmekten başka yapacak işleri vardı. Bebeğin resmine tekrar bakmak için ninthcircle.com anasayfasını açtı. Belki kapak resmi olarak bile uygun değildi.

Anasayfanın şifre sormadan açılması onu şaşırttı ve bu kez resimler çok net ve tam boyutta gösterildi. Birisi sitenin engellemesini kaldırmış olmalıydı. Belki de Sara her şeye rağmen başlamıştı.

Ekranda yeni bir resim belirdi, görünüşe göre bir tür slayt gösterisi otomatik olarak başlatıldı. Bu Thorvaldsens Müzesi'nde gördüklerine benzeyen beyaz bir maskeydi. Resmin altında SATILIKTIR yazıyordu. O zaman kesinlikle bir müze eseri olmazdı. Yanılmış olmalıydı. Resim, bir sonraki belirirken soldu. Bu seferki resim, yine satılık olan bir cenaze alayının ahşap oyma kabartmasıydı. Yas tutanlar arasında ağlayan çocuklar ve bir iskelet vardı. Bir sonraki resim onun oyuncak bebeğiydi.

Esther bir çığlık attı ve ayağa kalktı. Bu da neydi? Sara bu oylak çocukları görmüş müydü? Şaşkınlık ve şok içinde pencereye doğru yürüdü. Zihninin gerisinde bir düşünce belirdi ve bilincinin tam çevresinde uçuşmaya başladı. Gölün yanında,

binasının önünde, sokak lambaları havayı maviye çeviriyordu, ördekler vaklıyor ve el ele tutuşmuş gülen bir çift bisikletle geçiyordu. Gregers yakınlarda, Ulusal Hastane'de, yarınki muayenesinden önce aç bir şekilde yatakta yatıyordu.

Güzellik ve acı aynı karedeydi. O tahta kabartmayı daha önce nerede görmüştü? Esther isteksizce bir nefes egzersizi yaptı ve düşünmeye çalıştı. Sonra aklına birdenbire oymalı cenaze alayının resminin olduğu satış ilanı geldi.

Bilgisayarına geri döndü ve Nordhjem anasayfasını açtı. Müzayede sona ermişti ama reklam hâlâ oradaydı. Ninthcircle.com'dakiyle aynıydı. Aynı ürün hem gösterişli bir müzayede evinde hem de sapkın bir çevrimiçi forumda satılıyordu.

Elbette bu tesadüf önemli bir şeyi, yanlış bir şeyi gösteriyordu. Sanat ve sapkınlığın böyle bir bileşimin her zaman kurbanları olurdu. Arama alanına iki isim yazdı. Sayfanın başında bir resim belirdi, 1990'da Galerie Asbaek'teki bir sergiden bir fotoğraf. Genç ve güzel Jenny Kaliban, hem rahat kot pantolonlarla hem de kocaman gülümsemelerle Henrik'le yan yana duruyordu. Resimde birbirlerine değmiyorlardı ama yine de Esther aralarında elle tutulur bir bağlantı görebiliyordu. Malin Dreyer-Hoff'un kocası başlangıçta kız kardeşiyle mi ilgileniyordu yoksa?

Esther'in kafası şaraptan ve kafa karıştırıcı düşüncelerden bulandı. Yerleşik bir müzayede evinin yardımıyla çevrimiçi satış için çalınan sanat eserleri mi? Henrik ve Jenny, çalıntı malları çalmak ve satmak için birlikte mi çalışıyordu?

Esther'in akıl hocası olan edebiyat profesörü, öğrencilerine her zaman sanatın sınırsız olduğunu ve asla duygusal kaygılarla engellenmemesi gerektiğini söylemişti. Kötülüğüyle nam salmış Medici ailesi olmasaydı, Sistine Şapeli'ne sahip olmayacaklardı. Yüzbinlerce insanın çektiği acılar olmasaydı, Giza piramitleri asla inşa edilemeyecekti.

Kendi yumuşak, nasırsız ellerine baktı. Hiç kimseyi incit-

zemişlerdi. Peki onlar hiç kalıcı bir şey yaratmışlar mıydı? Ester başını geriye yasladı ve şarap kadehini boşalttı. Daha sonra cepstasını açtı ve Jeppe Korner'a yazdı.

* * *

Anette, Jeppe ile Dag Hammarskjölds Allé'de Amerikan Büyükelçiliği'nin önünde, bitkin ve nefes nefese, saçları rüzgârda savrulmuş ve darmadağın olmuş bir halde buluştu.

"Naber?" diye seslenince gardiyanların dönüp kendisine bakmasına neden oldu.

"Seni görmek güzel!" Jeppe telefonunu uzattı ve ona Oscar'ın resmini gösterdi. "Saidani, bir pedofili sitesinde Oscar'ın resmini buldu. Nereye götürüldüklerini biliyorum."

"Ah, lanet olsun!" Kadın yüzü tiksintiyle buruştu. "Malthe'nin tümüyle bir ilgileri olduğunu düşünüyor musun?"

"Malthe'nin ve Lis'inkiyle de."

Anette eğildi, nefesini tutarken dizlerinden destek aldı.

"Hey! Sen iyi misin?" diye sordu Jeppe.

Kadın tekrar ayağa kalktı, onunla ne kadar şey paylaşmak istediğini düşünüyor gibiydi. Bir an baktı, ruhsuz, katı ortağı, karanlıkta hassas ve iri gözlü görünüyordu. Ama tam onu bilgilendirecekti ki adam kolunun üst kısmına sert bir yumruk attı.

"İyiyim. Sadece biraz yorgunum. Nereye gidiyoruz?"

"Buradan. Hemen yolun aşağısına."

"Şimdi mi gitmemizi istiyorsun? Habersiz?" diye itiraz etti.

Jeppe yürümeye başladı.

"Essie bugün okuldan eve gelmedi. Ailesi nerede olduğunu sormiyor. Endişeliyim."

"Silahın yanında mı?" diye sordu Anette peşinden giderken.

Adam ceketini hafifçe açıp Heckler & Koch'unu gösterdi.

"Seninki?" diye sordu.

Kadın, Jeppe'nin hayır anlamına geldiğini varsaydığı kesin olmayan bir ses çıkardı. Tereddüt etti, sonra ona bakıp başını salladı. Hâlâ bütün gün nerede olduğunu söylememişti ama bunu beklemesi gerekecekti.

“Bu taraftan,” diye işaret etti.

Bahar akşamında hiç konuşmadan yan yana yürüdüler. Her adımda gerginlik, atışa hazırlanan bir yay gibi artıyordu. Yani karanlıkta hedefini göremeyen bir yay. Birkaç dakika sonra gidecekleri yere vardılar.

“Zili çalıp etrafa bir göz atıp atamayacağımızı soralım,” dedi Jeppe ve kapı ziline bastı. Cevap gelmedi. Kapıya sertçe vurdu ve sesin merdiven boşluğunda yankılandığını duydu. Beklediler. Sonra kapının kulpunu tutup sertçe salladı. Kapı biraz eğildi ama açılmadı. Hafifçe başını sallayan Anette'e baktı. İki adım geri gitti ve sağlam bir tekme attı. Kapı uçarcasına açıldı ve karanlık bir merdiven boşluğu ortaya çıkardı.

İçeri girdiler ve tereddütlerle merdivenlerden yukarı yöneldiler, onları karşılamak için hafif bir müzik sızıyordu. Tırmanırken Jeppe tabancasını kılıfından çıkardı, hemen arkasında Anette vardı. Birinci kat sahanlığında kapı aralıktı, içeriden parlak bir ışık ve tembel piyano notaları süzülüyordu. Jeppe kapının yanında durdu ve kolunu uzatarak çaldı.

Cevap yoktu.

Tekrar çaldı ve bekledi. Sonunda kapıyı itti ve kapının uzun bir gıcırtyla kayarak açılmasını izledi. Ardından eğilip eşikten içeriye baktı.

“Burada kimse yok,” diye fısıldadı omzunun üzerinden, silahını önüne doğru kaldırarak. Dikkatlice içeri girdi.

Müzik, bir köşedeki eski bir kayıt cihazından geliyordu. Uyumsuz ve karanlık, Tom Waits'e benziyordu. Bir rafın tepesinden sarkan beyaz bir battaniye, iki yer lambasıyla o kadar parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ki kör ediciydi. Alt katta bir

ının halinde toplanmış siyah Molton kumaşı vardı. Oscar'ın dümsüzleştirildiği kırmızı koltuk, odanın diğer tarafında bir kameranın önünde duruyordu.

"Bu da ne?" Anette'in fısıltısı tiz geliyordu. Kameranın yanında diz çöktü. "Kahretsin! Şuna bak!"

Jeppe onun yanına diz çöktü ve yerde bir nokta gördü. Çapı altı santim, neredeyse mükemmel tazelikte bir kan çemberi. Eli sağ kulağına götürdü. Tanıdık bir çınlama sesi beyin korteksini uzmaya başladı.

Çok geç kalmışlardı.

"Geldiğimiz çıkışın yanında başka bir çıkış var mıydı?" Anette adamın omzunu tuttu.

"Bilmiyorum."

Kalktılar ve yavaşça odanın içinde ilerlediler. Kör edici ışıklar önlerini bulmalarını zorlaştırıyordu. Vücutlarının uzun gölgesi yere düştü ve köşedeki bir portmanto insan şeklini aldı.

"Korner, şuraya bak!"

Anette açık bir çekmecenin üzerine eğilmiş duruyordu. Jeppe yaklaştı ve omzunun üzerinden baktı. Çekmecede kâğıda basılmış bir fotoğraf vardı.

Resim çıplak bir genç adama aitti, başı tuhaf bir açıyla sandalyenin arkasına yaslanmıştı. Yüzü solgundu ve saçları sanki sarkmış gibi geriye doğru taranmıştı. Neredeyse ölü görünüyordu. Jeppe müziğin boğuk vokalleri arasında hafif bir sızlanma duydu. Doğruldu ve arkasına baktı.

İşte o zaman ayakları gördü. Yerdeki siyah kumaştan çıkırlardı. Spor ayakkabılar. Anette'in kolunu tuttu ve işaret etti.

Jeppe ihtiyatla Molton'u kenara çekti. Altında Jenny Kaliban sıkı inleyerek yatıyordu, yüzünün sol tarafı kan içindeydi.

B Ö L Ü M 3 4

Oscar Dreyer-Hoff hastane yatağında tavana bakarak uzanmış yatıyordu. Gün boyunca aile üyeleri, doktorlar ve hemşireler tansiyon aletleri ve soğuk parmak uçlarıyla odasına akın etmişti. Vücudu iyileşiyordu, ancak artık ona ait değildi. Düşünceleri hâlâ kendisine aitti. Ama sadece geceleri. Etrafı insanlarla çevrili olduğu sürece, aklının çok açık görünmediğinden ve fazla konuşmadığından emin olması gerekiyordu. Aksi takdirde, gerçekten soru sormaya ve cevap talep etmeye başlardı.

Annesi uzun zaman önce iyi geceler demiş ve eve gitmişti. Onu özlemedi. Onun iğrenç dikkatinin vicdan azabını telafi etme girişimi olduğunu anlamak için özellikle anlayışlı olması gerekmiyordu. Kadın sonunda onu yüzüstü bıraktığını anlamıştı. Ama o utançla başka ne yapacaktı ki? Elleri tamamen kendi işleriyle meşguldü.

Bu utanç onun ayrılmaz bir parçası, damarlarında kan gibi dolaşan bağımsız bir güç haline gelmişti. Birkaç kez İben'e söylemenin eşiğine gelmişti ama bunun onun hakkındaki görüşünü sonsuza dek değiştireceği düşüncesi onu her seferinde durdurmuştu.

Artık tam olarak ne zaman ve nasıl başladığını hatırlamıyordu. Fazladan harçlık ve ekstra ilgiyle kandırılmıştı, hatırladığı

Maltheyle çekici ve eşsiz olduğu söylenmişti. Yedi ya da sekiz
kaldırımdan büyük olamazdı ve hayranlık ve saygı doluydu. Hatta
Malthe biraz da çocuksu bir sevgi vardı. Birlikte yalnız kaldıkları
zamanlarda fikirlere, yetişkin müziğine, gerçek sohbet ve içebildiği
konulara gazozu yer olurdu. Bazen övgü ve para aldı ama en önemli
şey bu değildi. En önemli kısmı, birlikteyken hissettikleri idi.
Birlikte olma, biri olma, bir anlam ifade etme duygusu.

Kendini görünür hissetme duygusu.

Bunun yanlış olduğunu büyümeye başlayana kadar hisset-
medi. Elbette bundan her zaman şüphe duymuştu ama fotoğraf-
ların bir sorun olduğunu ancak İben'e âşık olunca anladı. Sildir-
mek istemişti ama bu, çifte standartlarını herkesin görmesi için
okula, tüm dünyaya gösterme tehdidiyle sonuçlanmıştı.
Kızlarını saklamazsa ailesini mahvedeceği söylendi ve o bunun
doğru olduğunu biliyordu.

Zamanla kendinden nefret etmeye başladı.

Malthe bir şeylerin ters gittiğini görmüştü. Kendisini anla-
ran tek yetişkin oydu, Oscar'ın çizimlerine bakmış ve evde işle-
ren nasıl gittiğini sormuştu. Malthe onu boş sınıfa çağırıp doğ-
rudan sorduğunda Oscar şok geçirmiş, korkudan neredeyse felç
olmuştu. Ama öğretmeni alışılmadık bir şekilde çibani patlat-
mış ve Oscar ikinci kez düşünmeye vakti bile olmadan onunla
konuşmasını paylaşmıştı.

Malthe dehşete düşmüştü.

*Bu tür bir vahşeti bilmiyormuş gibi yapamam, Oscar. Yapma-
yacağım! Suistimal ediliyorsun. Polise bildirilmesi gerekir.*

Oscar ilk başta rahatlamıştı. Ancak günler geçtikçe zayıflı-
ğundan pişman oldu ve itirafını geri alabilmeyi diledi.

Küçük kız kardeşinin bir keresinde bir konuşmaya kulak
düşmesi ve ne anlama geldiğini tahmin etmesi yeterince
kötüydü. Onu kontrol edebiliyordu. Ama Malthe'yi edemiyordu.
Ve kaybedecek çok şeyi vardı. Annesi öğrenirse aile ikiye bölü-
nürdü. Pişmanlığı umutsuzluğa dönüştü ama Malthe kararlıydı.

İşte o zaman Oscar ipin ucuna geldi.

* * *

“Nabızı stabil ve kanaması durmuş. Bence iyi.” Jeppe elini Jenny Kaliban’ın boğazından çekti. “Ambulansı ve desteği çağırır mısın?”

Anette telefonunu buldu ve müziği kapatmak için kayıt cihazına doğru yürüdü. Jeppe ayağa kalktı ve yavaşça arkasını döndü, gözlerini tuvallere, boya kutularına, fırça kavanozlarına ve kitap yığınlarına dikti. Malin Dreyer-Hoff’un kız kardeşinin atölyesindeki her yatay yüzeyde yığınlar vardı. Anette’in telefonuna havlayarak komutlar verdiğini duyabiliyordu ve sesini engellemeye çalıştı.

“Essie,” diye seslendi, “biz polisiz. Ben Jeppe ve bu da Anette. Bizi hatırladın mı? Şimdi dışarı çıkabilirsin. Burası artık güvenli.” Gözlerini kapattı, içgüdüsel olarak Oscar’ın küçük kız kardeşinin burada olduğunu biliyordu. “Yanlış bir şey yapmadın, beni duyuyor musun? Sana bir şey olmayacak,” dedi ve bekledi.

İnleme, yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi hafifti ve beyaz battaniyenin arkasındaki kitap rafından geliyordu. Jeppe battaniyeyi çözdü ve yere indirdi. Oscar’ın küçük kız kardeşi kollarını dizlerine dolamış, alt rafta saklanıyordu.

Yere çömelip elini uzattı. Essie tereddütte tuttu ve adamın ona yardım etmesine izin verdi. Titriyordu.

“Werner, bize bir battaniye getirir misin?”

“Yardım yolda,” dedi Anette, siyah kumaşı kızın omuzlarına sarmak için aceleyle. “Aileni de arayacağız.”

Jeppe sesindeki gerginlikten onun da kendisi kadar kızgın olduğunu anlayabiliyordu.

“Essie, iyi misin?” diye sordu.

“Teyzeme Oscar’ın iyiliği için polise neler yaptığını anlatma-

sı gerektiğini söyledim. Ona sizin bunu onun yaptığını düşündüğünüzü ve hapse girebileceğini anlattım.” Battaniyeye daha sıkı sarıldı.

“Kabul etti ve zaten kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü söyledi. Bunu birlikte çözecektik. Sonra bana gazoz isteyip istemediğimi sordu.”

Essie’nin gözleri yerdeki şekle baktı.

“Sonra ne oldu?” Jeppe nazıkçe sordu.

“Kendimi çok uykulu hissettim. Uyandığımda, Jenny Teyzem tepemdeydi ve tuhaf görünüyordu. Ben... lâmbayla ona vurdum. Öldü mü?”

“Hayır, sadece başında bir şişlik var.” Jeppe ona güven verici bir şekilde gülümsedi. “Merak etme. Sadece otur ve ısın. Annen birazdan burada olacak.”

Essie hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

“Anneme resimlerden bahsetme. Oscar bana çok kızacak!” Yalvarışı çocuksu bir çaresizlikle doluydu.

Jeppe, Jenny Kaliban’ın yerde uzanmış bedenine baktı. *Cehennemin en alt halkası hainler için değil, diye düşündü, çocuklara zarar veren insanlar için.*

B Ö L Ü M 3 5

“Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Erken olduğunu biliyorum.” Jeppe, içeri girmesi mi yoksa dışarıda kalması mı gerektiğinden emin olamayarak Sara’nın dairesinin kapısında durdu.

“Uyuyamadım.”

“Küçük kız iyi mi?”

Başıyla onayladı.

“Testler için geceyi hastanede geçiriyor. Uyuşturulmuş ama iyileşecek.”

“Sen iyi misin?”

Biraz düşündü. “Hayır,” dedi.

“Gir.”

İçeri girdi ve ön kapıyı kapattı. Sara onu dairenin içine davet etmek için herhangi bir harekette bulunmadı, bu yüzden ceketler ve ayakkabılar arasındaki girişte durdular.

“Kızlar hâlâ uyuyor.”

“Sadece seni görmek istedim.” Jeppe kadına uzanmasınlar diye ellerini ceplerine soktu. “Olay çözüldü, katil itiraf etti. Jenny Kaliban, polise gidip yeğeninin çıplak fotoğraflarını sattığını söylemekle tehdit ettikten sonra Malthe Saether’i öldürmekle suçlanacak.”

"Oscar'ın fotoğraflarını o mu çekmiş? Kendi teyzesi mi!"
Sara gözlerini kırıştırdı, dehşete düşmüş gibiydi.

"Evet. Kim bilir bu noktaya nasıl geldi."

"Pedofil çeteleri genellikle sanat sayfalarını, çocuk çizimleri veya resimleri olan her şeyi takip eder," dedi Sara başını sallarak. "Masum çocuk resimlerine para teklif ederek başlıyorlar, sonra oradan devam ediyor."

"Pedofil çetesi sanatçıyı, sanatçı da çocuğu ayartıyor?"

"Kaygan bir yokuş. Kesinlikle Oscar'a para vermiş ve katkılarından dolayı onu övmüştür, bu yüzden Oscar kendini suç ortağı gibi hissetti ve sonra durmak istediğinde kadın onu tehdit etti."

"Ailen varken kimin düşmana ihtiyacı olur ki?" Jeppe iç çekti. "Ayrıca Jenny'nin atölyesinde Malthe Saether'in bir resmini bulduk. Oscar'ın resimleri gibi çıplak ve makyajlı ve aynı koltukta. Resimde onun öldüğünü düşünüyoruz."

Sara elleniyle ağzını kapattı.

"Bu tür şeyler nekrofillere satılır. Potansiyel olarak oldukça fazla para edebilir."

"Açlıktan olmak üzere olan bir sanatçı için altın bir yumurta."

Kadın başını sertçe salladı.

"Ninth Circle şirketi anasayfasını ve kendisine ait tüm izleri çoktan silmiş. Bunun arkasındaki kişileri bulmak kolay olmayacak.."

"Buraya iş konuşmaya gelmedim. Üzgünüm. Bir karar verdim ve bu yanıltı. Üzgünüm."

"Oyle değil Jeppe. Şey, sadece bu değil yani." Gözlerini kısıp hafifçe kapattı

Jeppe bu hakışı biliyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Bitti mi?"

Kadın başını eğdi ama sadece bir saniyelğine, sonra kararlı bir şekilde çenesini kaldırdı.

“Çabani anlayabiliyorum ama belki de gerçekten istediğin bu değildir? Ve kızlar için de zor. Yürümüyor işte.”

Sessizlik girişte yankılandı. Jeppe uzanıp ona dokunabilmeyi diledi, belki de kadın da bunu istiyordu. Ama ikisi de ne isterse istesin ve kadın haklı olsun ya da olmasın, bunu tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Bir anne ayı ile yavrularının arasına asla girilemezdi.

“Kendine iyi bak.”

Söylenecek başka ne vardı?

Jeppe arkasını döndü ve kapıyı açtı. Aralarındaki mesafenin büyümesine izin vererek merdivenlerden aşağı indi. Bundan sonra attığı her adım onları birbirinden daha da uzaklaştıracaktı ve onu düşündüğünde canı yanacak, düşünmediğinde daha çok yanacaktı.

Burmeistersgade’ye doğru kapıyı açtı. Artık onun için Saidani sadece bir meslektaştı. Artık onun Sara’sı değildi.

* * *

Öyle bir bahar sabahıydı ki insan kendini ceketini çıkarıp umursamazca omzuna atmak zorunda hissediyordu. Anette yavaşladı ve güneşe gülümsedi. Hava ılıktı ve yazın gelişinin beklentisi yazın kendisinden bile daha büyümlü görünüyordu.

Gudrun’un keyfi yerindeydi ve mutlu bir şekilde kum havuzundan bir hoşça kal öpücüğü gönderdi, böylece Anette bütün günü mahvedebilecek ebeveyn suçluluğu olmadan kızının kreşinden uzaklaşabildi. Büyük bir minnet duygusuyla, Greve Strand’daki yerleşim bölgesinden geçerek evine yürüdü. Yaşadığı yer modaya uygun ya da şık değildi ama o ve Svend’in burada kendi harika evleri vardı ve kızları için güvenli bir yuva yaratabilirlerdi.

Malthe Saether cinayetiyle ilgili soruşturma tamamlanmış

ve katil gözaltına alınmıştı. Bir beyin sarsıntısı nedeniyle hâlâ hastanede gözlem altındaydı ancak yeterince sağlıklı olur olmaz suçlanacak ve on sorgulamaya tabi tutulacaktı.

Suçluluğu belirlemenin bir sorun olacağını düşünmüyordu. Dün geç saatlerde hastanede Jenny Kaliban, Malthe'nin onu cuma gecesi atölyesinde nasıl ziyaret ettiğini ve tehditkâr davrandığını anlatmıştı. Adam onu Oscar'a cinsel tacizde bulunmakla suçlamıştı. Kavganın kakışla sona ermiş ve kadın kendini savunmak zorunda kalmıştı ancak onun ölümünün ayrıntılarını hatırlayamamış ve sonrasında olanlar hakkında herhangi bir yorumda bulunmamıştı. Sadece paniğe kapılmıştı. Bu paniğin onu nasıl cesede makyaj yapmaya ve fotoğrafını çekmeye ittiğini açıklamaya çalışmasını duymak ilginç olacaktı.

Anette yolun karşısına geçti ve Holmeas'a doğru döndü. Bir çöp kutusunun yanında durdu, eski sigara paketini ceketinin cebinde buldu ve attı. Ona bir daha ihtiyacı olmayacaktı.

Garaj yolundan 14 numaraya doğru yürürken, Svend'i bahçede, asırlardır sökmekten bahsettikleri eski ağaç kütüğünü kazıp çıkarırken gördü. Çıplak kolları terden parlıyordu ve pencere pervazındaki radyodan gelen bir şarkıyı mırıldanıyordu. Anette adam kendisini fark edene kadar onu izledi. Elbette daha zayıf, daha gizemli ve hüzünlü bakışları olan erkekler de vardı ama onun sevdiği Svend'di.

Yanına gitti ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu.

"Gerçekten terkedim."

"Ve gerçekten umrumda değil." Tuzun ve umut duygusunun tadını çıkararak onu tekrar öptü.

"Ağır mı?"

Svend güldü.

"Eğer olaya bu şekilde bakmayı seçersen her şey ağırdır. O yüzden böyle bakmıyorum. Bilirsin, çizgi filmlerdeki gibi. Aşağı bakana kadar yerçekimi etkili olmaz."

“Öyleyse işin püf noktası aşağı bakmamak mı?”

Küreğinin üzerine eğildi ve kadına uzun uzun baktı.

“Şöyle söyleyelim: En azından pes etmek veya direnmek arasında seçim yapma şansın var.”

Svend onu tanıyor, içinde ve dışında, tüm zaaflarını görüp şüphelerini anlıyordu. Yine de onu kayıtsız şartsız seviyordu.

Ona sevgiyle göz kırptı ve “Git bir kürek kap ve kazmama yardım et!” dedi.

“Tatlım, yine rüya görüyorsun. Sabah oldu.” Sara onu sakinleştirmek için kolunu kızına doladı. Amina son üç gecedir onun çift kişilik yatağında uyumuştı.

Kız kıpırdadı, gözlerini kırptırdı ve annesine uzandı. Sara onun elini tuttu ve kızının ona bir kez daha ihtiyaç duymasının tadını çıkardı.

“Kâbus mu görüyordun tatlım?”

Kızı, Sara’nın omzuna doğru yarı anlaşılma bir şekilde mırıldandı. “İçinden geçebildiğin o ayna gibiydi, sadece farklıydı. Sarkık yanaklarım vardı, yaşlıyım.”

“Neyden bahsediyorsun şaşkın? Ne aynası?” Konuşurken Amina’nın kolunu okşadı. Kızı ona sarıldı.

“*Aynanın İçinden* adlı kitaptaki Alice aynadan geçer ve sonra her şey tersine döner. Süper ürkütücü, bir daha eski haline dönemiyor. Rüyamda o bendim.”

Jeppen’in kitabı. Sara bunu, onun aileleri üzerinde denge bozucu bir etkiye sahip olduğunun acı verici bir kanıtı olarak düşündü.

“YouTube’da o kadar çok korkunç şeyler izliyorsunuz ki, canavarlar ve korku içerikli şeyler... Eski bir kitaptan nasıl korkabiliyorsun?”

Amina sızlandı. O kadar zayıf ve ufak tefekti ki, ara sıra daha büyükmuş gibi davranmaya çalışsa da daha sadece bir çocuktü.

"İyi ki sadece bir rüyaydı!" Sara kızının alnından öptü ve yataktan kalktı.

"Bize kahvaltı hazırlayacağım. Meriem'in de bugün izin almasına izin verdim, bu yüzden hepimiz hafta sonuna erken başlayacağız. Ama pazartesi günü, tüm bu çılgınca oyunlarla işimiz bitecek. Zira işe geri donmem gerekiyor."

Sara küçük mutfağa gitti, fırını çalıştırdı ve yerel ürün standından aldığı bir paket kaliteli pide ekmeğini açtı. Bugün yulaf ezmesi yoktu. Bugün kahvaltı şakşuka, baharatlı domates soslu haşlanmış yumurta, ekstra rahatlatıcı bir şey istendiğinde kendi annesinin her zaman servis ettiği geleneksel yemeklerden ibaret olacaktı.

Sos kaynarken bilgisayarını açtı ve kişisel bilgisayarına son bir günü kaldığını ve pazartesi günü döneceğini yazdı. Hemen polis rapor sistemini kontrol etti ve Kasper Skytte'nin Stuttgart'ta bir polis karakolunda teslim olduğunu ve belgelerde tahrifat yaptığını itiraf ettiğini okudu. İtirafı, ciddi ekonomik suçlar nedeniyle savcı tarafından incelenecek ve soruşturulacaktı.

Sara bilgisayarını kapattı ve pide ekmeğini kızartmak için fırına koydu. Kasper Skytte düştüğünde muhtemelen işbirlikçilerini de beraberinde götürürdü. İtirafının kendisi dışında başkaları, özellikle de kızı için sonuçları olacaktı. Zavallı İben; zaten hayatla yeterince mücadele ediyordu. Babasının bir suçlu olması, varlığıyla yüzleşmesine pek yardımcı olmayacaktı.

Sara yatak odasına geri dondu. Bu arada Meriem ablasıyla valağı girmişti ve iki kız yan yana yatmış, gizli gizli fısıldaşıyorlardı.

Meriem onlara baktı ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığını anladı.

"Kahvaltı zamanı, siz iki baş belası!" Sara örtüleri üzerlerin-

den çekti ve mutfaktaki yiyecekleri getirip sofrayı kurmaya başlamadan önce kızların ayak parmaklarını gıdıkladı.

Yerden bir kitap aldı. *Aynanın İçinden*. Başlık sayfasını çevirdi ve Jeppe'nin bir zamanlar adını nasıl çocuksu bir el yazısıyla yazdığını gördü. Düşünceli bir şekilde parmağını mürekkebin üzerinde kaydırды, sanki bir zamanlar onu yazan adamla bir bağlantı kurabilir, her şeyi yeniden düzeltebilirmiş gibi.

Ama işleri yürütmeye çalışsa da başarısız olmuştu. Adam tam paket bir anlaşılmıyordu ve Sara tüm paketi ister gibi görünmüyordu.

Sara kitabı sertçe kapattı. Çocuk sahibi olmanın kutsaması ve laneti, onların her zaman için önce gelmeleri idi. *Aynanın İçinden*'i mutfığa getirdi, çöp kutusunun kapağını kaldırdı ve attı.

Güneş okyanusun yüzeyinde oynuyor, Snekkersten'deki eski evin oturma odasına altın renkli ışık parçaları gönderiyordu. Jeppe gözlerini kapattı ve ışığın göz kapaklarının üzerinde hoşça oynamasına izin verdi. Arkasında duran Johannes gardırobunu temizliyordu. Onun durmaksızın bir şeyleri takırdattığını ve çekmeceleri açıp kapattığını duyabiliyordu.

"Gitmemi istiyorsan söylemen yeterli," dedi Jeppe.

"Hayır, hayır, sorun değil. Bugün işe gitmeyecek misin?"

"Sadece çok gerekliyse," dedi Jeppe bir an düşündükten sonra. "Yeni bir tutuklama yapmamız gerekirse mesela."

"Bir tane daha mı! Bu ne anlama geliyor? Davanın kapatıldığını sanıyordum."

"Pek sayılmaz."

Jeppe gözlerini açtı ve pencereden denize doğru baktı. "Henrik Dreyer-Hoff'un, Jenny Kaliban'ın çalıntı eserleri internette satmasına yardım ettiği ortaya çıktı."

"Korkunç sübyancıları mı kastediyorsun?" diye sordu Johannes ve arkasından bir çekmeceyi çarparak kapattı.

"Diğerleriyle birlikte." Jeppe arkasını döndü. Görünüşe göre Jenny yıllardır küçük sanat objeleri alıyor ve onları eniştesinin yardımıyla koleksiyonculara satıyormuş. Müzayede evinin kendi internet sitesi ve kişisel bağlantıları aracılığıyla. Hatta onun için satış metinleri bile yazmıştı."

"Bu küçük bir eskrim oyunu gibi. Bunu neden yapsın ki?" diye karşı çıktı Johannes. "Onun konumundaki bir adam için oldukça riskli, değil mi?"

"Borç para vermek yerine baldızına yardım etmek için. Zamanla, muhtemelen onun için de bir mali teşvik olmuştur. Larsen bunun boyutunu ve ne kadarından sorumlu tutulabileceğini belirlemek için çalışıyor."

"Ve teşekkür olarak oğlunun çıplak fotoğraflarını çekip arkasından sattı mı?"

Jeppe derin bir nefes aldı ve göğsündeki ağırlığın bir kısmını hafifletmeye çalıştı.

"Henrik bunu biliyor olmalı. Bunu nasıl keşfetmemiş olduğunu anlamıyorum. Jenny'nin hesabına büyük miktarda yabancı para transferleri ve Henrik'e de aynı anda yapılmış birkaç transfer bulduk. Görünüşe göre işbirliğini iki yıl önce kesmişler. Sanırım Jenny'yı Oscar'ın resimlerini satarken keşfetti ve onun ipini çekti."

"Kimseye söylemeden mi!" Johannes, ağzı bir karış açık, kollarında bir yığın gıysiyle donakaldı. "Onu polise ihbar etmeden mi!"

"Malun'un öğrenmesi riskini alamazdı. Aile, ne toplum içinde ne de kendi aralarında daha fazla skandala dayanamazdı. Sanırım hem şirketi hem de eşini korumak istiyordu. Ve hasar zaten verildiğinden, onunla teması kesmek ve ileriye bakmak daha ıyındı. Kesinlikle kendi yöntemiyle ailesini kurtarmaya çalışıyordu."

"İyi de ya çocuk?"

“Oscar kendini öldürmeye çalıştı,” dedi Jeppe içini çekerek. “Anne babasına bir veda notu yazdı ama onlar bunu bile anlamadı.”

“Bu korkunç. Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Johannes kıyaletlerini yere düşürdü ve kanepenin koluna oturdu.

“Evet, insanların para için yapacakları şeyler iç karartıcı.” Jeppe pencereden dışarı baktı. Hikâye ortaya çıkarsa en çok kınılacak kişinin Oscar olduğunu biliyordu. “İzin talebinde bulundum.”

“Neyin var?” diye sordu Johannes.

“Komisere yazdım ve süresiz izin istedim.”

“Ama neden?” Johannes kafası karışmış bir şekilde başını salladı. “Sen ve Sara yüzünden mi?”

“Belki.” Jeppe omuz silkti. “Şu anda nasıl birlikte çalışabileceğimizi anlamıyorum. Ama aynı zamanda yeni ofis ve... bilmiyorum. Sadece bir molaya ihtiyacım var.”

“Molaya mı?” Johannes ayağa kalktı. “Tamam, üzgünüm ama beni hazırlıksız yakaladın. Ne yapacaksın?”

“Henüz bilmiyorum. Seyahat olabilir? Evi sattığım için hâlâ biraz param var. Belki de çok geç olmadan dünyayı görmeliyim.”

“Hangi anlamda çok geç?” Johannes sehpadan bir yığın kâğıt aldı.

“Biz sadece bu değersiz hayatı yaşıyoruz. Onu son damlasına kadar sıkıp suyunu çıkarmalıyız. Her zaman böyle söylemez miydin?”

“Peki ya Sara?” diye sordu.

Jeppe üzgün üzgün gülümsedi.

“Öylece pes edemezsin!”

“Johannes, ona ihtiyacı olanı veremem. İşin içinde çocuklar da var. Ben ne istediğimi anlamaya çalışırken ondan beklemesini istemek adil değil.”

Johannes sanki adam Korece konuşuyormuş gibi ona boş

gözlerle baktı. "Eğer itirazın yoksa gitmeden evvel suya atlayacağım."

"Rahatına bak!" Johannes mutfığa girdi.

Jepppe mayosunu giydi ve bir havlu ile çok küçük sandaletler buldu. Sokakın karşısına geçti ve dalgakırandan çıkıp yüzme iskelesine gitti. Küçük yat limanı terk edilmişti, direkler güneş ışığında gümüş renginde parlıyor, geçen martıların dinlenmesi için çekici noktalar oluşturuyordu. Rıhtımın korkuluklarına yaslandı ve okyanusun kokusunu aldı. Hava soğuktu ama güneşte olduğun surece sorun yoktu.

O fotoğrafları çekerken Jenny'nin elleri titremiş miydi? Malthe'yi boğup Lis'i trenin önüne ittiğinde peki? Yoksa onun durumunda olan birinin yapacağını düşündüğü şeyi mi yapmıştı? Şartlar tarafından zorlanmış birinin.

Kısa süre evvel bir meslektaşına yardım eden Lis'i düşününce yüreği sıkıştı. Malthe, Lis'ten Jenny'ye bahsetmiş olmalıydı. Büyük olasılıkla, Lis'in ortalıkta olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu Jenny'ye hissettiren şey, Jepppe'nin atölyeye yaptığı ziyaretti. Lis'in bildiklerinin önemini anlayıp onu polise ifşa etmesi an meselesiydi. Jepppe atölyesinden ayrıldıktan sonra, Jenny büyük olasılıkla doğruca okula gitmiş ve önünde beklemişti. Hafifçe itmiş ve işte sorunu çözmüştü.

Ve hepsi para için, atölyesini elinde tutabilmek, sanatına ve hayallerine tutunabilmek içindi. Bir yanlış adım, ölümcül sonuçları olan kaygan bir hata eğiminde bir sonrakine yol açmıştı.

Bir şey hakkında tutkulu olduğunuzda, vicdansız olursunuz. Sevdığınız zaman incinirsiniz. En iyi ailelerde bile açgözlülük ve aldatma vardır ve en derin aşklarda bile çengeller ve keder bulursunuz.

Jepppe'nin sadece dişlerini sıkması ve yoluna devam etmesi gerekiyordu. Daha önce başarısızlığı yaşamıştı ve sonunda bunun onu daha güçlü yapacağını biliyordu. Ya da en azından

daha sert. Şimdi öyle hissetse bile bunun onu öldürmeyeceğinin farkındaydı.

Havlusunu parmaklığın üzerine astı ve sandaletlerini çıkardı. Sonra iskelenin sonuna kadar yürüdü ve suya atladı.

